

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Herbert_Brian_Anderson_Kevin_J-Duna_07-Lovci_Duny.pdb

PDB Name: Herbert&Anderson - Lovci Duny

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 25.9.2007

Modification Date: 25.9.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

Brian Herbert
Kevin J. Anderson

Lovci Duny

Přeložila:
DANA CHODILOVÁ

Brian Herbert, Kevin J. Anderson: Lovci Duny
Vydání první.

Copyright © 2006 by Herbert Properties LLC

Published by arrangement with Trident Media Group, LLC, New York
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Izraelská 6, Praha 10, www.baronet.cz
v roce 2006 jako svou 1224. publikaci.

Přeloženo z anglického originálu Hunters of Dune vydaného nakladatelstvím
Tom Doherty Associates, LLC, New York v roce 2006.

Český překlad © 2007 Dana Chodilová.

Přebal a vazba © 2007 Ricardo a Baronet.

Ilustrace na přebalu © 2007 Karel Řepka.

Odpovědný redaktor Jiří Chodil.

Sazba a grafická úprava Ricardo, Přemyslovská 38, Praha 3

Tisk a vazba: FINIDR s. r. o., Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7384-000-6

BARONET Praha 2007

TOMOVI DOHERTYMU.

jenž choval neúnavnou podporu a nadšení pro svět Duny - a pro nás jako autory. Tom, horlivý vydavatel a bystrý obchodník, je dlouholetý fanoušek Duny a byl dobrým přítelem Franka Herberta.

PODĚKOVÁNÍ

Podobně jako u všech předchozích románů Duny závisela výsledná podoba rukopisu na spoustě lidí. Chtěli bychom poděkovat Patu LoBruttovi, Tomu Dohertymu a Paulu Stevensovi z nakladatelství Tor Books, Carolyn Caugheyové z Hodder & Stoughton, Catherine Sidorové, Louisi Moestovi a Dianě Jonesové z Worldfire, Inc. Spoustu práce vykonali Byron Merritt a Mike Anderson na webové stránce dunenovels.com. Alex Paskie poskytl obsáhlé rady ve věci židovské filozofie a tradicí a dr. Attila Torkos odvedl těžkou práci při ověřování faktů a na celistvosti díla.

K dalším našim čestným pomocníkům při tvorbě nových románů Duny patří John Silbersack, Robert Gottlieb a Claire Robertsová z Trident Media Group, Richard Rubinstein, Mike Messina, John Harrison a Emily Austin-Brunsová z New Amsterdam Entertainment, Penny a Ron Merrittovi, David Merritt, Julie Herbertová, Robert Merritt, Kimberley Herbertová, Margaux Herbertová a Theresa Shackelfordová z Herbert Properties LLC.

A jako obvykle by tyto knihy nespátřily světlo světa bez nekonečné pomoci a podpory našich manželek, Janet Herbertové a Rebekky Moestové Andersenové, a bez původního génia Franka Herberta.

POZNÁMKA AUTORŮ

Přáli bychom si, aby byl Frank Herbert naživu a mohl tuto knihu napsat sám.

Po vydání Kacířů Duny (1984) a Kapituly: Duna (1985) měl v plánu ještě mnohem víc, úžasné velké završení epeje Duny. Každý, kdo četl Kapitulu, zná její závěr, končící v nejnapjatějším okamžiku.

Poslední román, který Frank Herbert napsal, Muž dvou světů, vznikl ve spolupráci s Brianem. Mluvili spolu o tom, že na dalších svazcích Duny budou pracovat společně, zvláště na příběhu Služebnického džihádu. Brian však byl původně přesvědčen, že vzhledem k nádhernému věnování a láskyplnému projevu úcty, který Frank napsal na závěr Kapituly pro svou ženu Beverly, zde kroniky Duny skončí. Jak vysvětlil ve Snílkovi Duny, životopisu Franka Herberta, byli jeho rodiče tvůrčí tým, a ten se rozpadl. Proto také nechal Brian sérii po mnoho let nedotčenou.

V roce 1997, více než deset let po otcově smrti, však Brian začal probírat s Kevinem J. Andersonem možnost dokončení projektu, napsání legendárního sedmého dílu Duny. Zdálo se však, že Frank Herbert nezanechal žádné poznámky, a tak jsme soudili, že budeme muset plán založit výhradně na své fantazii. Po dalších diskusích jsme si uvědomili, že předtím, než se pustíme do sedmého dílu Duny, bude třeba vykonat spoustu přípravné práce - nejen naplánovat základy samotného příběhu, ale znovu představit veřejnosti a celé nové generaci čtenářů nesmírný a velice vynalézavý vesmír Duny. Od vydání románu Kapitula: Duna uplynulo více než dvacet let. I když mnoho čtenářů milovalo původní, klasickou Dunu, či první tři knihy série, značná část veřejnosti se až k poslednímu dílu nepropracovala. Potřebovali jsme oživit zájem a připravit případné budoucí čtenáře.

Rozhodli jsme se nejprve napsat trilogii předcházejících děl - řadu Předehra - díla Předehra k Duně: Atreidové, Předehra k Duně: Harkonnenové a Předehra k Duně: Corrinové. Když jsme se v přípravě na první z těchto románů začali probírat uskladněnými písemnostmi Franka Herberta, objevil Brian ke

svému překvapení dvě bezpečnostní schránky, které si otec před smrtí založil. Uvnitř pak spolu s právníkem objevil výstupy z jehličkové tiskárny a dvě staré počítačové diskety, označené "Nástin Duny číslo 7" a "Poznámky k Duně číslo 7" - stránky přesně popisující, kam chtěl tvůrce Duny směřovat svůj příběh.

Přečetli jsme si ten materiál a hned nám bylo jasné, že Duna číslo 7 bude úžasné vyvrcholení celé série, které spojí dohromady historii a postavy, jež jsme všichni znali ze vzrušující dějové linie s mnoha zvraty, odbočkami a překvapeními. V těch uskladněných materiálech jsme našli i další poznámky a listiny, popisující postavy a jejich historii, stránky nepoužitých epigrafů a náčrtů k další práci.

Když jsme teď před sebou měli tuhle podrobnou mapu, pustili jsme se do trilogie Přede hry k Duně, která sledovala příběhy vévody Leta a lady Jessiky, ďábelského barona Harkonnena a planetologa Pardota Kynese. Po této trilogii jsme napsali Historii Duny - Služebnický džihád, Křížovou výpravu strojů a Bitvu o Corrin - přibližující původní konflikty a události, které vytvořily základy celého vesmíru Duny.

Frank Herbert byl nepochybně génius. Duna je nejprodávanější a nejoblíbenější sci-fi román všech dob. Od začátku svého monumentálního úkolu jsme si uvědomovali, že pokoušet se imitovat styl psaní Franka Herberta by bylo nejen nemožné, ale i nerozumné. Jeho dílo nás oba silně ovlivnilo a někteří fanoušci upozornili na jistou podobnost stylu. Vědomě jsme se však rozhodli psát tyto knihy tak, abychom zachytili atmosféru a záběr Duny za použití prvků stylu Franka Herberta, ale ve vlastní skladbě a rytmu.

S radostí konstatujeme, že od vydání díla Přede hra k Duně: Atreidové se dramaticky zvedl prodej původních knih Franka Herberta. Široká veřejnost se seznámila se dvěma šestihodinovými televizními miniseriály s Williamem Hurtem a Susan Sarandonovou - Duna a Děti Duny, které byly nadšeně přijaty (a získaly cenu Emmy). Jsou to dva ze tří nejsledovanějších pořadů v dějinách stanice Sci-Fi Channel.

Nyní, po devíti letech příprav konečně cítíme, že nadešel čas pro sedmý díl Duny. Po podrobném prostudování nástinu a poznámek Franka Herberta jsme si uvědomili, že šíře a záběr příběhu by vyústily v román o rozsahu více než třináct set stran. Proto dílo vyjde ve dvou svazcích, Lovci Duny a následující Píseční červi Duny.

Z epeje toho zbývá napsat ještě mnoho a my máme v plánu vytvořit další vzrušující romány, vypovědět další části velkého, báječného příběhu, s nímž přišel Frank Herbert. Sága Duny ještě zdaleka nekončí!

Brian Herbert a Kevin J. Anderson, duben 2006

V době, která následovala po tři a půl tisíce let trvající vládě Tyrana Leta II., bylo Impérium ponecháno vlastnímu osudu. Během Hladomoru a následujícího Rozptylu se zbytky lidské rasy rozprchly do vesmírných pustin. Unikly do neznámých sfér hledat bohatství a bezpečí, ale jejich snažení bylo marné. Patnáct staletí podstupovali tito přeživší a po nich jejich následovníci hrozné utrpení, naprosté přetvoření lidského rodu.

Prastará vláda Starého impéria, zbavená své energie a zdrojů, se rozplynula. Uchytily se a sílily nové mocné skupiny, ale lidé si už nikdy víc nedovolí spoléhat na zlostnatělého vůdce ani na nějakou klíčovou, omezenou instituci. To jsou potenciální slabá místa.

Někteří tvrdí, že Rozptyl představoval Zlatou stezku Leta II., zkoušku ohněm, která měla lidskou rasu navždycky posílit, poskytnout nám nezapomenutelnou lekci. Ale jak by mohl jediný člověk - byť božský člověk a dílem písečný červ - schválně uvalit na své děti takové utrpení? Teď, když se z Rozptylu vracejí potomci Ztracených, můžeme si jen představovat ty pravé hrůzy, s nimiž se tam naši bratři a sestry setkali.

ZÁZNAMY GILDOVNÍ BANKY ,
pobočka na Gammu

Ani ti nejvzdělanější mezi námi si nedokážou představit rozsah Rozptylu. Jako historička s hrůzou pomýšlím na všechny ty navždy ztracené vědomosti, na přesné záznamy triumfů a tragédií. Vzkvétaly a zase upadaly celé civilizace, zatímco ti, kdo zůstali ve Starém impériu, samolibě dřepěli na místě.

Strádání časů Hladomoru přivedlo na svět nové zbraně a technologie. Co za nepřátele jsme to bezděčně

zplodili? Jaká náboženství, jaké odchylky a společenské procesy uvedl Tyran do pohybu? To se nikdy nedozvíme a já se bojím, že se nám tato nevědomost nevyplatí.

SESTRA TAMALANOVÁ ,
archivy Kapituly

Naši vlastní odloučení bratři, ti Ztracení Tleilaxané, kteří zmizeli ve víru Rozptylu, se k nám vrátili. Zásadním způsobem se však proměnili. Přivedli s sebou zdokonalenou rasu Tvarových tanečníků a tvrdí, že tyto proměnlivé tvory stvořili sami. Mé analýzy Ztracených Tleilaxanů však naznačují, že jsou jednoznačně podřadnější než my. Nedokážou ani vyrábět kořeni v axolotlských nádržích, a přitom prohlašují, že vyvinuli lepší Tvarové tanečníky? Jak by to bylo možné?

A tyhle Ctěné matre. Nabízejí spojenectví, avšak jejich činy svědčí jen o brutalitě a zotročování podřízených lidí. Zničily Rakis! Jak bychom jim mohli věřit, jim nebo těm Ztraceným Tleilaxanům?

PÁN SCYTALE,
tajné poznámky nalezené ve vyhořelé laboratoři na Tleilaxu

Duncan Idaho a Sheeana ukradli naši nelod' a odletěli s ní do neznáma. Vzali s sebou mnoho kacírských Sester, dokonce i gholu našeho bašára Milese Tega. Láká mě nařídít v našem nově zformovaném spojenectví všem benegesserit'ankám a Ctěným matre soustředit se na dopadení té lodi a jejich drahocenných pasažérů.

Ale neudělám to. Kdo by dokázal objevit nelod' v širém vesmíru? Důležitější je mít stále na paměti, že po nás jde mnohem nebezpečnější Nepřítel.

MURBELLA, CTIHODNÁ MATKA PŘEDSTAVENÁ A VELKÁ CTĚNÁ MATRE
Mimořádné poselství

TŘI ROKY PO ÚNIKU Z KAPITULY

Vzpomínka je zbraň tak ostrá, že dokáže způsobit hluboké rány.
ŽALOZPĚV MENTATA

V den, kdy zemřel, zemřela s ním i Rakis - planeta, všeobecně známá jako Duna.
Duna. Navždycky ztracená!

V kajutě archivu na unikající nelodi Ithaka si ghola Miles Teg přehrával poslední chvíle existence pouštní planety. Z nápoje na povzbuzení, který mu stál u levé ruky, se nesla vůně melanže, ale třináctiletý chlapec si jí nevšiml, nořil se do hlubokého mentatského soustředění. Ty historické záznamy a holoprojekce ho naprosto fascinovaly.

Právě tam a takhle bylo zabito jeho původní tělo. Takhle byla zavražděna celá planeta. Rakis...
legendární pouštní planeta, nyní nic víc než zuhelnatělá koule.

Archivní záběry, promítané nad plochý stůl, ukazovaly, jak se nad strakatou snědou planetou shromažďují válečné lodě Ctěných matre. Obrovské, nezachytitelné nelodě - podobné té, v níž teď žil Teg a jeho druhové uprchlíci - disponovaly dokonalejší palebnou silou než cokoli, co měl kdy Bene Gesserit k dispozici. Tradiční atomové zbraně byly ve srovnání s tím k smíchu.

Ty nové zbraně musely být vyvinuty v Rozptylu. Teg prováděl mentatský odhad. Lidská vynalézavost, vyvolaná zoufalstvím? Nebo to bylo něco úplně jiného?

Ježaté lodě na měnicích se záběrech začaly pálit, rozpoutaly ohnivé vlny pomocí zařízení, které Bene Gesserit od té doby nazýval Vyhlazovače. Bombardování pokračovalo, dokud na planetě nezahynul veškerý život. Písečné duny se proměnily v černé sklo, vznikla se dokonce i rakiská atmosféra. Všechno bylo zničeno, obří červi, rozrůstající se města, lidé i písečný plankton. Tam dole nemohlo přežít nic, ani on sám ne.

Nyní, téměř o čtrnáct let později a ve značně proměněném vesmíru, si vytáhlý teenager upravil studijní křeslo do pohodlnější výšky. Prohlídka okolností mé vlastní smrti. Znova.

Přesně vzato byl Teg spíš klon než ghola, pěstovaný z buněk získaných z mrtvého těla. Většina lidí ho však nazývala gholou. V jeho mladém těle žil starý muž, veterán početných tažení ve jménu Bene Gesseritu. Nedokázal si vzpomenout na poslední chvíle svého života, tyto záznamy však žádné pochybnosti nepřipouštěly.

Nesmyslné vyhlazení Duny přesně demonstrovalo krutost Ctěných matre. Těch děvek, jak je nazývalo Sesterstvo. A právem.

Intuitivním prstovým ovládáním si znovu vyvolal ty obrazy. Bylo zvláštní pozorovat je s odstupem a vědět, že byl tam dole, bojoval a umíral, právě když se tyto záběry natáčely...

Teg uslyšel u dveří do archivu nějaký zvuk. Uviděl, jak ho z chodby pozoruje Sheeana. Měla hubenou hranatou tvář a snědou pleť, pozůstatek dědictví z Rakis. V nepoddajných okrově hnědých vlasech zářily měděné pramínky z dětství stráveného pod pouštním sluncem. Oči měla modromodré z celoživotní konzumace koření a z melanžové Agónie, která z ní udělala Ctihodnou matku. Nejmladší, která to kdy přežila, jak se Teg dozvěděl.

Na Sheeaniných plných rtech se objevil letný úsměv. "Zase studuješ bitvy, Milesi? Coby vojenský velitel bys neměl být tak lehce předvídatelný."

"Mám toho spoustu na prohlížení," odpověděl Teg mutujícím hlasem. "Bašár toho za ty tři stovky standardních let, než jsem zemřel, dost vykonal."

Když Sheeana poznala vysílanou nahrávku, zatvářila se utrápeně. Teg ty záběry Rakis sledoval jako posedlý už od té doby, kdy uprchl do tohoto bizarního a neprozkoumaného vesmíru.

"Ozval se už Duncan?" zeptal se Teg, aby ji rozptýlil. "Pokoušel se o nový navigační algoritmus, aby nás dostal z -"

"Víme přesně, kde jsme." Sheeana bezděky zvedla bradu výš. Od té doby, co se stala vůdkyní skupiny uprchlíků, to dělávala stále častěji. "Jsme ztraceni."

Teg v tom automaticky rozpoznal kritiku namířenou vůči Duncanu Idahovi. Byli odhodláni zabránit v nalezení lodi každému - Ctěným matre, zkaženému řádu Bene Gesserit i tajemnému Nepříteli. "Aspoň jsme v bezpečí."

Nezdálo se, že by to Sheeanu přesvědčilo. "Dělá mi starosti spousta neznámých, naše poloha, otázka, kdo nás vůbec stíhá..." Nedořekla a pak dodala: "Nechám tě studovat. Budeme mít další schůzi a na té situaci probereme."

Teg ožil. "Změnilo se něco?"

"Ne, Milesi. Čekám pořád dokola stejné hádky." Pokrčila rameny. "Ostatním Sestrám to tak zřejmě vyhovuje." Vyšla z archivní kajuty, roucho za ní tiše zašustilo a pak už se rozhostilo jen tlumené hučení veliké neviditelné lodi.

Zpátky na Rakis. Zpátky k mé smrti... a k událostem, které k ní vedly. Teg přetočil nahrávku, nastavil staré záznamy a obrazy a znovu si je prohlížel, cestoval dál zpátky časem.

Ted, když se v něm probudily gholovské vzpomínky, věděl, co dělal až do své smrti. Nepotřeboval ty nahrávky, aby pochopil, jak se starý bašár Teg dostal do krize na Rakis, jak ji sám vyvolal. Tehdy se svými oddanými muži - veterány svých mnohých slavných vojenských tažení - ukradl nelod' na Gammu, na planetě, kdysi historicky známé jako Giedi Prima, v domově ďábelského, ale už dávno vyhlazeného rodu Harkonnenů.

Roky předtím byl Teg ustanoven jako ochránce mladého gholy Duncana Idaha, následujícího po jedenácti předchozích zavražděných gholovských Duncanech. Starému bašárovi se podařilo udržet toho dvanáctého naživu až do dospělosti a konečně obnovit jeho vzpomínky, načež mu pomohl uniknout z Gammu. Murbella, jedna ze Ctěných matre, se pokusila Duncana sexuálně zotročit, ale místo toho polapil on ji díky nečekaným schopnostem, které do něj vložili jeho tleilaxanští tvůrci. Ukázalo se, že Duncan je živá zbraň, zkonstruovaná zvláště k tomu, aby překazila plány Ctěných matre. Nebylo divu, že se rozzuřené děvky tolik snažily ho najít a zabít.

Když starý bašár vyvraždil stovky Ctěných matre a jejich patolízalů, ukryl se mezi muži, kteří se zavázali životem, že ho ochrání. Takovou oddanost si nezískal žádný velký generál od dob Paula Muad'Diba, možná ani od fanatických dnů Služebnického džihádu. Mezi pitím, jídlem a dojatou nostalgií jim bašár vysvětlil, že potřebuje, aby pro něj ukradli nekoráb. I když ten úkol vypadal jako nesplnitelný, veteráni

ho bez námitek provedli.

Mladý Miles teď z pohodlí archivu zkoumal bezpečnostní nahrávky z kosmické základny na Gammu, záběry pořízené z vysokých budov Gildovní banky ve městě. Každý krok útoku mu dával dokonalý smysl, i když studoval záznamy po tolika letech. Byl to jediný způsob, jak uspět, a my jsme to dokázali...

Po příletu na Rakis našel Teg se svými muži Ctihodnou matku Odradovou a Sheeanu, které přijely na obřím starém červovi a setkaly se s nekorábem v rozlehlé poušti. Času nebylo nazbyt. Daly se čekat pomstychtivé Ctěné matre, vztekly z toho, že je bašár na Gammu zesměšnil. Na Rakis se se svými přeživšími muži vypravil z nekorábu, vybavený obměněnými vozy a dalšími zbraněmi. Nastal čas na poslední, ale nesmírně důležitý střet.

Než bašár odvedl své věrné vojáky do střetu s děvkami, Odradová mu nenápadně, ale zkušeně seškrábala kousek kůže z vráscitého krku a bez milosti mu tak odebrala buněčný vzorek. Teg i Ctihodná matka chápali, že je to poslední možnost Sesterstva uchránit jeden z největších vojenských mozků od dob Rozptylu. Uvědomovali si, že jde na smrt. Poslední bitva Milese Tega.

V době, kdy se bašár se svými muži střetl v pozemním boji s Ctěnými matre, chápaly se další skupiny děvek bleskurychle vlády nad osídlenými středisky na Rakis. Zavraždily benegesseritské Sestry, které zůstaly v Kénu. Zabily tleilaxanské Pány a kněží Rozděleného boha.

Bitva už byla prohraná, ale Teg a jeho jednotky se dál s nevidanou prudkostí vrhali na nepřátelské síly. Arogantní Ctěné matre nemohly připustit takové ponížení. Děvky se mstily celému světu, ničily všechno a všechny. Včetně něj.

Bojovníci starého bašára odvedli pozornost a nelodi se díky tomu podařilo uniknout. Na palubě nesla Odradovou, gholu Duncana a Sheeanu, která vlákala do rozměrného nákladního prostoru plavidla písečného červa. Brzy poté, co loď odletěla do bezpečí, byla Rakis zničena - a ten červ se stal posledním svého druhu.

To byl Tegův první život. Tady končily jeho skutečné vzpomínky.

Když se teď Miles Teg díval na záběry závěrečného bombardování, napadlo ho, kdy přesně zaniklo jeho původní tělo. Ale záleželo na tom vůbec? Ted' byl znovu naživu, dostal další šanci.

Sesterstvo použilo buňky, které Odradová sebrala z jeho krku, vypěstovalo kopii svého bašára a spustilo jeho genetické vzpomínky. Bene Gesserit věděl, že jeho taktického génia bude třeba ve válce se Ctěnými matre. A chlapec Teg skutečně dovedl Sesterstvo k vítězství na Gammu a na Uzlu. Udělal všechno, co se po něm chtělo.

Pak spolu s Duncanem a se Sheeanou a jejími disidenty znovu ukradl nelod' a unikl z Kapituly. Nedokázal snést, co Murbella připustila, aby se stalo s Bene Gesseritem. Uprchlíci chápali lépe než kdo jiný, že tajemný Nepřítel po nich stále jde, nehledě na to, kam zabloudí jejich nelod'...

Teg, unavený fakty a vynucenými vzpomínkami, vypnul záznamy, protáhl si štíhlé paže a odešel ze sektoru archivu. Několik hodin se teď bude věnovat tvrdému fyzickému tréninku a pak bude pilovat zručnost se zbraní.

Přestože žil v těle třináctiletého člověka, měl za úkol být připravený na všechno a nikdy nepolevit v ostražitosti.

Proč žádáte o vedení člověka, který je již ztracen? Proč jste pak překvapeni, když vás nikam nedovede?

DUNCAN IDAHO,

Tisíc životů

Bloudili bez cíle. Byli v bezpečí. Byli ztraceni. Nejistitelná loď v nejistitelném vesmíru.

Duncan Idaho stál sám na navigačním můstku, jako to často dělával. Věděl, že po nich mocní nepřátelé stále jdou. Hrozby v hrozbách v rámci jiných hrozeb. Nelod' putovala mrazivou prázdnotou, vzdálenou jakýmkoli zaznamenaným lidským průzkumům. Naprosto odlišný vesmír. Nevěděl přesně, jestli se skrývají, nebo jsou v pastí. Nevěděl by, jak se dostat zpátky do známých hvězdných soustav, ani kdyby chtěl.

Podle nezávislých chronometrů na můstku se v této podivné, pokrivené jinakosti pohybovali už celé roky... ačkoli kdo by dokázal říci, kolik času uplynulo v jiném vesmíru? Zákony fyziky a galaktické krajiny se tu mohly úplně pozměnit.

Najednou, jako by se do jeho starostí vloudila jasnozřivost, zaznamenal, že hlavní ovládací panel nepravidelně poblikává a stabilizační motory zabírají a zase ochabují. Nepozoroval sice nic nezvyklejšího kromě nyní už známého víření plynů a nepravidelných výbojů energie, nelod' však narazila na to, čemu sám pro sebe začal říkat "hrbolatá cesta". Jak by mohli narazit na turbulenci ve vesmíru, kde nebylo vůbec nic?

Lod' se otřásla hyperextenzí zvláštní přitažlivé síly, zavibrovala pod nápořem vysoce energetických částic. Duncan vypnul automatické pilotní systémy a pozměnil kurs, ale situace se tím ještě zhoršila. Před plavidlem se začaly objevovat sotva patrné záblesky oranžového světla, podobné slabému, skomírajícímu ohni. Cítil, jak se paluba otřásá, jak by byl narazil na nějakou překážku, ale nic neviděl. Vůbec nic! Mělo by tu být prázdno, vakuum, vylučující jakýkoli pocit pohybu i turbulence. Podivný vesmír.

Duncan upravoval kurs, až se přístroje a motory uklidnily a záblesky zmizely. Pokud se nebezpečí ještě zhorší, bude možná nucen pokusit se o další riskantní skok zakřiveným vesmířem. Po úniku z Kapituly řídil nelod' bez cíle, zamítl všechny navigační systémy a soubory souřadnic, využíval jedine svou intuici a elementární předvídavost. Pokaždé, když aktivoval Holtzmanovy motory, dával v sázku celou lod' a životy sto padesáti uprchlíků na její palubě. Nedělal to, pokud nemusel.

Před třemi lety neměl jinou možnost. Odstartoval s obřím plavidlem z místa jeho přistání - nebyl to únik sám o sobě, ale krádež celého vězení, do něž ho Sesterstvo vsadilo. A nestačilo prostě jen odletět. Duncanova vnímavá mysl pozorovala smyčku, která se kolem nich stahovala. Pozorovatelé, jejich vnější Nepřátelé v bizarně neškodných maskách starého muže a ženy, měli síť, kterou dokázali vrhnout na obrovskou vzdálenost a nelod' do ní chytit. Viděl, jak se jiskřící pestré pletivo začíná stahovat, viděl podivnou vítězně se usmívající starou dvojici. Myslela si, že už má nelod' ve své moci.

Duncanovy prsty se bleskurychle mihaly, se soustředěním zosťřeným jako úlomek diamantu přiměl Holtzmanovy motory konat věci, které by po nich nepožadovali ani gildovní navigátoři. Zatímco se kolem nelodi stahovala neviditelná síť Nepřátel, Duncan jim unikl, navedl obří plavidlo tak hluboko do záhybů prostoru, že protrhl samo pletivo vesmíru a proklouzl za něj. Napomohl mu v tom prastarý výcvik mistrů meče. Jako pomalá čepel, pronikající jinak neprostupným osobním štítem.

A nelod' se vynořila někde úplně jinde. Přesto zůstal ostražitý, nedovolil si ani úlevou vydechnout. Co může v tomhle nepochopitelném vesmíru ještě přijít?

Ted' studoval vnější obrazy, přenášené senzory, vystupujícími z nepole. Výhled ven se nezměnil: zvířené závoje hvězdných plynů, stáčeující se prameny, které se nikdy nezhuští do hvězd. Je to mladý vesmír, který se ještě nesjednotil, nebo vesmír tak nevýslovně starý, že všechna jeho slunce vyhořela a proměnila se na molekulární popel?

Skupina uprchlických ztracenců zoufale toužila dostat se zpátky k normálu... nebo alespoň někam jinam. Za ten dlouhý čas se jejich strach a úzkost rozmělnily nejprve v rozpaky a pak v nervozitu a neklid. Chtěli víc než být prostě ztraceni a bez úhony. Bud' vzhlíželi k Duncanu Idahovi s nadějí, nebo ho vinili ze své neutěšené situace.

Lod' zahrnovala širokou směsici skupin lidí (nebo by je Sheeana a její benegesseritské Sestry považovaly všechny jen za "exempláře"?). Ta směs zahrnovala pár ortodoxních benegesseritských Sester - akolytek, proktorek, Ctíhodných matek, dokonce i mužských pracovníků - včetně samotného Duncana a mladého gholy Milese Tega. Na palubě byl i rabbi a jeho skupina židů, zachráněných před pokusem Ctěných matre o pogrom na Gammu, dále jeden přeživší tilelaxanský Pán a čtyři animální futárové - absurdní kříženci lidí a koček, vytvoření v Rozptylu a zotročení děvkami. Veliký nákladní prostor kromě toho hostil sedm malých červů.

Vážně jsme podivná směsice. Lod' bláznů.

Rok poté, kdy unikli z Kapituly a ponořili se do tohoto pokriveného a nepochopitelného vesmíru, provedla Sheeana a její benegesseritské stoupenkyně spolu s Duncanem slavnostní křest. Vzhledem k nekonečnému putování nelodi jim připadalo příhodné pojmenovat ji Ithaka.

Starověký řecký ostrůvek Ithaka byl domovem Odyssea, který po skončení trojské války deset let

putoval a snažil se najít cestu zpátky domů. I Duncan a jeho společníci potřebovali nějaké místo, kterému by mohli říkat domov, bezpečné útočiště. Tito lidé prožívali vlastní velkou odyseu a Duncan byl bez pomoci map a hvězdných schémat stejně ztracený jako dávný Odysseus.

Nikdo si neuvědomoval, jak moc se Duncan touží vrátit na Kapitulu. Srdce ho táhlo za Murbellou, jeho láskou, jeho otrokyní a paní současně. Odtřhnout se od ní byla ta nejobtížnější a nejobavější věc, na jakou si za své početné životy vzpomínal. Pochyboval o tom, že se z ní kdy zotaví. Murbella...

Duncan Idaho však odjakživa kladl povinnost nad osobní city. Bez ohledu na to, jak moc ho bolelo srdce, na sebe vzal odpovědnost za ochranu nelodi a jejích pasažérů, dokonce i v překrouceném vesmíru.

Čas od času mu nějaká náhodná kombinace pachů připomněla typickou Murbellinu vůni. Organické estery, vznášející se v recyklovaném vzduchu nelodi, náhle zaútočily na jeho čichové receptory a spustily vzpomínky na jejich společných jedenáct let. Murbellin pot, její vlasy barvy tmavého jantaru, zvláštní chuť jejích rtů a pach mořské vody po jejích "sexuálních srážkách". Jejich vášnivá, vzájemně závislá střetnutí byla celé ty roky stejně důvěrná a divoká a ani jeden z nich neměl dost síly na to, aby se osvobodil.

Nesmím si plést vzájemnou závislost s láskou. Bolest z odloučení byla přinejmenším tak ostrá a nesnesitelná jako vysilující agónie drogového odvykání. Hodinu po hodině, jak se nelod' hnala prázdnotou, se Duncan od Murbelly vzdaloval víc a víc.

Opřel se v křesle a naplno zapojil své mimořádné smysly, namáhal se, vždy na pozoru před tím, aby někdo nelod' neobjevil. Nebezpečím této pasivní strážní služby bylo, že se občas ponořil do omámeného přemítání o Murbelle. Aby se s tím problémem vypořádal, rozčlenil svou mentatskou mysl. Nechala-li se její část unášet sněním, jiná zůstávala vždy ostražitá, vždy pátrala po možném nebezpečí.

Za společná léta zplodili s Murbellou čtyři dcery. Nejstarší dvě - dvojčata - už by měla být skoro dospělá. Ale od chvíle, kdy Agónie proměnila jeho Murbellu na pravou příslušnici Bene Gesseritu, byla pro něj ztracená. Sesterstvo z ní mělo mimořádnou radost, protože ještě nikdy předtím žádná Ctěná matre neabsolvovala výcvik - vlastně přeškolení - na benegesseritskou Ctihodnou matku. Duncanovo zničené srdce představovalo pouhou provozní ztrátu, tehdy i nyní.

V duchu ho stále pronásledovala půvabná Murbellina tvář. Díky mentatským schopnostem - které mu byly uměním a prokletím zároveň - si dokázal vyvolat každý detail jejích rysů: oválnou tvář a široké čelo, tvrdé zelené oči, které mu připomínaly nefrit, štíhlé tělo, schopné boje i milování se stejnou zdatností. Pak si připomněl, že po melanžové Agónii se její oči proměnily na modré. Už to nebyla táž žena...

Bloudil v myšlenkách a Murbelliny rysy se mu v duchu začaly proměňovat. Jako nějaký přetrvávající vjem, který se mu vpálil do sítnice, se z nich začala formovat jakási jiná žena, až ho to vylekalo. Zasáhlo něco zvnějšku, nějaká mysl mnohem dokonalejší než jeho vlastní. Pátrala po něm, obtáčela kolem Ithaky svá jemná vlákna.

Duncane Idaho, zavolal nějaký hlas. Byl konejšivý a ženský.

Pocítil nápor citů a současně vědomí nebezpečí. Proč jeho strážný mentatský organismus nezaznamenal, jak se to blíží? Rozdělená mysl se okamžitě přepojila do nouzového režimu. Vrhle se k řízení s úmyslem znovu skočit s nelodi daleko pryč, naslepo, bez navádění.

Hlas to zkusil s prosíkem. Duncane Idaho, neutíkej. Já nejsem tvůj nepřítel.

Ten starý muž a žena ho ujišťovali podobně. Přestože Duncan netušil, kdo jsou, chápal, že to oni představují skutečné nebezpečí. Ale tato nová ženská bytost, ten nesmírný intelekt, ho zasáhl odněkud z podivného nepoznaného vesmíru, v němž se nelod' právě pohybovala. Snažil se uniknout, ale nedokázal tomu hlasu utéci.

Já jsem Orákulum času.

Duncan v několika svých životech už slyšel o Orákulu - naváděcí síle Kosmické gildy. Vlídne a vševědoucí Orákulum času prý byla strážná postava, která na Gildu dohlížela už od jejího založení před patnácti tisíci let. Duncan to vždycky považoval za zvláštní projev víry mezi pronikavě bystrými navigátory.

"Orákulum je mýtus." Jeho prsty se zastavily nad tlačítky ovládacího panelu.

Já jsem mnoho věcí. Překvapilo ho, že hlas jeho obvinění nevyvrátil. Mnozí tě hledají. Tady tě najdou.

"Já věřím vlastním schopnostem." Duncan spustil motory, schopné zakřivit prostor. Doufal, že Orákulum ze svého vnějšího pohledu nezaznamená, co dělá. Přesune nelod' někam jinam, znovu unikne. Kolik různých sil to po nich pátrá?

Budoucnost si vyžaduje tvoji přítomnost. Musíš sehrát jistou roli, až nadejde Kralizec.

Kralizec... bouřlivý boj... dávno předpovídaná bitva na konci vesmíru, která navěky změní podobu budoucnosti.

"Další mýtus," řekl Duncan a přitom už spustil skok hyperprostorem, aniž by varoval ostatní pasažéry. Nemůže riskovat a zůstat tady. Kolik různých sil je to stíhá? Nelod' se zachvěla a pak se znovu ponořila do neznáma.

Slyšel, jak se ten hlas vytrácí, když loď unikala ze sevření Orákula, ale nezdálo se, že by mu to vadilo. Sem, řekl ten vzdálený hlas, povedu tě. Pak se ten všetečný hlas vytratil, vyrval se jako bavlněné cáry. Ithaka se řítí zakřiveným prostorem a v nekonečně krátkém okamžiku se zase vynořila.

Všude kolem lodi se rozzářily hvězdy. Skutečné hvězdy. Duncan prostudoval snímáče, zkontroloval navigační síť a uviděl jas sluncí a mlhovin. Zase obyčejný vesmír. Bez dalšího ověřování věděl, že se propadli zpátky do vlastního kosmu. Nevěděl jistě, jestli se z toho má radovat, nebo plakat zoufalstvím.

Duncan už víc Orákulum času necítil, nezaznamenal ani žádné další možné pátrače - tajemného Nepřítele a sjednocené Sesterstvo - přestože někde tady stále museli být. Oni se nevzdají, ani po třech letech ne. Nelod' pokračovala v útěku.

I ten nejsilnější a nejobětavější vůdce, jehož úřad závisí na podpoře mas, musí nejprve přihlédnout k diktátu vlastního srdce, nikdy nesmí připustit, aby se jeho rozhodování nechalo ovládat veřejným míněním. Jen prostřednictvím odvahy a síly charakteru se dosáhne pravého a nezapomenutelného odkazu.

Princezna Irulán,
ze "Sebraných rčení Muad'Diba"

Murbella jako nějaká zuřivá vládkyně, přehlížející své poddané, seděla na vysokém trůnu v rozlehlé přijímací hale benegesseritské Centrály. Vysokými okny se zabarvenými skly pronikaly dovnitř časně ranní sluneční paprsky a barvily komnatu svými světly.

Kapitula byla centrem nesmírně podivné občanské války. Ctihodné matky a Ctěné matre se sjednotily s jemností srazivších se kosmických plavidel. Murbella - která se držela velkolepého plánu Odradové - jim nedala jinou možnost. Kapitula teď byla domovem obou skupin.

Obě frakce Murbellu za změny, které zavedla, nenáviděly, a ani jedna neměla sílu postavit se jí na odpor. Svým sjednocením se konfliktní filozofie a společenství Ctěných matre a Bene Gesseritu skloubily jako nějaká hrůzná siamská dvojčata. Samotné pojetí mnohé z nich děsilo. Ve vzduchu se stále vznášela možnost propuknutí dalšího krveprolití a vynucená aliance balancovala na hraně neúspěchu.

Takovou hru nebyly některé členky Sesterstva ochotny přijmout. "Přežití za cenu vlastního zničení není žádné přežití," řekla Sheeana právě předtím, než se s Duncanem zmocnili nelodi a uprchli. "Hlasování nohama," jak se kdysi říkalo. Ach, Duncane! Je možné, že by Matka představená Odradová neuhodla, co má Sheeana v plánu?

Jistěže jsem to věděla, ozval se hlas Odradové ze Zděděných vzpomínek. Sheeana to přede mnou dlouho skrývala, ale nakonec jsem se to dozvěděla.

"A schválně jsi mě nevarovala?" Murbella se často nahlas přela s hlasem své předchůdkyně, jedním z mnoha vnitřních hlasů předků, k nimž získala přístup, jakmile se stala Ctihodnou matkou.

Schválně jsem nevarovala nikoho. Sheeana se rozhodla z vlastních důvodů.

"A my obě teď musíme žít s následky."

Murbella ze svého trůnu sledovala, jak strážé přivádějí vězeňkyni. Další disciplinární záležitost, kterou musí vyřídit. Další exemplární případ, který musí vytvořit. Benegesserit'anky takové demonstrace děsily, ale Ctěné matre je oceňovaly.

Tato situace byla důležitější než jiné, a proto se jí Murbella chopila osobně. Uhladila si na klíně lesklou zlatočernou róbu. Na rozdíl od benegesseritských žen, které chápaly své místo a netoužily po žádných

ostentativních symbolech postavení, vyžadovaly Ctěné matre křiklavé známky statutu, například v podobě extravagantních trůnů a židlůpsů či zdobených pestrobarevných pláštěnek. Samozvaná Matka velitelka byla tedy nucena sedat na impozantním trůně, obloženém súkameny a ohňovými drahokamy.

Stačilo by to na koupi větší planety, pomyslela si, pokud bych o nějakou měla zájem.

Murbella dospěla k tomu, že pasti svého úřadu nenáviděla, ale zároveň si uvědomovala jejich nutnost. Ženy v různých úborech obou řádů ji neustále sledovaly, číhaly na jakoukoli známku slabosti. Přestože Ctěné matre prošly výcvikem po způsobu Sesterstva, lpěly na svých tradičních oděvech, pláštěnkách a přehozích s kresbami hadů a na přiléhavých trikotech. Naproti tomu benegesseritské Sestry se jasným barvám vyhýbaly a zahalovaly se do tmavých volných rób. Rozdíl mezi nimi byl tak výrazný jako rozdíl mezi křiklavým pávem a maskovaným střízlíkem.

Vězeňkyně, Ctěná matre jménem Annine, měla krátké světlé vlasy a na sobě kanárkově žlutý trikot s nápadnou safirovou pláštěnkou z lesklého plazhedvábí. Elektronické zábrany jí držely ruce zkřížené na břiše, jako by na sobě měla neviditelnou svěřací kazajku, ústa jí kryl roubík, umrtvující nervy. Annine mamě vzdorovala zábránám a její pokusy promluvit končily jako nesrozumitelné vrčení.

Stráže postavily vzpurnou ženu pod schody, vedoucí k trůnu. Murbella se zaměřila na její divoké oči, sálající odporem. "Nepřeji si už slyšet, co máš na srdci, Annine. Napovídala jsi toho už dost."

Tato žena až příliš často kritizovala vedení Matky velitelky, Pořádala vlastní shromáždění a protesty, namířené proti spojení Ctěných matre a Bene Gesseritu. Některé následovnice Annine dokonce zmizely z hlavního města a vybudovaly si vlastní základny v řídce osídlených severních teritoriích. Murbella nemohla připustit, aby taková provokace prošla bez povšimnutí.

Způsob, jakým Annine vystupovala, byl neodpuštělný - komplikovala Murbelle život, snižovala její autoritu a prestiž zpod pláštíku zbabělé anonymity. Matka velitelka tyhle typy dobře znala. Žádná jednání, žádné kompromisy, žádná žádost o porozumění by ji nepřiměla změnit názor. Ta žena se vymezila sama prostřednictvím své opozice.

Plýtvání lidskými zdroji. Murbelle se po tváři mihl znechucený výraz. Kéž by tak Annine byla nasměrovala svůj hněv proti skutečnému nepříteli...

Z obou stran rozlehlé haly ji sledovaly ženy obou frakcí. Tyto dvě skupiny se zdráhaly smísit, místo toho se separovaly na "děvky" na jedné straně a "čarodějnice" na druhé. Jako olej a voda.

V letech, které uběhly od tohoto vynuceného sjednocení, přestála Murbella mnohé situace, v nichž mohla přijít o život, ale uklouzla všem léčkám, vyhýbala se jim, přizpůsobovala se a vynášela kruté tresty.

Naprosto oprávněně vládla pravomocí nad těmito ženami: byla Ctíhodná matka představená, vyvolená Odradovou, a zároveň Velká ctěná matre, protože zabila svou předchůdkyni. Jako symbol sjednocení těchto dvou významných skupin si zvolila titul Matky velitelky a jak šel čas, zaznamenala, že ji ta žena uvnitř začala ochraňovat. Murbelliny lekce začínaly nést vytoužený účinek, i když jen zvolna.

Po vyrovnané bitvě na Uzlu existovala pro bojovné Sesterstvo jediná cesta, jak přežít násilí Ctěných matre: nechat je uvěřit, že vyhrály ony. Filozofickým obratem se tak únosci vlastně stali zajatci, než si to stačili uvědomit; znalosti, výcvik a úskoky Bene Gesseritu spolkly zkosnatělou víru svých soupeřek. Ve většině případů.

Matka velitelka naznačila, aby stráže utáhly zajatkyni pouta. Ženina tvář se zkroutila bolestí.

Murbella sestupovala po naleštěných schodech a přitom nespouštěla oči z vězeňkyně. Dole pod nimi se do té menší ženy zabodla pohledem. Potěšilo ji, když viděla, jak se její pohled mění, vzdor v něm střídá strach, jak ji zasáhlo uvědomění.

Ctěné matre se jen málokdy obtěžovaly zadržovat své emoce, raději je využívaly. Zjistily, že své oběti mohou dohnat k podřízení vyzývacím, divokým výrazem, jasným znamením hněvu a nebezpečí. Ctíhodné matky naproti tomu považovaly emoce za slabost a nekompromisně je ovládaly.

"Za ty roky jsem se setkala s mnoha vyzývateli a zabila jsem je všechny," řekla Murbella. "Utkala jsem se se Ctěnými matre, které neuznávaly moji vládu. Postavila jsem se benegesseritským ženám, které nechtěly přijmout to, co dělám. Kolik krve a času musím ještě vyplýtvat na tyhle nesmysly, zatímco nás pronásleduje skutečný Nepřítel?"

Murbella vylovila zpod své šerpy lesknoucí se dýku a aniž by Annine uvolnila pouta nebo roubík, vrazila jí ji do krku. Bez obřadu a důstojnosti... bez ztracení času.

Stráže podržely umírající vězeňkyni na nohou, zatímco se kroutila, trhala sebou a bublala útržky slov. Pak jí oči náhle zesklennatěly a zmrtvěly a ona ochabla. Nenadělala dokonce ani nepořádek na zemi. "Odneste ji." Murbella si otřela nůž o plazhedvábí pláště své oběti a vrátila se zase na trůn. "Mám na starosti důležitější záležitosti."

Po galaxii operovaly nezávislé buňky a tajné skupiny bezcitných a divokých Ctěných matre - stále mnohem početnějších než benegesseritské Sestry. Mnoho z těchto žen odmítalo přijmout nadvládu Matky velitelky. Pokračovaly ve svém původním plánu vybíjet a vypalovat, zničit a zmizet. Než se střetnou se skutečným Nepřítelem, bude je muset Murbella srovnat. Všechny.

Murbella vycítila, že Odradová v ní je zase dostupná, a oslovila svou mrtvou rádkyni vnitřním hlasem: "Přála bych si, aby tyhle věci nebyly nutné."

Tvoje cesta je mnohem brutálnější, než by se mi líbilo, ale máš velmi významné úkoly, jiné, než byly ty moje. Svěřila jsem ti přežití Sesterstva. Ta práce teď dopadla na tebe.

"Jsi mrtvá a odsunutá do role pozorovatelky."

Odradová uvnitř se zasmála. Připadá mi, že tahle role je mnohem míň vysilující.

Murbella během toho vnitřního rozhovoru zachovala klidnou masku, protože ji v přijímací hale sledovala spousta pohledů.

Zezadu zdobeného trůnu se k ní naklonila letitá a nesmírně tučná Bellondová. "Dorazil gildovní koráb. Vedeme sem jejich šestičlennou delegaci, jak to nejrychleji jde."

Bell byla protějšek a společnice Odradové. Ty dvě se spolu často v mnohém neshodly, zvláště ve věci Duncana Idaha.

"Rozhodla jsem se, že je nechám čekat. Není třeba, aby si mysleli, že se s nimi dychtivě toužíme setkat."

Věděla, co Gilda chce. Koření. Pořád šlo o totéž, o koření.

Bellondová přikývla a brady se jí přitom složily jedna na druhou. "Jistě. Přeješ-li si to, najdeme si nekonečné formality, které je třeba dodržet. Dáme Gildě ochutnat její vlastní byrokracii."

Legenda tvrdí, že v každém písečném červovi, který vznikl z rozštěpeného těla Leta II, zůstává perla jeho vědomí. Sám Božský imperátor tvrdil, že bude napříště žít v nekonečném snu. Ale co když se probudí? Nevysměje se nám Tyran, když uvidí, co jsme to se sebou provedli?

KNĚŽKA ARDATH,

Kult Sheeana na planetě Dan

Přestože byl na pouštní planetě sežehnut veškerý život, duše Duny přežila na palubě nelodi. Postarala se o to sama Sheeana.

Spolu se svou rozváznou poradkyní Garimiovou stála u vyhlídkového okna nad rozlehlým nákladovým prostorem Ithaky. Garimiová sledovala, jak se chvějí mělké duny, pod nimiž se pohybuje sedm chycených červů. "Vyrostli."

Červi byli menší než ta monstra, která si Sheeana pamatovala z Rakis, ale větší než cokoli, co viděla v příliš vlhkém pásu pouště na Kapitule. Regulace prostředí ve velkém nákladovém prostoru této lodi byla natolik přesná, že dokázala zajistit dokonalou umělou poušť.

Sheeana zavrtěla hlavou. Věděla, že ti tvorové si ve své primitivní paměti museli zachovat vzpomínky na brouzdání nekonečným mořem dun. "Naši červi jsou tu natěsnaní, nervózní. Nemají dost místa."

Těsně předtím, než děvky zničily Rakis, zachránila Sheeana jednoho prastarého červa a odvezla ho na Kapitulu. Obří tvor, při příletu polomrtvý, se rozpadl brzy poté, co se dotkl úrodné půdy, a jeho krunýř se rozštěpil na tisíce písečných pstruhů, kteří se zavrtali do země. Během následujících čtrnácti let začali ti pstruzi proměňovat úrodný svět na další vyprahlou pustinu, nový domov pro červy. Konečně, když nastaly správné podmínky, velkolepí tvorové se znovu objevili - nejprve malí, ale během let se měli stát většími a silnějšími.

Když se Sheeana rozhodla uniknout z Kapituly, vzala několik nedorostlých písečných červů s sebou.

Garimiová, fascinovaná pohybem v písku, se naklonila blíž k plasklennému vyhlídkovému oknu. Výraz tmavovlasé poradkyně byl tak vážný, jako by patřil ženě o několik desítek let starší. Garimiová byla dřív, pravá konzervativní benegesseritská Sestra se sklony chápat svět kolem sebe omezeně, jako přímočarý,

černobílý. Přestože byla mladší než Sheeana, lpěla víc na čistotě Bene Gesseritu a hluboce ji pohoršovala myšlenka spojení nenáviděných Ctěných matre se Sesterstvem. Garimiová pomohla Sheeaně rozvinout riskantní plán, který jim umožnil uniknout z té "zpustlosti".

Garimiová s pohledem upřeným na neklidné červy řekla: "Když jsme teď venku z toho jiného vesmíru, kdy pro nás Duncan najde nějakou planetu? Kdy usoudí, že jsme v bezpečí?"

Ithaka byla vybudována tak, aby mohla sloužit jako velké město ve vesmíru. Uměle osvětlené sektory sloužily jako skleníky, nádrže s řasami a recyklační jímky zajišťovaly jakžtakž přijatelné jídlo. Nelod' nesla relativně málo pasažérů, a tak její zásoby a čistící systémy mohly zajišťovat potravu, vzduch a vodu ještě desítky let. Stávající osídlení bylo ve srovnání s kapacitou plavidla směšné.

Sheeana se obrátila ze své pozorovatelný. "Nebyla jsem si jistá, jestli nás Duncan dokáže někdy dostat zpátky do normálního vesmíru, ale už se mu to povedlo. Nestačí to prozatím?"

"Ne! Musíme vybrat planetu pro nové sídlo našeho Bene Gesseritu, vypustit červy a proměnit tu planetu v další Rakis. Musíme se začít množit, vystavět nové jádro Sesterstva." Opřela si ruce o štíhlé boky.

"Nemůžeme se potloukat vesmírem věčně."

"Tři roky nejsou žádná věčnost. Začínáš mluvit jako rabbi."

Mladá žena se zatvářila nejistě, jako by nevěděla, jestli má tu poznámku chápat jako vtip nebo jako výtka. "Rabbi si rád stěžuje. Myslím, že se tím utěšuje. Já prostě vzhlížím do budoucnosti."

"My před sebou máme budoucnost, Garimiová. Neboj se."

Tvář poradkyně se rozjasnila, nabrala optimistický výraz. "Mluvíš teď ze své jasnozřivosti?"

"Ne, z víry."

Den za dnem Sheeana konzumovala z jejich nashromážděné zásoby koření víc než kdo jiný, dávky potřebné k tomu, aby dokázala zmapovat mlhavé a nejasné stezky, které se před nimi vinuly. Během té doby, kdy se Ithaka ztratila v prázdnotě, neviděla nic, ale od toho nedávného nečekaného zhroupení zpátky do normálního vesmíru se cítila nějak jinak... lépe.

V nákladním prostoru se zvedl největší červ a jeho otevřená tlama vypadala jako ústí jeskyně. Ostatní červi se rozhybali jako svíjející se klubko hadů. Objevily se další dvě hlavy, z nichž se sypaly dolů kaskády písečného prachu.

Garimiová zalapala úžasem po dechu. "Podívej se, oni tě vycítí, i když jsi tady nahoře."

"A já cítím je." Sheeana položila dlaně na plaskleněnou tabuli a připadalo jí, že cítí melanž z jejich dechu i skrz zdi. Ani ona, ani červi nebudou spokojeni, dokud nedostanou novou poušť, jíž se budou moci potulovat.

Ale Duncan trval na tom, že musí utíkat dál, aby zůstali o krok před pronásledovateli. Ne všichni s takovým plánem souhlasili. Mnoho lidí na palubě lodi se předně na tuhle cestu nikdy nechtělo vydat, například rabbi a jeho uprchlí židé, Tleilaxan Scytale a čtyři zvířecí futárové.

A co červi? zauvažovala. Co ti doopravdy chtějí?

Všech sedm červů se teď vynořilo a tápalo nevidoucimi hlavami zepředu dozadu. Po přísné tváři Garimiové přelétl utrápený výraz. "Myslíš, že Tyran je vážně v nich? Perla vědomí v nekonečném snu? Dokáže vycítit, že jsi zvláštní?"

"Proto, že jsem jeho praneteř po stovce generací? Snad. Na Rakis rozhodně nikdo nečekal, že malá holka z izolované pouštní vesnice dokáže velet obřím červům."

Zkorumpovaní kněží na Rakis považovali Sheeanu za spojení se svým Rozděleným bohem.

Benegesseritská missionaria protectiva pak o Sheeaně vytvořila legendy, udělala z ní matku zemi, svatou pannu. Obyvatelstvo Starého impéria mělo za to, že jeho uctívaná Sheeana zahynula spolu s Rakis.

Kolem jejího domnělého mučednictví vyrostla církev a stala se další použitelnou zbraní Sesterstva.

Nepochybně ještě pořád využívají její jméno a legendu.

"Všichni z nás ti věří, Sheeano. Proto jsme se vydali na tuhle -" Garimiová se zarazila, jako by se už chystala říct nějaké neslušné slovo, " - odyseu."

Červi dole pod nimi se zavrtali do hromady písku a zkoumali hranice nákladového prostoru. Sheeana pozorovala jejich neklidný pohyb a přemítala, nakolik si uvědomují svou zvláštní situaci.

Pokud je v těch tvorech skutečně Leto II., pak musí mít neklidné spaní.

Někteří lidé si libují v sebeuspokojení, doufají ve stabilitu bez rozruchů. Já raději převracím kameny a koukám, co zpod nich vycupitá.

Matka představená Odradová,

Poznámky k pohnutkám Ctěných matre

I po tolika letech Ithaka ještě stále vydávala svoje tajemství, podobně jako staré kosti, vystupující na povrch bojiště po prudkém dešti.

Starý bašár tohle veliké plavidlo ukradl z Gammu už dávno. Duncan v něm byl držen jako vězeň na přistávací ploše na Kapitule víc než deset let a teď už přes tři roky letěli. Ale vzhledem k obří velikosti lodi a malému počtu lidí na její palubě nebylo možné prozkoumat její záhady, natož pečlivě dohlížet na všechny kouty.

Plavidlo, zhuštěné město o více než kilometrovém průměru, mělo přes sto palub s nespočetnými spojovacími chodbami a místnostmi. Hlavní paluby a oddělení sice byly vybaveny snímacím zařízením, ale nebylo v silách Sester monitorovat celou nelod' - zvlášť když existovaly záhadné elektronické mrtvé zóny, kde snímače nefungovaly. Možná, že Ctěné matre nebo původní stavitelé lodi instalovali nějaká blokační zařízení k ochraně jistých tajemství. Četné dveře, chráněné kódy, zůstávaly neotevřeny už od doby, kdy loď opustila Gammu. Byly tam doslova tisíce kajut, do nichž nikdo nikdy nevešel, ani je neprozkoumal.

Přesto Duncan nečekal, že na jedné ze zřídka navštěvovaných palub objeví dlouho uzavřenou popravčí komoru.

Potrubní výtah se zastavil na jedné z ústředních etáží hluboko v lodi. Duncan do tohoto poschodí nemířil, dveře se však otevřely a výtah se samočinně vypnul kvůli řadě údržbářských procedur, které stará loď prováděla automaticky.

Duncan studoval palubu před sebou. Zaznamenal, že je chladná a prázdná, matně osvětlená a neobývaná. Kovové zdi byly natřeny jen základovou bílou barvou, která nedokázala dokonale zakrýt hrubý kov vespod. Věděl o podobných nehotových palubách, ale nikdy necítil potřebu je prozkoumat, protože předpokládal, že byly opuštěny nebo nikdy neužívány.

Tuto loď však vlastnily Ctěné matre, a to celé roky, než jim ji Teg ukradl před nosem. Duncan nemohl předpokládat vůbec nic.

Vystoupil z výtahu a vydal se po dlouhé chodbě, která sahala překvapivě daleko. Zkoumání neznámých palub a kajut se podobalo skoku do vesmíru naslepo: netušil, kde může skončit. Šel a namátkou přitom otevíral jednotlivé kabiny. Posuvné dveře odhalovaly setmělé prázdné místnosti. Podle prachu a absence nábytku soudil, že je nikdy nikdo neobýval.

Uprostřed paluby se táhla krátká chodba, které obkružovala uzavřenou sekci se dvěma dveřmi, označenými "strojovna". Tyto dveře se při jeho doteku neotevřely. Duncana to překvapilo a začal zkoumat zavírací mechanismus. Jeho bioprint, zakódovaný do lodních systémů, mu měl zajistit kompletní přístup do všech prostor. Použil hlavní ovládací kód, vyřadil ovládání dveří a vynutil si otevření zámku.

Sotva vešel dovnitř, okamžitě zachytil v temnotě cosi zvláštního, nepříjemný, dávno vyčpělý pach ve vzduchu. Kajuta nepřipomínala žádnou jinou, jakou kdy na lodi viděl. Její stěny byly nestejněměrně jasně rudé. Skvrny té křiklavé barvy na něj působily nepříjemně. Potlačil stísněný pocit a zahlédl na jedné zdi něco, co vypadalo jako část obnaženého kovu. Duncan po něm přejel rukou a celá střední část kajuty se najednou začala posouvat a se skřípotem se obracet.

Sotva ustoupil z cesty, vynořily se z podlahy hrozivě vyhlížející přístroje, zařízení vyrobená k jedinému účelu - působit bolest.

MUČÍČÍ nástroje Ctěných matre.

Světla v tlumeně osvětlené kajutě se rozzářila, jakoby v dychtivém očekávání. Napravo uviděl strohý stůl a tvrdé rovné židle. Po stole byly rozházeny špinavé talíře s něčím, co vypadalo jako okoralé nedojedené zbytky jídla. Děvky muselo něco vyrušit během jeho konzumace.

Jeden stroj z té sbírky ještě pořád svíral lidskou kostru, držící pohromadě jen vyschlými šlachami, ostnatým drátem a cáry černého roucha. Žena. Z boku velikého stylizovaného svěráku visely kosti, celá

paže oběti byla ještě pořád chycena v jeho mechanismu.

Duncan se dotkl dávno nečinného ovládání a rozevřel svěrák. S velikou opatrností a úctou odstranil rozpadající se tělo ze surového kovového objetí a položil ho na zem. Bylo téměř mumifikované, nevážilo skoro nic.

Jistě to byla nějaká benegesseritská zajatkyně, možná Ctihodná matka z některé planety Sesterstva, kterou děvky zničily. Duncan soudil, že ta nešťastná oběť nezemřela rychle ani snadno. Díval se na seschlé ztvrdlé rty a téměř slyšel kletby, které ta žena musela šeptat, když ji Ctěné matre zabíjely.

Duncan zesílil osvětlení světelných panelů a dál pod ním zkoumal velkou místnost a její labyrint podivných přístrojů. Poblíž dveří, kterými vstoupil, našel průhlednou popelnici s jasně viditelným hrůzným obsahem: čtyři další ženské kostry, všechny nepořádně navršeny na sebe, jako by tam byly odhozeny bez velkých cirátů. Zabity a zahozeny. Všechny z nich měly černá roucha.

Navzdory tomu, kolik bolesti způsobily, se Ctěné matre nedozvěděly informaci, kterou požadovaly: polohu Kapituly a benegesseritský klíč k ovládání tělesných procesů, schopnosti Ctihodných matek manipulovat se svými vnitřními chemickými pochody. Znechucené a rozzuřené děvky zabily své benegesseritské vězeňkyně jednu po druhé.

Duncan mlčky uvažoval o svém objevu. Připadalo mu, že tady slova nestačí. Nejlepší bude říct o té hrůzné místnosti Sheeaně. Je to Ctihodná matka a bude už vědět, co dělat.

Nauč se rozpoznat svého největšího nepřítele. Můžeš to být i ty sám.

MATKA VELITELKA MURBELLA,
archivy Kapituly

Po popravě vzdorné Ctěné matre Murbella nijak nespíchala setkat se s delegací Gildy. Chtěla se ujistit, že než pustí do hlavního sálu Centrály kohokoli zvenku, budou všechny stopy odporu vyhlazeny.

Tyto malé vzpoury byly jako drobné ohně - jakmile zadupal jeden, hned se kolem rozhořely další. Dokud její vláda nad Kapitulou nebude silná a nezpochybnitelná, nebude moci Matka velitelka napřít síly k úkolu přivést do nového Sesterstva opoziční buňky Ctěných matre z jiných planet.

A to musela vykonat. Teprve potom se budou moci všichni postavit neznámému blížícímu se Nepříteli, který vyhnal Ctěné matre z okrajů Rozptylu. Aby proti této zásadní hrozbě uspěla, bude potřebovat Kosmickou gildu.

Každý krok celkového plánu běžel hladce jako propojené vagóny vlaku na magnetickém polštáři.

K patě stupínku pod Murbelliným zdobeným trůnem se přišourala Bellondová. Vystupovala věcně a výkonně, s přesně odměřenou dávkou podřízenosti. "Matko velitelko, delegace Gildy začíná být netrpělivá - jak jsi měla v plánu. Myslím, že už dozrála pro setkání s tebou."

Murbella si tu obézní ženu změřila. Benegesserit'anky dokázaly ovládat i ty nejneopatrnější nuance chemických procesů svého těla, takže sám fakt, že si dovolila tak ztloustnout, v sobě nesl jisté sdělení. Znamka revolty? Demonstrace nezájmu o to, aby byla vnímána jako sexuální objekt? Někdo by to mohl považovat za políček do tváře Ctěných matre, které pomocí tradičnějších metod vybrušovaly své tělo k naprosté dokonalosti. Murbella však měla podezření, že Bellondová svou obezitu využívá k tomu, aby rozptýlila a otupila své potenciální protivníky: budou-li ji mít za pomalou a slabou, podcení ji. Murbella dobře věděla, jaká by to byla chyba.

"Přines mi kořeněnou kávu. Musím být co nejpozornější. Ti gildaři se mě jistě pokusí zmanipulovat."

"Mám je sem hned poslat?"

"Nejdřív tu kávu, pak Gildu. A zavolej sem Dorii. Chci vás mít obě u sebe."

Bellondová se s vědoucím úsměvem odvrátila.

Murbella se připravovala, poposedla na velkém křesle dopředu a narovnala se v zádech. Rukama sevřela tvrdé a hedvábně vyhlazené súkameny na opěrkách křesla. Po letech násilností, po všech mužích, které si zotročila, a ženách, které zabila, už věděla, jak působit hrozivě.

Jakmile Murbella dostala kávu, kývla na Bellondovou. Stará Sestra se dotkla komunikačního zařízení, které měla v uchu, a přivolala žadatele z Gildy.

Přispěchala Doria, věděla, že jde pozdě. Ctizádostivá mladá žena, která nyní sloužila jako klíčová

poradkyně Matky velitelky z frakce Ctěných matre, postoupila na žebříčku tím, že své nejbližší soupeřky prostě zabila, zatímco jiné Ctěné matre ztrácely čas souboji s konkurenčními benegesseritskými ženami. Jako proutek štíhlá Doria rozpoznala nově se rýsující schémata moci a rozhodla se, že bude raději zástupkyní vítězky než vůdkyní poražených.

"Zaujměte místa po mých bocích. Kdo je formálním zplnomocněncem? Poslala Gilda někoho zvlášť důležitého?" Murbella věděla jen to, že delegace Gildy dorazila k novému Sesterstvu s požadavkem - vlastně s prosbou - o slyšení u ní.

Před bitvou u Uzlu ani Gilda neznala polohu Kapituly. Sesterstvo svůj domovský svět skrývalo za bariérou nelodí a jeho souřadnice se nenašly v žádných gildovních navigačních záznamech. Jakmile se však jednou stavidla otevřela a houfně přibývaly Ctěné matre, nebyla už poloha Kapituly přísně chráněným tajemstvím. Přesto přímo do Centrály přicházelo jen málo cizích lidí.

"Dorazil jejich nejvyšší lidský administrativní funkcionář," řekla Doria hlasem tvrdým jako křemen, "a kormidelník."

"Kormidelník?" To překvapilo dokonce i Bellondovou. "Tady?"

Doria se na svou družku zamračila a pokračovala: "Dostala jsem zprávy z centrálního přístavu, kam dorazila gildovní loď. Je to kormidelník třídy Edrik, nesoucí genové dědictví staré krevní linie."

Na Murbellině širokém čele vystoupily vrásky. Pečlivě prozkoumala tuto přímou zprávu i informaci, která se jí vynořila v hlavě z řetězce Zděděných vzpomínek. "Administrátor a kormidelník?" Dovolila si chladný úsměv. "Gilda pro nás musí mít vážně důležitou zprávu."

"Možná to z jejich strany neznamena nic víc než projev ponížení, Matko velitelko," řekla Bellondová.

"Gilda zoufale touží po koření."

"A to by taky měla!" vyštěkla Doria. Ona a Bellondová stály odjakživa proti sobě. Jejich zapálené debaty sice občas přinesly zajímavé náhledy, ale právě teď to Murbella považovala za pošetilé.

"Dost, vy obě. Nedovolím, aby vás gildaři viděli, jak po sobě štekáte. Takové dětinské projevy svědčí o slabosti." Obě poradkyně rázem ztichly, jako by jim někdo zamkl ústa.

Veliké dveře sálu se rozletěly a strážkyně ustoupily na bok, aby mohla vejít delegace mužů v šedých róbách. Nově příchozí měli zavalité postavy, holé hlavy, tváře lehce znetvořené a jaksi nepatřičné. Gilda nepěstovala své lidi s ohledem na fyzickou dokonalost ani přitažlivost. Zaměřovala se na lidskou mysl, na maximalizaci jejího potenciálu.

V čele delegace kráčet vysoký muž ve stříbrném rouchu, jehož holá hlava byla hladká jako leštěný mramor, až na bílý cop, který mu visel z týlu jako dlouhý elektrický kabel. Administrativní úředník se zastavil a přešel po sále mléčně zakalenýma očima (nezdálo se však, že by byl slepý). Pak popošel dopředu, aby uvolnil cestu rozměrné konstrukci, která ho následovala.

Za gildařem se vznášelo veliké zpevněné akvárium, průhledná pokroucená bublina naplněná oranžovým melanžovým plynem. Nádobu svírala těžká zakřivená kovová konstrukce, vzpínající se jako podpůrné žebroví. Za silným plasklem pozorovala Murbella jakousi znetvořenou postavu. Nebyl to už tak docela člověk, měl ochablé tenké končetiny, jako by jeho tělo nebylo nic víc než stonek, podpírající zbytnělý mozek. Navigátor.

Murbella se zvedla z trůnu. Bylo to znamení, že na delegaci shlíží spatra, ne gesto úcty. Zauvažovala, kolikrát už takoví vysoce postavení zástupci předstoupili před politické vůdce a imperátory a vydírali je díky mocnému monopolu Kosmické gildy na cestování vesmírem. Tentokrát však cítila rozdíl.

Kormidelník, vysoký administrátor a pět dalších gildovních průvodců dorazilo jako vylekaní prosebníci.

Doprovod v šedém sklonil pod jejím pohledem hlavy, ale copatý zástupce předstoupil před kormidelníkovu nádobu a uklonil se. "Jsem administrátor Rentel Gorus. Zastupujeme Kosmickou gildu."

"To je zřejmé," poznamenala chladně Murbella.

Jako by se kormidelník bál, že zůstane v pozadí, připlul k zakřivené přední stěně své nádoby. Promluvil hlasem zkresleným reproduktory a překladači, ukrytými v kovových podpůrných žebrech. "Matko představená Bene Gesseritu... nebo tě máme oslovovat jako Velkou ctěnou matre?"

Murbella věděla, že navigátoři bývají tak izolovaní a komplikovaní, že dokážou stěží komunikovat s běžnými lidmi. Kvůli svým mozkům, poskládaným jako předivo vesmíru, nedokážou vyslovit srozumitelnou větu, a místo toho komunikují se svým ještě bizarnějším a exotičtějším Orákulem času.

Někteří kormidelníci se však ještě drželi pozůstatků své genetické minulosti a záměrně se "brzdili", aby dokázali jednat jako prostředníci s obyčejnými lidmi.

"Můžeš mě oslovovat Matko velitelko, pokud to bude s úctou. Jak se jmenuješ, kormidelníku?"

"Jsem Edrik. Mnoho lidí z mého rodu jednalo s vládami a jednotlivci, už od dob imperátora Muad'Diba." Připlaval blíž ke stěnám nádoby a Murbella viděla jeho nepřírozené oči ve velké znetvořené hlavě.

"Historie mě zajímá méně než vaše současná kritická situace," řekla Murbella. Zvolila si raději ocelový přístup Ctěných matre než chladné vyjednávání benegesserit'ane.

Administrátor Gorus se dál ukláněl, jako by mluvil k podlaze u Murbelliných nohou. "Se zničením Rakis zahynuli všichni její píseční červi a pouštní planeta už víc neposkytuje koření. Ctěné matre ten problém ještě zhoršily, když vyvraždily staré tleilaxanské Pány. Tím se ztratilo tajemství výroby koření z axolotlských nádrží."

"Dost obtížná situace," zamumlala Doria a ušklíbla se.

Murbella se zamračila a ohrnula rty. Stále ještě stála. "Prohlašuješ to, jako bychom to samy nevěděly."

Navigátor pokračoval. Zvýšil hlas, aby přehlušil další Gorusova slova: "V uplynulých dobách byla hojnost melanže a my jsme měli četné nezávislé zdroje. Ted', po málo víc než deseti letech, zbývají Gildě jen její vlastní zásoby, a ty se rychle ztenčují. Začíná být obtížné získat koření i na černém trhu."

Murbella si založila ruce na prsou. Bellondová a Doria po jejích stranách vypadaly nesmírně spokojeně. "Ale my bychom vám mohly dodat nové koření. Pokud se rozhodneme. Pokud nám k tomu dáte dobrý důvod."

Edrik se vznášel ve své nádobě. Doprovodní gildaři uhýbali pohledem.

Pás pouště, ovíjející Kapitulu, se každý rok rozrůstal. Docházelo k výlevům koření a zakrslí píseční červi rostli, i když byli zatím jen stínem monster, která kdysi brázdila duny Rakis. Před desítkami let, dřív než Ctěné matre Dunu zničily, nasbíral Bene Gesserit obrovské zásoby tehdy hojného koření. Naproti tomu Kosmická gilda - v přesvědčení, že doby vzácnosti melanže jsou dávno pryč a trh je silný - se na možný nedostatek nepřipravila. Zaskočilo to dokonce i starý obchodní konglomerát CHOAM.

Murbella přistoupila blíž k nádobě, soustředěná na kormidelníka. Gorus si založil ruce a řekl jí: "Důvod, proč jsme dorazili, je proto zřejmý... Matko velitelko."

Murbella řekla: "Mé Sestry a já máme dobrý důvod zastavit vám dodávky."

Zmatený Edrik zamáchal prsty s plovacími blánami ve zvířeném plynovém oparu. "Matko velitelko, čím jsme si vysloužili vaši nemilost?"

Opovržlivě zvedla tenké obočí. "Vaše Gilda věděla, že Ctěné matre nesou z Rozptylu zbraně, schopné zničit celé planety. A přesto jste k nám ty děvky přivezli!"

"Ctěné matre měly z Rozptylu své vlastní lodě. Své vlastní technologie -" začal Gorus.

"Ale letěly naslepo, neznaly krajinu Starého impéria, dokud jste je nenavedli. Gilda jim ukázala cíle, zavedla je ke zranitelným světům. Gilda nese spoluvinu za vyhlazení miliard životů - ne jen na samotné Rakis, ale i na naší knihovní planetě Lampadas a nesčetných dalších. Všechny světy Bene Tleilaxu byly zničeny nebo dobytý, zatímco naše vlastní Sestry zůstávají zotročeny na Buzzellu, sklízí sůkameny pro vzbouřené Ctěné matre, které se neskloní před mou nadvládou." Propletla prsty dohromady. "Kosmická gilda je za ty zločiny přinejmenším částečně zodpovědná, takže nám to musíte vynahradit."

"Bez koření se zabrzdí cestování vesmírem a veškerý galaktický obchod!" V hlase administrátora Gorse bylo jasně znát poplach.

"Tak? Gilda se už dřív vychloubala svým spojenectvím s Iksany, když užívala primitivní navigační přístroje. Tak je nasad'te místo navigátorů, nemáte-li dostatečné zásoby koření." Čekala, aby zjistila, jestli ji obviní ze lži.

"Podřadné náhrady," prohlásil Edrik.

Bellondová dodala: "Lodě v Rozptylu létají bez koření i bez kormidelníku."

"Nesčetně se jich ztratilo," řekl Edrik.

Gorus rychle nasadil smířlivý tón. "Matko velitelko, ty přístroje z Iksu jsou pouhé nouzové vynálezy, které se dají použít jen v krajních případech. Nikdy jsme se na ně nespolehali. Všechny lodě Gildy musí nést schopného kormidelníka."

"Takže když jste se chlubili těmi přístroji, byl to všechno jenom podvod, abyste docílili poklesu ceny

melanže? Abyste přesvědčili kněží Rozděleného boha a Tleilaxany, že nepotřebujete to, co vyrábějí?" Prohnula opovržlivě rty. Během let, kdy byla Kapitula skrytá, se dokonce i benegesseritské Sestry vyhýbaly gildovním korábům. Uchovávaly polohu své planety uzavřenou ve vlastních myslích. "A teď, když požadujete koření, není nikdo, kdo by vám ho prodal. Nikdo, až na nás."

Murbella se držela vlastních triků. Marnotratné používání melanže v Kapitule bylo především divadýlko, pouhý klam. Červi v pouštním pásu dosud poskytovali jen hrstku koření, ale Bene Gesserit udržoval trh v chodu díky volně prodávané melanži ze svých hojných zásob. Přitom však naznačoval, že pochází od nově zrozených červů ve vyprahlém pásu. Časem bude poušť na Kapitule skutečně bohatá na koření stejně jako písky Rakis, ale prozatím byl ten úskok Sesterstva nutný, aby se zvýšil dojem síly a neomezeného bohatství.

A někde mohou být koneckonců i jiné planety produkující melanž. Před "nocí dlouhých nožů" Ctěných matre rozeslala Matka představená Odradová skupiny Sester v neřízených nelodích do nezmapovaného vesmíru. Vezly s sebou exempláře písečných červů a jasné instrukce, jak založit nové pouštní planety. Právě teď už může existovat víc než tucet nově vytvořených náhradních Dun. "Odstraňte potenciální slabé místo," říkala tehdy často Odradová a pak to opakovala ze Zděděných vzpomínek. Nesnáz s kořením zase zmizí a po celé galaxii se objeví čerstvé zdroje melanže.

Prozatím se však monopol nacházel v ocelovém držení nového Sesterstva.

Gorus se sklonil ještě hlouběji, aniž zvedl mléčné oči. "Matko velitelko, zaplatíme, co si budeš přát." "Pak tedy zaplatíte svým utrpením. Slyšeli jste někdy o benegesseritském trestu?" Dlouze a chladně se nadechla. "Vaše žádost se zamítá. Kormidelníku Edriku a administrátore Gorusi, můžete vyřídít svému Orákulu času a kolegům navigátorům, že Gilda dostane další koření, až... a pokud vůbec... usoudím, že si je zasloužíte." Cítila, jak ji hřeje uspokojení, a domýšlela se, že pochází od Odradové v ní. Bude-li Gilda dost lačná, bude též připravená tančit přesně podle jejího pískání. Všechno to byla součást nadcházejícího velikého plánu.

Gorus řekl roztřeseně: "Přežije vaše nové Sesterstvo bez Gildy? Můžeme nasadit mohutné síly svých maxitrajlerů a koření vám prostě sebrat."

Murbella se pro sebe usmála. Věděla, že takhle hrozba je bezzubá. "Pokud bych to vaše směšné prohlášení brala aspoň chvíli vážně, vy byste riskovali, že navždycky zničíte koření? Rozmístily jsme výbušniny, důmyslně sestrojené tak, aby zničily kořeněné písky a zaplavily je našimi zásobami vody, pokud zaznamenáme byť nejmenší invazi zvenku. Poslední píseční červi by zahynuli."

"Jsi stejně zlá jako Paul Atreides," zvolal gildař. "I on takhle hrozil Kosmické gildě."

"Beru to jako lichotku." Murbella se podívala na zmateného kormidelníka, vznášejícího se ve svém kořeněném plynu. Administrátorova holá hlava se leskla potem.

Pak se obrátila na pětičlenný šedě oděný doprovod gildařů. "Podívejte se na mě. Všichni!" Průvodci zvedli tváře a odhalili svůj společně sdílený strach. I Gorus rychle vzhlédl a kormidelník přitiskl zmutovanou tvář k průhlednému plasklu.

Přestože se Murbella obracela na skupinu z Gildy, její slova byla zároveň namířena na obě frakce žen, které jí v rozlehlé hale naslouchaly. "Sobečtí blázni, blíží se k nám větší nebezpečí - Nepřítel tak silný, že vyhnal Ctěné matre zpátky z Rozptylu. Všichni to víme."

"Všichni jsme o tom slyšeli, Matko velitelko." Z administrátorova hlasu přímo odkapávala skepse.

"Žádný důkaz jsme neviděli."

Oči jí zaplály. "Ach, jistě. Nepřítel se blíží, ale jeho hrozba je tak nesmírná, že nikdo - nové Sesterstvo, Kosmická gilda, CHOAM, dokonce ani Ctěné matre - netuší, jak se mu dostat z cesty. Oslabili jsme sami sebe a vyplývali energii na zbytečné boje, kdežto pravou hrozbu jsme ignorovali." Zavířila svým hady zdobeným rouchem. "Pokud nám Gilda zajistí dostatečnou pomoc v nadcházející bitvě a udělá to s náležitým nadšením, pak možná znovu posoudím, zda vám otevřeme své zásoby. Pokud se nebudeme moci postavit tomu nelíostnému Nepříteli, pak bude hašteření o koření náš nejmenší problém."

Tahají Páni skutečně za nitky - nebo můžeme díky těm nitkám Pány polapit?

TLEILAXANSKÝ PÁN ALEF

(replika, Tvarový tanečník)

Zástupci Tvarových tanečníků se dostavili do konferenční místnosti na palubě jedné z gildovních lodí, používané Ztracenými Tleilaxany. Povolali je genetičtí kouzelníci z Rozptylu, aby jim tu předali jasné nové instrukce.

Druhořadý Uxtal se shromáždění zúčastnil jako zapisovatel a pozorovatel. Neměl v plánu promluvit, řeč by mu vynesla jen pokárání nadřízených. Nebyl natolik významný, aby mohl nést takovou odpovědnost, zvláště za účasti obdoby Pána, jednoho z těch, kteří se nazývali Stařešiny. Uxtal však byl přesvědčen, že dřív nebo později jeho talent rozpoznají.

Loajální Tleilaxan měl šedou pleť a byl maličký, s drobnými rysy a tělem napuštěným kovy a blokacemi na obranu před jakýmikoli snímači. Nikdo by nedokázal ukrást Ztraceným Tleilaxanům tajemství genetiky, Božského jazyka.

Stařešina Burah, podobný přerostlému elfovi, se usadil na své vyvýšené sedadlo v čele stolu, zatímco se jeden po druhém začali objevovat Tvaroví tanečníci. Bylo jich celkem osm - starobylé a pro Tleilaxany posvátné číslo, jak Uxtal zjistil ze studia posvátných knih a rozluštěním tajných gnostických poselství z uchovaných slov Proroka. Ačkoliv Stařešina Burah ty proměnlivé tvory pozval, Uxtal měl v jejich přítomnosti stísněný pocit, který nedokázal přesně vyjádřit myšlenkou ani slovy.

Tvaroví tanečníci vypadali jako naprosto nepopsatelní, průměrní členové posádky. Celé roky už byli nasazeni na palubě gildovního korábu, kde mlčky a zdatně vykonávali své povinnosti; dokonce ani Gilda netušila, že došlo k záměnám. Tato nová rasa Tvarových tanečníků široce infiltrovala do zbytků Starého impéria. Dokázali vyžrát na většinu zkoušek, přelstili dokonce i Mluvčí pravdy čarodějnic. Burah a další vůdci Ztracených Tleilaxanů se často bavili nad tím, že dosáhli vítězství, zatímco se Ctěné matre a benegesserit'anky švaly a připravovaly se na jakéhosi tajemného velkého Nepřítele. Skutečná invaze už byla mezitím v plném proudu a Uxtal jen užasle a ohromeně sledoval, co se jeho lidem podařilo vykonat. Byl hrdý na to, že k nim patří.

Na Burahův povel zaujali Tvaroví tanečníci svá místa. Vedl je jeden z nich, který se zdál být mluvčím (Uxtal však všechny ty tvory považoval za stejné jako trubce ve včelím úlu). Jak je tak pozoroval a dělal si poznámky, poprvé ho napadlo, jestli snad Tvaroví tanečníci náhodou nemají vlastní tajnou organizaci stejně jako vůdci Tleilaxanů. Ne, jistěže ne. Tito proměnliví tvorové byli vyšlechtěni jako následovníci, ne jako nezávislí myslitelé.

Uxtal dával dobrý pozor a připomínal si, aby nemluvil. Později záznamy z této schůze přepíše a rozšíří informace mezi další Stařešiny Ztracených Tleilaxanů. Jeho úkolem bylo dělat pomocníka; zvládne-li to, může postoupit výš a nakonec snad dosáhnout i titulu Stařešiny svých lidí. Mohl by snít ještě o něčem víc? O pozici jednoho z nových Pánů!

Stařešina Burah a přítomný kehl neboli rada reprezentovali rasu Ztracených Tleilaxanů a jejich Velkou víru. Kromě Buraha existovalo jen šest Stařešinů - celkem tedy sedm, a posvátné číslo přitom byla osmička. I když to Uxtal nikdy neřekl nahlas, cítil, že by měli brzy jmenovat ještě někoho dalšího, snad dokonce povýšit přímo jeho samotného, aby počet zachoval příslušnou rovnováhu.

Burah pozoroval Tvarové tanečníky a rty se mu přitom podrážděně stáhly. "Požaduji zprávu o vašem postupu. Jaké záznamy jste zachránili ze zničených tleilaxanských planet? Víme toho o jejich technologii dost málo na to, abychom mohli pokračovat ve své posvátné práci. Naši padlí nevlastní bratři toho věděli mnohem víc, než jsme zjistili. To je nepřijatelné."

Vyrovnaně vyhlížející "vůdce" Tvarových tanečníků v uniformě gildaře se usmál. Obrátil se na své proměnlivé druhy, jako by Stařešinu Buraha ani neslyšel promluvit. "Dostal jsem další soubor rozkazů. Naše základní instrukce zůstávají stejné. Máme najít nelod', která unikla z Kapituly. Pátrání musí pokračovat."

K Uxtalovu překvapení se ostatní Tvaroví tanečníci od Buraha a soustředili se na svého mluvčího. Stařešinu to rozčílilo, až praštil pěstičkou do stolu. "Uniklá nelod'? Co je nám do nelodi? Kdo jsi - který z vás to je? Nikdy vás od sebe nedokážu rozlišit, ani podle pachu."

Tvarový tanečník se podíval na Buraha a zdálo se, že zvažuje, jestli má odpovědět nebo ne. "Momentálně se nazývám Khroné."

Uxtal, který seděl u mědi obložené zdi, přejel pohledem z nevinně vypadajících Tvarových tanečníků na

Stařešinu Buraha. Nedokázal zachytit spodní proudy, ale cítil jakousi podivnou hrozbu. Spousta věcí se pohybovala těsně za hranicemi jeho chápání.

"Vaší prioritou" pokračoval zarputile Burah, "je znovuobjevit, jak vyrábět melanž za použití axolotlských nádrží. Díky dávným znalostem, které jsme si s sebou odnesli do Rozptylu, víme, jak pomocí těch nádrží stvořit gholy - ale ne, jak vyrobit koření. Neznáme technologii, kterou naši nevlastní bratři vyvinuli během dob Hladomoru, dlouho poté, co zmizela naše linie Tleilaxanů."

Když se Ztracení Tleilaxané vrátili z Rozptylu, jejich nevlastní bratři je přijali jen váhavě, vpustili je zpět do společenství rasy jako pouhé druhořadé občany. Uxtal měl za to, že to nebylo spravedlivé. Ale spolu se svými druhy zvenku, podle původních Tleilaxanů marnotratnými syny, se smířili s odmítavými poznámkami, kterých se jim dostalo, pamětlivi důležitého citátu z katechismu Velké víry: "Jenom ti, kdo jsou skutečně ztraceni, mohou doufat, že naleznou pravdu. Věřte ne svým mapám, nýbrž vedení boha."

Jak míjel čas, vrátivší se Stařešinové dospěli k názoru, že "ztraceni" nebyli oni, nýbrž původní Páni, kteří se odchýlili od Velké víry. Jen Ztracení Tleilaxané - zakalení strádáním Rozptylu - se přidrželi poctivosti božských příkazů, kdežto kacíři si libovali v bludech. Ztracení Tleilaxané si nakonec uvědomili, že budou muset své pomýlené bratry buď znovu vyškolit, nebo je odstranit. Uxtal tomu rozuměl, mnohokrát slýchal, že Ztracení Tleilaxané jsou mnohem nadřazenější.

Původní Páni však byli podezíravé společenství a nikdy naplno nedůvěřovali cizím zvenčí, dokonce ani cizím vlastní rasy. V tomto případě byla jejich pochybná paranoia na místě, protože Ztracení Tleilaxané se skutečně spojili se Ctěnými matre. Využili ty příšerné ženy jako nástroje ke znovuprosazení Velké víry mezi svými samolibými nevlastními bratry. Děvky vyhladily původní tleilaxanské světy, zničily všechny zbylé původní Pány. Tak radikální postup Uxtal ani nečekal. Nyní by mělo být snadné dosáhnout vítězství.

Během tohoto setkání však Khrona a jeho druhové nejednali tak, jak se očekávalo, že jednat budou. Uxtal si tady, ve schůzovní místnosti se stěnami pokrytými mědí, všiml drobných změn v jejich chování a četl v Burahově tváři starost.

"Naše priority se liší od těch vašich," prohlásil otevřeně Khrona.

Uxtal měl co dělat, aby nezalupal po dechu. Buraha to tak podráždilo, až se jeho nevýrazný pohled proměnil v brunátné popuzení. "Vaše priority se liší? Jak by mohly nějaké rozkazy nahradit moje, rozkazy tleilaxanského Stařešiny?" Zasmál se, jako když se tupým nožem přejede po břídlíci. "Ach, teď si vzpomínám na tu hloupou historku! Máte na mysli toho svého záhadného starce a stařenu, kteří s vámi komunikují odněkud z dálky?"

"Ano," řekl Khrona. "Podle jejich předpokladů ta uniklá nelod' nese něco nebo někoho, co je pro ně nesmírně důležité. Musíme to najít, zajmout a dodat jim to."

Uxtalovi to všechno připadalo tak nepochopitelné, že musel promluvit. "Jaký stařec a stařena?" Nikdo se mu nikdy nesvěřoval s věcmi, které potřeboval vědět.

Burah si svého pomocníka přezíravě změřil. "To jsou jen preludy Tvarových tanečníků."

Khrona shlédl na Stařešinu, jako by byl něco nečistého. "Jejich předpoklady jsou neomylné. Na palubě té nelodi je, nebo bude, nezbytná páka, která ovlivní bitvu na konci vesmíru. To má přednost před vaší potřebou vhodného zdroje koření."

"Ale... ale jak to vědí?" zeptal se Uxtal, sám překvapený, že našel dost odvahy promluvit. "Je to nějaká věštba?" Pokoušel se představit si numerický kód, ukrytý v posvátných rukopisech, který by se na to dal aplikovat.

Burah na něj vyštěkl: "Ať je to věštba, jasnozřivost nebo nějaký bizarní matematický odhad - na tom nezáleží!"

Khrona vstal a vypadalo to, jako by povyrosl. "Přesně naopak, na tobě nezáleží!" Obrátil se ke svým druhům Tvarovým tanečníkům, zatímco Stařešina, překvapením neschopen slova, klesl na své sedadlo. "Musíme napřít mozky a úsilí na to, abychom objevili, kam ta loď odplula. Jsme všudypřítomní, ale už je to tři roky a stopa vychladla."

Ostatních sedm proměnlivých tvorů pokývalo hlavami a promluvalo tichými brumlavými hlasy, které zněly jako bzučení hmyzu: "Najdeme je."

"Nemůžou uniknout."

"Tachyonová síť se táhne daleko a stahuje se."

"Nelod' bude nalezena."

"Nedávám vám svolení k takovému bláznivému pátrání!" zvolal Burah. Uxtal by ho rád nějak podpořil.

"Budete dbát mých rozkazů. Řekl jsem vám, abyste prohledali dobyté tleilaxanské planety, prozkoumali laboratoře padlých Pánů a naučili se jejich metody výroby koření z axolotlských nádrží. Nepotřebujeme ho jen pro sebe, je to neocenitelná komodita, kterou můžeme prolomit monopol Bene Gesseritu a dosáhnout komerční síly, jaká nám náleží." Pronesl tuto majestátní řeč tak, jako by čekal, že Tvaroví tanečníci vyskočí a začnou jásat.

"Ne," řekl Khroné důrazně. "To nemáme v plánu."

Uxtal byl zděšený. Samotnému se mu nikdy ani nesnilo o tom, že by mohl zpochybnit Stařešinu, a tohle byl pouhý Tvarový tanečník! Schoulil se u měděné zdi a přál si, aby se v ní mohl rozpustit. Takhle to probíhat nemělo.

Vzteklý a zmatený Burah se zahoupal na židli. "My jsme vytvořili Tvarové tanečníky a vy budete naše rozkazy poslouchat." Zafuněl a zvedl se. "Proč se o tom s vámi vůbec dohadují?"

Celá skupina Tvarových tanečníků rázem vstala, jakoby ovládaná jediným mozkiem. Ze svých pozic kolem stolu blokovali Stařešinu Burahovi ústup. Znovu se posadil na své vyvýšené sedadlo a zdálo se, že začíná být nervózní.

"Jste si jistí, že jste nás vytvořili vy, Ztracení Tleilaxané... nebo jste nás prostě jen našli v Rozptylu? Pravda, ve vzdálených stínech minulosti se jeden tleilaxanský Pán zasloužil o naše semě. Provedl jisté úpravy a krátce před narozením Paula Muad'Diba nás rozptýlil do všech koutů vesmíru. Ale od té doby jsme se vyvinuli."

Khroné a jeho společníci se začali rozplývat a měnit, jako by se všem Tvarovým tanečníkům současně zvedl z tváří závoj. Jejich nevýrazné lidské rysy zmizely a proměnliví tvorové se vrátili ke svému bezvýraznému stavu, neurčitým, a přesto skličujícím nelidským rysům: vpadlým očím podobným černým knoflíkům, mopsličím nosům, ochablým ústům. Plet' měli bledou a tvárnou, zbytky vlasů naježené a bílé. Pomocí genetického schématu dokázali zformovat své svaly a pokožku a napodobit jakéhokoli člověka. "Už nepotřebujeme plýtvat silami na další přetvářku," oznámil Khroné. "Z toho klamu se stalo jen mrhání časem."

Uxtal a Stařešina Burah na ně zírali.

Khroné pokračoval: "Tomu, čím jsme se stali, dali základ už kdysi dávno původní tleilaxanští Páni. Ty, Stařešino Burahu, a tvoji druhové nejste nic než vybledlé kopie, rozředěné vzpomínky na bývalou velikost tvé rasy. Uráží nás, že se považujete za naše pány."

Tři Tvaroví tanečníci popošli k vyvýšenému sedadlu Stařešiny Buraha. Obstoupili ho zezadu a obklíčili ho. Stařešina vypadal čím dál tím vystrašeněji.

Uxtalovi připadalo, že snad omdlí. Netroufal si málem ani dýchat a chtělo se mu utéci, ale věděl, že na palubě gildovní lodi je mnohem víc Tvarových tanečníků než jen těchto osm. Živý by jim neunikl.

"Nechte toho! Příkazuju vám to!" Burah se pokusil zvednout, ale dva Tvaroví tanečníci po stranách ho chytily za shrbená ramena a zabránili mu opustit vyvýšené sedadlo.

Khroné řekl: "Není divu, že vám ostatní říkají Ztracení. Vy Páni z Rozptylu jste byli vždycky slepí."

Třetí Tvarový tanečník za Stařešinou se natáhl dopředu a oběma rukama přikryl Burahovi oči. Zatlačil ukazováčky a jako železným svěrákem mu vtiskl oči do lebky. Stařešina zaječel. Oční koule mu praskly, po tvářích se mu rozlila krev a oční tekutina.

Khroné ze sebe vydal slabý, uměle znějící smích. "Možná, že ti tvoji tleilaxanští společníci dokážou vyrobit starodávné kovové oči. Nebo jste už o tu technologii taky přišli?"

Burahovy výkřiky najednou ustaly, když mu Tvarový tanečník trhl hlavou do strany a zlomil mu vaz. Za pár chvil přebral proměnlivý tvor hluboký otisk, jeho tělo se změnilo, scvrklo se a získalo drobné rysy mrtvého Stařešiny. Když byla přeměna u konce, luskl malými prstíky a usmál se na zakrvácené totožné tělo na podlaze.

"Další kousek nahrazen," řekl Tvarový tanečník.

Další kousek? Uxtal ztuhl. Snažil se udržet, aby nezačal ječet, a zároveň se toužil stát neviditelným.

Proměnliví tvorové se teď obrátili k asistentovi. Zděšený Uxtal nebyl schopen ničeho jiného než

zvednout ruce gestem naprosté kapitulace, i když pochyboval, že to bude k něčemu platné. Zabíjí ho a nahradí. Nikdo se to nikdy nedozví. Z hrdla mu uniklo tiché zaúpění.

"Nebudeme se už dál tvářit, že jste naši páni," řekl Khrono Uxtalovi.

Tvaroví tanečníci odstoupili od Burahova těla. Jeho kopie se sklonila a přejela zakrvácenými prsty po zmačkaném rouchu Stařešiny.

"V zájmu celkového plánu však stále potřebujeme užívat jisté tleilaxanské procedury, a proto zachováme část původních genetických zásob - pokud vyhovíš." Khrono přistoupil těsně k Uxtalovi a tvrdě se na něj zahleděl. "Chápeš tu hierarchii? Uvědomuješ si, kdo je tvůj pravý pán?"

Uxtalovi se povedl jen ochraptělý vzdech, když odpověděl: "A - ano, jistě."

Tři roky putování v této lodi! Naši lidé samozřejmě chápou úžasné pátrání po zemi zaslíbené. Přetrváme to, jako jsme přetrvávali vždycky. Budeme trpěliví, jako jsme byli vždycky. Jakýsi pochybovačný hlas ve mně se přesto ptá: "Vůbec někdo, kam to putujeme?"

RABBI,

řeč ke stoupencům na palubě nelodi

Židovští cestující měli na palubě obřího plavidla veškerou volnost, jakou si mohli přát, ale Sheeana věděla, že každé vězení má své mříže a každý tábor své ploty.

Žena jménem Rebeka, jediná Ctihodná matka mezi židovskými uprchlíky, příčinlivá a nenápadně zvědavá, si své hranice našla. Sheeana ji odjakživa považovala za velice zajímavou - byla to divoká Ctihodná matka, žena, která prodělala Agónii bez přispění benegesseritského výcviku. Už jen to pomyšlení ji ohromovalo, podobné zvláštnosti se však v dějinách občas stávaly. Sheeana často Rebece doprovázela na jejích hloubavých procházkách, které měly za cíl spíš putování mysli než snahu dosáhnout nějaké konkrétní kajuty nebo paluby.

"Budeme zase jenom obcházet v kruzích?" postěžoval si rabbi, který se vlekl za nimi. Tento bývalý doktor Sukový školy vždycky rád předem zhodnotil smysl činnosti, než se do ní pustil. "Proč mám ztrácet čas marným úsilím, když by člověk místo toho mohl studovat slovo boží?"

Rabbi dělal, jako by ho někdo nutil chodit s nimi. Připadalo mu, že je povinen studovat tóru pro samo studium, Sheeana však věděla, že židovské ženy mají studovat v zájmu znalosti praktické aplikace jejích zákonů. Rebeka se v obojím dostala mnohem dále než on.

"Veškerý život je putování. Jsme unášeni tempem života, ať už si zvolíme běh nebo klidné posezení," řekla Sheeana.

Zamračil se a podíval se na Rebece, aby ho podpořila, ale nedočkal se toho. "Necituj mi své otřepané benegesseritské fráze," řekl. "Židovská mystika je mnohem starší než všechno, co jste vyvinuly vy čarodějnice."

"Měla bych ti radši citovat tvou kabalou? Spousta jiných životů ve mně ji intenzivně studovala, i když jsme to vlastně nesměly. Židovská mystika je nesmírně fascinující."

Rabbi se zdál být v rozpacích, jako by mu byla něco ukradla. Posunul si brýle výš na nos a popošel k Rebece, jako by chtěl Sheeanu vytlačit.

Kdykoli se ten starý muž přidal k jejich rozhovoru, proměnila se debata ve spor mezi Sheeanou a rabbim. Stařec se držel spíš bitevního pole pouček než přímé moudrosti, kterou si Sheeana přinesla z nesčetných Zdeděných vzpomínek. Připadala si tak prakticky přehlížená; navzdory její moci na palubě nelodi ji rabbi v záležitostech svých židů nepovažoval za kompetentní, kdežto Rebeka se mu uměla dobře bránit.

Teď kráčeli po stáječících se chodbách, pod Rebečiným vedením sestupovali z jedné paluby na druhou. Dlouhé hnědé vlasy si svázala do hustého copu, prokvetlého tolika šedivými pramínky, že připomínal naplavené dříví. Na sobě měla své obvyklé volné šedivé roucho.

Rabbi krácel těsně vedle ní, bojoval o pozici po jejím boku, schválně se pokoušel vytlačit Sheeanu za ně. Sheeana to připadalo zábavné.

Rabbi nikdy nezmeškal žádnou příležitost napomenout Rebece, když se jí myšlenky zatoulaly mimo úzké hranice toho, co považoval za náležité chování. Často Rebece zastrašoval, připomínal jí, že se v jeho

očíh neodčinitelně poskvnila tím, co jí udělal Bene Gesserit. Sheeana navzdory starcovu pohrdání a obavám věděla, že Sesterstvo bude Rebece navždycky vděčno.

Tajný lid židovský uzavřel před lety s Bene Gesseritem dohodu o vzájemné ochraně. Sesterstvo mu čas od času nabídlo útočiště, skrývalo ho, chránilo před pogromy a předsudky, kdykoli vůči dětem Izraele znovu vypukly prudké vlny nesnášenlivosti. Židé byli za to povinni chránit benegesseritské Sestry proti Ctěným matce.

Když kruté děvky pronikly na Lampadas, knihovni planetu Sesterstva, s jasným záměrem ji zničit, benegesserit'anky si navzájem Předaly své vzpomínky. Miliony životů proudily do tisíců myslí, tyto tisíce se včlenily do stovek dalších a všechny tyto stovky se pak Předaly jediné Ctíhodné matce Lucillové, která s těmi nenahraditelnými vědomostmi unikla.

Lucillová uprchlá na Gammu a vyprosila si útočiště u skrytých židů, ale Ctěné matce ji pronásledovaly. Jedinou cestou, jak se dala zachránit Lampadská horda v její mysli, bylo Předat s nečekanou příjemkyní - divokou Ctíhodnou matkou Rebekou - a pak nabídnout Lucillovou za oběť.

A tak Rebeka přijala do svého mozku všechny ty příšerné, překřikující se myšlenky a opatrovala je i poté, kdy děvky Lucillovou zabily. Nakonec dodala svůj neocenitelný poklad Bene Gesseritu, který přijal zachráněné vědomosti Lampadasu a rozšířil je mezi ženami Kapituly. Tím židé naplnili své prastaré závazky.

Dluh je dluh, pomyslela si Sheeana. Čest je čest. A pravda je pravda.

Věděla však, že Rebece ta zkušenost nadobro změnila. Jak by taky ne, když prožila život milionů benegesseritských Sester - milionů žen s rozdílným uvažováním, s mnoha překvapivými zážitky, které vyznávaly rabbinem tolik nenáviděné chování a názory. Nebylo divu, že ho Sheeana a Rebeka děsily, zstrašovaly. Třebaže Rebeka ty vzpomínky Předala dál s jinými, stále v sobě nesla řetězovou skládačku života za životem, táhnoucí se dozadu do myriád minulostí. Jak by se dalo čekat, že to všechno odloží a vrátí se k pouhým naučeným znalostem? O svou prostotu už přišla. To musí pochopit i rabbi.

Ten stařec byl Rebečin učitel a mentor. Před událostmi na Lampadasu s ním mohla debatovat, brousit si vtip a intelekt, ale nikdy by ho nezpochybnila. Sheeaně bylo líto, o co ta žena přišla. Nyní musela Rebeka vidět obrovské mezery i v rabbiho vědomostech. Je hrozné objevit, že vlastní učitel toho zná málo.

Náhled starce na vesmír zahrnoval pouhý vršek ledovce.

Rabbi s bílou jarmulkou na plešatějící hlavě kráčel vedle Rebece rychlým, energickým krokem. Tmavý lodní oděv mu na malé postavě plandal, ale odmítal si ho nechat upravit nebo pořídit si nový. Šedé vousy mu v posledních letech vybledly, což kontrastovalo s jeho vráscitou pletí, stále však byl nesmírně zdravý.

Přestože to vypadalo, že se slovní půtky Rebece nijak nedotýkají, Sheeana se naučila netlačit rabbiho ve filozofických debatách za jistý bod. Kdykoli to vypadalo, že starci docházejí argumenty, začal vehementně citovat tóru, ať už rozuměl významům skrytým uvnitř jiných významů, nebo ne, a pak s předstíraným triumfem odkráčel. Rebeka se jednou Sheeaně svěřila, že jí ten původní, nevinný vztah se starým mužem chybí. To se však už nikdy nedalo vrátit.

Všichni tři sestupovali palubu po palubě, až dosáhli úrovní s věžešskými kobkami. Ukradené plavidlo postavili lidé z Rozptylu a létaly s ním Ctěné matce, snad za pomoci obojetné Kosmické gildy. Každé velké plavidlo - už od dob plachetních lodí na mořích téměř zapomenuté Země - bylo vybaveno zajištěnými prostorami pro držení vzpurných lidí. Rabbi se zatvářil nervózně, když zaznamenal, kam je to Rebeka zavedla.

Sheeana samozřejmě věděla, co je ve vězení drženo: futáři. Jak často Rebeka ty tvory navštěvovala? Byla to napůl zvířata. Sheeana uvažovala, jestli děvky tyto vězeňské cely používaly k mučení jako v prastaré Bastile. Nebo byli na palubě plavidla drženi nějakí nebezpeční vězni?

Nebezpeční. Nikdo by nemohl být nebezpečnější než tito čtyři futáři - zvířecí lidé, vytvoření v temném Rozptylu, svalnatí hybridy stejně blízcí zvířatům jako lidem. Byli zrozeni k lovu, vlasy jako hřebíky, dlouhé tesáky, ostré drápy. Zvířata, vedená k tomu, aby vystopovala a zabila.

"Proč jsme sešli sem dolů, dcero? Co to hledáš u těch... u těch nelidských věcí?"

"Vždycky hledám odpovědi, rabbi."

"Takové hledání zasluhuje úctu," poznamenala Sheeana zezadu.

Obrátil se a vyštěkl na ni: "Některé odpovědi by se neměly nikdy najít."

"A některé odpovědi nám pomáhají ochránit se před neznámým," řekla Rebeka, ale z hlasu jí bylo znát, že ví, že ho nikdy nepřesvědčí.

Rebeka a Sheeana se zastavily před průhlednou stěnou jedné z cel, ale rabbi nyní přešlapoval o krok za nimi. Sheeana si odjakživa uvědomovala, že ji futáři fascinují a hnusí se jí zároveň. I v tomto omezeném prostoru se plížili a přecházeli a udržovali si svalnaté postavy. Zvířata se pohybovala bezcílně, oddělena zdi cel, přecházela v kruhu od postranní stěny k plaskleněným dveřím a zadní zdi a pak znovu dokola, znovu a znovu zkoumala hranice svého vězení.

Predátoři jsou optimisté, uvědomila si Sheeana. Musí být. Tušila v nich nastřádanou energii, primitivní potřeby. Futáři toužili znovu běhat po lese, stopovat kořist a pak zabořit drápy a tesáky do poddajného masa, nalokat se horké krve.

Během bitvy na Gammu se židovští běženci uchýlili k jednotkám Bene Gesseritu a požadovali ochranu, kterou jim zajišťovala stará dohoda. Zároveň se na palubu dostali čtyři uprchlí futárové, požadující, aby je vzali k "Psovodům". Draví napůl lidská tvorové byli pak drženi v nelodi, než se mohl Bene Gesserit rozhodnout, co s nimi. Když se pak plavidlo rozletělo do neznáma, Sheeana a Duncan vzali všechny s sebou.

Jeden z futárů vycítil návštěvníky a přihnál se k plasklené stěně své cely. Přitiskl se k ní svým rozježeným tělem a olivově zelené oči mu zářily nadšením a zájmem.

"Vy Psovodi?" Futár začenichal, ale plasklená bariéra byla neprostupná. Se zjevným zklamáním a pohrdáním nahnul ramena a odplížil se. "Vy ne Psovodi."

"Tady dole to pořádně zapáchá, dcero." Rabbimu se zachvěl hlas. "Musí být něco v nepořádku s ventilací." Sheeana nedokázala rozeznat ve vzduchu žádný rozdíl.

Rebeka se na něj podívala po straně, její vyzábělý obličej nasadil vyzývavý výraz. "Proč je tolik nenávidíš, rabbi? Nemůžou za to, co jsou." Mluvila snad přitom i o sobě?

Ve své odpovědi to zlehčil. "Nejsou to boží tvorové. Kilájim. Tóra naprosto jasně zakazuje křížení ras. Dvě různá zvířata nesmějí ani orat pole v jednom postroji. Tihle futáři jsou... nepříjemní z mnoha různých hledisek." Rabbi se zamračil. "Jak bys měla sama dobře vědět, dcero."

Čtyři futáři se dál neklidně plížili sem tam. Rebeku nenapadlo, jak jim pomoci. Někde tam v Rozptylu vyšlechtili "Psovodi" futáry pro speciální účel, lovit a zabít Ctěné matce, a ty zase zajaly a zkontrolovaly několik futárů. Jakmile tihle zvířecí muži na Gammu vycítili šanci na svobodu, uprchli.

"Proč tak moc chcete ty Psovody?" zeptala se Sheeana futára, i když nevěděla, jestli otázce porozumí. Zvířecí muž jakýmsi hadím pohybem trhl hlavou vzhůru a přiblížil se. "Potřebovat Psovody."

Sheeana se naklonila blíž. Viděla v jeho očích prudkost, ale zároveň v nich rozpoznala inteligenci spojenou s touhou. "Proč potřebujete ty Psovody? Jsou to vaši otrokáři? Nebo je mezi vámi nějaký pevnější svazek?"

"Potřebovat Psovody. Kde Psovodi?"

Rabbi zavrtěl hlavou, Sheeanu znovu ignoroval. "Vidíš, dcero? Zvířata neumějí pochopit svobodu. Nechápu nic víc, než co do nich bylo natlučeno výcvikem."

Sevěl Rebečinu štíhlou paži, předstíral, že se jí zachytil pro oporu, a přitom ji odtáhl dál od věžeňské cely. Sheeana ze starcova chování cítila odpor i na dálku jako žár plamenů z vysoké pece.

"Tihle kříženci jsou zvrácenost," dodal hlubokým hlasem, zavrčel to divoce jako zvíře.

Než Rebeka odpověděla, vyměnila si rychlý vědoucí pohled se Sheeanou. "Už jsem viděla horší zvrácenosti, rabbi." Tomu dokázala porozumět každá Ctihodná matka.

Odvrátili se od cel a Sheeana s úlekem pozorovala, jak se z výtahu vynořila rozrušená Garimiová a s benegesseritskou grácií nehlučně vyrazila kupředu. Její tvář vypadala bledá a ustaraná. "Horší zvrácenosti? Zrovna jsme jednu objevili. Něco, co nám tu nechaly děvky."

Sheeana cítila, jak jí v krku roste knedlík. "Co je to?"

"Stará mučirna. Objevil ji Duncan. Chce, abys přišla."

Ukládáme toto tělo naší Sestry k odpočinku, i když její mysl a vzpomínky nikdy neutichnou. Ani smrt nedokáže Ctihodnou matku odvrátit od její práce.

BENEGESSERITSKÝ POHŘEBNÍ OBŘAD

Coby velitel a válečný veterán se bašár Miles Teg zúčastnil více než dosti pohřbů. Tento obřad mu však připadal nějak záhadně zvláštní. Konal se na počest dávného utrpení, na které nechtěl Bene Gesserit zapomenout.

Veškeré osazenstvo lodi se ve vážné náladě shromáždilo na hlavní palubě poblíž jedné z malých přetlakových komor. Kajuta byla dostatečně velká, sto padesát návštěvníků obřadu se však natěsňovalo k jejím stěnám. Na vyvýšeném pódiu uprostřed místnosti stanula Sheeana, Garimiová a dvě další Ctihodné matky jménem Elyenová a Calissová. U dveří do přetlakového prostoru leželo pět těl, zahalených v černém, vytažených z mučírny Ctěných matre.

Poblíž Sheeany, nedaleko Tega stál Duncan, který nechal po dobu pohřbu můstek opuštěný. Naoko sice působil jako kapitán nelodi, tento benegesseritský řád by však nikdy nepřipustil, aby mu velel pouhý muž - byť ghola s tisícovkou životů za sebou.

Od té doby, co se vynořili z podivně pokřiveného vesmíru, Duncan už Holtzmanovy motory nezapojil, nezvolil ani žádný kurs. Bez navigace představoval každý skok zakřiveným vesmírem značné riziko, proto nyní nelod' visela v prázdném kosmu bez souřadnic. Duncan sice mohl pomocí dálkové projekce zmapovat nejbližší hvězdné soustavy a určit planety, vhodné k prozkoumání, přesto však nechal lod' plynout prostorem bez vedení.

Za ty tři roky, které strávili v alternativním vesmíru, nenarazili na žádnou stopu po starém muži a ženě, ani na pavučinkovou síť, která po nich podle Duncanova přesvědčení neustále pátrala. Teg nepochyboval o jeho obavách z tajemných lovců, které viděl jen on. Mladý bašár však zároveň toužil po tom, aby jejich odyssey skončila - nebo alespoň dostala nějaký smysl.

Garimiová prohnula rty a zakabonila se, jak tak hleděla na mumifikovaná těla. "Vidíte, udělali jsme dobře, že jsme opustili Kapitulu. Je třeba nějaký další doklad o tom, že se čarodějnice a dívky nesmísí?"

Sheeana se zvýšeným hlasem obrátila na všechny kolem: "Celé tři roky jsme vezli těla našich padlých Sester, aniž bychom věděli, že tu jsou. Za celou tu dobu nemohly spočinout v pokoji. Tyto Ctihodné matky zemřely bez Předání, aniž by přidaly své životy ke Zděděným vzpomínkám. Můžeme se jen domnívat, ale nikdy se nedozvíme, jaké agónie podstoupily, než je ty dívky zabily."

"Víme ale, že odmítly prozradit informace, které se od nich dívky snažily získat," promluvila Garimiová. "Kapitula zůstala nedotčená a naše důvěrné znalosti v bezpečí, až do té Murbelliny příšerné aliance."

Teg sám pro sebe přikývl. Když se Ctěné matre vrátily do Starého impéria, požadovaly tajemství Bene Gesseritu, jak manipulovat s tělními biochemickými procesy, údajně proto, aby dokázaly odvrátit další epidemie, podobné těm, které na ně seslal Nepřítel. Všechny Sestry to odmítly. A platily za to životem.

Nikdo neznal původ Ctěných matre. Po časech Hladomoru se snad někde v nejvzdálenějších okrajích Rozptylu nějaké divoké Ctihodné matky střetly se zbytky ženských Rybích mluvčích Leta II. Toto spojení by však nijak nevysvětlovalo, jak se do jejich genetické výbavy dostalo semeno tak mstivého násilí. Dívky ve své zuřivosti nad tím, že je odmítl nejprve Bene Gesserit a pak staří Tleilaxané, ničily celé planety. Teg věděl, že za minulých deset let muselo v četných mučárnách položit život mnoho dalších Ctihodných matek.

Starý bašár měl vlastní zkušenosti s vyšetřovatelkami Ctěných matre a jejich hroznými mučícími nástroji z Gammu. Ani ostřílený vojenský velitel nedokázal snést neuvěřitelnou agónii jejich T-sond a ta zkušenost ho od základu změnila, i když ne tak, jak ty ženy čekaly...

Během obřadu uvedla Sheeana jména pěti obětí, identifikovaných podle znaků, nalezených na jejich oděvu. Pak zavřela oči, sklonila hlavu a všichni v místnosti ji napodobili. Ta chvíle ticha byla benegesseritskou obdobou modlitby, chvíle, kdy každá Sestra v duchu soukromě žehnala zesnulým duším lidí, kteří před nimi leželi.

Pak Sheeana a Garimiová přenesly jedno z těl, zabalených v černém, do přetlakové komory. Odstoupily z těch malých prostor a nechaly Elyenovou a Calissovou odnést do komory další mrtvou ženu. Sheeana odmítla pomoc Tega i Duncana. "Tato připomínka ničemné krutosti děvek je naším vlastním břemenem." Když byla všechna mumifikovaná těla s úctou umístěna v komoře, uzavřela Sheeana dveře a zapojila její systémy.

Všichni zůstali mlčky a naslouchali šepotu unikajícího vzduchu. Konečně se vnější dveře otevřely a pět

těl vyplulo ven spolu s obláčky zbylé atmosféry. Unášena bez domova... stejně jako všichni na palubě Ithaky. Zabalená těla jako nějaké satelity ještě chvíli doprovázela vznášející se nelod' a pak se od ní pomalu začala vzdalovat, až se ztratila na temném pozadí vesmíru.

Duncan Idaho vyhlížel z okénka směrem za ztrácejícími se těly. Teg soudil, že ho nález těch mrtvol a mučírny silně zasáhl. Najednou Duncan poplašeně ztuhl a přitiskl se blíž k plasklu. Mladý bašár však v prázdnotě neviděl nic než vzdálené hvězdy.

Teg ho znal lépe než kdokoli jiný na palubě. "Duncane, co je -"

"Sít'! Tyji nevidíš?" Bleskurychle se obrátil. "Sít', nahozená tím starcem a stařenou. Zase nás našli - a na můstku nikdo není!" Odstrčil benegesserit'anky a rabbiho lidi a vyrazil ke dveřím kajuty. "Musím se dostat k Holtzmanovým motorům a proskočit zakřiveným vesmírem, než se ta sít' stáhne!"

Jedině Duncan díky své zvláštní vnímavosti - snad získané z genových znaků, které mu do gholovského těla tajně vložili jeho tleilaxanští tvůrci - dokázal prohlédnout tenké pletivo vesmíru. Už na Kapitule dostal vyzývavé vzkazy od tajemného starého páru, ale spatřil skrytá vlákna sítě, kterou vyslali, a vzepřel se. Ted', po třech letech, ta sít' nelod' znovu objevila.

Teg se rozběhl za ním, ale uvědomoval si, že výtah bude nesmírně pomalý. Věděl však také, že ve zmatku a náhlé mele bude moci udělat něco, čeho se jinak obával. Hnal se davem lidí, kteří se shromáždili k pohřebnímu obřadu ve vesmíru, minul výtahovou šachtu a běžel k prázdné chodbě. Tam, mimo dohled zvědavých očí, se Miles Teg zrychlil.

Nikdo tu o této jeho schopnosti nevěděl, i když existovaly nářky na nemožné věci, kterých bašár dosáhl, a zvěsti o nich vyvolaly jistá podezření. Když ho mučily Ctěné matre, objevil v sobě schopnost nesmírně zrychlit vlastní metabolismus a pohybovat se neuvěřitelnou rychlostí. Tento dříve nepoznaný dar nějak z Tegových genů uvolnila drásavá agónie iksanské T-sondy. Když se jeho tělo zrychlilo, zdálo se, jako by se celý vesmír zpomalil, a on se dokázal pohybovat tak rychle, že mu k zabítí soupeře stačil pouhý dotek. Tímto způsobem vyvraždil stovky Ctěných matre a jejich pomocníků v jedné z jejich pevností na Gammu. Nové gholovské tělo si tuto schopnost podrželo.

Ted' se hnal po prázdné chodbě, cítil žár svého metabolismu, tření vzduchu na tváři. Šplhal nahoru po příčkách přístupového žebříku mnohem rychleji, než by dokázal jet výtah.

Teg nevěděl, jak dlouho ještě bude schopen ten dar tajit, ale věděl, že to musí dělat. Sesterstvo už dřív z prostého strachu nerado snášelo muže se zvláštními schopnostmi a Teg byl přesvědčen, že ty ženy mají na svědomí smrt celé řady podobných "mužských zvráceností". Ve strachu z vytvoření nového Kwisatzze Haderacha zahodily mnoho potenciálních výhod.

Připomenulo mu to doby po Služebníčkem džihádu, kdy lidská civilizace ze zášti k d'ábelským myslícím strojům rozprášila všechny aspekty počítačové technologie. Znal staré rčení "vylít s vaničkou i dítě" a bál se, že kdyby se Sesterstvo dozvědělo o jeho zvláštnosti, potkal by ho stejný osud.

Teg vrazil na navigační můstek a rozběhl se k řízení motorů. Vyhlédl ven širokým pozorovacím oknem. Vesmír vypadal klidně a mírumilovně. Neviděl žádné stopy stahující se smrtící sítě, Duncanovy schopnosti však nezpochybňoval.

Jeho prsty se jako blesk rozběhly po ovládání. Teg uvedl do chodu obří Holtzmanovy motory a vybral náhodný kurs, bez Duncana a bez kormidelníka. Co taky mohl dělat jiného? Doufal jen, že nevžene Ithaku do nějaké hvězdy nebo do nevypočitatelné planety. Byla to příšerná možnost, ale pořád ji považoval za přijatelnější než dopustit, aby je chytili ten stařec se stařenou.

Vesmír se zakřivil, nelod' jím propadla a vynořila se jinde, daleko od pavučinkových vláken, které se kolem nich pokoušely ovinout, daleko od vznášejících se těl pěti umučených benegesseritských žen.

Teg si konečně připustil pocit bezpečí a zpomalil se do normálu. Sálal z něj žár jako z vysoké pece, z vlasů mu prýštil pot a stékal mu po tváři. Připadlo mu, jako by spotřeboval celý rok života. Přepadl ho příšerný hlad. Roztrásl se a zhroutil se dozadu. Brzy do sebe bude muset dostat pořádnou dávku kalorií, aby doplnil to obrovské množství, které právě vydal. Bude potřebovat hlavně uhlovodany s posilující dávkou melanže.

Dveře výtahu se otevřely a na můstek zběsile vtrhl Duncan Idaho. Když uviděl u řízení Tega, zarazil se na místě a vyhlédl oknem ven. Ohromilo ho, když viděl nové hvězdné soustavy.

"Sít' je pryč." Těžce oddechoval a s tázavým pohledem se obrátil na Tega. "Milesi, jak ses sem dostal?"

Co se stalo?"

"Zakřivil jsem vesmír - díky tvému varování. Rozběhl jsem se k jinému výtahu a ten mě sem okamžitě dostal. Musel být rychlejší než ten tvůj." Otřel si pot z čela. Bašár viděl, že se Duncan to vysvětlení bere skepticky, a tak pátral po něčem, čím by odvedl jeho pozornost. "Unikli jsme z té sítě?"

Duncan vyhlédl ven na prázdnotu kolem. "Tohle je zlé, Milesi. Lovci zachytili naši stopu moc brzy potom, co jsme skočili zpátky do normálního vesmíru."

Existuje hrůznější pocit než stát na okraji a zírat do pustoty prázdny budoucnosti? Na vyhlazení nejen tvého života, ale všeho, co vytvořili tví předkové? Pokud my Tleilaxané upadneme do té propasti nicoty, bude dlouhá historie naší rasy vůbec něco znamenat?

TLEILAXANSKÝ PÁN SCYTALE,

Moudra pro mého nástupce

Po pohřbu ve vesmíru a po mimořádné události s neviditelnou sítí seděl poslední původní tleilaxanský Pán ve své komoře a rozjímal o vlastní smrtelnosti.

Když Sheeana s Duncanem unikli z Kapituly, byl Scytale vězněn na palubě nelodi víc než deset let. Nebyl už jen prostý zajatec, chráněný čarodějnicemi před slídícími Ctěnými matre. Loď byla vržena do... nevěděl, kam vlastně.

Samozřejmě, dívky, které se nahrnuly na Kapitulu, by ho byly jistě zabily, jakmile by se dozvěděly o jeho existenci. On i Duncan Idaho byli odsouzeni k smrti. Tady na lodi byl Scytale alespoň v bezpečí před Murbellou a jejími patolízaly. Existovalo však dost jiných hrozeb.

Tam na Kapitule ho drželi ve vnitřních kajutách, odkud neviděl ven. Proto mohly čarodějnice snadno pozměnit denní cyklus na palubě a nějakým záluďným trikem mu rozhodit tělesný rytmus. Mohly zařídit, aby zapomenul na svaté dny a špatně hodnotil míjení času, přestože tvrdily, že podporují tleilaxanskou Velkou víru, a prohlašovaly, že sdílejí posvátné pravdy islámijatu.

Scytale přitáhl tenké nohy k tělu a ovinul si rukama kostnaté holeně. Nezáleželo na tom. I když se teď směl pohybovat po značné části veliké lodi, toto věznění pro něj představovalo nesnesitelné množství dnů a roků a nezáleželo na tom, jak byly rozděleny do menších částí.

A přestože jeho prosté místnosti a prostory, v nichž se mohl pohybovat, byly dostatečně rozlehlé, nemohl zapomenout, že je stále vězněn. Tuto palubu směl Scytale opustit jen pod přísným dohledem. Co by podle nich asi tak mohl provést, po takové době? Má-li Ithaka putovat navěky, nakonec budou muset od toho omezování stejně upustit. Tleilaxan se přesto nejraději držel od ostatních pasažérů dál.

Nikdo se Scytalem už dlouho nemluvil. Špinavý Tleilaxan! Soudil, že mají strach z jeho zkaženosti... neboje možná jen bavilo izolovat ho od ostatních. Nikdo mu jejich plány nevysvětlil, ani mu neřekl, kam tato velká loď putuje.

Čarodějnice Sheeana věděla, že něco tají. Nemohl by jí lhát - to by nebylo k ničemu. Na počátku tohoto putování tleilaxanský Pán neochotně prozradil metodu výroby koření v axolotlských nádržích. Lodní zásoby melanže pro lidi na její palubě zjevně nestačily, a proto nabídl řešení. Tohle prozrazení - jeden z jeho nejceněnějších vyjednávacích trumfů - posloužilo i jemu, protože i Scytale se obával nedostatku koření. Tvrdě se Sheeanou vyjednával a nakonec se shodli, že za odměnu dostane přístup do knihovny databáze a volný pohyb po mnohem rozsáhlejší sekci nelodi.

Sheeana věděla, že Tleilaxan má v záloze ještě nejméně jedno důležité tajemství, nějakou neuvěřitelně podstatnou znalost. Čarodějnice takovou věc vycítí! Ale Scytale se nikdy nedostal do tak krajní situace, kdy by musel odhalit, co skrývá. Dosud ne.

Pokud věděl, byl jediný zbývající přeživší Pán. Ztracení zradili jeho lid, když uzavřeli spojení se Ctěnými matre, vyhlazujícími jeden tleilaxanský svět za druhým. Když unikl z Tleilaxu, viděl, jak ty kruté dívky spustily útok na sám posvátný Bandalong. Slzy mu vstupovaly do očí, jen na to pomyslel.

Jsem teď automaticky mahájí, Pán Pánů? Scytale unikl rozběsněným Ctěným matre a požádal o útočiště v Bene Gesseritu na Kapitule. Jistě, čarodějnice mu poskytly bezpečí, ale nechtěly s ním jednat, dokud se nevzdá svých posvátných tajemství. Všech! Sesterstvo chtělo nejprve tleilaxanské axolotlské nádrže, aby si mohlo vyrobit vlastní gholy, a on byl nucen jim tu informaci prozradit. Do roka po zničení Rakis

vypěstovaly čarodějnice gholu bašára Milese Tega. Pak ho Matka představená začala tlačit k tomu, aby vysvětlil, jak využít nádrže k výrobě melanže. Scytale odmítl, považoval to za příliš velký ústupek.

Bohužel tuhle zvláštní vědomost tajil moc dobře, držel si ji pro sebe moc dlouho. Když se pak rozhodl odhalit fungování axolotlských nádrží, benegesseritské ženy už našly vlastní řešení. Znovu oživily malé písečné červy a brzy po nich se jistě objeví i koření. Byl hlupák, že s nimi vyjednával! Když jim věřil! Jeho triumf k vyjednávání byl k ničemu až do té doby, dokud pasažéři Ithaky nebudou potřebovat koření.

Ze všech tajemství, která v sobě Scytale skrýval, mu zůstalo jenom to největší a ani jeho strašlivá touha nebyla dost velká na to, aby ho prozradil. Až dosud. Všechno se změnilo. Všechno.

Scytale shlédl na netknuté zbytky svého jídla. Takové póvindá jídlo, nečisté cizácké jídlo. Snažily se to zamaskovat, aby ho jedl, ale přesto měl podezření, že jejich kuchyň obsahuje nečisté suroviny. Nemohl si však vybírat. Viděl by ho Prorok raději hladovět než jíst nepříjemnou potravu... zvláště teď, když je poslední velký Pán? Scytale teď sám nesl na bedrech budoucnost svého kdysi velkého lidu, složitou znalost Božského jazyka. Jeho přežití bylo důležitější než kdy dřív.

Přecházel po obvodu svých soukromých kajut, měřil hranice svého vězení jedním drobným krůčkem za druhým. Ticho na něj těžce doléhalo. Věděl přesně, co musí udělat. Nabídne kvůli tomu poslední zbytky své důstojnosti a své skryté znalosti. Musí z toho vyzískat co nejvíce výhod.

Není už moc času!

Když pominula závrať, žaludek se mu rozbouřil. Scytale si sevřel břicho, zhroutil se na lůžko a pokoušel se potlačit bušení v hlavě a obracející se žaludek. Cítil v sobě plíživou smrt. Postupná degenerace těla už započala a pronikala jím neustále, i teď, klikatila se jeho tkáněmi, svaly a nervovými vlákny.

Tleilaxanští Páni podobnou eventualitu nikdy neplánovali. Scytale a ostatní Páni prožili mnoho životů za sebou. Jejich fyzická těla zemřela, ale pokaždé byla obnovena, jejich vzpomínky se probouzely v jednom gholovi za druhým. V nějaké nádrži vždycky rostla nová kopie, připravovala se, až jí bude třeba.

Velcí Tleilaxané si jako genetičtí kouzelníci stvořili vlastní cestu od jednoho fyzického těla k druhému. Jejich plány postupovaly hladce tolik tisíciletí, že se Páni ukoľebali k samolibosti. Byli hrdí a slepí, nepočítali s krizemi, do nichž by je osud mohl zanést.

Nyní byly tleilaxanské světy obsazeny, laboratoře vyplněny a všichni gholové Pánů zničeni. Nebyla připravena žádná Scytaleova reinkarnace. Neměl se kam obrátit.

A nyní umíral.

Tleilaxanští Páni při tvorbě jednoho gholy za druhým neplýtvali silami na dokonalost. Podle nich ji bůh považoval za domýšlivost, protože vše, co udělá člověk, musí mít nějaké vady. Proto gholové Pánů obsahovali narůstající genetické chyby, opakující se kazy, které pak vyústěly v kratší a kratší délku života každého těla.

Scytale a další Páni si dovolili uvěřit, že zkracující se život každého vtělení je nepodstatná věc, protože se jednoduše mohou obnovit v novém, čerstvém těle. Jaký smysl má deset nebo dvacet let navíc, dokud se řada probuzených gholů táhne dál a dál?

Scytale však teď naneštěstí stál před osudovou chybou, a navíc sám. Neměl žádné gholy sebe sama a žádné dostupné axolotlské nádrže, které by mohl k jejich výrobě použít. Ale čarodějnice by to dokázaly...

Netušil, kolik života mu ještě zbývá.

Scytalea, silně citlivého na vlastní tělesné procesy, tento úpadek trápil. Při optimistickém odhadu mu mohlo zbývat patnáct let života. Scytale dosud lpěl na posledním tajemství, které skrýval ve vlastním těle, nechtěl ho nabídnout na výměnu. Ale teď se jeho poslední odpor zlomil. Jako jediný zbývajících držitel tleilaxanských tajemství a vzpomínek nemohl riskovat další odklad. Přežití bylo mnohem důležitější než tajemství.

Sáhl si na hrud'. Věděl, že má pod kůží implantovanou dosud neodhalenou nulentropickou kapsli, malý poklad uchovaných buněk, které Tleilaxané shromažďovali tisíciletí za tisíciletím. Byly tam uskladněny klíčové postavy dějin, buňky získané z tajných odběrů z mrtvých těl: tleilaxanští Páni, Tvaroví tanečníci - dokonce i Paul Muad'Dib, vévoda Leto Atreides a Jessica, Chani, Stilgar, Tyran Leto II., Gurney Halleck, Thufir Hawat a další legendární postavy minulosti až po Serenu Služebnici a Xaviera Harkonnena ze Služebnického džihádu.

Sesterstvo by tu věc jistě zoufale chtělo. Naprostá svoboda pohybu po lodi by byl jen malý ústupek ve srovnání s tím, co bude požadovat jako skutečnou odměnu. Svého vlastního gholu. Pokračování.

Scytale těžce polkl. Cítil v sobě úponky smrti a věděl, že není cesty zpátky. Přežití je důležitější než tajemství, opakoval si pro sebe, v soukromí své mysli.

Vyslal signál, který měl přivolat Sheeanu. Udělá těm čarodějnicím nabídku, kterou si nebudou moci dovolit ignorovat.

Svatý grál si neseme ve vlastních hlavách. Nakládejte s ním opatrně a s úctou, pokud se ve vašem vědomí někdy vynoří.

MATKA PŘEDSTAVENÁ DARWI ODRADOVÁ

Vzduch voněl kořením, štiplavý a nezpracovaný, palčivý pach smrtící Vody života. Pach strachu a triumfu, Agónie, které musí čelit každá potenciální Ctihodná matka.

Prosím, pomyslela si Murbella, ať to moje dcera přežije, stejně jako jsem to přežila já. Nevěděla, ke komu se to vlastně modlí.

Coby Matka velitelka musela vyzařovat sílu a sebejistotu, navzdory tomu, co cítila. Ale Rinya byla jedna z dvojčat, poslední slabé spojení s Duncanem. Zkoušky prokázaly, že je schopná, nadaná a přes svůj nízký věk i připravená. Rinya byla z dvojčat vždycky ta průbojnější, cílevědomější, usilující o nemožné. Chtěla se stát Ctihodnou matkou stejně mladá jako Sheeana. Ve čtrnácti letech! Murbella dceru za tu dychtivost obdivovala, ale zároveň se o ni bála.

Zdálky slyšela hluboký hlas Bellondové z Bene Gesseritu, zapletené do hlasité hádky s Dorií, jejím protějškem z řad Ctěných matre. Běžná událost. Ty dvě se handrkovaly na chodbě kapitulské Centrály.

"Je mladá, příliš mladá! Teprve dítě -"

"Dítě!" řekla Doria. "Je to dcera Matky velitelky a Duncana Idaha!"

"Ano, genetické předpoklady má silné, ale stejně je to bláznovství. Moc riskujeme, když ji do toho budeme tlačit tak brzy. Dejme jí ještě rok."

"Je částečně Ctěná matre. Už to by jí to mělo usnadnit." Všechny se obrátily a sledovaly, jak černě oděné proktorky vyvádějí Rinyu z předpokoje a připravují ji na tvrdou zkoušku. Murbella coby Matka velitelka a benegesseritanka neměla projevovat žádnou náklonnost ani lásku k vlastním dcerám. Většina dětí Sesterstva vlastně své rodiče ani neznala.

Rinya se narodila jen pár minut před svou sestrou Janess. Byla zázrak - ambiciózní, netrpělivá a nevýslovně nadaná. Její sestra s ní sdílela stejné vlastnosti, avšak s o poznání větší opatrností. Rinya musela být vždycky první.

Murbella pozorovala, jak její dvojčata vynikají ve všech těžkých úkolech, a Rinyině žádosti vyhověla. Měl-li někdo vynikající potenciál, pak to byla ona - nebo o tom Rinya aspoň přesvědčila sama sebe.

Současné krizové časy přinutily nové Sesterstvo podstupovat větší nebezpečí než obvykle, riskovat ztráty svých dcer v zájmu získání tolik potřebných Ctihodných matek. Pokud Rinya selže, nebude už mít druhou šanci. Nikdy. Murbella cítila, jak se v ní všechno svírá.

Proktorky metodickými pohyby přivázaly Rinyi paže ke stolu, aby se během agónie přechodu nemohla zmítat. Jedna proktorka ještě zvlášť trhla popruhem na jejím levém zápěstí, až sebou dívka škubla a po tváři jí přelétl temný stín nesouhlasu - jako pravé Ctěné matre! Ale nahlas si Rinya nepostěžovala. Rty se jí lehce pohybovaly a Murbella ta slova poznala, byla to prastará Litanie proti strachu.

Nesmím se bát...

Dobře, děvče alespoň nebylo tak domýšlivé, aby ignorovalo skutečnou závažnost a hrůzu, kterou má projít. Murbella si ještě pamatovala, jaké to bylo, když sama postupovala tuto zkoušku.

Podívala se ke dveřím, kde se Bellondová a Doria konečně přestaly hašteřit, a uviděla, jak vchází druhé z dvojčat. Janess byla pojmenována po jedné ženě z dávné minulosti, která zachránila mladého Duncana Idaha před Harkonneny. Duncan jí ten příběh vyprávěl jednou v noci poté, co se milovali, a jistě myslel, že na to Murbella zapomene. Sám se nikdy nedozvěděl jméno žádné z jejich dcer: Rinye ani Janess, Tanidie, která právě zahajovala výcvik akolytek, ani Gianne, teprve tříleté, narozené těsně předtím, než Duncan uprchl.

Zdalo se, že se Janess do místnosti nechce, ale nemohla nechat sestru v této zkoušce samotnou. Odsunula si kudrnaté černé vlasy z tváře a odhalila vystrašené oči. Očividně nechtěla uvažovat o tom, co všechno se může pokazit, až Rinya dostane do těla smrtící jed. Melanžová Agónie. Už jen ta slova vyvolávala tajemství a hrůzu.

Murbella shlédla dolů na stůl a viděla, jak dcera zase němě odříkává litanii: Strach zabíjí myšlení... Zdalo se, že nevnímá Janess ani žádnou jinou ženu v místnosti. Vzduch dusně a opojně voněl po štiplavé skořici a šancích. Matka velitelka nemohla zasáhnout, nemohla se ani dotknout dívčiny ruky, aby ji utěšila. Rinya byla silná a odhodlaná. V tomto rituálu nešlo o útěchu, ale o přizpůsobení a o přežití. Byl to boj se smrtí.

Strach je malá smrt, přinášející naprostou zkázu...

Murbella analyzovala vlastní emoce (jak benegesseritské!) a uvažovala, jestli se bojí ztráty Rinyi jako potenciální a cenné Ctihodné matky pro Sesterstvo, nebo jako člověka. Nebo se nejvíc bála toho, že přijde o jednu z hmatatelných připomínek svého dávno ztraceného Duncana?

Rinyi a Janess bylo jedenáct let, když zmizela nelod' s jejich otcem. Dvojčata byla akolytkami, svědomitě podstupovala přísný benegesseritský výcvik. Za celou dobu do Duncanova útěku se s ním dívky nesměly setkat.

Murbella se střetla pohledem s Janess. Projel mezi nimi záblesk citu jako rozvířený kouř. Odvrátila se a soustředila se na dívku na stole, konejšila ji svou přítomností. Viditelné napětí na dceřině tváři rozdmýchávalo plameny jejích vlastních pochybností.

Do místnosti vtrhla zarudlá Bellondová a přerušila její pochmurné úvahy. Všimla si špatně skrývaného strachu v Rinyině tváři a pak vzhledla k Murbelle. "Přípravy jsou u konce, Matko velitelko."

Doria, stojící hned za ní, dodala: "Měly bychom se do toho pustit."

Rinya, přivázaná ke stolu, zvedla hlavu v poutech, přejela pohledem ze svého dvojčete na matku a pak vyslala k Janess konejšivý úsměv. "Jsem připravena. Ty taky budeš, sestro." Uložila se, znovu se soustředila a pokračovala v němé litanii.

Budu svému strachu čelit...

Murbella neřekla nic a šla se postavit vedle Janess, která byla očividně rozrušená a stěží se ovládala. Murbella ji chytila za paži, ale dcera se ani nepohnula. Co věděla? Jaké pochyby si dvojčata svěřila v noci ve svých příbytcích akolytek?

Jedna proktorka nastavila ústní stříkačku na místo a pak prsty otevřela Rinyi pus. Mladá žena ji nechala ochable dokořán, když jí do ní proktorka vsunula stříkačku.

Murbelle se chtělo na dceru zakřičet, říct jí, že nemusí nic dokazovat, dokud na to nebude dokonale připravena. Ale Rinya by si to nerozmyslela, ani kdyby měla pochybnosti. Byla tvrdohlavá, odhodlaná projít tím procesem. A Murbella nesměla nijak zasáhnout. Byla teď Matka velitelka, ne pouhá matka.

Rinya, stržená svým utrpením, zavřela oči v naprostém odevzdání. Pevně zatínala čelisti, vzdorovala všemu, co by jí mohlo ublížit. Murbella ten výraz mnohokrát viděla na Duncanově tváři.

Janess najednou vyrazila kupředu. Nedokázala už v sobě dál skrývat pochybnosti. "Ona není připravená! Copak to nevidíte? Řekla mi to. Ona ví, že nedokáže -"

Rinyi to vyrušení vylekalo a ohlédla se po ní, ale proktorky už uvedly do chodu čerpadla. Vzduchem se roznesl přívál silné chemické vůně, právě když se Janess pokusila vytrhnout stříkačku ze sestřiných úst.

Bellondová na svou mohutnou postavu překvapivě rychle odstrčila Janess stranou a srazila ji na zem.

"Janess, nech toho!" vyštěkla Murbella natolik velitelsky, jak jen dokázala. Její dcera ale bojovala dál, a tak nasadila Hlas. "Přestaň!" Svaly mladé ženy ihned nedobrovolně ztuhly na místě.

"Obětujete nedostatečně připravenou Sestru," zvolala Janess. „Moji sestru!"

Murbella řekla slábnoucím hlasem: "Nesmíš žádným způsobem zasahovat do Agónie. Rozptýlila jsi Rinyi v důležité chvíli."

Jedna z proktorek oznámila: "I přes vyrušení se to podařilo. Rinya dostala Vodu života."

Jed začal účinkovat.

Smrtící euforie se jí propalovala žilami, vyzývala její buněčné schopnosti, aby se s ní vyrovnaly. Rinya začínala vidět vlastní budoucnost. Její mysl podobně jako kormidelník Gildy dokázala objevit bezpečnou

cestu závojem času, vyhýbat se překážkám a clonám, které jí zakrývaly výhled. Viděla sama sebe na stole spolu s matkou a dvojčetem, které nedokázaly skrýt starost. Bylo to jako dívat se zamlženými čočkami.

Dovolím mu, aby prošel kolem mne a skrze mne...

Pak nevyhnutelně, jako by se z okna stáhla záclona a odhalila příval oslepujícího světla, spatřila Rinya svou vlastní smrt - a nemohla udělat nic, aby jí zabránila. Ani Janess, která se rozkřičela. A Murbella si uvědomila: Ona to věděla.

Rinya, uvězněná ve svém těle, zažila nápor bolesti, který jí jako kopí projel z hloubi těla až do mozku. A až projde a zmizí, otočím se a podívám se, kudy šel. Tam, kudy prošel strach, nic nezůstane. Zůstanu jenom já...

Rinya si vybavila celou litanii. A pak už necítila vůbec nic.

Rinya se v křečích zmítala na stole, snažila se uvolnit z pout. Mladá tvář se proměnila v křečovitě staženou masku šoku, bolesti a hrůzy. Pohled měla skelný... málem mrtvý.

Murbella nedokázala vykřiknout, nedokázala mluvit. Stála naprosto nehybně, ale uvnitř ní zuřila divoká bouře. Janess to věděla! Nebo to způsobila?

Rinya se na okamžik zklidnila, oční víčka se jí zachvěla a pak vydala úděsný výkřik, který prořízl místnost jako nůž.

Murbella se pomalu natáhla ke své mrtvé dceři a dotkla se ještě teplé kůže na její tváři. Zdálo se, že slyšela, jak se místnost naplňuje sklíčeným Janessiným pláčem, spolu s jejím vlastním.

Jenom díky stálému a pilnému tréninku jsme schopni dosahovat potenciálu - dokonalosti - svých životů. Ti z nás, kteří měli víc než jeden život, měli k tomu tréninku víc příležitostí.

DUNCAN IDAHO,

Tisíc životů

Duncan čelil svému protivníkovi v kajutě, obehnané strohými zdmi, v jedné ruce držel krátký meč a ve druhé kinžálovou dýku. Miles Teg na něj hleděl ocelově tvrdým pohledem bez mrknutí oka. Obložení kajuty a její izolace spolklly většinu zvuků.

Byla by chyba považovat toho mládence za pouhého chlapce. Tegovy reflexy a rychlost se vyrovnaly jakémukoli bojovníkovi, který by se proti němu postavil, a možná by ho i předčily... a Duncan v něm dokázal vycítit ještě něco víc, tajemné dovednosti, které mladý bašár dobře skrýval.

Pak ale, pomyslel si Duncan, děláme všichni totéž.

"Aktivuj si štít, Milesi. Buď vždycky připraven. Na všechno."

Oba muži sáhli k opaskům a zmáčkli tlačítka. Objevil se malý hučící poloviční štít, obdélníková skvrna ve vzduchu, která se přizpůsobila pohybům svého nositele a měnila se tak, aby chránila jeho zranitelná místa.

Tyto stěny a tvrdá podlaha nesly řadu vzpomínek na Duncana, nesmazatelné skvrny na nepropustných plátech. S Murbellou tuto místnost používali k tréninkům, zdokonalovali tu své metody, bojovali, sráželi se... a často končili sexuálním střetem. Byl mentat, takže ty individuální vzpomínky nikdy nevyblednou, budou ho stále držet pevně připoutaného k Murbelle, jako kdyby měl v hrudi zaražený rybářský háček.

Nyní Duncan v duchu výcviku pomalu pronikl kupředu a dotkl se svým štítem Tegova. Reakcí bylo praskání polarizovaných polí a ostrý pach ozónu. Oba ustoupili, zvedli zbraně na pozdrav a začali.

"Projdeme si staré disciplíny Ginázu," řekl Duncan.

Mladík máchl dýkou. Teg mu hodně připomínal vévodu Leta - a to bylo správné, díky generacím benegesseritského šlechtění.

Duncan tu fintu čekal, odrazil úder nahoru, ale mladý bašár svůj náznak proměnil ve skutečný útok, vyrazil nožem proti štítu. Pohyboval se však příliš rychle. Nebyl ještě zvyklý na tuto podivnou metodu boje a Holtzmanovo pole dýku odklonilo.

Duncan odskočil zpět, narazil do Tegova štítu svým krátkým mečem, jenom aby dal najevo, že by to dokázal, a poodstoupil. "Je to zastaralý způsob souboje, Milesi, ale s mnoha nuancemi. I když ho vyvinuli dávno před časy Muad'Diba, někteří by jistě soudili, že pochází z civilizovanějších dob."

"Nikdo už teď nestuduje metody mistrů meče."

"Přesně tak! A ty budeš mít tím pádem v repertoáru dovednosti jako nikdo jiný." Znovu se střetli, kovově zařinčel meč proti mečí, dýka odražená dýkou. "A pokud ta Scytaleova nulotropická kapsle vážně obsahuje to, co říká, možná budeme mít mezi sebou brzy další, kteří ty prastaré časy znali."

Nedávné nečekané odhalení zajatého tleilaxanského Pána vzkřísilo proud vzpomínek z Duncanových minulých životů. Malá implantovaná nulotropická kapsle - a v ní dokonale zachované vzorky buněk, sebraných velkým postavám historie a legend! Sheeana a benegesseritské doktorky Sukový školy ty buňky analyzovaly, probraly a roztřídily, určily, jaké genetické poklady jim Tleilaxan poskytl výměnou za svou svobodu a za vlastního gholu.

Údajně tam byl Thufir Hawat a Gurney Halleck a s nimi spousta dalších dávno ztracených Duncanových druhů. Vévoda Leto Spravedlivý, lady Jessica, Paul Atreides a "Zvrácenost" Alia, která kdysi bývala Duncanovou milenkou a manželkou. Nyní na ně stále myslel, cítil se bolavě opuštěný, a přesto plný naděje. Existuje vážně něco takového jako budoucnost, nebo je to prostě minulost, která se stále znovu a znovu vrací?

Jeho život - životy - odjakživa působily, jako by se ubíraly jednoznačným směrem. Byl legendární Duncan Idaho, vzor oddanosti. Ale dřív než kdy předtím si nyní připadal ztracený. Byl únik z Kapituly správná věc? Kdo je ten starý muž a žena a co chtějí? Jsou skutečně tím velkým vnějším Nepřítelem, nebo představují nějakou úplně jinou hrozbu?

Ani Duncan nevěděl, kam Ithaka putuje. Najde se svými souputníky nakonec nějaký cíl, nebo se budou prostě toulat až do konce svých dnů? Už jen pomýšlení na únik a skrývání ho rozčilovalo.

Duncan věděl mnohem lépe než kdokoli jiný na palubě, jaké to je, když člověka loví. To vnitřní pochopení si vysloužil už dávno. Když byl ještě dítě v prvním životě pod nadvládou Harkonnenů, nasazovali ho jako kořist při loveckých taženích bestie Rabbana. Rabban a jeho pomahači chlapce vypustili ve velké lesní rezervaci, kde mladý Duncan nakonec své soupeře přelstil. Objevil pilotku z řad pašeráků, která ho bezpečně dostala pryč. Janess... tak se jmenovala. Vzpomněl si, jak o tom úniku Murbelle před lety vyprávěl, když spolu leželi na propocených prostěradlech.

Teg vycítil jeho rozptýlení, sekal, tlačil ho a částečně pronikl kinžálem Duncanovým štítem. Ten couvl a spokojeně se usmál. "Výborně! Učíš se ovládnout."

Tegov výraz se nezměnil. Nedostatek ovládnutí nepatřil k bašárovým slabým místům. "Vypadal jsi zamyšleně, tak jsem toho využil."

Jak se tak Duncan díval na toho mladého muže před sebou, kterému tekla pot do očí, uviděl podivně zdvojený obrázek. Původní bašár jako starý muž vychoval a cvičil malého gholu Duncana. Později, po Tegově smrti na Rakis, dospělý ghola Duncan Idaho vychovával znovuzrozeného chlapce. Má to snad být nekonečný cyklus? Duncan Idaho a Miles Teg jako věční společníci, střídající se v rolích učitele a studenta v různých úsecích svých životů?

"Pamatuji si, jak jsem cvičil mladého Paula Atreida v technikách mistrů meče. V pevnosti na Caladanu jsme měli cvičného robota a Paul se naučil porazit ho v jakémkoli nastavení. A proti živému soupeři byl přesto ještě lepší."

"Mám raději nepřítel, který krvácí, když ho porazím."

Duncan se zasmál. "Paul jednou řekl něco takového."

Bojovali s Tegem skoro celou hodinu, ale Duncan si uvědomil, že stále musí myslet na dávné cvičné duely, které se mu připomenuly. Jestli tleilaxanský Pán mluvil pravdu a budou moci oživit gholy klíčových druhů Duncanovy minulosti, pak už pro něj ty sny nebudou muset být jenom únavnou vzpomínkou. Mohou se stát znovu skutečností.

Iluze, Milesi. Iluze, to je jejich styl. Vytváření falešných dojmů k dosažení skutečných cílů, takhle Tleilaxané pracují.

JANET ROXBROUGHOVÁ-TEGOVÁ,
matka Milese Tega

Vystrašený Uxtal, zlomený Tvarovými tanečníky a ze strachu nucený dělat přesně to, co mu přikážou,

byl vyslán na Tleilax s "důležitým úkolem". Khrona se tvářil bezvýrazně, když malému vyděšenému mužičkovi vysvětloval: "Ctěné matre objevily v troskách Bandalongu něco, co nás zajímá. Potřebujeme tvé odborné znalosti."

Posvátný Bandalong! Nadšení v něm na chvíli potlačilo i hrůzu. Uxtal slýchal legendy o tomto kdysi významném místě, o středisku svého lidu, ale ještě nikdy tam nebyl. Podezíráví původní Páni tam přijali jen nemnohé Ztracené Tleilaxany. Odjakživa doufal, že někdy v životě vykoná hadždž, náboženskou pouť. Ale nepředstavoval si, že to bude takhle...

"C - co mám dělat?" Ztracený tleilaxanský výzkumník se chvěl při pomyslení, co po něm přeběhlíci Tvaroví tanečníci budou požadovat. Stařešinu Buraha mu zabili přímo před očima. Ted' už možná nahradili všechny členy Rady Stařešinů! Každý okamžik byl pro Uxtala jako noční můra. Věděl, že kdokoli kolem může být další skrytý proměnlivý tvor. Při každém nenadálém zvuku, při každém náhlém pohybu leknutím nadskočil. Nemohl věřit nikomu. Aspoň jsem naživu. Toho se držel. Jsem pořád naživu! "Umiš pracovat s axolotlskými nádržemi, že? Uměl bys vypěstovat gholu, kdybychom si to přáli?"

Uxtal věděl, že ho zabijí, kdyby jim dal špatnou odpověď. "Vyžaduje to ženské tělo, zvlášť upravené tak, že se z jeho dělohy stane továrna." Těžce polkl a uvažoval, jak to udělat, aby vypadal inteligentnější, sebejistější. Gholu? Tleilaxané nižších tříd neznali nic z Božského jazyka, potřebného k pěstování živých těl, ale Uxtal patřil do vyšší kasty a měl by to dokázat. Jinak ho zničí. Možná, že kdyby mu Tvaroví tanečníci zajistili nějakou pomoc, někoho s dalšími znalostmi...

Uxtala ještě pořád děsila vzpomínka na krev, řinoucí se z rozmačkaných očí Stařešiny Buraha a na to příšerné křupnutí, jak Tvaroví tanečníci zlomili starci vaz. "Udělám, co mi nařídíte."

"Dobře. Jsi jediný dostatečně vyškolený Tleilaxan, který zůstal naživu."

Jediný...? Uxtal polkl. Co to Ctěné matre našly v Bandalongu? A co s tím Tvaroví tanečníci zamýšlejí? Neodvážil se však zeptat se Khrona na nic dalšího. Nechtěl to vědět. Příliš znalostí by mu mohlo vynést smrt.

Ctěné matre děsily Uxtala skoro stejně jako přeběhlíci Tvaroví tanečníci. Ztracení Tleilaxané byli spojenci těch ďábelských žen proti původním Pánům a Uxtal ted' viděl, že Khrona a jeho druhové uzavřeli nějakou vlastní dohodu. Netušil, komu tito noví Tvaroví tanečníci slouží. Mohli by být i... nezávislí? To je nepředstavitelné!

Po příjezdu na stěžejní planetu Tleilax se Uxtal zděsil nad rozsahem škod. Útočnice nasadily svou hroznou nezadržitelnou zbraň a sérii příšerných masakrů vypálily všechny původní tleilaxanské planety. Přestože Bandalong nakonec neshořel celý, byl poničen téměř úplně, budovy poškozeny, Páni pochyťáni a popraveni. Dělníky nižších kast nové vládkyně rozdrtily. Přetrvaly jen nejpevnější budovy v hlavním městě, včetně bandalongského paláce, a ty ted' obývaly Ctěné matre.

Uxtal vycházel z terminálu rekonstruované hlavní stanice raketoplánů a při nepříjemné podívané na vysoké dominantní ženy se málem až zapotácel. Pohybovaly se tu všude ve svých trikotech a křiklavých pláštěnkách, ale nevykonávaly žádnou práci kromě dohledu a hlídání nejrůznějších operací. Skutečnou práci konali přeživší členové nečistých nižších tříd. Uxtal byl rád, že je aspoň něco víc. Khrona si ho vybral pro důležitou práci.

Základna raketoplánů byla vybudována ve chvatu s viditelnými konstrukčními vadami, jako byly například otvory ve zdech, hrbolaté podlahy a dveřní otvory, které nevypadaly jako kolmé. Ctěné matre dbaly jen o povrchní dojem, detaily je nezajímaly. Nečekaly a ani nepožadovaly, aby tu něco vydrželo dlouho.

Přiblížily se k němu dvě vysoké a strohé ženy v modročervených legínách. Ta, která vypadala nebezpečněji, si ho odmítavě měřila. Nepovzbudilo ho, že zřejmě věděly, kdo je. "Vrchní ctěná matre Hellika tě očekává." Uxtal se za nimi vydal rázným krokem, aby dal najevo, že spolupracuje. Vypadalo to, že ho ty dvě ženy pozorují - s nadějí? - jestli neudělá nějakou chybu.

Ctěné matre si zotročovaly muže pomocí nezrušitelných sexuálních technik. Uxtal se bál, že by se o to mohl chtít pokusit i u něj - něco takového s těmito póvindá ženami mu připadalo příšerně nečisté a odporné. Než Khrona poslal Uxtala na Tleilax, nejprve zotročeného Ztraceného Tleilaxana zmrzačil. Měla to být "prevence" proti těm ženám, i když Uxtal nevěděl, jestli to preventivní opatření nebylo stejně

hrozné jako samotné Ctěné matre...

Ty dvě ženy ho nacpaly na zadní sedadlo pozemního auta a rozjely se. Uxtal se snažil zabavit vyhlížením z okének. Představoval si, že je turista nebo účastník hadždže, poutník na cestě do nejposvátnějšího tleilaxanského města. Nově postavené budovy byly pestré a nevkusné, zcela nepodobné majestátu Bandalongu, popisovanému v legendách. Všude kolem vládl stavební ruch. Otrocké posádky obsluhovaly pozemní zařízení a suspenzorové jeřáby horečným tempem budovaly další stavby. Uxtala to všechno dost skličovalo.

Kostry některých budov byly opraveny pro účely okupační armády. Pozemní auto se prohnalo kolem něčeho, co musel bývat svatý chrám, ale nyní vypadal jako vojenská budova. Náměstí před ním bylo zaplněno ozbrojenými ženami. Stála tam zdobená socha, nyní zčernalá a opuštěná. Snad ji tu takhle Ctěné matre ponechaly na znamení svého vítězství.

Uxtal se cítil čím dál tím mizerněji. Jak se z tohoto kdy dostane ven? Co provedl, že si vysloužil takový osud? Obhlížel okolí a mozek se mu plnil čísly, pokoušel se rozluštit kódy a objevit posvátné matematické vysvětlení toho, co se tu přihodilo. Bůh má vždycky nějaký plán, který se dá odhalit, pokud člověk zná příslušné rovnice. Snažil se spočítat posvátná místa, která byla znesvěcena, počet bloků, které minuli, počet zatáček na klikaté cestě, vedoucí do bývalého Paláce. Brzy se z toho stal příliš složitý výpočet na to, aby ho dokázal vyřešit.

Držel se na pozoru, vstřebával co možná nejvíc informací, aby si zajistil přežití. Udělal by cokoli, aby se udržel naživu. To jediné mělo smysl, zvláště když byl jeden z posledních svého druhu. Bůh by chtěl, aby přežil.

Vysoko nad západním křídlem Paláce se vznášel suspenzorový jeřáb a právě pokládal jasně červenou část střechy. Uxtal se při pohledu na nevkusnou novou podobu stavby otrásl - růžové sloupky, šarlatové střechy a citrónově žluté zdi. Palác vypadal spíš jako nějaká karnevalová stavba než jako posvátné sídlo mašejků, nejvyšších Pánů.

Dvě Uxtalovy průvodkyně ho vedly kolem klikaticích se kabelů a skupin Tleilaxanů nižších kast, obsluhujících stroje, vztyčujících konstrukce, instalujících rokokové světelné panely. Uxtal vešel do rozlehlého prostoru s vysokým klenutým stropem, v němž se cítil ještě menší, než byl. Viděl spálené panely na zdech a zbytky citátů z posvátné Velké víry. Ty příšerné ženy překryly spoustu těch veršů svými svatokrádežnými dekoracemi. Boží slovo však zůstane vrcholně mocné, byť překryto lží. Jednou, až tohle všechno pomine a on se bude moci vrátit, možná s tím něco dokáže udělat. Napraví to.

Z otvoru v podlaze se s hlasitým rachotem vynořil honosný trůn. Seděla na něm postarší světlolasá žena, která vypadala jako kdysi krásná, ale špatně udržovaná královna. Trůn se zvedal výš a výš, až na něj ta vladařka shlížela. Vrchní ctěná matre Hellika.

V očích jí problikávaly oranžové podtóny. "Během tohoto setkání se rozhodnu, jestli budeš žít, nebo zemřeš, mužičku." Slova burácela tak hlasitě, že její hlas musel být nějak zesílen.

Uxtal stál jako solný sloup, v duchu se modlil a snažil se vypadat co možná nepatrně a smířlivě. Nejraději by zmizel otvorem v podlaze a unikl podzemním tunelem. Nebo kdyby tak ty ženy dokázal porazit a bojovat -

"Máš ty vůbec hlasivky, mužičku? Nebo ti je odstranili? Máš mé povolení promluvit, pokud řekneš něco inteligentního."

Uxtal sebral odvalu. Choval se tak statečně, jak by to po něm byl chtěl Stařešina Burah. "J - já nevím přesně, proč jsem tady, jenom že jde o nějaký důležitý genetický úkol." Mozek se ze všech sil snažil objevit cestu ven z té šlamastyky. "Na tom poli mám nepřekonatelné zkušenosti. Pokud potřebujete někoho na práci tleilaxanského Pána, nemohly jste si vybrat lépe."

"Nemohly jsme vybrat jinak," řekla Hellika znechuceně. "A to tvoje ego se zmenší, až si tě k sobě sexuálně připoutám."

Uxtal se snažil potlačit zděšení. Řekl: "J - já musím být soustředěný na svou práci, Vrchní matre, nesmím se rozptylovat nutkavými erotickými myšlenkami."

Pohled na jeho trápení ji očividně bavil, ale jen si s ním pohrávala. Usmála se ze široka, rudě a syrově, jako by jí někdo rozřízl tvář břitvou. "Tvaroví tanečníci od tebe něco chtějí a Ctěné matre taky. Všichni tleilaxanští Páni jsou už mrtví, proto ti tvé speciální znalosti teď automaticky zajišťují jistou důležitost.

"Možná si s tebou nepohraju. Zatím ještě ne."

Naklonila se kupředu a zabodla se do něj pohledem. Jeho dvě průvodkyně ustoupily, jako by se bály zůstat v centru pozornosti Helliky. "Prý jsi obeznámen s axolotlskými nádržemi. Páni věděli, jak je využívat k výrobě melanže. Nepředstavitelné bohatství! Dokážeš to pro nás udělat?"

Uxtal cítil, jak se mu nohy proměňují v led. Nedokázal potlačit třes. "Ne, Vrchní matre. Tato technika byla vyvinuta až po Rozptylu, kdy moji lidé odešli ze Starého impéria. Páni se o tu dovednost se svými Ztracenými bratry nepodělili." Srdce mu bušilo. Očividně byla nespokojena, vražedně nespokojena, a tak rychle pokračoval: "Ale vím, jak pěstovat gholy."

"Ale stačí tahle znalost na to, aby ti zachránila život?" Vydala ze sebe zklamaný povzdech. "Tvaroví tanečníci si zřejmě myslí, že ano."

"A co chtějí Tvaroví tanečníci, Vrchní matre?"

Oči jí oranžově zaplály a Uxtal věděl, že udělal chybu, když tu otázku vyhrkl. "Ještě jsem neskončila s vyprávěním o tom, co chtějí Ctěné matre, mužičku. I když nejsme tak slabé, abychom závisely na koření jako ty čarodějnice z Bene Gesseritu, přesto chápeme jeho hodnotu. Nejvíc mě potěšíš, když znovu odhalíš, jak pěstovat melanž. Poskytnu ti tolik žen na nemyslicí dělohy, kolik budeš potřebovat." V jejích slovech se skrýval krutý podtón.

"Existuje však náhradní látka, kterou užíváme, oranžová chemikálie na bázi adrenalinu, získávaná především z bolesti. Ukážeme ti, jak ji vyrobit. To bude tvoje první služba pro nás. Budeš mít k dispozici opravenou laboratorní budovu. Když bude třeba, můžeme k ní přistavět další části."

Když se Hellika zvedla z trůnu, děsila ho svou osobností ještě víc. "A teď k tomu, co po tobě chtějí Tvaroví tanečníci: když jsme dobyly tuto planetu a zlikvidovaly opovrženímhodné Pány, objevily jsme při pitvě a rozboru jednoho spáleného těla něco zvláštního. V těle Pána se šikovně skrývala poškozená nulentropická kapsle. Obsahovala buněčné vzorky, většinou zničené, ale s malým množstvím životaschopné DNA. Khrona by velice rád zjistil, co bylo na těch buňkách tak důležitého a proč je Páni tak dobře chránili a skrývali."

Uxtalova mysl pracovala o překot. "Chce ode mě, abych z těch buněk vypěstoval gholu?" Taktak se mu dařilo skrýt úlevu. Něco takového by opravdu dokázal!

"Dovolím ti to, za předpokladu, že zároveň budeš vyrábět naše náhradní oranžové koření. Jestli se ti povede vypěstovat v axolotlských nádržích skutečnou melanž, budeme potěšeny ještě víc." Hellika přivřela oči. "Od tohoto dne je tvým jediným životním cílem snažit se udělat mi co největší radost."

Uxtal, kterému se nesmírně ulevilo, že se dostal pryč od prchlivé Vrchní matre - a živý - následoval své dvě průvodkyně do plánovaného výzkumného střediska. Bandalong byl plný zmatku a zkázy a on nevěděl, jaké zařízení může očekávat. Po cestě se svými dvěma hrozivě vysokými společnicemi minuli mohutný vojenský konvoj žen v purpurových uniformách, pozemní nákladní vozy a demoliční zařízení.

Když dorazili k zrekvírované laboratoři, čekaly je zamčené dveře. Zatímco se přísně vyhlízející ženy snažily problém vyřešit a byly čím dál zmatenější a vzteklejší, Uxtal od nich poodešel. Nohy se mu třáslly, předstíral, že si prohlíží okolí, ale dělal to hlavně proto, aby se dostal dál od těch nebezpečných žen, které bušily do dveří a dožadovaly se vstupu. Nedoufal, že by se mu podařilo uniknout, ani kdyby našel nějakou zbraň, zaútočil na ně a utekl zpět na kosmodrom v Bandalongu. Zarazil se a začal vymýšlet omluvy, kdyby ho ty ženy snad chtěly zastavit.

Z ohořelé půdy kolem zařízení už začala vyrůstat tráva a plevel. Nakoukl přes ohradu z kůlů na sousední pozemek. Nějaký postarší farmář nižší třídy tam choval obrovské slepře, větší než člověk. Ta odporná stvoření ryla v bahně a požírala kouřící hromady odpadků a sutě, vyklizené ze spálených budov. Navzdory jejich odporným zvykům se maso těchto zvířat považovalo za lahůdku. Zápach exkrementů však teď Uxtala připravil o veškeré laskominy.

Týrali ho už tak dlouho, že s radostí viděl pro změnu někoho slabšího, a všetečně na bídného chovatele slepřů zavolal: "Ty tam! Představ se mi." Uxtal pochyboval o tom, že by mu ten špinavý dřič mohl poskytnout nějakou užitečnou informaci, ale Stařešina Burah ho naučil, že se hodí každá informace, zvláště v neznámém prostředí.

"Jsem Gaxhar. Nikdy jsem ještě neslyšel takový akcent, jaký máš ty." Farmář přikulhal k ohradě a

podíval se na Uxtalovu slavnostní uniformu vyšší třídy, která byla díkybohu mnohem čistší než farmářovy šaty. "Myslel jsem, že jsou všichni Páni mrtví."

"Já nejsem Pán, aspoň technicky vzato ne." Uxtal se snažil udržet si povýšené autoritativní postavení a dodal přísně: "Ale stejně jsem ti nadřizený. Drž svoje slepře dál od téhle strany pozemku. Nemůžu si dovolit nechat zamořit svou důležitou laboratoř. Tvoji slepři přitahují mouchy a nemoci."

"Sice je každý den splachuju, ale budu je držet dál od plotu." Obrovští tvorové podobní slimákům se v ohradě převalovali jeden přes druhého, plazili se a kvičeli.

Uxtala už nenapadalo, co by řekl, a tak dodal chabé a zbytečné varování: "Raději si na ty Ctěné matre dávej pozor. Já jsem v bezpečí díky svým speciálním znalostem, ale na tebe, prostého farmáře, by se mohly vrhnout a roztrhat tě na kusy."

Gaxhar si odfrkl, což bylo něco mezi smíchem a kašlem. "Staří Páni ke mně nebyli o moc laskavější, než jsou Ctěné matre. Jen jsem přešel od jednoho krutého pána pod druhého."

Mezi slepře se dokodrcal nákladník. Mechanismus mezi ně složil náklad vlhkých páchnoucích odpadků. Hladoví tvorové se hnuli k tlející hostině a farmář si založil ruce na vychrtlé hrudi. "Ctěné matre mi posílají části těl mužů z vysokých kast, abych je zkrmil slepřům. Tvrdí, že po mase těch nadřazených chutnají slepři sladčeji." Nepatrnou stopu opovrhlivého úšklebku rychle zamaskoval prostým prázdným výrazem. "Možná tě ještě uvidím."

Co tím myslel? Že by tu Uxtala mohli taky složit, až s ním dívky skončují? Nebo to byla jenom neškodná konverzační poznámka? Uxtal se zamračil. Nedokázal odtrhnout oči od slepřů, přelézajících po částech těl a zdatně je přežvykujících mnohočetnými ústy.

Konečně si pro něj došly dvě Ctěné matre z jeho eskorty. "Teď můžeš vstoupit do laboratoře. Zničily jsme ty dveře."

Není úniku - pykáme za násilné činy svých předchůdců.

PRINCEZNA IRULÁN,
ze Sebraných výroků Muad'Diba

Rinya je po smrti už měsíc. Hrozně mi chybí." Murbella kráčela po boku Janess k ubytovně akolytek a pozorovala, jak moc se dcera snaží zakrýt sklíčený výraz.

Přes to, co cítila v srdci sama, zachovala Matka velitelka odměřený výraz. "Neopovažuj se připravit mě o další dceru, nebo o další potenciální Ctihodnou matku. Až přijde čas, musíš si být jistá, že jsi na Agónii připravena. Nenech se pohánět vlastní pýchou."

Janess stoicky přikývla. Nechtěla o svém mrtvém dvojčeti mluvit špatně, ale ona i Murbella věděly, že Rinya si nebyla tak jistá, jak prohlašovala. Své pochybnosti raději zakryla vrstvou předstírané odvahy. A to ji zabilo.

Bene Gesserit musel skrývat city, vypudit všechny stopy lásky, která rozptyluje. Kdysi láska polapila samu Murbellu, zapletla ji do svazku s Duncanem Idahem a oslabil ji. S jeho ztrátou se ale neosvobodila a pomyšlení, že se neustále pohybuje někde v prázdnotě, nepředstavitelně daleko, ji ještě pořád bolelo.

Navzdory svému proklamovanému postoji Sesterstvo už dávno vědělo, že láska se nedá úplně odstranit. Od benegesserit'ů se očekávalo, že se stejně jako starověcí mnichové a jeptišky z dávno zastaralé církve úplně vzdají lásky v zájmu důležitější věci. Ale v dlouhodobém měřítku nikdy nefungovalo, když se všechno zapudilo kvůli ochraně před jedinou rozpoznanou slabostí. Lidstvo se nedá zachránit tím, že se přinutí vzdát se své lidskosti.

Murbella zůstala v blízkém kontaktu s dvojčaty, pozorovala jejich výcvik a dokonce jim odhalila totožnost jejich rodičů, čímž porušila tradice Sesterstva. Většina dcer, přijatých do benegesseritských škol, dostala příkazáno, že má dosáhnout svého potenciálu "bez rozptylování rodinnými pouty". Matka velitelka se však držela dál od dvou svých mladších dcer, Tanidie a Gianne. Ale Rinyu ztratila a s Janess nechtěla přerušit styky.

Nyní, po lekci výcviku kombinované bojové obratnosti Bene Gesseritu a Ctěných matre, procházely ty dvě spolu západní zahradou Centrály a mířily k příbytku Janess a jejích družek akolytek. Dívka na sobě ještě pořád měla pomačkanou a potem nasáklou bílou bojovou kombinézu.

Matka velitelka mluvila bez emocí, přestože i ona cítila v srdci bolest. "Musíme žít dál. Ještě je mnoho nepřátel, kterým musíme čelit. Rinya by to po nás chtěla."

Janess se v chůzi napřímila. "Ano, to by chtěla. S tím Nepřítelem ti věřila a já ti taky věřím."

Některé Sestry pochybovaly o naléhavém tvrzení Matky velitelky. Ctěné matre se horempádem vrátily do Starého impéria, přesvědčeny, že se hrouť vesmír. Ale než Murbella odkryla všechny základy Bene Gesseritu, pár žen začalo požadovat důkaz, že ten hrozný protivník skutečně kdesi existuje. Žádná Ctěná matre se nikdy nedostala tak hluboko do Zděděných vzpomínek, aby si pamatovala mnoho ze své minulosti; ani Murbella si nedokázala vybavit jejich původ v Rozptylu a nedokázala říct, jak se poprvé setkaly s Nepřítelem, nebo co ho vyprovokovalo k tak zuřivé genocidě.

Murbella takovou zaslepenost nedokázala pochopit. Copak si snad Ctěné matre ty stovky planet, vyhlazených nákazou, jen vymyslely? Copak si jenom vymyslely ty hrůzné zbraně, které byly nasazeny na vyhlazení Rakis a spousty dalších planet?

"Nepotřebujeme žádné další důkazy, abychom věděly, že Nepřítel existuje," řekla Murbella odměřeně dceři, zatímco kráčely podél suchého, ostnatého živého plotu. "A on teď po nás jde. Po nás všech. Pochybuju, že Nepřítel bude rozlišovat mezi frakcemi našeho nového Sesterstva. Jistě má zájem o samotnou Kapitulu."

"Pokud nás najde," řekla Janess.

"Ale ano, jistě nás najde. A zničí nás, pokud nebudeme připraveny." Podívala se na mladou ženu a pozorovala v dceřině tváři velký potenciál. "A právě proto potřebujeme co nejvíce Ctihodných matek."

Janess se vrhla do studia s odhodláním, které by bylo překvapilo i její fanatické, odhodlané dvojče. Dívka dokázala zasáhnout protivnici ze všech stran, bojovala rukama a nohama, otáčela se, převalovala, uhýbala, kroužila kolem ní s rychlostí a silou.

Toho dne se Janess utkala s vysokou šlachovitou dívkou jménem Caree Debraková. Caree přišla jako mladá studentka mezi nově podřízenými Ctěnými matre, hrnouchy se na Kapitulu. Caree dceru Matky velitelky nesnášela a využila to utkání jako záminku k vybití svého vzteku. Chtěla jí ublížit. Janess se držela tréninkových postupů a čekala, že dívku porazí ve spravedlivém boji, ale mladá Ctěná matre rozpoutala surové násilí, hodila pravidla za hlavu a málem zpřelámala Janess kosti. Bašárka Wikki Aztinová, která vedla výcvik osobních soubojů, od sebe dvojici roztrhla.

Ten incident dělal Murbelle velké starosti. "Prohrála jsi s Caree proto, že Ctěné matre nemají žádné zábrany. Musíš se naučit se jim v tom přizpůsobit, pokud chceš uspět."

Murbella za posledních několik měsíců odhalila jisté nezdravé spodní proudy, zvláště mezi mladšími praktikantkami. Přestože teoreticky byly všechny součástí sjednoceného Sesterstva, stále vyžadovaly izolaci, nosily vlastní barvy a symboly, separovaly se do skupin, jasně určených podle dědictví minulosti buď jako Bene Gesserit nebo jako Ctěné matre. Některé kritičtější rebelky, znechucené smírem a neochotné k učení a kompromisům, se dál vytrácely do vlastních osad na severu, dokonce i po popravě Annine.

Jak se tak blížily ubytovněm akolytek, uslyšela Murbella skrz pichlavé hnědé keře křik vzteklych hlasů. Zdolaly zákrut zahradní stezky a dostaly se na plácek, rozlehlé místo s uschlou trávou a šterkovými cestičkami před ubytovnami. Akolytky se tam obvykle scházely ke hrám, piknikům a sportovním akcím, ale po nečekané písečné bouři se na lavičkách usadila vrstva prachu.

Dnes se většina třídy sešikovala na vyprahlém trávníku, jako by to bylo bitevní pole - přes padesát dívek v bílých róbách, všechno akolytky. Dívky, rozdělené do zřetelných skupin Bene Gesseritu a Ctěných matre, se na sebe vrhaly jako nějaká divoká zvířata.

Murbella rozeznala mezi bojovnicemi Caree Debrakovou. Dívka tvrdým kopem do obličeje srazila soupeřku na zem a pak se na ni vrhla jako hladový predátor. Sražená akolytka sebou mlátila a bránila se, ale Caree ji popadla za vlasy, tvrdě jí dupla na prsa a trhla takovou silou, která by dokázala vytrhnout strom i s kořeny. Příšerné křupnutí dívčina vazů bylo slyšet i přes zuřivou pranic.

Caree se zašklebila, nechala mrtvou ležet na suché zemi a obrátila se po další soupeřce. Akolytky s oranžovými páskami Ctěných matre na rukávech napadaly své benegesseritské protivnice divoce a nevázaně, bily je, kopaly, šťouchaly do očí, dokonce jim rvaly zuby kůži. Na uschlé trávě už ležel víc než tucet mladých žen, roztažených jako krvavé cáry. Z neukázněných hrdel se nesl vzteklý, bolestný a

vzdorovitý křik. Tohle nebyla žádná hra ani cvičení.

Murbellu takové chování vyděsilo. Vykřikla: "Přestaňte s tím! Všechny!"

Ale akolytky, překypující adrenalinem, se dál navzájem rvaly a křičely na sebe. Dopředu se vypotácela jedna dívka, bývalá Ctěná matre, s rukama vystrčenými jako pařáty, které sekaly kolem po každém zvuku. Z očních jamek měla jen nevidoucí, krvavé díry.

Murbella viděla, jak dvě mladé benegesserit'anky srazily Ctěnou matre, která sebou házela, a strhly jí z paže oranžovou pásku. Tvrdými ranami, natolik silnými, aby roztříštily oběti hrudník, ji benegesseritské akolytky zabily.

Caree se vrhla nohama napřed na tu agresivní dvojici. Udeřila je obě současně a srazila je, až se odkutálely. Jedné z nich kopancem rozdrtila hrtan, ale druhá se ráně vyhnula. Zatímco se její spoléčnice zhroutila, chrčela a dusila se, ona se převalila, vyskočila na nohy a sevřela v ruce kámen, který ležel na zemi.

Z Centrály se k nim rozběhly stráže, proktorky a Ctihodné matky. Bašárka Aztinová vedla vlastní jednotky a Murbella si všimla, že všechny ženy mají těžké omračovací zbraně. Matka velitelka křičela do toho zmatku, nasadila Hlas, aby svými slovy zasáhla posluchačky přímo, jako střelami. Ale rámus byl tak velký, že ji zřejmě žádná z akolytek neslyšela.

Janess a Murbella se bok po boku pustily mezi akolytky, které pořád bojovaly. Rozdávaly rány naslepo, nehleděly na to, jestli oběti mají oranžové pásky nebo ne. Murbella si všimla, že její dcera přidala na intenzitě, vrhla se do boje celým tělem.

Murbella sklonila hlavu a vrazila do škodolibé vítězí CAREE Debrakové, až ji tvrdě srazila k zemi.

Matka velitelka jí mohla snadno zasadit smrtící úder, ovládla se však natolik, že jí jen vyrazila dech.

Caree, která lapala po dechu a zvedal se jí žaludek, se převalila a zabodla se pohledem do Murbelly a Janess. Vyškrábala se na nohy a vrávorala. "Nedostala jsi už ode mě dost, Janess? Chceš ještě?"

Máchla pěstí.

Janess se se zjevným úsilím ovládla, lehce uhnula, ale nepomstila se. "Větší umění je vyhybat se soubojům, než se do nich zapojovat. To je poučka Bene Gesseritu."

Caree si odplivla. "Co je mi po poučkách čarodějnic? Máš taky nějaké vlastní myšlenky? Nebo jsou všechny od tvé matky a k tomu citáty z nějaké staré knihy?"

Caree to sotva dořekla a už se rozmáchla k pořádnému kopanci. Janess to čekala, uhnula doleva, ocitla se po boku soupeřky a prudce ji udeřila pěstí do spánku. Mladá Ctěná matre se začala hroutit a Janess jí uštědřila omračující kopanec do čela, který ji odmrštil dozadu.

Bitva konečně doznívala. Přibíhalo víc a víc žen, které od sebe soupeřky odtrhávaly. Celý plácek byl posetý pozůstatky krvavé rvačky. Několik ještě bojujících akolytek se pod palbou z omračovacích zbraní zhroutilo na hromadu na zem. Byly v bezvědomí, ale živé.

Těžce oddechující Murbella si znechuceně a vztekle prohlédla zakrvácené bojiště. Rozkřikla se na mladé Ctěné matre: "To způsobily ty vaše oranžové pásky! Proč předvádíte svou odlišnost, místo abyste se s námi spojily?"

Murbella se ohlédla a uviděla, jak Janess po jejím boku zaujala postoj na ochranu Matky velitelky. Dívka možná ještě nebyla zralá na melanžovou Agónii, ale na toto ano.

Přeživší akolytky se začaly vytrácet do svých obydlí. Janess vyjádřila matčiny myšlenky nahlas, když se na ně rozkřikla přes mrtvá těla, roztroušená po hnědé trávě: "Podívejte se na všechny ty promarněné zdroje! Jestli to tak povedeme dál, vyvraždíme se samy a na Nepřítele nic nezůstane."

Jakmile se zformuluje plán, začne žít svým vlastním životem. Už pouhé zvažování a budování plánů s sebou nese jistou pečeť nevyhnutelnosti.

BAŠÁR MILES TEG,
hodnotící schůze po vítězství na Cerbolu

Když se Garimiové něco nelíbilo, dokázala být stejně tvrdohlavá jako ta nejostřílenější stará benegesserit'anka. Sheeana nechala tu rozvázně vyhlížející Sestru stát ve schůzovní kajutě a horlit proti navrženému plánu s historickými gholy. Doufala, že ztratí elán dřív, než se dostane ke konci svého

projevu. Naneštěstí mnoho Sester na sedadlech za Garimiovou bručelo a přikyvovalo a souhlasilo s argumenty, které uváděla.

A tak dáváme vzniknout ještě dalším frakcím, pomyslela si Sheeana a v duchu si povzdechla.

V největší schůzovní místnosti nelodi víc než stovka uprchlých Sester pokračovala ve své zdánlivě nekonečné debatě ohledně vytvoření gholů z tajemných Scytaleových buněk. Zdálo se, že na kompromisy není prostor. Protože opustily Kapitolu kvůli udržení čistoty Bene Gesseritu, trvala Sheeana na otevřených diskusích, ale hádky se táhly už víc než měsíc. Za takového nesouhlasu si netroufala vyvolat hlasování. Ještě ne. Jednou se všechny spojíme ve společné věci...

Garimiová se ozvala z přední řady: "Navrhuješ tenhle hloupý plán, jako by nebyla žádná jiná možnost. I ta nejnevzdělanější akolytka ví, že existuje tolik možností, kolik si vytvoříme."

Do krátkého ticha se ozvala zřetelná a klidná slova Duncana Idaho, přestože ho k tomu nikdo nevyzval: "Neřekl jsem, že nemáme jinou možnost. Jen jsem navrhl, že to může být naše nejlepší možnost." Spolu s Tegem seděli vedle Sheeany. Kdo znal lépe nebezpečí, problémy a výhody gholů než oni dva? Kdo těmto historickým postavám rozuměl lépe než sám Duncan?

Duncan pokračoval: "Tleilaxanský Pán nám nabízí prostředek, jak se posílit pomocí klíčových postav z arzenálu minulých expertů a vůdců. O Nepříteli, kterému možná budeme čelit, toho víme málo, a bylo by bláznovství obracet se zády k jakékoli případné výhodě."

"Výhodě? Tyhle historické postavy jsou pravý panteon ostudy Bene Gesseritu," prohlásila Garimiová. "Lady Jessica, Paul Muad'Dib - a hlavně Leto II., Tyran."

Hlas Garimiové zněl stále pronikavěji a Stuková, jedna z jejích společnic, dodala pevně: "Už jsi zapomněl na svůj benegesseritský výcvik, Duncane Idaho? Tvé úvahy nejsou logické. Všichni ti gholové, o kterých tu mluvíme, jsou pozůstatky minulosti, vystřižené z legend. Jaký význam by mohly mít v naší současné krizi?"

"To, co jim chybí na významu teď, získají časem," upozornil Teg. "Už pouhá historie, žijící v těch buňkách, stačí poplést hlavy náboženským vzdělavcům a vědcům. Mezi všemi těmi hrdiny a génii jistě najdeme užitečné znalosti pro každou situaci, na kterou můžeme narazit. Už jen fakt, že se Tleilaxané tolik snažili ty buňky získat a chránit po všechna ta staletí, vypovídá o tom, jak jsou cenné."

Ctihodná matka Calissová vyjádřila oprávněné obavy; nijak ale nenaznačila, jak hodlá hlasovat: "Mám strach, že Tleilaxané ty buňky nějak geneticky upravili - stejně jako si pohráli s Duncanem. Scytale spoléhá na naši úctu. Co když tu probíhá ještě nějaký jiný plán? Proč chce doopravdy ty gholy oživit?"

Duncan přešel pohledem přes sedící ženy. "Tleilaxanský Pán je ve zranitelné pozici, a tak nám musí zaručit, že všichni gholové, které budeme testovat, jsou v pořádku. Jinak přijde o to, co od nás chce nejvíc. Nevěřím mu, ale věřím jeho zoufalství. Scytale udělá všechno, aby získal, co potřebuje. Umírá a zoufale potřebuje vlastního gholu. Toho můžeme využít. Ve své nebezpečné situaci si nemůžeme dovolit, aby naši politiku ovládal strach."

„Jakou politiku?“ odfrkla si Garimiová a rozhlédla se kolem po všech Sestrách. "Putujeme vesmírem, nesměřujeme nikam, utíkáme před neviditelnou hrozbou, kterou vidí jenom Duncan Idaho. Pro většinu z nás jsou tou pravou hrozbou děvky z Rozptylu. Převzaly naše Sesterstvo a my jsme samy unikly, abychom zachránily Bene Gesserit. Musíme najít místo, kde vybudujeme novou Kapitolu, nový řád, kde nabereme sílu. Proto jsme začaly rodit děti a opatrně rozmnožovat své členstvo."

"A tím napínat omezené zdroje Ithaky," řekla Sheeana.

Garimiová a mnoho jejích stoupenkyň začaly vydávat opovržlivé zvuky. "Tahle nelod' má dost zásob na sto let pro desetkrát tolik lidí, než jsme my. V zájmu udržení Sesterstva musíme zvýšit naše počty a rozšířit náš genofond, připravovat se na kolonizaci planety."

Sheeana se mazaně usmála. "To je jen další důvod, proč nasadit ty gholy."

Garimiová znechuceně obrátila oči v sloup. Zpoza ní zavolala Stuková: "Ti gholové budou nelidské zrůdy."

Sheeana věděla, že to někdo řekne. "Připadá mi zvláštní, jak jste vy konzervativní ženy pověřivé. Jako nějací negramotní rolníci! Zatím jsem od vás slyšela moc málo rozumných argumentů."

Garimiová se ohlédla na své stejně neústupné stoupenkyně. Vypadalo to, jako by od nich čerpala sílu k tomu, co chtěla říci. "Rozumných argumentů? Bráním se tomu návrhu, protože je očividně nebezpečný."

Známe ty lidi z historie. Známe je a známe i to, čeho jsou schopni. Jde o tu Zvrácenost Alii a jejího nebezpečného bratra Paula a jeho despotického syna Leta II. Troufneme si vypustit do vesmíru dalšího Kwisatze Haderacha? Tu chybu jsme už jednou udělaly. Už bychom měly vědět, že to není správné."

Duncan promluvil vyzbrojen jen svým přesvědčením, bez benegesseritské schopnosti nasadit Hlas nebo jiné drobné manipulace. "Paul Atreides byl dobrý člověk, ale Sesterstvo a další síly ho stočily nebezpečnými směry. Jeho tolik očerňovaný syn byl sám o sobě dobrý a odvážný, dokud nedovolil červovi pouště, aby ho ovládl. Znal jsem Thufira Hawata, Gurneyho Hallecka, Stilgara, vévodu Leta a dokonce i Leta II. Tentokrát je můžeme ochránit před chybami z minulosti a nechat je, aby dosáhli svého potenciálu. V náš prospěch!"

Ženy se rozkřičely a nejhlasitěji ze všech Garimiová. "Ze Zděděných vzpomínek víme, co Atreides dělal, stejně tak jako ty, Duncane Idaho. Ach, všechny ty krutosti spáchané ve jménu Muad'Diba, miliardy lidí, kteří zemřeli za jeho džihádu! Impérium Corrinů, které trvalo tisíce let, padlo! Ale ani pohromy imperátora Muad'Diba nestačily! Pak přišel jeho syn Tyran a tisíce let drtivého teroru! To jsme se z toho nepoučili?"

Sheeana zvedla hlas s velitelským nádechem, aby to ostatní benegesserit'anky umlčelo. "Jistě, poučily jsme se. Až dodneška jsem si myslela, že jsme si osvojily moudrou obezřetnost. Teď to ale vypadá, že nás historie naučila jenom slepému strachu. Zavrhneme naši největší výhodu jenom proto, že by to mohlo někomu neúmyslně ublížit? Máme nepřátele, kteří na nás napáchají násilí úmyslně. Někaké riziko existuje vždycky, ale ten důvtip, ukrytý v našich buněčných bankách, nám nabízí šanci."

Pokusila se spočítat, kolik z osazenstva lodi už Garimiová přetáhla na svou stranu. V duchu si je identifikovala a zařadila a přitom narazila na několik překvapení: všechny to byly tradicionalistky, ty nejkonzervativnější mezi konzervativními. Momentálně byly ještě v menšině, ale to se změní. Tato debata proto musí skočit dřív, než se napáchá další škoda.

I když se ten plán doopravdy zahájí, bude každé gholovské dítě potřebovat celou dobu těhotenství a pak se musí vychovávat a cvičit se zřetelem na možnost probuzení jeho vnitřních vzpomínek. To může trvat celé roky. Kolikrát za příštích deset let nebo déle se jejich nelod' střemhlav vrhne do krize? Co když se střetnou s tajemným Nepřítelem už zítra? Co když se zapletou do té třeptivé sítě, o které Duncan tvrdí, že je pořád pronásleduje, pořád hledá?

Dlouhodobé plánování, právě v tom bylo Sesterstvo nejlepší.

Sheeana nakonec znovu stáhla plná ústa do pevné linky a napřímila se. Tento boj neměla v úmyslu prohrát. Debata je u konce, ať už to Garimiová přizná nebo ne. "Dost bylo těch zdlouhavých, všeobecných argumentů. Požadují hlasování. Ihned."

A svůj návrh obhájila. Taktak.

Ani nepole naší lodi nás nedokáže ochránit před jasnozřivostí kormidelníků Gildy, prohledávajících vesmír. Jen divoké atreidské geny dokážou loď dokonale skrýt.

MENTAT BELLONDOVÁ,
proslav na shromáždění akolytek

Otupělý po tom křiklavém střetnutí benegesserit'anek si Duncan Idaho prošel na výcvikovém podlaží sérii samostatných cvičení. Cítil, že aby si mohl utřídit myšlenky, musí zajít na tohle známé místo, kde strávil spoustu příjemných chvil. S Murbellou.

Při snaze o dokonalé ovládnutí svých svalů a nervů si začal víc uvědomovat chyby. Vždycky existovala nějaká upomínka. Zapojil své mentatské schopnosti a poznal, když ošidil jisté pokročilé pohyby prana-bindů o pouhou šířku vlasu. Těch chyb by si všimlo jen málo pozorovatelů, ale on je viděl. Připadal si vyvedený z rovnováhy vzhledem k celé té záležitosti s novými gholy, která ho tížila.

Znovu provedl rituální kroky. S krátkým mečem v ruce se pokusil dosáhnout uvolněné pohotovosti prana-bindů, toho vnitřního klidu, který by mu umožnil bránit se a útočit rychlostí blesku. Ale svaly tvrději odmítaly plnit příkazy mozku.

Bojování je záležitost života a smrti... nikoli nálady. To ho naučil Gurney Halleck.

Duncan se dvakrát zhluboka nadechl, zavřel oči a ponořil se do mnemotechnického tranzu, v němž si

uspořádal údaje, týkající se této situace. V duchu viděl dlouhý šrám na vedlejší zdi, který předtím unikl jeho pozornosti. Zvláštní bylo, že ho za tolik let nikdo neopravil... a ještě zvláštnější, že si ho za celou tu dobu vůbec nevšiml.

Během jednoho jejich společného tréninku boje s nožem téměř před patnácti lety tu Murbella uklouzla a spadla - nechybělo moc a zabila se. Když pozvolným pohybem klesala, máchla rukou s nožem a padala tak, že by jí byla čepel projela srdcem. Duncan si ve své mentatské projekci okamžitě představil celou škálu možných následků. Viděl před sebou mnoho způsobů, jak by mohla zemřít... a pár, jimiž by se dala zachránit. Jak klesala, ušetřil jí mohutný kopanec, až jí zbraň vypadla z ruky a poškrábala zed'. Škrábanec na zdi, nezaznamenaný a zapomenutý až dosud...

Jen pár chvil po odvrácené tragédii se s Murbellou přímo tam na zemi pomilovali. Bylo to jedno z nejnezapomenutelnějších sexuálních střetnutí jeho mužské schopnosti, zdokonalené Bene Gesseritem, a jejich technik sexuálního připoutání Ctěných matre. Nadlidský hřebec proti svůdkyni s jantarovými vlasy. Pomyslí na něj ještě někdy po těch skoro čtyřech letech?

Duncan ve své soukromé kajutě a ve společných prostorách nelodi stále nacházel připomínky své ztracené lásky. V době před únikem se soustředil na budování tajných plánů se Sheeanou, skrývání nezbytných předmětů na palubě plavidla, tajné nakládání dobrovolných poutníků, vybavení, zásob a sedmi písečných červů - a to ho natolik zaměstnávalo, že na Murbellu dokázal na chvíli zapomenout.

Ale hned potom, co se nelodi povedlo odtrhnout se od té dvojice starců a jejich stahující se sítě, měl Duncan spoustu času a příležitostí narážet na dřív nezaznamenané citové miny. Našel pár dárků na památku od Murbelly, cvičební výstroj, toaletní potřeby. Přestože byl mentat a nemohl zapomenout žádné podrobnosti, prostý nález těch pozůstatků její přítomnosti ho těžce zasáhl. Bylo to jako časovaná bomba v paměti, horší než miny, kdysi rozmístěné kolem nelodi na Kapitule.

V zájmu svého duševního zdraví nakonec Duncan všechny ty věci posbíral, od zmuchlaných cvičebních úborů, ztvrdlých uschlým potem, přes odhozené ručníky, které použila, až po její oblíbený psací hrot. Naházel to všechno do jedné nepoužívané malé skladovací schránky nelodi. Nedotčené nulentropické pole zachová obsah ve stejném stavu navěky a zámek ho neprodyšně uzavře. Takhle tam ty věci odpočívaly už roky.

Duncan nikdy necítil potřebu se na ně znovu podívat, nikdy necítil potřebu přemýšlet o Murbelle. Ztratil ji a nikdy na to nedokáže zapomenout.

Murbella je pro něj možná navždycky ztracená, ale Scytaleova nulentropická kapsle může oživit Duncanovy staré přátele. Paula, Gurneyho, Thufira a dokonce i vévodu Leta.

Když se osušoval ručníkem, cítil, jak se mu v žilách rozlévá nával naděje.

ČTYŘI ROKY PO ÚNIKU Z KAPITULY

Není žádná zbabělost ani paranoia děsit se všech stínů, existuje-li skutečná hrozba.

MATKA VELITELKA MURBELLA,
soukromé zápisky

V mrtvém vesmíru daleko vně soustavy Kapituly se objevila velká neoznačená bojová loď. Visela v prostoru a opatrně snímala okolí, než se přiblížila. Připlouvající gildovní loď díky svým dálkovým snímačům to plavidlo zaznamenala. Pohybovalo se mimo oběžné dráhy planety, podivná loď, skrývající se tam, kde by být neměla.

Matka velitelka byla neustále na pozoru před Nepřítelem, nikdy netušila, kdy a jak může dojít k prvním útokům. Vyslala dvě Sestry v rychlém výzvědném plavidle, aby to prozkoumaly. Ženy se k lodi blížily váhavě a jasně dávaly najevo svůj úmysl nikoho neohrozit.

Cizí bojová loď začala pálit a zničila výzvědné plavidlo, jakmile se dostalo na dosah. Poslední zpráva, kterou pilotka vyslala, zněla: "Je to nějaká válečná loď. Vypadá to, jako by prošla peklem, je vážně poškozená -" A pak se vzkaz rozplynul v náporu praskání...

Murbella zasmušile shromáždila své vojenské velitelky, aby vymyslely rychlou a masivní odpověď. Nikdo neznal totožnost ani výzbroj toho vetřelce, ať už to byl dlouho očekávaný vnější Nepřítel, nebo

nějaká jiná síla. Rozhodně to ale znamenalo hrozbu.

Mnoho bývalých Ctěných matre včetně Dorii se poslední čtyři roky po bitvě o Uzel těšilo na nějaký další boj. Ctěné matre doutnaly nedočkavostí, cítily, že jejich vojenské schopnosti čím dál tím víc stagnují. Ted' jim Murbella dá možnost si to vynahradit.

Už za pár hodin se ze soustavy hnalo dvacet útočných lodí, které patřily do vesmírných sil Kapituly už od dob bašára Milese Tega. Vedla je Murbella, navzdory varováním a stížnostem některých ustrašenějších benegesseritských poradkyň, které chtěly, aby se držela mimo nebezpečí. Coby Matka velitelka se však musela chopit vedení té mise. To byl její styl.

Jak se lodě nového Sesterstva přibližovaly k tajemné lodi, studovala Murbella obrázky, které se jí promítaly na monitorech. Zaznamenala tmavou rýhu na trupu vetřelce, oslnivé elektrické výboje z poškozených motorů, velké díry, vzniknuvší v místech, odkud atmosféra uzavřená v lodi unikla do vesmíru.

"Je to vrak," ozvala se bašárka Wikki Aztinová ze své útočné lodi.

"Ale vražedný," poznamenala některá pobočnice. "Ještě pořád schopný pálit."

Jako zraněný predátor, pomyslela si Murbella. Bylo to velké plavidlo, mnohem větší než její útočné lodi. Studovala obrazovky snímačů a na žárem poškozeném trupu částečně rozeznala design a bitevní znaky.

"Je to loď Ctěných matre, ale nepatří žádné z asimilovaných skupin."

"Patří některé vzbouřenecké enklávě?"

"Ne... pochází zpoza hranic Rozptylu," řekla do vysílačky. "Zdaleka."

Za desítky let se do Starého impéria jako kobylinky nahrnula spousta Ctěných matre, ale na vzdálených planetách jich bylo ještě mnohem víc. Ctěné matre existovaly v nezávislých jednotkách, izolované od jiných skupin nejen v zájmu vlastní ochrany, ale i z přirozené xenofobie.

Cizí plavidlo očividně do této části vesmíru zabloudilo. Soudě podle vzhledu byla bojová loď příliš vážně poškozena na to, aby zvládla celou cestu až ke svému zamýšlenému cíli. Měla to být Kapitula? Nebo prostě jakákoli obyvatelná planeta?

"Držte se mimo dostřel," varovala své velitelky a pak zapnula komlinku. "Ctěné matre! Tady Murbella, legitimní Velká ctěná matre, která zabila svou předchůdkyni. Nejsme vaším nepřítelem, ale nepoznáváme vaši loď ani její znaky. Nebylo nutné zabíjet naše zvědy. Pokud budete znovu pálit, pak na vlastní nebezpečí."

Odpověď jí bylo jen ticho a praskání.

"Vstoupíme k vám na palubu. To je můj rozkaz jako Velké ctěné matre." Pobídla své lodi kupředu, ale stále nedostala žádnou odpověď.

Konečně se na komunikačním monitoru objevila ztrhaná, přísně vyhlížející žena. Tvářila se ostře jako skleněné střepy. "Dobře, Ctěná matre. Nebudeme pálit - zatím."

"Velká ctěná matre," opravila ji Murbella.

"To se ještě uvidí."

Dvacet lodí nového Sesterstva opatrně, s připravenými zbraňovými systémy a v pohotovosti kvůli případnému útoku obklíčilo veliký, bojem poznamenaný trup lodi. Doria na uzavřeném kanále naznačila: "Mohly bychom prostě prolétnout tou dírou v trupu."

"Nechci, aby nás považovaly za útočníky," odpověděla Murbella a pak na otevřené lince vyslala zprávu bezejmenné kapitánce bojové lodi Ctěných matre: "Fungují vám ještě přístavní doky? Jak vážně jste poškozeny?"

"Jeden dok je provozuschopný." Kapitánka vydala potřebné instrukce.

Murbella nařídila bašárce Aztinové a polovině lodí, aby zůstaly venku jako stráž, kdežto sama navedla ostatních deset plavidel dovnitř na setkání se ženami, které nejspíš přežily hrůznou bitvu.

Když se Murbella se svými družkami vystoupila v doku z lodí, uviděla třináct žen v pestrých trikotech. Všechny vypadaly potlučené. Na mnohých byly vidět podlitiny, sotva zahojená zranění a náplasti.

Žena s nabroušeným výrazem měla levou ruku ovázanou obvazy. Vždy podezíravou Murbellu napadlo, že by se pod nimi mohla skrývat zbraň, nebylo to však pravděpodobné. Ctěné matre považovaly za zbraně vlastní těla. Žena zlostně hleděla na Murbellu a její skupinu žen, z nichž byly některé oblečeny jako benegesserit'anky, jiné měly ozdoby Ctěných matre.

"Vypadáte jinak... podivně," řekla kapitánka. V očích se jí objevily oranžové skvrny.

"A vy zase vypadáte poražené," vyštěkla Murbella, která věděla, že Ctěné matre chápou spíš násilí než smířlivost. "Kdo vám to udělal?"

Žena odpověděla opovržlivě: "Samozřejmě Nepřítel. Ten Nepřítel, který nás loví už celá staletí, šíří nákazy, ničí naše planety." Ve tváři se jí objevila skepse. "Pokud to nevíš, tak nejsi žádná Ctěná matre." "O Nepříteli víme, ale už dlouho žijeme ve Starém impériu. Mnoho se změnilo."

"A jak je vidět, mnoho bylo zapomenuto! Vypadáte, jako byste zjemněly a zeslábly, ale my víme, že se Nepřítel objevil v tomto sektoru. Prozkoumaly jsme v téhle poškozené lodi, co jsme mohly. Našly jsme několik planet, očividně spálených Vyhlazovači."

Murbella ji neopravila, neřekla kapitánce, že ty planety - nepochybně tleilaxanské nebo benegesseritské světy - byly zničeny samotnými Ctěnými matre, a ne vnějším Nepřítelem.

Opatrně popošla kupředu a uvažovala, jestli těchto třináct Ctěných matre jsou všechny ženy, které na celé bojové lodi přežily. "Řekni nám, co víš o našem společném Nepříteli. Každá informace nám pomůže v obraně."

"V obraně? Nemůžeš se bránit neviditelnému protivníkovi."

"My to nicméně zkusíme."

"Jemu se nikdo nemůže postavit! Musíme utéct, vzít s sebou všechno, co potřebujeme k přežití, a zmizet rychleji, než nás Nepřítel dokáže stíhat. To musíš vědět sama." Přivřela pošramocené oči; vypadalo to, že se její ostrý výraz nabrousil ještě víc. "Pokud jsi ovšem skutečná Ctěná matre. Tyhle další nepoznávám, ani ten jejich podivný šat, a ty sama se chováš nějak divně..." Podívala se na Murbellu, jako by si chtěla odplivnout. "Všechny víme, že náš Nepřítel má mnoho tváří. Je mezi nimi i ta tvoje?"

Cizí Ctěné matre se napjaly a pak se vrhly na Murbellu a její družky. Tyto cizí Ctěné matre nedisponovaly mimořádnými bojovými schopnostmi spojeného nového Sesterstva, a navíc byly vyčerpané a poraněné. Jejich zápal však pohánělo zoufalství.

Když to krveprolití skončilo, ležely na zemi čtyři Murbelliny mrtvé družky. Zbytek její posádky zvítězil a zabil všechny Ctěné matre kromě kapitánky.

Když už bylo jasné, že její ženy budou pobity, rozběhla se vůdkyně Ctěných matre ke dveřím doku a k výtahu. Benegesserit'anky i s Murbellou to ohromilo. "Je zbabělá!"

Murbella se už hnala k výtahu. "Není zbabělec. Pospíchá na můstek. Chce loď zničit, nepřipustí, aby nám padla do rukou!"

Nejbližší výtahová šachta byla poškozená a zdviž nefungovala. Murbella a několik Sester běžely dál, dokud nenašly druhý výtah, který je vyvezl nahoru k řídicí palubě. Kapitánka by mohla lehce zlikvidovat všechny navigační záznamy a možná vyhodit do povětří i motory (pokud zůstaly natolik v pořádku, aby reagovaly na příkaz sebestrukce). Murbella netušila, kolik systémů bitevní lodi je ještě funkčních.

Když Murbella, Doria a tři další vtrhly na řídicí palubu, kapitánka Ctěných matre už bušila do panelů takovou silou, až jí krvácely špičky prstů. Ze zkratovaného řídicího stanoviště stoupaly jiskry a kouř. Murbella bleskurychle pronikla k ženě, popadla ji za ramena a odhodila ji od řízení. Kapitánka se vrhla zpátky, ale jediný reflexivní úder Matky velitelky jí zlomil vaz. Nebyl čas na zdlouhavé vyšetřování.

Doria se dostala ke stanovišti jako první a impulzivně, holýma rukama vytrhávala řídicí panely a odpojovala ovládání. Pak se na kouřící přístrojové desky zamračila. Nebyla schopna zastavit škodu, která už byla v plném proudu. Hasicí přístroje likvidovaly oheň na elektrických zařízeních.

Benegesseritské odbornice prohlížely systémy a Murbella čekala. Měla strach, že s nimi celá bitevní loď stejně vybuchne. Jedna ze Sester vzhlédla od navigační stanice. "Sebedestrukční sekvence byla úspěšně přerušena. Kapitánka zničila většinu záznamů, ale podařilo se mi zachránit aspoň jednu sadu souřadnic z vnějšku Starého impéria - koordináty posledního místa, kde loď byla, než letěla sem."

Murbella se rozhodla. "Musíme o tom, co se tam přihodilo, zjistit co nejvíc." To tajemství ji mučilo už celé roky. "Pošlu hlídky, aby se vrátily podle jejich kursu. Po tomhle ať si nikdo netroufá tvrdit, že si jen vymýšlím Nepřítele, který po nás jde. Pokud je už na cestě, musíme to vědět."

Ctěné matre si naivně myslí, že si získaly oddanost svých zotročených Tleilaxanů. Ve skutečnosti má spousta těchto Tleilaxanů z Rozptylu vlastní plány. Naším úkolem coby Tvarových tanečníků je všechny

ty plány zničit.

KHRONE,

vzkaz Tvarovým tanečníkům

Laboratoř, postavená na troskách Bandalongu, byla primitivní i na poměry Ztracených Tleilaxanů. Uxtal měl jen nejzákladnější výbavu, sebranou ze zničených zařízení, kdysi používaných starými Pány. Bylo to vlastně poprvé, co vedl tak složitý projekt sám. Netroufal si vzbudit u Ctěných matre nebo Tvarových tanečníků podezření, že by ten úkol mohl být nad jeho síly.

Byli určeni laboratorní asistenti, kteří mu měli pomáhat. V zásadě to byli neupotřebitelní muži nižších kast slabé vůle, sexuálně ztrocení těmi strašlivými ženami. Nikdo z asistentů nedisponoval žádnými zvláštními znalostmi nebo vodítky, které by mu mohly pomoci. Prehliivé Ctěné matre už jednoho z těch ubohých mužů zabily kvůli jakémusi domnělému opomenutí a jeho nástupce se nezdál být o nic nadanější.

Uxtal se snažil neprojevit strach, pokoušel se vypadat erudované, i když byl z mnoha věcí zmatený.

Khrone malému výzkumníkovi nařídil, aby poslouchal Tvarové tanečnický, a ti mu řekli, aby udělal všechno, co po něm budou chtít Ctěné matre. Uxtal by rád trochu víc chápal, co se děje. Opravdu se ti noví Tvaroví tanečníci spojili s divokými děvkami? Nebo to byl další trik v rámci jiného triku, jen chytře zastřený? Zdrceně zavrtěl bolavou hlavou. Staré posvátné knihy varovaly, že je nemožné sloužit dvěma pánům, a teď tu zásadu moc dobře chápal. V noci měl Uxtal zřídka víc než pár hodin odpočinku, a když už se to povedlo, přílišný strach mu nedovoľoval se doopravdy vyspat. Musí ošidit děvky i Tvarové tanečnický. Vypěstuje toho nového gholu, na kterém Khrone trval - to dokáže! -, a pokusí se vyrobit náhradu koření na bázi adrenalinu, kterou potřebovaly Ctěné matre, podle jejich vlastního receptu.

Výroba pravé melanže však byla daleko za hranicemi jeho domnělých schopností.

Hellika mu velkomyslným gestem věnovala spoustu ženských těl, které mohl použít jako axolotlské nádrže, a on už jedno proměnil (poté, co ten úkol třikrát zkazil). Zatím to tedy šlo dobře. Spolu se vším zařízením v primitivní laboratoři bude ta nádrž k dosažení úspěchu stačit. Teď musí prostě vytvořit gholu a porodit ho a Khrone ho odměnit (jak doufal).

Naneštěstí to znamenalo, že jeho martyrium se tu protáhne nejmíň na devět měsíců. Nevěděl, jestli to vydrží.

Měl podezření, že Tvaroví tanečníci jsou všude kolem. Začal pěstovat dítě z tajemných buněk, zachráněných z poškozené nulotropické kapsle mrtvého tleilaxanského Pána. Mezitím mu Vrchní ctěná matre dávala denně znát svou netrpělivost nad dodávkami zásoby melanžové náhrady. Žárlila na každou vteřinu, kdy se nevěnoval jejím potřebám. Vystrašený a vyčerpaný Uxtal byl nucen plnit oba závazky, i když neměl žádné zkušenosti ani s jedním.

Jakmile byl neidentifikovatelný dětský ghol implantován do první funkční axolotlské nádrže, začal se Uxtal věnovat výrobě náhrady koření. Protože děvky už věděly, jak tu látku vyrobit, nepotřeboval Uxtal žádné průlomky ani záblesky génia. Potřeboval prostě vyrábět tu chemikálii ve velkém. Ctěné matre se s tím nechtěly obtěžovat samy.

Uxtal se díval jednostranně průhledným bezpečnostním oknem na šedou oblohu a cítil, jako by se krajina jeho duše podobala spáleným, mrtvým kopcům, které viděl v dálce. Nechtěl tu být. Jednou přijde na to, jak se z toho dostat.

Uxtal, narozený do izolovaných náboženských kruhů, se v přítomnosti dominantních žen cítil nesmírně nepříjemně. V rase Tleilaxanů se ženy vychovávaly do té doby, než dosáhly reprodukční zralosti, a pak byly přeměněny na nemyslicí dělohy. To byl jejich jediný účel. Ctěné matre představovaly pravý opak toho, co Uxtal považoval za správné a náležité. Nikdo neznal původ děvek, ale zdálo se, že v sobě mají vštípeny sklony k násilí.

Uvažoval, jestli Ctěné matre nevyšlechtil nějaký pošetilý zrádcovský tleilaxanský Pán proto, aby lovily benegesserit'anky, stejně jako futáři měli lovit Ctěné matre. Co když se nově vyšlechtěná ženská monstra vymkla kontrole a výsledkem bylo zničení všech posvátných světů, ztrocení hrstky ztracených Tleilaxanů a všeobecná zkáza?

Uxtal nyní procházel laboratoři a dohlížel na dva asistenty v bílých pláštích, kteří obsluhovali nádrž se speciálním gholou. Snažil se vypadat jako autoritativní vedoucí.

Na zvedacím suspenzorovém mechanismu zrovna dopravili nový modul budovy. Další laboratorní křídlo bylo třikrát větší než původní zařízení a vyžádalo si stržení sousedních ohrad farmáře se slepří a zábor části jeho půdy. Uxtal čekal, že muž bude protestovat a přivolá na sebe hněv Ctěných matre, ale viděl toho chlapíka - jmenoval se Gaxhar? - pokorně stěhovat své slepře na jinou půdu. Ženy také požadovaly, aby jim farmář dodával stálé dávky čerstvého slepřího masa, což plnil. Uxtal cítil tiché potěšení nad tím, že vidí i někoho jiného tak utlačovaného, že není jediný bezmocný člověk v Bandalongu.

Ve staré laboratoři se zajatým ženám prováděla lobotomie a proměňovaly se v chovné nádrže. Z jiných operací, probíhajících v novém křídle, slychal Uxtal tlumené výkřiky mučených žen, protože bolest (technicky vzato adrenalin, endorfiny a další chemikálie, které tělo vyrábělo v reakci na bolest) byla základní přísadou zvláštního koření, kterého se Ctěné matre dožadovaly.

Vrchní ctěná matre Hellika se už přišla podívat do nových prostor, aby zkontrolovala, jestli je vše v pořádku. "Naše zařízení bude připraveno, jakmile ho náležitě pokřtím." Měla na sobě přiléhavý zlatostříbrný trikot, který odhaloval štědré křivky jejího těla, ladící plášť a čelenku s drahokamy, která na jejích světlých vlasech vypadala jako koruna.

Nijak zvlášť netoužil vědět, co to znamená. Pokaždé, když Uxtal viděl Vrchní ctěnou matre, snažil se zatajit odpor, přestože ho v jeho šedavé tváři musela rozpoznat. V zájmu vlastního přežití se pokoušel v její přítomnosti dávat najevo náležitý strach, ale nepřehnat to. Nepodlézal - nebo si to aspoň myslel.

Po zvlášť hlasitém náporu výkřiků, doléhajících z nového křídla, prošla Hellika dveřmi do laboratorní sekce, kde na chromovaném stole ležela oplodněná axolotlská nádrž. Pohled na hromadu upoceného, zapáchajícího masa ji potěšil. Vrchní ctěná matre hrubě do Uxtala šťouchla, jen tak, aby ho vyvedla z rovnováhy, jako by byli nějací kamarádi ve zbraní. "Docela zajímavý způsob, jak naložit s lidským tělem, nemyslíš? Jedině vhodný pro ženy, které se nehodí k ničemu jinému."

Uxtal se neptal, odkud pocházejí ty dárkyně. Nic mu do toho nebylo a ani to nechtěl vědět. Měl podezření, že děvky zajaly na jiných planetách několik svých nenáviděných benegesseritských rivalek. No, to by bývalo zajímavé vidět! Tyhle ženy coby zduřelé axolotlské nádrže alespoň zaujaly své pravé místo, jako schránky na potomky. Ideál tleilaxanské ženy...

Hellika se zakabonila, když viděla, jak oba asistenti z laboratoře pečlivě obsluhují těhotnou nádrž. "Je snad tenhle projekt důležitější než ten můj? Potřebujeme svoji drogu - bez odkladu!"

Oba asistenti ztuhli na místě. Uxtal se před ní uklonil a okamžitě řekl: "Jistěže není důležitější, Vrchní ctěná matre. Očekáváme, že budeš spokojena."

"Spokojena? Co ty víš o mé spokojenosti?" Hrozivě se naklonila nad malého muže a měřila si ho pohledem šelmy. "Zajímá mě, jestli máš žaludek na tuhle práci. Všichni původní Páni jsou mrtví, potrestaní za své minulé zločiny. Nenuť mě, abych tě k nim přidala."

Zločiny? Uxtal nevěděl, co původní Tleilaxané provedli Ctěným matre, že si vysloužili zášť vyžadující úplné vyhlazení. "Já rozumím jen genetice, Vrchní ctěná matre. Politice ne." Rychle se uklonil a odcupital z jejího dosahu. "Jsem moc rád, že ti můžu sloužit."

Její světlé obočí se pozvedlo. "Sloužit je tvůj životní úkol."

Když se k nám vrátí minulost se vši svou slávou a bolestí, nevíme, jestli ji máme přivítat, nebo se dát na útěk.

DUNCAN IDAHO,

Víc než jen mentat

Dvě axolotlské nádrže ve zdravotním středisku nelodi byly kdysi benegesseritskými ženami. Dobrovolnice. Teď z těch žen zbyly jen mohutné kusy masa, ochablé paže a nohy, dokonale vyprázdněné mysli. Byly to živoucí dělohy, biologické továrny na výrobu koření.

Teg se na ně nedokázal podívat bez pocitu sklíčenosti. Vzduch ve zdravotním středisku čpěl po dezinfekci, léčivých chemikáliích a štiplavé skořici.

Příručka pro akolytky tvrdila: "Formulovaná potřeba vede k řešení." V prvních letech jejich putování jim tleilaxanský Pán odhalil, jak vyrábět melanž z axolotlských nádrží. Dvě ženy mezi uprchlíky se k tomu

účelu dobrovolně nabídl, i když věděly, co je čeká. Bene Gesserit vždycky udělal, co bylo třeba, i do této míry.

Před lety na Kapitule dovolila Matka představená Odradová vytvořit axolotlské nádrže pro vlastní experimenty Sesterstva s gholy. Našly se dobrovolnice, ženy, které nemohly sloužit řádu nijak jinak. Jeho vlastní znovuzrozené tělo se před čtrnácti lety vynořilo z jedné takové nádrže.

Bene Gesserit ví, jak od nás žádat oběti. Nějak nás přiměje k tomu, abychom to chtěli sami. Teg už porazil mnoho nepřátel, nasazoval svého taktického génia k dalším a dalším vítězstvím Sesterstva; jeho smrt na Rakis byla obět' nejvyšší.

Teg se dál díval na axolotlské nádrže - na ty ženy. Tyto Sestry také obětovaly život, ale jinak. A teď, díky Scytaleovi a jeho skryté nulotropické kapsli, potřebuje Sheeana další tanky.

Doktorky Sukový školy při studiu obsahu té kapsle objevily i buňky Tvarových tanečníků, což okamžitě vyvolalo podezíravost vůči tleilaxanskému Pánu. Zoufalý Scytale tvrdil, že se ten proces dá ovládat, že mohou identifikovat a vybrat jenom ta individua, která chtějí vzkřísit jako gholy. Vzhledem k tomu, že se mu krátil život, přišel malý Pán o veškeré trumfy k vyjednávání. V jedné slabé chvíli jim vysvětlil, jak oddělit buňky Tvarových tanečníků od ostatních.

A pak znovu žebal, aby mu dovolili vypěstovat vlastního gholu, než bude pozdě.

Po jeho boku teď zdravotním střediskem kráčela Sheeana. Vypjatá a s vysoko zdviženou hlavou na Scytalea shlížela svrchu. Tleilaxanský Pán se ještě nesžil se svou nově získanou svobodou. Ve středisku působil nervózně, jako by se dusil vinou, že toho odhalil příliš. Vydal všechno a nezbyla mu už žádná další páka.

"Nejlepší bude použít tři další nádrže," řekl Scytale, jako by mluvil o počasí. "Jinak by trvalo moc dlouho vytvořit skupinu požadovaných gholů, vzhledem k devíti měsícům těhotenství u každého."

"Jsem přesvědčena, že najdeme ochotné dobrovolnice," řekla Sheeana chladně.

"Až konečně ten program zahájíte, musí být můj ghola první." Scytale se podíval z jedné bledé axolotlské nádrže na druhou jako lékař, který kontroluje testovací zkumavky v laboratoři. "Já to potřebuju nejvíc."

"Ne," řekla Sheeana. "Nejprve musíme ověřit, jestli je pravda, co říkáš, jestli jsou ty buňky opravdu vzorky těch, jak tvrdíš."

Drobný mužík se zamračil a podíval se na Tega, jako by hledal podporu u člověka, který prohlašoval, že ctí čest a oddanost. "Ty víš, že genetika byla ověřena. Vaše vlastní knihovny a analyzátory chromozómových sekvencí měly celé měsíce na srovnávání rozřídění buněčného materiálu, který jsem vám dal."

"Už jen prosté prověření všech těch buněk a výběr prvních kandidátů je dost velký úkol," řekla Sheeana pragmaticky. Všechny identifikované buňky byly rozděleny do zabezpečených zásobníků v genetické knihovně, zajištěny kódy a střeženy, aby s nimi nikdo nemohl nic provést. "Tvoji lidé byli nesmírně ctižádostiví, když kradli buňky už od časů Služebnického džihádu."

"Získali jsme je. Moji lidé možná nemají takový program šlechtění jako tvoji, ale věděli jsme, že atreidskou linii musíme opatrovat. Pochopili jsme, že se odehrají velké věci, že vaše dlouholeté pátrání po nadlidském Kwisatzi Haderachovi má přinést ovoce v dobách Muad'Diba."

"Takže jak jste získali všechny ty buňky?" zeptal se Teg.

"Tleilaxanští pracovníci se po tisíciletí starali o mrtvé. I když to mnozí považují za nečistou a opovržením hodnou profesi, měli jsme díky tomu neomezený přístup. Není-li tělo úplně zničeno, je jednoduché seškrábnout z kůže jeden dva vzorky."

Teg byl ve svých čtrnácti letech pořád vytáhlý a na nejlepší cestě stát se vysokým mužem. Hlas mu občas trapně přeskakoval, ale myšlenky a vzpomínky, které měl v hlavě, patřily starému člověku. Řekl tak hlasitě, aby to Sheeana slyšela: "Rád bych se setkal s Paulem Muad'Dibem a jeho matkou, lady Jessikou."

"To je začátek toho, co nabízím," řekl Scytale a zabodl se pohledem do Sheeany. "A ty jsi s mými podmínkami souhlasila, Ctihodná matko."

"Dostaneš svého gholu. Ale nechce se mi to uspěchat."

Malý mužík si drobnými ostrými zoubky skousl spodní ret. "Hodiny mi odtikávají. Musím mít čas vytvořit gholu Scytalea a vychovat ho, abych mohl spustit jeho vzpomínky."

Sheeana máchla pohrdavě rukou. "Sám jsi říkal, že ti zbývá nejmíň deset let, možná i patnáct. Budeš mít tu nejlepší zdravotní péči. Naše benegesseritské doktorky budou dohlížet na tvou kondici. Rabbi je bývalý sukovský doktor, pokud nechceš, aby o tebe pečovaly ženy. Mezitím si otestujeme ty nové buňky, které jsi nám nabídl."

"Proto potřebujete tři další axolotlské nádrže! Proces přeměny bude trvat několik měsíců, pak implantace embrya, pak těhotenství. Budeme muset provést řadu testů. Čím dřív vyrobíme dost gholů, aby to utišilo tvou podezřivost, tím dřív poznáš, že jsem ti tvrdil pravdu."

"A tím dřív budeš mít svého vlastního gholu," dodal Teg. Soustředěně hleděl na dvě axolotlské nádrže, až si dokázal představit ty ženy, kterými bývaly před odporným procesem přeměny, skutečné ženy se srdci a mozky. Měly své životy a sny, lidi, kterým na nich záleželo. A přesto se bez váhání nabídly, jakmile Sesterstvo oznámilo potřebu.

Teg věděl, že Sheeaně stačí jen znovu požádat. Další dobrovolnice budou považovat za čest smět porodit hrdiny legendárních dnů Duny.

Jsme pramenem lidského přelítí.

MATKA VELITELKA MURBELLA

Murbelliny vyzvědačky se z výpravy k souřadnicím, nalezeným v poničené lodi Ctěných matre, vrátily bledé jako stěny. Když se přihnaly ke vzdálené hvězdné soustavě daleko za známými hranicemi Rozptylu, objevily známky obrovského masakru.

Jakmile Murbella dostala od průzkumnic nahrávky, prohlédla si je ve své soukromé komnatě spolu s Bellondovou, Dorií a starou Matkou archivářkou Accadiovou.

"Naprosté vyhlazení," řekla průzkumnice. Byla to mladá a vysoká žena, bývalá Ctěná matre jménem Kiria. "I přes veškerou jejich vojenskou sílu a vášnivost..." Vypadalo to, že pořad nedokáže uvěřit tomu, co říká a co viděla. Kiria nastavila šigafilevou cívku do prohlížečky a začala promítat hologramy do středu pokoje. "Podívejte se samy."

Neidentifikovaná planeta, nyní spálená hrobka, bývala očividně centrem osídlení Ctěných matre, vzhledem k pozůstatkům desítek velkých měst, uspořádaných charakteristickým způsobem. Všechno obyvatelstvo bylo mrtvé, budovy zčernalé, celé obvody velkoměst proměněny na skelné krátery, stavby roztaveny, kosmodromy zničeny a atmosféra proměněna v temnou lázeň sazí a jedovatých výparů.

"Tohle je ještě horší. Podívejte se." Hluboce pohnutá Kiria přešla k záběrům, které ukazovaly bitevní pole ve vesmíru. Po oběžné dráze byly roztroušeny trosky tisíců velikých těžce vyzbrojených lodí, ježících se zbraněmi. Byla to obří plavidla Ctěných matre - a všechna zničena, v širokém kruhu roztroušena ve vesmíru. "Prohlédly jsme ty trosky, Matko velitelko. Všechny ty lodě měly podobnou úpravu jako bitevní loď Ctěných matre, se kterou jsme se setkaly. Žádný jiný druh lodí jsme nenašly. To je neuvěřitelné!"

"Co to má znamenat?" řekla Bellondová.

Kiria se na ni utrhla: "To znamená, že Ctěné matre byly vyhlazeny - tisíce jejich nejlepších bitevních lodí - a jim se nepodařilo zničit ani jedinou loď Nepřítele! Ani jedinou!" Udeřila pěstí do stolu.

"Pokud ovšem Nepřítel své zničené válečné lodě neodstranil, aby uchoval své tajemství," dodala Accadiová, i když to vysvětlení nepůsobilo moc pravděpodobně.

"Neobjevily jste žádná vodítka k podstatě toho Nepřítele? Nebo samotných Ctěných matre?" Murbella už pátrala ve Zděděných vzpomínkách, snažila se ponořit do své minulosti Ctěné matre, ale narazila jen na záhady a slepé uličky. Dokázala postupovat zpátky po liniích Bene Gesseritu, sledovat život za životem až ke Staré Zemi. Ale v linii Ctěných matre nenašla téměř nic.

"Posbírala jsem dost důkazů na to, aby mě to vyděsilo," řekla Kiria. "Je to očividně nějaká síla, kterou nedokážeme porazit. Jestli zahynulo tolik Ctěných matre, jakou naději má nové Sesterstvo?"

"Vždycky zbývá nějaká naděje," řekla nepřesvědčivě stará Accadiová, jako by citovala nějakou otřepanou frázi.

"A my teď máme popud a zároveň příšerné varování," řekla Murbella. Změřila si všechny své poradkyně.

"Okamžitě svolám shromáždění."

Z celé planety bylo sezváno skoro tisíc Sester a přijímací sál se pro tu příležitost musel podstatně upravit. Trůn Matky velitelky a všechny symboly jejího úřadu byly odstraněny; smysl toho gesta bude brzy všem jasný. Nařídila přikrýt všechny fresky a další výzdobu na zdech a na klenutém stropě a velická místnost tak získala strohý, praktický vzhled. Signál, který potřebovaly, aby se zaměřily na holé nezbytnosti.

Odradová, kterou měla Murbella v sobě, jí bez jakéhokoli vysvětlení připomenula benegesseritskou poučku: "Celý život je řada zdánlivě nevýznamných úkolů a rozhodnutí, vrcholících vymezením individuality a její úlohy v životě." A pokračovala dalším: "Každá Sestra je součástí velkého lidského organismu, života v rámci jiných Životů."

Murbella měla na paměti rozčilení a nespokojenost, které vřely mezi jednotlivými frakcemi tady na Kapitule, a chápala, co má Odradová na mysli. "Když se naše vlastní Sestry zabíjejí navzájem, umírá přitom víc než jen jednotlivci."

Výměna názorů během minulé večere vyústila ve smrt jedné benegesserit'anky a v hluboké koma jedné Ctěné matre. Murbella rozhodla proměnit ženu v kómatu na axolotlskou nádrž. Měl to být výstražný příklad, i když ani takový trest nebyl dostatečný za tak trvalý a malicherný odpor.

Matka velitelka kráčela schůzovní halou a nutila se myslet na pokrok, kterého dosáhla za uplynulé čtyři roky od jejich vynuceného spojení. Sama potřebovala celé roky na to, aby zvládla tu fundamentální změnu, aby přijala klíčové učení Sesterstva a poznala chyby divokých metod a krátkodobých cílů Ctěných matre.

Když byla Murbella mladá, Ctěné matre z ní vymodelovaly odborníci, která dokázala sexuálními pouty ovládnout každého muže. Sama ale byla zotročena nečekanými schopnostmi své zamýšlené oběti, Duncana Idaha, a držena v zajetí mezi benegesserit'ankami.

I coby vězeňkyně si naivně myslela, že její síla a schopnosti se projeví jako nadřazené schopnostem čarodějnic. Taková drzost! Nejprve si plánovala, že zničí Sesterstvo zevnitř, ale čím víc benegesseritských znalostí a filozofie vstřebávala, tím víc začínala chápat - s nelibostí - svou bývalou organizaci. Murbella byla první obrácenou, prvním hybridem Ctěných matre a Bene Gesseritu...

Ráno v den shromáždění zaujaly různorodé zástupkyně svá označená místa, tmavě zelené polštáře, rozmístěné na zemi v rozšiřujících se soustředných kruzích jako okvětní plátky květiny. Matka velitelka si svůj polštář umístila doprostřed mezi Sestry, nechtěla se nad nimi tyčit z vysokého trůnu.

Murbella na sobě měla prostou černou kombinézu, která jí poskytovala dokonalou volnost pohybu, ale bez okázalých ozdob, pláště a jasných barev, které vyznávaly Ctěné matre; vyhýbala se i volným róbám, do jakých se obvykle halily benegesseritské ženy.

Delegátky se objevily ve směsici nesourodých oděvů a barev a Murbella se na místě rozhodla, že zavede standard v oblékání. Měla to udělat už před rokem po té krvavé rvačce na plácku, v níž zahynulo několik akolytek. I po čtyřech letech ženy stále lpěly na své staré identitě. Už žádné pásky na rukávech, křiklavé barvy ani pláště, žádné rozevláté havraní róby. Od nynějška musí všem stačit jednoduchá černá kombinéza.

Obě strany budou muset přijmout změny. Nebude to kompromis, ale syntéza. Kompromisy vedou obě strany k nepřijatelnému a mdlému průměru; obě strany si ze sebe musí vzít navzájem to nejlepší a zbytek odhodit.

Murbella zřetelně cítila neklid těch žen, a tak se zvedla na kolenou a shlížela na ně. Slyšela už o tom, že řada bývalých Ctěných matre utekla a připojila se k vyděděncům v severních oblastech. Jiné zvěsti - dnes už nijak nesmyslné - tvrdily, že se některé dokonce přidaly k nejpočetnější skupině rebelů, vedené Vrchní ctěnou matre Hellikou na Tleilaxu. Ve světle toho, co všechny právě zjistily o Nepříteli, se takové záležitosti nemohly dál tolerovat.

Murbella věděla, že mnoho shromážděných Sester bude automaticky vystupovat proti změnám, které chtěla zavést. Už teď jí měly za zlé ten rozruch, který způsobila v minulosti. Na okamžik ji zamrazilo, přirovnala sama sebe k Juliu Caesarovi, stojícímu před Senátem s návrhem monumentálních reforem, které měly prospět říši římské. A senátoři volili svými dýkami.

Než Murbella promluvila, provedla benegesseritské dýchací cvičení, aby se uklidnila. Začínala si

uvědomovat změny v ovzduší kolem, cosi nepostizitelného. Přimhouřila oči a zaznamenávala detaily, rozmístění usazených a stojících žen.

Máchnutím ruky aktivovala ozvučný systém shromažďovací haly a promluvila do mikrofону, který spočíval na suspenzoru a vznášel se před ní. "Nejsem jako žádná jiná vůdkyně, které kdy mělo Sesterstvo nebo Ctěné matre. Mým cílem není zalíbit se všem, ale vybudovat armádu, která bude mít šanci - byť malou - na přežití. Naše přežití. Nemůžeme si dovolit plýtvat časem na postupné změny."

"Můžeme si vůbec dovolit změny?" zavrčela jedna Ctěná matre. "Nechápu, jak nám prospěly."

"To proto, že to nedokážeš pochopit. Otevřeš konečně oči, nebo si budeš dál gratulovat ke své slepotě?" Ženě se zablesklo v očích, i když oranžové skvrny už dávno zmizely kvůli nedostatku náhradního oranžového koření.

Jedna benegesseritská Sestra kousek za ní dorazila pozdě. Blížila se úzkou uličkou a rozhlížela se kolem sebe, jako by hledala místo. Ale všechny ženy svá místa znaly. Pozdní příchozí by tudy nešel.

Murbella ji během své řeči sledovala periferním zrakem. Nedávala nijak najevo, že si všimla něčeho špatného. Tmavovlasá žena s výraznými lícními kostmi jí připadala cizí. Není to nikdo, koho znám.

Dál upírala pohled dopředu, v duchu odpočítávala vteřiny a mapovala si, jak se nově příchozí blíží. Pak bez ohlížení a s nasazením plných reflexů, vštípených výcvikem Bene Gesseritu a Ctěných matre, vyskočila na nohy. Závrtnou rychlostí vyrazila do vzduchu vstříc té ženě. Než se zase stačila dotknout nohama podlahy, zaklonila se. Útočnice se právě v tu chvíli bleskurychle pohnula, vytáhla něco z kapsy róby a jediným plynulým pohybem sekla. Mléčně bílá a krystalicky ostrá zbraň - prastarý krispel!

Murbelliny svaly reagovaly rychleji než myšlenky. Sklonila jednu ruku, vyhnula se hrotu blížící se dýky a vyrazila nahoru, aby udeřila do zápěstí. Tenká kost praskla, jako když se láme suché dřevo. Rádoby vražedkyně povolila prsty a krispel začal padat, ale tak pomalu, až to vypadalo, jako by byl něčím nadnášen, klesal jako pírkó. Žena zvedla druhou ruku, aby odrazila další ránu, ale Murbella ji zasáhla ničivým úderem do hrdla a rozdrtila jí hrtan, než stačila vykřiknout.

Murbellina protivnice se zhroutila, krispel zařinčel o zem a jeho čepel se rozletěla na kusy. Pesimistickou část Murbelliny duše potěšilo, když viděla, jak Sestry i Ctěné matre vyskakují z polštářů a instinktivně se vrhají na pomoc Matce velitelce, protože pokus o atentát mohl mít širší pozadí. Z jejich pohybů poznala pravdu, stejně jako pozorovala lež z pohybů potenciální vražedkyně.

Tlustá Bellondová a šlachovitá Doria se vrhly na zhroucenou ženu a držely ji na zemi. Ty dvě teď dokonce spolupracovaly! Murbella pořád stála na nohou, pozorovala rozlehlou místnost a třídila si tváře, ujišťovala se, že už tu nejsou žádní vetřelci a žádná další hrozba.

Osamělá útočnice sebou házela, snažila se dýchat, nebo se možná nutila umřít, ale Bellondová jí sevřela hrdlo a otevřela přístup vzduchu, aby ji udržela naživu. Doria volala doktorku Sukový školy.

Vedle svíjející se ženy ležel na zemi roztržitý krispel. Murbella ho zhodnotila pohledem a pochopila. Tradiční zbraň... staré způsoby. Symbolika toho gesta byla jasná.

Murbella nasadila Hlas a doufala, že je zraněná žena příliš oslabená na to, aby proti příkazu použila obvyklé obranné mechanismy. "Kdo jsi? Mluv!"

Žena se nutila odpovědět, v poškozeném hrdle jí rachotila zastřená a nesouvislá slova. Vypadalo to, že mluví spokojeně a jaksi divoce vzdorně. "Jsem tvoje budoucnost. Ze stínů se vynoří další, jako jsem já, snesou se ze stropu, půjdou po tobě odevšad. A jedna z nás tě dostane!"

"Proč mě chceš zabít?" Ostatní benegesseritské ženy v publiku rázem ztichly a napínaly uši, aby slyšely její slova.

"Kvůli tomu, co jsi provedla Sesterstvu." Ženě se podařilo obrátit hlavu k Dorii jako k symbolu Ctěných matre. Kdyby měla dost sil, byla by si nejspíš odplivla. "Coby Matka velitelka biješ na poplach kvůli vnějšímu Nepříteli, a skutečné nepřátele přitom zveš do našeho středu. Blázne!"

Bellondová se zachmuřila, prozkoumala svou mentatskou mysl a přišla se jménem útočnice: "Je to Sestra Osafa Chrámová. Jedna z dělnic v sadu, nedávno dorazila z jiné části planety."

Benegesserit'anka se mě pokusila zabít. Už to nebyly jen Ctěné matre, lačné moci, kdo se chtěl zmocnit její vedoucí pozice.

"Sheeana udělala dobře, že uprchla... a nás ostatní tu nechala hnít!" Osafa Chrámová vzhlédla k Sestrám, pak se naposledy zabodla pohledem do Murbelly, sebrala nezbytnou odvahu a přinutila se

zemřít.

Zatímco se vražedkyně zmítala v posledních křečích, Murbella vykřikla: "Bellondová! Předej s ní! Musíme zjistit, co ví! Jak rozšířené je to spiknutí?"

Ctihodná matka reagovala s nečekanou rychlostí a grácií. Přitiskla ruce na ženiny spánky a přitiskla se k ní čelem. "Brání se mi, i když umírá! Nenechává myšlenky volně proudit." Bellondová sebou škubla a pak se stáhla. "Je po ní."

Doria se naklonila blíž a zašklebila se. "Čichni si. Séra, a spousta. Postarala se, abychom nemohly použít ani mechanickou sondu a uvolnit její myšlenky."

Shromážděné Sestry si stísněně šeptaly. Murbella uvažovala, jestli by neměla všechny podrobit výsledku před Mluvčími pravdy. Celou tisícovku! A když se tato benegesseritská Sestra pokusila zabít Matku velitelku, může vůbec Murbella svým Mluvčím pravdy věřit?

Zmobilizovala pozornost a pohrdavě máchla rukou k mrtvé ženě na zemi. "Odneste to. Všechny ostatní na místa. Shromáždění je vážná věc a nabraly jsme zpoždění."

"Jsme s tebou, Matko velitelko!" vykřikla nějaká mladá žena z publika. Murbella nedokázala určit, kdo to byl.

Doria se tiše vrátila na místo a se zdráhavým respektem pozorovala Murbellu. Některé bývalé Ctěné matre v publiku byly očividně překvapeny - některé domýšlivě, jiné pobouřeně - že dýka mohla vzejít z chladně pacifistického Bene Gesseritu.

Murbella doprovodila ženy, spěchající pryč s mrtvým tělem, jen rozzlobeným pohledem. "Už jsem odvrátila jiné vražedné pokusy. Máme tu důležitou práci a musíme vymýtit ty malicherné rebelie mezi námi, vymazat všechny stopy minulých konfliktů."

"K tomu bychom potřebovaly kolektivní amnézii," odfrkla si Bellondová.

Po místnosti se přehnala slabá vlna smíchu a rychle se rozplynula.

"Já si to na vás vynutím," řekla Murbella a zabodla se do nich pohledem, "bez ohledu na to, kolik hlav budu muset srazit dohromady."

Pletivo vesmíru je propojeno vlákny myšlenek a složitých spojení. Jiní mohou spatřit části vzorků, ale jen my je dokážeme rozluštit všechny. Můžeme ty informace použít pro vytvoření smrtící sítě k lapání svých nepřátel.

KHRONE,

tajný vzkaz myriádám Tvarových tanečníků

Když gildovní loď opustila Tleilax, kde Khroné tajně prověřoval vývoj nového gholy v axolotlské nádrži, lapilo ho neodbytné vysílání do tachyonové sítě.

Jeho přísluhovač Uxtal skutečně implantoval embryo, získané z buněk, skrytých ve spáleném těle tleilaxanského Pána. Ten Ztracený Tleilaxan tady nebyl tak úplně neschopný.

Tajemné dítě stále rostlo. A pokud je jeho totožnost taková, jak Khroné předpokládal, daly se čekat vskutku zajímavé možnosti.

Před rokem poslal Khroné Uxtala do Bandalongu s jasnými rozkazy. Vystrašený výzkumník poslechl do puntíku. Možná, že by na ten úkol stačila pouhá replika, Tvarový tanečník s jasným otiskem Uxtalových znalostí, ale vyděšený asistent se toho úkolu zhostil s takovým zoufalstvím, že by to nedokázal napodobit žádný Tvarový tanečník. Ach, ten předvídatelný lidský pud sebezáchovy. Jak lehce se dá využít proti nim.

Gildovní loď se vznášela na odvrácené straně Tleilaxu a jejími průhledy byly vidět temné jizvy v místech, kde byla z povrchu planety vymazána města. Jen pár slabých světél označovalo vzpírající se sídliště, zuby nehty se držící života. Někde tam dole vznikla největší díla Tleilaxanů, před spoustou tisíciletí dokonce i primitivní verze Tvarových tanečníků. Ale ty proměnlivé muly nebyly nic víc než ručně plácáné jeskynní malby ve srovnání s mistrovskými kousky, kterými se stal Khroné a jeho druhové.

Tvarová tanečníci převzali na této lodi klíčové pozice, zabili a nahradili hrstku gildařů a ušetřili jen netečného navigátora v jeho nádobě. Khroné si nebyl jistý, jestli by Tvarový tanečník dokázal obtisknout a nahradit silně zmutovaného kormidelníka. Takový experiment bude třeba posoudit někdy později.

Zatím se nikdo nedozví, že se vydal na Tleilax prostě na pozorování.

Nikdo kromě jeho vzdálených domnělých dozorců, kteří neustále sledovali Tvarové tanečníky.

Když teď Khrona kráčel po chodbě klidně plující lodě, jeho krok znejistěl. Zdi z naleštěného kovu se začaly rozmazávat a rozplývat. Celé jeho zorné pole se zešikmilo a nachýlilo stranou. Realita gildovní lodi se najednou rozplynula a nechala ho stát v pusté, chladné prázdnotě, bez viditelné plochy pod nohama. Kolem něj se kroutily jiskřící pestré linie tachyonové sítě, spoje se táhly všude, proplétaly se vesmírem. Khrona ztuhl a s vyvalenýma očima se rozhlížel kolem. Snažil se nemluvit.

Před sebou rozeznal krystalicky ostrý obrys postav, které si pro něj zvolily ty dvě entity: klidný a přátelsky vyhlížející starý pár. Rozhodně ale nebyl mírný a neškodný. Ti dva měli jasné oči, bílé vlasy a vráscitou kůži, která sálala zdravím. Oba si oblékli pohodlné šaty: starý muž červenou kostkovanou košili, matronovitá žena šedou zahradnickou kombinézu. Ale přestože si přisvojila tvar ženského těla, nebylo na ní ženského vůbec nic. Ve vizi, která Khrona uvěznila, stáli ti dva mezi ovocnými stromy, obsypanými květy, tak obtíženými bílými okvětními plátky a bzučícími včelami, že Khrona přímo cítil vůni a slyšel zvuky.

Nechápal, proč si ten bizarní pár zakládal na takové fasádě. Rozhodně to nebylo kvůli němu. Na jejich vzhledu mu ani v nejmenším nezáleželo, nedělalo to na něj žádný dojem.

V kontrastu k přívětivé dědečkovské tváři zněla slova starého muže přísně: "Jsme z tebe čím dál tím netrpělivější. Nelod' nám unikla, když se ztratila z Kapituly. Pak jsme ji zpozorovali před rokem, ale znovu nám uklouzla. Pátráme po ní dál, ale tys nám tvrdil, že jí tví Tvaroví tanečníci dokážou najít."

"My ji najdeme." Khrona už kolem sebe gildovní loď vůbec necítil. Vzduch voněl po sladkých květech.

"Ti uprchlíci se nám nemohou vyhýbat navěky. Ujist' uji vás, že je dostanete."

"Nemáme tolik času na čekání. Po všech těch tisíciletích nás už tlačí."

"Ale, ale, Danieli," napomenula ho stará žena. "Tys byl odjakživa tak soustředěný na cíl. Nenašel ses nic při stíhání té nelodi? Nestálo samotné to putování za to?"

Starý muž se na ni zamračil. "To je vedlejší. Vždycky mě trápila nespolehlivost těch tvých otravných miláčků. Někdy mají pocit, že se musí stát mučedníky. Je to tak, můj Martyre!" Vyslovil to jméno tak, že z něho přímo odkapával sarkasmus.

Stará žena se zasmála, jako by ji jen škádlil. "Víš, že mám radši Marty než Martyre. Je to mnohem lidštější jméno... mnohem osobnější."

Obrátila se za sebe ke stromům, obtíženým květy, natáhla šlachovitou hnědou ruku a utrhlá dokonale kulatý portygul. Zbytek květů zmizel a stromy teď byly plné ovoce, zralého ke sklizni.

Khrona tam stál, ztracený na tom podivném iluzorním místě, a cítil, jak to v něm vře. Měl vztek, že ho tihle domnělí páni dokážou tak nečekaně přepadnout, ať je kdekoli. Myriády Tvarových tanečníků tvořily široce rozhozenou síť. Byli všude a dokázali by tu nelod' ukořistit. Khrona sám chtěl ovládnout to ztracené plavidlo a jeho cennou osádku stejně jako starý muž a žena. Měl svůj vlastní záměr, který tihle dva nikdy neuhodnou. A ten ghola, vyrůstající na Tleilaxu, by mohl být významnou součástí toho tajného plánu.

Starý muž si upravil slamák na hlavě a naklonil se blíž ke Khronovi, přestože jeho obraz přicházel z nepředstavitelné dálky. "Naše podrobné předpoklady nám poskytly odpověď, kterou potřebujeme. Omyl je vyloučen. Brzy nás zastihne Kralizec, a pro vítězství potřebujeme Kwisatze Haderacha, superčlověka, vychovaného Bene Gesseritem. Podle předpovědí je klíčem ta nelod'. A on je - nebo bude - na její palubě."

"Není to úžasné, že pouzí lidé dospěli díky svým proroctvím a spisům k témuž závěru už před tisíci let?"

Stará žena se posadila na lavičku a začala loupat portygul. Z prstů jí odkapávala sladká šťáva.

Na starce to žádný dojem neudělalo, jen mávl mozolnatou rukou. "Vychrlili tolik milionů proroctví, že se nemohli pořádně jenom mýlit. Víme, že jakmile získáme tu nelod', získáme Kwisatze Haderacha. To je zaručeno."

"Předpovězeno, Danieli. Ne zaručeno." Žena mu nabídla kousek šťavnatého plodu, ale starý muž odmítl.

"Když neexistuje pochybnost, pak je věc zaručena. A já žádné pochybnosti nemám."

Khrona nemusel předstírat sebejistotu. "Moji Tvaroví tanečníci tu nelod' najdou."

"Věříme tvým schopnostem, drahý Khrona," řekla stará žena. "Ale už je to skoro pět let, a my

potřebujeme víc než jenom ujišťování." Sladce se usmála, jako by se chtěla natáhnout a poplácat ho po tváři. "Nezapomeň na své závazky."

Mnohobarevné silové linie kolem Khrona se najednou rozpálily doběla. Cítil pronikavou agónii ve všech nervech těla, prostupovala mu všemi kostmi a svalovými vlákny, nepopsatelná bolest, která sahala až za jeho buňky a za mysl. Vnitřní sebekontrolou Tvarového tanečníka se pokusil uzavřít všechny receptory, ale uniknout té bolesti nedokázal. Agónie pokračovala, ale na pozadí vědomí mu neobyčejně jasně zazněla stařenina slova: "Můžeme to protahovat deset milionů let, když se nám zachce."

Najednou bolest ustala a starý muž se natáhl a vzal si půlku oloupaného plodu, který mu žena nabídla. Oddělil kousek a řekl: "Nedávej nám důvod to udělat."

Pak se ten iluzivní svět zamihotal. Venkovský sad zmizel, jasná síť linií se rozplynula, zbyly zas jen kovové zdi chodeb gildovní lodi. Khrona se zhroutil na zem, kolem něj nikdo nebyl. Roztřeseně se vyškřábal na nohy. V buňkách mu stále zuřila ozvěna pulzující agónie z hrozivých přetrvávajících vjemů před očima. Několikrát se nadechl, aby sebral síly, a svůj vztek použil jako berličku.

Během návalu bolesti se jeho rysy proměnily do mnoha vypůjčených podob a pak se vrátily k původnímu bezvýraznému vzhledu Tvarového tanečníka. Khrona se dal dohromady a pomstychtivě zformoval tvář do přesné kopie starého muže. To mu ale nestačilo. Z malicherného vzteku stáhl rty a obnažil zuby, které proměnil na hnědé zkažené pahýly. Pak začala Khronova imitace vrásčité starcovy tváře odumírat. Maso se na ní prověsilo do záhybů, pak zežloutlo a spadlo. Kůže pokryly skvrny malomocenství a tvář se proměnila ve spoustu boláků, oči se zakalily a osleply.

Kéž by tak na něj mohl ty potíže přenést, přesně to by si ten starý syčák zasloužil!

Khrona se proměnil, vrátil se ke svému původnímu vzhledu, přestože se mu vztek uhasit nepodařilo. Pak se mu pomalu vrátil na tvář úsměv.

Ti, kdo se považovali za vládce Tvarových tanečníků, byli zase oklamáni, stejně jako původní teilexanští Páni a jejich odnož Ztracení. Khrona se ještě třásl, ale zasmál se, jak tak kráčel po chodbě gildovní lodi a nabýval zpátky sílu. Už zase vypadal jako průměrný člen posádky. Nikdo se nevyznal v citlivém umění klamu lépe než on.

Jsem největší odborník na podvody, pomyslel si.

K čertu s vašimi rozborý a příšernými předpověďmi! K čertu s vašimi zákonnými argumenty, s vaší manipulací, s vašimi drobnými i silnějšími tlaky. Řeči, řeči, řeči! Všechno se to nakonec zredukuje na jediné: když je třeba dosáhnout obtížného rozhodnutí, je zřejmé, co si zvolit.

DUNCAN IDAHO,

devátý ghola, krátce před svou smrtí

V prostorné kabině, která židům sloužila jako svatyně, vedl starý rabbi seder, slavnostní večeři v první večer pesahu, obřad natolik tradiční, jak jen jim zdroje nelodi umožňovaly. Rebeka přihlížela a cítila, že nyní nečekaně rozumí původním významům, skrývajícím se za starým rituálem. Sama to před dávnými věky prožila ve svých vzpomínkách. Přestože by to rabbi sám nikdy nepřiznal, ani on navzdory celoživotnímu studiu některé nuance nechápal. Rebeka ho však neopravovala, ani před ostatními, ani v soukromí. Nepatřil k lidem, kteří by si nechali vylepšovat vlastní znalosti, ani jako sukovský doktor, ani jako rabbi.

Tady na nelodi, izolován ode všech striktních požadavků na starý židovský pesah, zachovával rabbi pravidla sederu, jak nejlépe uměl. Jeho lidé si byli vědomi obtíží, srdcem se smířili se skutečností a přesvědčili sami sebe, že je všechno správné a náležité, že nechybí žádná maličkost.

"Bůh to pochopí, pokud my nezapomeneme," řekl rabbi tlumeným hlasem, jako by zjevoval nějaké tajemství. "Museli jsme si vystačit i dřív."

Na soukromé oslavě v rozlehlých rabbiho prostorách, které zároveň sloužily jako svatyně, se podávaly macesy, maror čili hořké bylinky i cosi, co připomínalo potřebný druh vína... až na beránka. To nejpodobnější, co mohl sehnat, bylo rekonstituované maso z lodních zásob. Jeho stoupenci si však nestěžovali.

Rebeka slavila pesah, tyto židovské velikonoce, celý život, účastnila se jich bez vyptávání. Nyní však

díky těm milionům žen z Lampadasu, které měla v hlavě, dokázala sledovat nesčetné stezky paměti rozlehlou sítí generací. Měla v sobě uchovány vzpomínky na první skutečné svátky pascha, životy otrokyň v neuvěřitelně staré civilizaci zvané Egypt. Zнала pravdu, chápala, co patřilo k nejpřísnějším historickým faktům a co se do rituálu a mýtu pomalu vloudilo navzdory nejlepším snahám rabínů udržet víru předchozích generací.

"Možná bychom mohli pomazat rámy dveří příbytků krví," řekla tiše. "Anděl smrti je jiný než dřív, nicméně smrt je to stále. Pořád jsme pronásledováni."

"Pokud máme věřit tomu, co tvrdí Duncan Idaho." Rabbi nevěděl, jak reagovat na její často provokativní poznámky. Bránil se tím, že se uchyloval k formálnímu řádu sederu. Jácob a Levi mu pomáhali s požehnáním vína, s umýváním rukou. Všichni se znovu modlili a četli příběhy hagady.

V posledních dnech se rabbi na Rebeku často zlobil, utrhoval se na ni, zpochybňoval každé její prohlášení, protože v něm viděl dílo ďábla. Kdyby měl jinou povahu, mohla by s ním Rebeka celé hodiny diskutovat, popisovat své vzpomínky na Egypt a faraóna, hrůznou epidemii, převratný odchod do pouště. Mohla by mu vylíčit skutečné rozhovory v původních jazycích, podělit se o dojmy z pravého Mojžíše. Jedna z myriád jejích předchůdkyň toho velkého muže slyšela skutečně mluvit.

Kéž tak měl rabbi jinou povahu...

Jeho stádečko bylo malé; jen málo jich uniklo Ctěným matre na Gammu. Tisíciletí po tisíciletí byli jejich lidé pronásledováni, hnáni z jednoho úkrytu do druhého. Teď, když se nechávali unést slavnostním rituálem pesahu, byly jejich hlasy nepočtené, přesto však silné. Rabbi by si porážku nepřiznal. Houževnatě dělal to, co myslel, že musí dělat, a Rebeku považoval za překážku, na níž si může cvičit vytrvalost.

Nežádala jeho zavržení, nechtěla ani vyvolávat diskuse. Se všemi těmi vzpomínkami a životy, které v sobě měla, by Rebeka dokázala snadno čelit každému chybnému prohlášení, kterého se dopustil. Netoužila ale rabbiho ztrapňovat, nechtěla ho ještě víc rozčilovat a zahánět do úzkých.

Rebeka se mu zatím nesvěřila se svým nedávným rozhodnutím vzít na sebe větší odpovědnost a ještě větší bolest. Bene Gesserit žádal a ona zareagovala. Věděla, co by jí na to rabbi řekl, ale nemínila si to rozmyslet. Dokáže být stejně tvrdohlavá jako rabbi, když bude chtít. Obzor jejích myšlenek se táhl až na okraj historie, kdežto rabbiho mysl se omezovala na jeho vlastní život.

Během požehnání, vysloveného po jídle, chvalozpěvu a písní zjistila, že má tváře vlhké slzami. Jácob si toho s tichým úžasem všiml. Obřad byl v chodu a Rebece v její situaci připadal významnější než kdy dřív. Plakala z vědomí, že další seder už nezažije...

Mnohem později, po požehnání a posledním čtení, když malá společnost dojedla a rozešla se, se Rebeka zdržela v rabbiho prostorách. Pomohla starci uklidit obřadní potřeby; rozpačitý odstup mezi nimi jí napovídal, že rabbi ví, že ji něco trápí. Zachovával však mlčení a Rebeka se do řeči také nepouštěla. Cítila, že po ní tu a tam bleskne pohledem.

"Další obřad pesah na téhle nelodí. Už čtvrtý!" řekl konečně nuceně konverzačním tónem. "Oč je to lepší než se skrývat jako myši pod zemí, když se nás Ctěné matre snažily objevit?" Rebeka věděla, že když je stařec nesvůj, uchyluje se ke stížnostem.

"Rychle jsi zapomenul na ty měsíce hrůzy, kdy jsme byli nacpaní ve skryté dutině, vzduchotechnika selhávala, recyklační tanky byly přeplněné a zásoby ubývaly," připomenula mu. "Jácob to nedokázal opravit. Všichni bychom brzy zemřeli, nebo bychom museli utéct."

"Možná bychom byli dokázali těm hrozným ženským uniknout." Řekl to automaticky, ale Rebeka soudila, že tomu sám nevěří.

"Já si to nemyslím. Ctěné matre nad tou naší spálenou dírou nasazovaly snímáče, zkoumaly půdu, kopaly, aby nás našly. Byly blízko. Měly podezření. Víš, že to byla jen otázka času, než by tu naši skrýš objevily. Naši nepřátelé vždycky objeví, kde se skrýváme."

"Všichni ne."

"Měli jsme štěstí, že se Bene Gesserit rozhodl napadnout Gammu právě tehdy. Byla to naše šance a my jsme jí využili."

"Ten Bene Gesserit! Vždycky ho bráníš, dcero."

"Zachránil nás."

"Protože se k tomu zavázal. A ten závazek teď způsobil, že jsme o tebe přišli. Jsi navždycky poskvrněná, dcero. Všechny ty vzpomínky, které se ti dostaly do hlavy, tě zkazily. Kéž bys na to dokázala zapomenout." Melodramatickým, zoufalým gestem svěsil hlavu a promnul si spánky. "Navždycky budu cítit vinu za to, co jsem tě přiměl udělat."

"Udělala jsem to dobrovolně, rabbi. Nehledej vinu, kterou si nezasloužíš. Ano, všechny ty vzpomínky ve mně způsobily velké změny. Ani já jsem neodhadla to obrovské závaží z minulosti."

"Zachránili nás, ale teď jsme znovu ztraceni, putujeme a putujeme v téhle lodi. Co z nás bude? Začali jsme mít děti, ale k čemu je to dobré? Dosud dvě děti. Kdy najdeme nový domov?"

"Je to jako putování našeho lidu po poušti, rabbi." Rebeka měla jeho části ve svých vzpomínkách.

"Možná nás bůh zavede do země mléka a strdí."

"A možná se ztratíme navždycky."

Rebeka neměla moc trpělivosti s jeho neustálým bédováním, s jeho lomením rukama. Dřív pro ni bylo snadnější toho muže snášet, zastávat se ho a nechat se vést vírou. Tehdy rabbiho respektovala, věřila všemu, co řekl, nikdy ji ani nenapadlo ho zpochybňovat. Toužila zas po té nevinosti a důvěře, ale to už bylo pryč. Postarala se o to Lampadská horda. Rebečiny myšlenky byly teď jasnější, její rozhodnutí nezvratné.

"Mé Sestry požádaly o dobrovolnice. Vznikla... potřeba."

"Potřeba?" Rabbi povytáhl huňaté obočí a posunul si brýle na nose.

"Ty dobrovolnice se podrobí jistému procesu. Stanou se axolotlskými nádržemi, nádobami na pěstování dětí, které se považují za nezbytné pro naše přežití."

Rabbi se zatvářil zlostně a znechuceně. "To je jasné dílo d'áblovo."

"Je to d'ábelské, pokud nás to všechny zachrání?"

"Ano! Bez ohledu na to, jak to čarodějnice zdůvodní."

"Nesouhlasím, rabbi. Jsem přesvědčena, že je to dílo boží. Pakliže jsme dostali nástroje pro vlastní přežití, pak bůh musí chtít, abychom přežili. To d'ábel nás svádí zaséváním semínek strachu a podezření."

Jak čekala, urazil se. Chřípí se mu rozšířilo, rozhořčil se. "Chceš říct, že já podléhám těm d'ábelským sklonům?"

Její odvetný úder byl natolik prudký, že ho naprosto vyvedl z rovnováhy. "Říkám, že jsem se dobrovolně rozhodla přihlásit se. Stanu se jednou z jejich děloh. Mé tělo poskytne nádobu, nezbytnou k narození gholy." Promluvila měkčeji, laskavěji. "Věřím, že na děti, které porodím, dohlédneš a věnuješ jim veškerou pomoc a radu, které by mohly potřebovat. Už je, budeš-li moci."

Rabbi se zděsil. "To - to nemůžeš udělat, dcero. Zakazuji ti to."

"Je pesah, rabbi. Vzpomeň si na krev beránka na rámu dveří."

"To se smělo dělat jen ve dobách Šalomounova chrámu v Jeruzalémě. Je zakázáno provádět to kdekoli jinde a jindy."

"Nicméně to možná bude stačit, i když mám do neposkvrněnosti hodně daleko." Zůstávala klidná, ale rabbi se celý třásl.

"To je pošestlost a domýšlivost! Čarodějnice tě stáhly do své pasti. Musíš se se mnou modlit -"

"Já jsem se už rozhodla, rabbi. Rozpoznala jsem v tom moudrost. Bene Gesserit získá své nádrže v každém případě. Najde své dobrovolnice. Pomysli na všechny ty ženy na palubě, mnohem mladší a silnější než já. Mají budoucnost před sebou, zatímco já mám v sobě nespočetné životy. To je víc než dost pro kohokoliv a já jsem s tím srozuměna. Tím, že se nabídnu sama, zachráním někoho dalšího."

"Budeš prokleta!" Chraptivý hlas se mu zlomil dřív, než se dokázal proměnit ve výkřik. Napadlo ji, jestli si na znamení nejvyššího rozhořčení neroztrhne roucho a nezapudí ji, nebude se k ní víc chtít znát. Rabbi byl ale ještě příliš zděšen tím, co mu řekla.

"Jak mi tak často připomínáš, rabbi, mám už v sobě miliony žen. V mé minulosti byla spousta zbožných židovek. I jiné následovaly vlastní svědomí. Ale nepleť se, já tuto cenu ochotně zaplatím. Je to úctyhodná cena. Nemysli na to, že mě ztratíš - mysli na to děvče, které zachráním."

Jako by se chytal stébka trávy, řekl: "Jsi moc stará. Máš už svá plodná léta za sebou."

"Mé tělo poskytne jen inkubátor, ne vaječníky. Už jsem prošla testy. Sestry mě ujistily, že budu schopna náležitě posloužit." Položila mu ruku na paži, věděla, že mu na ní záleží. "Kdysi jsi byl sukovský doktor."

Věřím doktorkám Bene Gesseritu, ale bude mi líp s vědomím, že na mě budeš dohlížet i ty."

"Já... já..."

Došla ke dveřím kajuty svatyně a věnovala mu poslední úsměv. "Děkuji ti, rabbi." Vyklouzla ven dřív, než si stačil uspořádat zpřeházené myšlenky a dál se s ní dohadovat.

Milujícímu zraku může i Zvrácenost připadat jako krásné dítě.

MISSIONARIA PROTECTIVA,

převzato z knihy Azhar

Celé měsíce pracoval Uxtal pod přísným a pozorným dohledem Ctěných matre, dohlížel na axolotlskou nádrž a staral se laboratoře na bolest. Tím bojem o uspokojení svých nadřizených si připadal úplně vyždímaný.

Khrone ho přišel navštívit dvakrát za posledního půl roku (alespoň pokud věděl, ale Tvarový tanečník mohl přijít nepozorován, kdykoli se mu zachtělo). Ztracený tleilaxanský výzkumník si ve své špinavé ubytovně vedl vlastní kalendář a každý den si v něm zaznamenával jako malé vítězství, jako by samo přežití bylo jen záležitostí udržení skóre.

Mezitím začal také vyrábět dostatečné množství oranžové melanžové náhrady, aby děvky přesvědčil, že pro ně má nakonec přece jen cenu. Jeho úspěch byl bohužel výsledkem spíš opakovaných pokusů než pravých dovedností. Navzdory nejistotě a chvatně zakrývaným chybám Uxtal narazil na fungující výrobní metodu. Přestože nebyla moc efektivní, stačila děvkám k tomu, aby ho nezabily, alespoň prozatím.

A gholovské dítě zatím rostlo.

Jakmile mužský plod dosáhl bodu, kdy bylo možno odebrat vzorky, potřebné k analýzám, srovnal Uxtal DNA s genetickými záznamy, které mu dodal Khrone. Pořád nevěděl, co mají Tvaroví tanečníci s tímto dítětem za lubem; vlastně nebyl přesvědčen ani o tom, jestli mají vůbec nějaký plán, kromě vlastní zvědavosti.

Nejprve dokázal Uxtal izolovat celkovou pokrevní linii, pak ji zúžit na specifika, planetu původu, širší rod... a potom na konkrétní rodinu. Nakonec vysledoval rodokmen až ke konkrétní historické postavě. Výsledek ho vylekal tak, že ho málem vymazal dřív, než by ho někdo mohl spatřit. Ale byl přesvědčen, že ho někdo jistě sleduje, a kdyby ho Ctěné matre přistihly, jak tají informace, krutě by ho potrestaly.

Místo toho čelil vlastním závrtným otázkám. Proč staří tleilaxanští Páni uchovali právě tyto buňky? Jaký účel mohli mít na mysli? A jaké další pozoruhodné buňky byly v té zničené nulotropické kapsli? Škoda, že Ctěné matre všechna těla zničily, spálily je, nebo jimi nakrmily slepře.

Khrone se jistě brzy vrátí. Pak si Tvaroví tanečníci své gholovské dítě možná vezmou a Uxtal bude volný. Nebo ho prostě zabijí a bude konec...

Po pečlivě sledovaném období růstu v děloze byl porod dítěte už na spadnutí. Naprosto na spadnutí. Uxtal teď trávil většinu dní v místnosti s axolotlskou nádrží, vystrašený a okouzlený zároveň. Sklonil se nad zduřelou ženskou nádrží, prověřoval tlukot srdce nenarozeného dítěte, jeho pohyby. Často divoce kopalo, jako by nenávidělo tu masitou celu, která ho omezovala. Uxtala to nepřekvapovalo, ale přesto znepokojovalo.

Když nadešel den porodu, svolal Uxtal své asistenty. "Jestli se dítě nenarodí zdravé, pošlu vás do mučičího křídla -" Najednou si vzpomněl na své další povinnosti a zalapal po dechu. Nechal popletené asistenty stát u těhotné nádrže a pospíchal do nově připojeného laboratorního křídla.

Tam mezi výkřiky, steny a čůrky chemikálií pro výrobu náhražky melanže na něj netrpělivě čekala Helliika. Nějakou dobu ji bavilo pozorovat proces "sklizně" koření, ale jakmile spatřila Uxtala, vyrazila k němu.

Sklopil oči a zakoktal se: "O - omlouvám se, Vrchní ctěná matre. Ghola se má právě narodit, rozptýlilo mě to.

Měl jsem ignorovat všechny ostatní povinnosti, jakmile jsi dorazila." V duchu si mumlal zoufalou prosbu, aby ho hned tam na místě nezabila. Tvaroví tanečníci by se rozčílili, kdyby ho zabila dřív, než přivede dítě na svět, ne?

Helličiny oči nebezpečně oranžově zaplály a jemu se chtělo utéct. "Myslím, že si dostatečně

neuvědomuješ své místo v tomto novém systému, mužičku. Je načase tě připoutat - než se ten ghola narodí. Musím tě mít jistého. Už nikdy neztratíš přehled o svých prioritách."

Uxtal si začal uvědomovat křivku její prsou a způsob, jakým se pohybovala v přiléhavém trikotu. Zdálo se, jako by vysílala nějakou hypnotickou sexualitu. Jejich pohledy se do sebe zaklesly, ale žádné vzrušení necítil.

"Jakmile tě učiním závislým na mých potěšeních," pokračovala a jemně mu třela tvář prsty, "získám si tvou dokonalou oddanost pro svůj projekt. Gholovské dítě bude z cesty a ty už nebudeš mít žádné výmluvy."

Uxtal cítil, jak se mu zrychluje pulz. Co mu asi udělá, až zjistí, co provedl Khroné?

Z hlavní laboratoře se ozval výkřik, následovaný krátkým rozhořčeným zavřisknutím dítěte. Uxtalovi vyskočilo srdce až do krku. "Dítě se narodilo! Jak to beze mě zvládli?" Pokusil se odtáhnout od Helliky. Hrozil se toho, že jeho asistenti prokázali, že dokážou pracovat samostatně. Nechtěl, aby někdo poznal jeho zbytečnost. "Prosím, Vrchní ctěná matre, dovol mi přesvědčit se, že ti moji blázniví asistenti nic nepokazili."

Hellika naštěstí vypadala, že ji to zajímá stejně jako jeho. Tleilaxan vyběhl z nového křídla a pospíchal k nyní vypuštěné axolotlské nádrži. Jeden z asistentů právě se stydlivým a rozpačitým úsměvem zvedal za nožku zmáčené a zřetelně zdravé dítě. Vrchní ctěná matre k němu vyrazila, až za ní plášť vlál.

Uxtal rychle přebíral dítě od asistenta, i když mu celý ten porodní proces připadal nechutný. Byl přesvědčený, že ho Khroné zabije (a pomalu), pokud dovolí, aby se tomuto dítěti něco přihodilo.

Ukázal novorozence Hellice. "Tady je, Vrchní ctěná matre. Jak vidíš, bude tenhle úkol, který mě rozptyloval, u konce, jakmile si Tvaroví tanečníci dítě přeberou. Moje práce pro ně skončila. Teď můžu věnovat mnohem víc času a energie výrobě oranže, kterou tolik chceš. Pokud... pokud mě ovšem nechceš prostě pustit?" Prosebně zvedl obočí.

Opozorně si odfrkla a odkráčela zpátky do nového křídla, kde se po chodbách ozvěnou odrážel jekot.

Uxtal shlédł na novorozeného chlapce, ohromený vlastním štěstím. Nějakou zázračnou numerickou kombinací dosáhl úspěchu. Khroné si teď nemůže stěžovat, ani ho trestat. Pak mu po těle přejel hrůzný mráz. Co když budou Tvaroví tanečníci chtít, aby navíc obnovil gholovy vzpomínky? To by znamenalo spoustu dalších let!

Uxtala mátló, když viděl tohoto novorozence tak prostého, nevinného a "normálního". Seznámil se s historickými záznamy a nedokázal si představit, jaký bude osud toho gholy, co s ním Khroné udělá. Musí to být součást nějakého obrovského plánu, kterému porozumí jedině tehdy, pokud zjistí všechna čísla, vedoucí k pravdě.

Držel gholovské dítě před sebou, díval se do jeho drobné tvářičky a zavrtěl hlavou. "Vítej zpátky, barone Vladimire Harkonnene."

ŠEST LET PO ÚNIKU Z KAPITULY

Všichni v sobě máme zvíře, hladové a divoké. Někteří z nás umějí toho vnitřního predátora krmit a ovládat, ale když se osvobodí, je nepředvídatelný.

CTIHODNÁ MATKA SHEEANA ,
záznamy z Ithaky

Sheeana kráčela po tichých a izolovaných chodbách a o samotě přemítala o svých povinnostech a dilematech. Teď, když se rozhodlo o programu oživení gholy, začalo dlouhé čekání. Po roce a půl příprav byly nachystány tři další axolotlské nádrže, takže jich měli celkem pět. V jedné z nových zvětšených děloh spočívalo první ze vzácných embryí. Téměř mýtické postavy z minulosti se brzy vrátí.

Tleilaxanský Pán Scytale o axolotlské nádrže dychtivě pečoval, bezvýhradně odhodlaný zajistit, aby první exempláře dopadly dokonale a Sheeana mu dovolila vytvořit vlastního gholy. Malý mužik byl na úspěchu procesu hluboce zainteresován, a tak mu věřila - do jisté míry a prozatím.

Nikdo nevěděl, co Nepřítel chce ani proč se tak zajímá právě o tuto nelod'. "Člověk musí nepřítele nejprve pochopit, aby s ním mohl bojovat," napsal kdysi bašár Miles Teg ve svém prvním vtělení. A

Sheeana přemýšlela: Nevíme nic o tom starci a stařeně, vidí je jenom Duncan. Koho představují? Co chtějí?

Zamyšleně dál kráčela po nižších palubách. Celá ta léta na Ithace Duncan Idaho neustále úzkostně vyhlížel ven, pátral po jakékoli známce Nepřítelovy neúnavně pátrající sítě. Zdálo se, že po tom úniku o vlasek před více než dvěma lety je loď v bezpečí. Možná, že se ona i její souputníci konečně ocitli mimo riziko. Možná.

Jak míjel měsíc za měsícem denní rutiny bez jakékoli zjevné hrozby, musela si Sheeana připomínat, že je třeba bojovat se samolibostí, s přirozeným sklonům k lenivosti. Díky ponaučení Zdeděných vzpomínek, zvláště ve vlastní atreidské linii, věděla, jak je nebezpečné polevit v pozornosti.

Benegesseritské smysly by měly být neustále na pozoru, pátrat po drobných nebezpečích. Sheeana se na odlehle chodbě najednou zastavila v půli kroku. Ztuhla na místě, jakmile jí k nozdrám dolehl pach, divoký zvířecí odér, který do sterilních a klimatizovaných chodeb nepatřil. Doprovázela ho jakási měďnatá vůně. Krev.

Primární vnitřní smysl jí prozradil, že ji někdo pozoruje a možná i stopuje. Ten neviditelný pohled se jí propaloval do kůže jako laserový řezák. V týle jí naskočila husí kůže. S vědomím rizika postupovala dál pomalu, napřáhla ruce a roztáhla prsty - mělo to být částečně smířlivé gesto, částečně příprava na boj zblízka.

Klikaté chodby nelodi byly dost široké na to, aby umožnily pohyb těžkých mechanismů jako například nádob kormidelníků Gildy. Plavidlo bylo vybudované v Rozptylu podle potřeb a tlaků, které už z velké části neplatily. Nad hlavou se vypínaly podpěry jako žebra nějakého velikého prehistorického zvířete. Šikmo se pak napojovaly přilehlé chodby. Ve skladističných komorách a neosídlených sekcích vládla tma a většina dveří do hlavních oddílů pro cestující byla uzavřena, ale ne zamčena. Benegesseritanky měly na palubě jen vlastní uprchlíky, a tak málokdy cítily potřebu zamykat.

Ale něco tu bylo. Něco nebezpečného.

Hlasy ze Sheeaniny minulosti jí zněly v hlavě a nabádaly k opatrnosti. Pak se odmlčely, aby jí dopřály duševní klid a ona se mohla soustředit. Začichala, popošla o dva kroky dál chodbou a zastavila se, protože varovný instinkt zesílil. To nebezpečí je tady!

Jedny z dveří do skladistů byly temné a přivřené, ale ne zavřené docela. Zůstala v nich malá škvíra, široká právě dost na to, aby se skrytý pozorovatel mohl zevnitř dívat na každého, kdo jde kolem. To je ono! Odtud vycházel ten pach krve a nepříjemný pižmový zvířecí odér. Sheeana, napjatá ze svého objevu, nedokázala potlačit vzrušení.

Dveře se rozletěly a stála v nich nahá svalnatá postava s bledou kůží porostlou narudlými hnědými chlupy a s tlamou natolik širokou, aby pojala silné tesáky. Svaly pod napjatou kůží byly pevné jako stočený šigafil. Jeden z futárů! Zahnuté drápy a temné rty měl potřísněny cákanci jasné, čerstvé krve.

Sheeana vyhrkla se vši silou Hlasu, kterou dokázala dát do jediného slova: "Stůj!"

Futár ztuhl, jak ho někdo najednou zatahl za vodítko na krku. Sheeana stála v jasném světle chodby bez hnutí, nevyzařovala žádnou hrozbu. Tvor na ni hleděl se staženými pysky, odkrývajícími dlouhé zuby. Znovu nasadila Hlas, i když věděla, že tyto kreatury byly možná vyšlechtěny tak, aby dokázaly známým benegesseritským schopnostem odolat. Vyčítala si, že se víc nevěnovala studiu těch zvířat, nesnažila se porozumět jejich motivaci a slabostem. "Neubližuj mi."

Futár zůstal připravený k útoku jako bomba zralá k výbuchu. "Ty Psod?" Zhluboka začenichal. "Ne Psod!"

Ve tmavém skladisti, které si futár vybral za skrýš, zahlédla Sheeana jakési bílé tělo a roztrhanou tmavou róbu. Viděla bledé prsty, zkroucené směrem ke stropu, mrtvé a ochablé. Kdo to byl?

Až dodneška působili čtyři zajatí futáři mrzutě a nervózně, ale zabijáci to nebyli. Dokonce i tehdy, když je držely v zajetí Ctěné matre - jejich přirozená kořist - dívky nezabíjeli, neboť zřejmě nemohli jednat bez instrukcí od svých pravých pánů. Psodů. Ale co když po tom krutém zacházení ze strany Ctěných matre a pak po letech věznění v nelodi nějak selhali? I ten nejtvrdší výcvik může časem vyprchat a umožnit "nehody".

Sheeana se soustředila na svého protivníka. Nutila se nevnímat toho tvora jako něco labilního nebo zničeného. Nepodceňuj ho! Zatím se nemohla zabývat tím, jak se ten tvor dostal ze své dobře zajištěné

cely. Osvobodili se snad všichni čtyři a toulají se tu teď někde po chodbách, nebo jde jenom o tohoto?

Opatrným gestem zvedla bradu a obrátila hlavu ke straně, čímž si odhalila krk. Přirozený predátor tomu univerzálnímu gestu podřízení porozumí. Jeho touha po dominanci, potřeba být vůdcem smečky mu velela to gesto přijmout.

"Jsi futár," řekla Sheeana. "Já nepatřím ke tvým starým Psodům."

Připlížil se kupředu a zhluboka začenal. "Ani Ctěná matre." Nízkým bublavým hlasem zavrčel, demonstroval tak svou nenávist k děvkám, které si ho spolu s jeho druhy zotročily. Ale benegesseritské Sestry byly něco úplně jiného. A přesto jednu z nich zabil.

"My se teď o tebe staráme. Dáváme ti jídlo."

"Jídlo." Futár si olízl krev z tmavých rtů.

"Na Gammu jste nás požádali o azyl. Zachránily jsme vás před Ctěnými matre."

"Zlé ženy."

"Ale my zlé nejsme." Sheeana stála bez pohnutí, nevyzařovala žádnou hrozbu, vyrovnaně čelila potenciálnímu nebezpečí ze strany futára. Jako dítě se střetla s obřím písečným červem a křičela na něj, nedbala na riziko. Tohle zvládne. Promluvila co nejkonejšivějším hlasem: "Já jsem Sheeana." Zeptala se klidně a zpěvavě: "Máš taky nějaké jméno?"

Tvor zavrčel - aspoň si myslela, že je to vrčení. Pak si uvědomila, že ten chrčivý, hrdelní zvuk je ve skutečnosti jméno. "Hrrm."

"Hrrme, pamatuješ jsi, jak jsi přišel na tuhle nelod'? Když jsi unikl Ctěným matre? Chtěli jste po nás, abychom vás vzali pryč."

"Zlé ženy!" opakoval futár.

"Ano, a my jsme tě zachránili." Sheeana se k němu přiblížila. I když si nebyla úplně jistá účinkem, seřídila chemické procesy svého těla tak, aby vyprodukovaly víc vůně, pokoušela se sladit s některými známkami, které vydávaly futárovy pižmové žlázy. Postarala se, aby cítil, že je žena, ne hrozba. Něco, co je třeba chránit, ne napadat. Dávala si také pozor, aby nevydávala žádný pach strachu, aby o ní predátor neuvažoval jako o kořisti.

"Neměl jsi utíkat ze své cely."

"Chci Psodovy. Chci domů." Hrrm se s toužebným výrazem v divokých očích ohlédl po temném skladišti, kde leželo roztrhané tělo nešťastné Sestry. Sheeanu napadlo, jak dlouho se Hrrm na tom těle asi krmil.

"Musím tě vzít zpátky za dalšími futáry. Musíte zůstat spolu. Chráníme vás. Jsme vaši přátelé. Nesmíte nám ubližovat."

Hrrm zavrčel. Sheeana se pak odvážíla velikého rizika. Natáhla se a dotkla se jeho zarostlého ramene. Futár ztuhl, ale Sheeana ho opatrně pohládila, hledala na jeho napjatých nervách citlivá místa. Hrrma její péče sice vylekala, ale neodtáhl se. Vydala se rukama výš, postupovala jemně, ale intenzivně. Dotkla se Hrrmova krku a pak místa za ušima. Futárovo podezíravé vrčení se proměnilo v cosi, co se mnohem víc podobalo předení.

"Jsme vaši přátelé," opakovala s nepatrnou dávkou Hlasu, aby své tvrzení posílila. "Neměli byste nám ubližovat." Podívala se významně směrem ke skladištní kajutě a k mrtvé Sestře na zemi.

Hrrm se napjal. "Já zabil."

"Neměl jsi zabíjet. To není Ctěná matre. Byla to jedna z mých Sester. Jedna z tvých přátel."

"Futáři nemají zabíjet přítele."

Sheeana ho znovu pohládila, až se mu naježily hrubé chlupy. Začala ho odvádět chodbou pryč. "Krmíme tě. Nemusíš zabíjet."

"Zabíjet Ctěné matre."

"Na této lodi nejsou žádné Ctěné matre. My je taky nemáme rády."

"Muset lovit. Muset mít Psodovy."

"Ani jedno z toho teď nemůžeš mít."

"Někdy?" zeptal se Hrrm s nadějí.

"Někdy." Sheeana mu nic víc slíbit nemohla.

Odváděla ho od mrtvé benegesseritanky a doufala, že po cestě zpátky do cely nikoho nepotkají,

žádnou další potenciální obět'. Její moc nad tímto tvorem byla příliš chatrná. Kdyby se Hrrm něčeho vylekal, mohl by zaútočit.

Vybírala postranní chodby a služební výtahy, které používal jen málokdo, až konečně dorazili hluboko dolů na palubu s celami. Futár vypadal sklíčeně, nechtělo se mu vrátit se do kobky, a Sheeaně bylo líto jeho nekonečného věznění. Jako těch sedmi písečných červů v nákladovém prostoru.

Když dorazili ke dveřím, viděla, že po té spoustě let selhal jeden druhořadý bezpečnostní obvod. Původně se bála, že půjde o nějaký systémový problém, a čekala, že najde všechny futáry volné. Zatím se z toho vyklubala jen menší porucha, vyplývající ze špatné údržby. Běžná nehoda na starém plavidle.

Před rokem došlo k jiné poruše, který se týkala recyklační nádrže na vodu. Jedna zrezivělá trubka tehdy zaplavila celou chodbu. Zažili též opakující se problémy s nádržemi na řasy, které se používaly k výrobě jídla a kyslíku. Údržba byla čím dál tím nedbalejší. Přílišná samolibost.

Sheeana v sobě potlačila vztek, nechtěla, aby ho z ní Hrrm vycítil. Benegesseritské ženy žily pod neustálým neurčitým rizikem a nebezpečí už jim nepřipadalo tak bezprostřední. Od nynějška bude muset nastolit mnohem přísnější disciplínu. Podobné poruchy by mohly vést ke katastrofě!

Hrrm vypadal sklíčeně a vyčerpaně, když se šoural do své cely. "Musíš tu zůstat," řekla Sheeana a snažila se, aby to znělo povzbudivě. "Aspoň ještě nějakou dobu."

"Chtít domů," řekl Hrrm.

"Pokusím se najít tvůj domov. Ale teď tě musím držet tady v bezpečí."

Hrrm se odvrátil ke vzdálené zdi komory a dřep si na bobek. Další tři futáři se přiblížili k přepážkám svých oddělených cel a dychtivěma, zvědavěma očima vykukovali ven.

Spravit štítový dvevní mechanismus byla hračka. Teď budou všichni v bezpečí, futáři i ženy Bene Gesseritu. Sheeana se o ně přesto bála. Její lidé, vandrující bezúčelně s nelodí, už dlouho neměli žádný cíl.

To se bude muset změnit. To, co potřebují, jim možná dá zrození nových gholů.

Pro Sesterstvo jsou Zděděné vzpomínky jedním z největších požehnání a největších záhad. Chápeme jen stíny procesu, jehož prostřednictvím se životy předávají od jedné Ctihodné matky ke druhé. Ta obrovská zásoba hlasů z minulosti je zářivé, ale tajemné světlo.

CTIHODNÁ MATKA DARWI ODRADOVÁ

V průběhu dvou let se nové Sesterstvo začalo proměňovat v jediný společný organismus a planeta Kapitula během té doby dále umírala. Matka představená Murbella svižně procházela zhnědlými sady. Jednoho dne bude z toho všeho poušť. Záměrně.

Píseční pstruzi horečně pracovali na tom, aby v sobě uzavřeli veškerou vodu. Byla to součást plánu na vytvoření náhradní Rakis. Vyprahlý pás se rozšiřoval a života se držely už jen nejodolnější jabloně s nejhlubšími kořeny.

Sad byl přesto jedním z oblíbených Murbelliných míst. To potěšení převzala od Odradové - své únoskyně, učitelky a nakonec i respektované rádkyně. Odpoledne bylo v plném proudu a sluneční světlo prosvítalo řídkými listy a křehkými větvemi. Přesto byl ale chladný den s ostrou severní brízou. Murbella se zastavila a s úctou sklonila hlavu před ženou, která ležela pohřbená pod jablůnkou odrůdy Macintosh. Stromek se ze všech sil snažil růst dál, přestože se prostředí proměnilo ve vyprahlé sucho. Místo odpočinku Matky představené neoznačovala žádná pamětní deska. Ctěné matce si sice potrpěly na okázalost a dramaticky pojímané památníky, Odradovou by ale podobné gesto zděsilo.

Murbella toužila, kéž by se její předchůdkyně byla dožila toho, aby mohla pozorovat výsledky svého velkého plánu spojení: Ctěné matce a benegesseritské ženy, žijící společně na Kapitulě. Obě skupiny se učily ze svých rozdílů, čerpaly ze sebe sílu navzájem.

Tnem v oku jí však zůstávaly odpadlické Ctěné matce na cizích planetách. Odmítaly se připojit k novému Sesterstvu, působily problémy, zatímco Matka představená musela čelit mnohem závažnější hrozbě vnějšího Nepřítele. Tyto ženy ji neuznávaly za svou vůdkyni, tvrdily, že poskvřila a oslabila jejich zvyklosti. Chtěly Murbellu a její stoupenkyně vyhladit až do poslední Sestry. A některé ty rebelky možná pořád ještě měly své hrůzné Vyhlažovače - i když jistě ne mnoho, jinak by je byly už dávno použily.

Až Murbellina nově vytvořená skupina bojovnic dokončí výcvik, měla v plánu zajmout odpadlice a soustředit je na jednom místě, než bude pozdě. Nové Sesterstvo bude nakonec muset vytáhnout proti početným skupinám Ctěných matre na Buzellu, Gammu, Tleilaxu a dalších planetách.

Musíme je zlomit a asimilovat, pomyslela si. Ale nejprve si musíme být jisté svou jednotou.

Murbella se sklonila a nabrala hrst hlíny u kmene stromku. Zvedla si dlaň se suchou půdou k nosu a nadechla se pronikavé zemité vůně. Občas ji napadalo, že v ní poznává slabou vůni své učitelky a přítelkyně.

"Jednou se tu k tobě možná přidám," řekla nahlas s pohledem upřeným na houževnatý stromek, "ale ještě ne. Nejdřív musím dokončit důležitou práci."

Tvé dědictví, zamumlala Odradová v ní.

"Naše dědictví. Inspirovala jsi mě, abych smířila jednotlivé frakce a spojila na smrt zneprátelené ženy. Nečekala jsem, že to bude tak těžké a že to potrvá tak dlouho." Odradová v její hlavě mlčela.

Murbella se vydala dál od Centrály, nechala ji za sebou a spolu s ní i všechnu svou odpovědnost. Rozeznala řady odumírajících stromů: jabloní, ustupujících broskvoním, třešním a pomerančovníkům. Rozhodla se nařídit program pěstování datlových palem, které v měnícím se klimatu vydrží déle. Ale budou na to mít aspoň pár let?

Vystoupila na blízký pahorek a všimla si, jak půda ztvrdla a vyschla. Na loukách za sady se ještě pořád pásal dobytek Sesterstva, ale pastviny už byly řídké a nutily zvířata putovat dál. Viděla, jak se po teplé zemi mihla ještěrka. Drobný plaz vycítil nebezpečí, vycupital na velký kámen a ohlédl se na ni. Najednou se z výšky snesl pouštní jestřáb, popadl toho tvora a odnesl si ho do oblak.

Murbella se nelítočně zasmála. Už nějakou dobu se blížila poušť a zabíjela všechno živé, co jí stálo v cestě. Písek, navátý větrem, barvil obvykle modré nebe do neustálého nahnědlého oparu. Až ve vyprahlém pásu vyrostou píseční červi, rozroste se s nimi i jejich poušť, aby je pojala. Neustále se rozšiřující ekosystém.

V postupující poušti před sebou a v odumírajících sadech za zády viděla Murbella, jak se srážejí dva velké benegesseritské sny jako protichůdné vlny, začátek pohlcující konec. Sesterstvo sad založilo dávno předtím, než sem Sheeana přivezla jediného stárnoucího písečného červa. Tento nový plán měl však mnohem větší galaktický význam než jakákoli symbolika, představovaná pohřebišti v sadech.

Benegesseritský řád svou smělou akcí zachránil písečné červy a melanž, aby je Ctěné matre nevyplenily.

Nestálo to za ztrátu pár ovocných stromů? Melanž byla požehnáním a prokletím zároveň. Obrátila se a vydala se zpátky k Centrále.

Vědomá mysl je jenom špička ledovce. Pod povrchem leží obrovská masa neuvědomělých myšlenek a skrytých schopností.

PŘÍRUČKA MENTATA

Když Duncana Idaha ještě drželi jako vězně v přístavu na Kapitule, bylo do nelodi rozmístěno tolik smrticích min, že by ji mohly zničit třikrát. Odradová a Bellondová ty výbušniny nastražily po celém zaparkovaném plavidle, aby se spustily, kdyby se Duncan pokusil o únik. Předpokládaly, že miny poslouží jako dostatečný odstrašující prostředek. Oddané Sestry by nikdy ani nenapadlo, že sama Sheeana a její konzervativní družky miny deaktivují a ukradnou loď za vlastním cílem.

Pasažéři na palubě Ithaky byli teoreticky spolehliví, ale Duncan, vytrvale podporovaný bašárem, tvrdil, že miny jsou prostě příliš nebezpečné na to, aby zůstaly nechráněny. Přímý přístup k arzenálu měl jen on, Teg, Sheeana a čtyři další.

Duncan během rutinní prohlídky odemkl trezor a prohlížel si široký výběr zbraní. Uklidňovalo ho, když viděl všechny možnosti, sčítal způsoby, jakými by se Ithaka mohla bránit, kdyby bylo někdy třeba. Cítil, že ten starý muž a žena nepřestali pátrat, přestože tu třpytivou síť nepozoroval už tři roky. Nemohl ale polevit v ostražitosti.

Prohlížel řady upravených laserpalů, pulzních pušek, střepinových pistolí a projektilových zbraní. Tyto zbraně představovaly potenciál násilí, který mu připomenul Ctěné matre. Děvky nemilovaly odtahité a neosobní výbušniny. Měly rády zbraně, které páchaly extrémní škody zblízka, kdy mohly masakr

pozorovat a smát se tomu. Do jejich vkusu se mu podařilo nahlédnout až moc, když objevil tu tajnou mučírnu. Uvažoval, co ještě mohly ty příšerné ženské ukrýt na palubě obřího plavidla.

Ty zbraně tu byly uskladněny po celý čas Duncanova věznění na palubě nelodi, bezpečně zamčeny, ale přesto v dosahu. Kdyby byl chtěl, jistě by se dokázal do zbrojnice vloupat a ukrást je. Překvapilo ho, že ho Odradová tak podceňovala... nebo mu věřila. Nakonec mu poskytla to, co historie nazvala "atreidskou volbou". Vysvětlila mu následky a dovolila, aby se sám rozhodl, jestli chce na nelodi zůstat, nebo ne. Věřila jeho oddanosti. Každý, kdo ho znal, ať už osobně nebo z historie, věděl, že Duncan Idaho a oddanost jsou synonyma.

Teď si Duncan měřil pohledem kompaktní zapečetěné miny, které měly nelod' zničit a v plamenech vrátit na zem. Zabezpečené proti selhání.

"To nejsou jediné odtikávající bomby na palubě téhle lodi."

Ten hlas ho vylekal. Bleskurychle se obrátil a instinktivně zaujal bojový postoj. U dveří stála zarputilá kudrnatá Garimiová. I přes veškeré zkušenosti, které měl Duncan s těmi zatracenými čarodějnicemi, ho neustále překvapovalo, jak tiše se umění pohybovat.

Snažil se znovu obnovit ztracenou rovnováhu. "Je tu ještě nějaká jiná zbrojnice, tajná skryš se zbraněmi?" Vzhledem k tisícům nikdy neotevřených a neprozkoumaných kajut na palubě obří lodi to považoval za možné.

"Mluvila jsem obrazně. Myslela jsem ty gholy z minulosti."

"To už bylo probráno a rozhodnuto." Ve zdravotním středisku se měl brzy narodit první ghola ze Scytaleových buněčných vzorků.

"Prostě dosažení rozhodnutí ještě neznamená, že to rozhodnutí je správné," řekla Garimiová.

"Bereš to moc vážně."

Garimiová obrátila oči v sloup. "Ani ty jsi nepozoroval žádnou stopu po pronásledovatelích od toho dne, co jsme vypustily naše čtyři umučené Sestry do vesmíru. Je načase, abychom si našli vhodnou planetu a vybudovali nový základ benegesseritského Sesterstva."

Duncan se zamračil. "Orákulum času taky tvrdilo, že po nás ti lovci pátrají."

"Další zkušenost, kterou máš jenom ty."

"Chceš říct, že jsem si to jenom představoval? Nebo že lžu? Přiveď mi libovolnou Mluvčí pravdy. Dokážu ti to."

Zabručela: "Ale stejně už to jsou celé roky, co tě to Orákulum údajně varovalo. Celou tu dobu se chycení vyhýbáme."

Duncan se opřel o jednu polici se zbraněmi a chladně si Garimiovou změřil. "A jak víš, že Nepřítel není trpělivý, že prostě jen nečeká, až uděláme nějakou chybu? Chce tuhle loď nebo někoho na její palubě - snad mě. Jakmile ti noví gholové obnoví vlastní znalosti a zkušenosti, možná se promění v naši největší výhodu."

"Nebo v nedoceněné nebezpečí."

Uvědomil si, že ji nikdy nepřesvědčí. "Znal jsem Paula Atreida. Jako atreidský mistr meče jsem toho chlapce pomáhal vychovávat a cvičit. Udělám to znova."

"Stal se z něho ten hrozný Muad'Dib. Zahájil džihád, který vyvraždil biliony lidí, a stal se imperátorem, stejně zkaženým jako všichni v dějinách před ním."

"Byl to dobrý chlapec a dobrý muž," stál na svém Duncan. "Formoval mapu historie a sám byl formován událostmi kolem sebe. A stejně se nakonec odmítl držet cesty, o níž věděl, že povede ke spoustě bolesti a zkázy."

"Jeho syn Leto takové výhrady neměl."

"Leto II. byl přinucen k vlastní těžké volbě. Nemůžeme to rozhodnutí soudit, když nevíme, co všechno za ním stálo. Možná ještě neuplynulo dost času na to, aby mohl kdokoli říct, jestli byla jeho volba správná."

Garimiové se po tváři mihl nával vzteku. "Už je to pět tisíc let, co Tyran začal svou práci, a patnáct set let od jeho smrti."

"Jedna z jeho nejpozoruhodnějších lekcí byla ta, že by se lidstvo mělo naučit myslet v opravdu dlouhodobém měřítku."

Byl nesvůj z toho, že pustil benegesseritskou ženu tak blízko ke spoustě lákavých zbraní, a tak ji vytlačil zpátky do chodby a zamkl dveře trezoru. "Když se v imperiálním paláci na Kaitainu narodil Paul Atreides, byl jsem právě na Iksu a bojoval s Tleilaxem za rod Verniů. Zjistil jsem, že jsem se zapletl do prvních bitev Války assassinů, která spoustu let ničila rod Ecazů a vévodu Leta. Lady Jessiku povolali na Kaitain na poslední měsíce těhotenství, protože lady Anirulová tušila Paulův potenciál a chtěla být přítomna porodu. Dítě přežilo navzdory zradě a vraždění a bylo převezeno zpátky na Caladan."

Garimiová odstoupila od zbrojnice, stále ještě viditelně znepokojená. "Podle toho, co tvrdí legendy, se Paul Muad'Dib narodil na Caladanu, ne na Kaitainu."

"Legendy jsou zkrátka takové, někdy plné chyb, někdy schválně pozměněné. Paul Atreides byl jako dítě pokřtěn na Caladanu a tu planetu považoval za svůj domov, dokud nedorazil na Dunu. Ty dějiny jste psaly vy benegesserit'anky."

"A ty máš teď v plánu je přepsat tou svou pravdou, o které nás přesvědčuješ, za pomoci svého vzácného Paula a dalších gholovských dětí z minulosti?"

"Přepsat ne. Chceme je přetvořit."

Garimiovou to očividně neuspokojilo, ale viděla, že další dohadování by prostě nikam nevedlo, a tak počkala, kudy se vydá Duncan. Pak se obrátila a odkráčela opačným směrem.

Neznámo dokáže být hrozná věc a kvůli lidské představivosti je často ještě obludnější. Skutečný Nepřítel však může být mnohem horší než cokoli, co si dokážeme představit. Nepřestávejte se mít na pozoru.

MATKA PŘEDSTAVENÁ DARWI ODRADOVÁ

Tučná Ctihodná matka a divoká Ctěná matre stály spolu, toporně a tak daleko od sebe, jak to podle nich šlo, aniž by to bylo příliš nápadné. Dokonce i pozorovatel bez zvláštního benegesseritského výcviku by si všiml jejich vzájemného odporu.

"Vy dvě budete muset spolupracovat." Murbellin hlas nepřipouštěl žádné diskuse. "Rozhodla jsem se, že se musíme víc věnovat pouštnímu pásu. Mějme na paměti, že melanž je klíč ke všemu. Povoláme externí výzkumníky, aby vybudovali pozorovací základny v hloubi červích teritorií. Možná objevíme pár starých odborníků, kteří navštívili Rakis, ještě než byla zničena."

"Naše zásoby melanže jsou pořád ještě veliké," upozornila ji Bellondová.

"A vypadá to, že píseční pstruzi ničí veškerou úrodnou půdu," dodala Doria. "Přiliv koření je jistý."

"Nikdy není nic jistého! Sebeuspokojení může být horší hrozba než samy odbojné Ctěné matre - nebo než vnější Nepřítel," řekla Murbella. "Abychom jim všem mohly čelit, musíme mít naprostou spolupráci Kosmické gildy. Potřebujeme jejich obří lodě, plně vyzbrojené na to, aby nás dopravily, kam budeme chtít, a zase zpátky. Můžeme Gildu a CHOAM využít jako cukr a bič a přinutit planety, vlády a nezávislé vojenské systémy, aby se podřídily našemu vedení. Proto je naší nejúčinnější zbraní melanž. Vzhledem k tomu, že neexistuje žádný jiný zdroj, budou si muset přijít pro koření za námi."

"Nebo můžou létat s jinými loděmi z Rozptylu," řekla Bellondová.

Doria si odfrkla. "K tomu by se Gilda nikdy nesnížila."

Bellondová si svou soupeřku a partnerku změřila po straně a dodala: "Poskytujeme Gildě jenom malé dávky koření, a proto navíc platí přemrštěné ceny na černém trhu za melanž z jiných zdrojů. Jakmile Gildu donutíme vyčerpat její zásoby, srazíme ji na kolena. Udělá, co po ní budeme chtít."

Bellondová přikývla. "Gilda je zřejmě už zoufalá. Když sem před třemi lety přijeli administrátor Gorus a kormidelník Edrik, byli skoro šílení. Od té doby je držíme na krátké uzdě."

"Klidně se mohou chystat provést něco nerozumného," varovala Doria.

"Koření musí proudit, ale jenom za našich podmínek." Murbella se obrátila k ženám. "Mám pro vás dvě nové úkoly. Pokud výměnou za spolupráci v nadcházející válce nabídneme Gildě velkorysý odpuštění, musíme být velkorysí i v placení. Doria a Bellondová, jmenuji vás správkyňami pouštní zóny. Ponesete odpovědnost za proces těžby koření a za nové písečné červy."

Bellondová vypadala, že ji to šokovalo. "Matko velitelko, copak ti nemohu lépe sloužit tady, jako tvoje poradkyně - a strážkyně?"

"Ne, to nemůžeš. Jako mentat jsi prokázala velkou schopnost zvládat detaily a Doria zase umí věci popohnat, když je třeba. Postarejte se, aby naši píseční červi vyráběli koření v množství, jaké budeme potřebovat - my i Gilda. Od nynějška máte zodpovědnost za pouště na Kapitule."

Když ta nesoúrodá dvojice vyrazila do pouště, zašla Murbella za Matkou archivářkou Accadiovou. Pořád ještě pátrala po základních odpovědích.

Stará knihovnice shromáždila v dlouhém a vzdušném křídle kapitulské Centrály početné stoly a boxy, kde se lopotily tisíce Ctihodných matek. Za normálních okolností bývaly archivy Centrály tichým místem, vhodným ke studiu a meditaci, ale Accadiová se pustila do zvláštního úkolu, který dával novému Sesterstvu veliké a nečekané naděje.

Lampadas, knihovní svět Bene Gesseritu, patřil k řadě planet, které padly za obět' pustošení Ctěných matre. Ženy, odsouzené ke zkáze a vědomé si nadcházejícího osudu, si Předaly mezi sebou, soustředily zkušenosti a znalosti veškerého obyvatelstva do několika zástupkyň. Nakonec se veškeré ty vzpomínky a celá knihovna Lampadasu přesunuly do mysli divoké Ctihodné matky Rebeky. Té se pak podařilo Předat s řadou dalších a zachovat tak vzpomínky všech těch lidí.

Accadiové nový velkolepý plán spočíval v obnovení ztracené lampadské knihovny. Shromáždila Ctihodné matky, které převzaly znalosti a zkušenosti lampadské společnosti. Ty z nich, které byly mentaty, si dokázaly zapamatovat slovo od slova všechno, co ty předchozí životy přečetly a naučily se.

Křídlo archivu bzučelo hovorem a šumem, ženy seděly před šigafilovými cívkovými rekordéry a diktovaly z paměti, nahlas recitovaly stránku za stránkou vzácných knih, které si vybavovaly. Jiné ženy seděly se zavřenýma očima a črtaly na krystalové desky nákrsky a plány, které měly uzamčené ve vzpomínkách. Murbella pozorovala, jak jí přímo před očima vzniká svazek za svazkem. Každá žena měla specifický úkol, aby se předešlo nebezpečí opakování.

Accadiová vypadala spokojeně, když zdravila svou návštěvnicí. "Vítej, Matko velitelko. S velkým úsilím se nám daří nahrazovat čím dál tím víc ztrát."

"Jenom doufám, že Nepřítel nevyhladí Kapitulu a všechno to vaše úsilí nezmaří."

"Chránit znalosti nikdy není zbytečná snaha, Matko velitelko."

Murbella zavrtěla hlavou. "Ale zdá se, že jisté důležité poznatky nám chybějí. Jsou to klíčové prvky, nejjednodušší a nejpřímější informace. Kdo nebo co je náš Nepřítel? Proč nás tak hroživě likviduje? A s tím souvisí i otázka, odkud pocházejí Ctěné matre? Odkud přišly a co v nich vyvolalo takový vztek?"

"Ty sama jsi byla Ctěná matre. Tvoje Zděděné vzpomínky ti nedávají žádné vodítko?"

Murbella zaťala zuby. Pokoušela se o to znova a znova, ale bez úspěchu. "Dokážu studovat benegesseritské linie, které jsem získala, ale Ctěné matre ne. Jejich minulost je před mýma očima jako černá stěna. Pokaždé, když se do toho ponořím, narazím na neprostupnou překážku. Buď samy Ctěné matre vlastní původ neznají, nebo je to tak hrozné tajemství, že se jim ho podařilo dokonale zablokovat."

"Slyšela jsem, že je to tak s každou naší Ctěnou matre, která prošla melanžovou Agónií."

"S každou." Murbella dostávala znova a znova stejnou odpověď. Původ Ctěných matre a Nepřítele nebyly v jejich minulosti nic víc než nejasné mýty. Ctěné matre nebyly nikdy hloubavé, neuvážily význam sledování událostí zpět až ke kořenům. Teď se zdálo, že za to budou pykat všechny.

"Budeš ty informace muset najít nějak jinak, Matko velitelko. Pokud při obnovování lampadské knihovny objevíme nějaké vodítko, budu tě o tom informovat."

Murbella jí poděkovala. Cítila však, že informace, kterou potřebuje, se tu neskřývá.

Krátce předtím, než se Janess rozhodla podstoupit melanžovou Agónii - tři roky poté, co zahynula její sestra - přišla Matka velitelka do jejího pokoje v ubytovně akolytek.

"Sama sebe jsem klamala, co se týkalo Rinyiných šancí v té tvrdé zkoušce." Neříkalo se jí to snadno.

"Nikdy se mi ani nesnilo, že by moje a Duncanova dcera mohla selhat. Projevila se v tom moje arogance bývalé Ctěné matre."

"Tahle dcera nezklame, Matko velitelko," řekla Janess a posadila se vzpřímeně. "Tvrdě jsem trénovala a jsem stejně připravená jako kdokoli jiný. Bojím se, to ano, ale jen abych se udržela v napětí."

"Ctěné matre jsou přesvědčeny, že strach je nemístná věc," zamyslela se Murbella. "Nevěří, že by se

člověk mohl posílit, když si připustí slabost, místo aby se ji snažil zakrýt nebo ji vytlačit."

"A jak poznáš svou sílu, pokud se nevyrovnáš se svými slabostmi?" Tenhle citát jsem četla v archivních zápiscích Duncana Idaha."

Janess celá léta studovala četné životy Duncana Idaha. Byť se s otcem neměla nikdy setkat, z bojového umění velkého mistra meče rodu Atreidů se toho hodně naučila, klasickou bojovou zdatnost, která se předávala prostřednictvím záznamů.

Murbella potlačila myšlenky na Duncana a shlédla na svou nejstarší žijící dceru. "Ty mou pomoc nepotřebuješ. Vidím ti to na očích. Zítra podstoupíš melanžovou Agónii." Zvedla se a připravila se k odchodu. "Hledala jsem někoho, na jehož oddanost a schopnosti bych se mohla plně spolehnout. Věřím, že po zítřku to budeš ty."

Žádná země, moře ani planeta tu nejsou navždycky. Ať staneme kdekoli, jsme tam jen správcí.

MATKA PŘEDSTAVENÁ DARWI ODRADOVÁ

Ornitoptéra se dvěma cestujícími letěla nad nově vzniklou pouští a skalními útvary a mířila od kapitulské Centrály. Bellondová se ohlédla ze svého širokého sedadla v zadním oddílu a pozorovala ostrůvky hynoucích rostlin a sadů, mizících pod písečnými přesypy. Doria z malé kabiny před ní plavidlo řídila. Drzá bývalá Ctěná matre nechávala Bellondovou pilotovat toptéru jen zřídkakdy, přestože by to jistě dokázala. Za celé hodiny letu toho ty dvě spolu moc nenamluvily.

Planeta vysychala a vyprahlá krajina se neustále rozrůstala dál na jih. V průběhu téměř sedmnácti let vysušili píseční červi, hromadící vodu, rozlehlé moře a nechali po něm jen prašnou pánev a neustále rostoucí suchý pás. Nebude trvat dlouho a celá Kapitula se promění v další Dunu.

Pokud se toho někdo z nás dožije, pomyslela si Bellondová. Nepřítel nás najde, dřív nebo později objeví všechny naše planety. Nebyla pověřivá ani panikářka, ale její závěr v sobě nesl jistotu mentata.

Obě ženy na sobě měly prosté černé kombinézy, vyrobené tak, aby byly prodyšné a chladily. Od té studentské rvačky a pokusu o vraždu během shromáždění zavedla Murbella závazný standard v oblékání v celém novém Sesterstvu, nepovolovala už ženám stavět na odiv rozdílný původ. "V dobách míru a blahobytu je svoboda a pestrost názorů absolutním právem," řekla Murbella. "Ale vzhledem k té nesmírné krizi, která před námi stojí, se podobná pojetí mění v překážku a požitkářství."

Každá Sestra na Kapitule teď nosila černou kombinézu bez jakýchkoli viditelných znaků toho, jestli pochází od Ctěných matre, nebo z Bene Gesseritu. Na rozdíl od těžkých benegesseritských rouch, která hodně zakrývala, jemná tkanina nic z Bellondové objemné postavy neschovala.

Vypadám jako baron Harkonnen, pomyslela si. Cítila podivnou radost, kdykoli si ji přirozeně štíhlá Doria s nechutí změřila.

Bývalá Ctěná matre měla mizernou náladu, protože se jí na tuhle inspekční cestu nechtělo - zvláště ne s Bellondovou. Ctíhodná matka si zvrhla záležet na tom, aby byla až přehnaně veselá.

Přestože se to Bellondová snažila vehementně popřít, měly ty dvě podobnou povahu: obě byly tvrdohlavé a naprosto oddané svým frakcím, i když neochotně přiznávaly smysl nového Sesterstva. Bellondová, která vždycky rychle zaznamenala každý nedostatek, navíc nikdy neváhala kritizovat Matku představenou Odradovou. Doria jí byla svým způsobem podobná, nebála se upozorňovat na chyby mezi Ctěnými matre. Obě ženy se pokoušely držet přežitých způsobů svých vlastních organizací. Coby nové ředitelky sklizňových operací se Bellondová a Doria dělily o správcovství rodící se pouště.

Bellondová si otřela pot z čela. Byly už skoro v poušti a žár venku každým okamžikem rostl. Zvýšila hlas, aby ji bylo slyšet přes hukot křídel toptéry. "Měly bychom tuhle výpravu využít co nejlip - pro dobro Sesterstva."

"Ty ji využij," houkla Doria sarkasticky. "Pro dobro Sesterstva."

Ornitoptéra prolétala turbulencí a Bellondová se chopila bezpečnostního pásu. "Pleteš se, pokud si myslíš, že naprosto souhlasím se vším, co dělá Matka velitelka. Nikdy jsem si nemyslela, že ta její splácená aliance přežije první rok, natož šest."

Doria se zamračila a vyrovnala řízení. "To nás nijak nespojuje."

Pod nimi vířily skvrny písku a prachu a přechodně zakrývaly výhled na zem. Duny tam pohlcovaly řadu

už mrtvých stromů. Bellondová srovnala souřadnice na monitoru se svými poznámkami a odhadovala, že poušť za pár měsíců postoupila téměř o padesát kilometrů. Více písku znamenalo více prostoru pro rostoucí červy a následně více koření. Murbella bude mít radost.

Když se utišil vzdušný vír, zahlédla Bellondová zajímavou holou skalní formaci, kterou dříve kryl hustý les. Na strmé straně skály uviděla velkolepé primitivní malby červenou a žlutě okrovou barvou, kterým se nějak povedlo přečkat běh času. Slýchala o podobných prastarých nalezištích, údajně stopách po tajemných zmizelých lidech muadru z dob před tisíci let, ale ještě nikdy neviděla žádný důkaz. Překvapilo ji, že se ta ztracená rasa dostala i na tuto neznámou planetu. Co ji přivedlo až sem?

Nepřekvapilo ji, že Doria o tu archeologickou raritu neprojevila vůbec žádný zájem.

Za okamžik plavidlo přistálo na rovném místě skály, poblíž jedné z prvních pozorovatelů červů, které zřídila Odradová. Když vystupovaly, tyčila se ta malá hranatá stavba přímo nad nimi. Sotva se otevřel poklop toptéry a obě vyšly do pohyblivých dun poblíž pouštní pozorovací stanice, cítila Bellondová na spáncích a v kříži pot, navzdory chladivým vlastnostem černé kombinézy.

Dlouze se nadechla. Vyprahlá krajina čpěla po smrti vši vegetace a odumřelé půdy. Pouštní pás byl natolik suchý, že červi mohli růst, i když dosud nedosahoval tvrdé, neplodné prázdnoty skutečné pouště na ztracené Rakis.

Bellondová a Doria vyjely výtahem na vršek věže stanice a vešly do opevněné pozorovatelny. V dálce bylo vidět malou sklizňovou operaci, četa smíšená z mužů a žen tam pracovala na žile rezavě zabarveného písku.

Doria si vzala silný dalekohled a zahleděla se přes duny. "Stopy červa!"

Bellondová pozorovala vlastním dalekohledem vyvýšeninu, pohybující se hned pod povrchem písku. Soudě podle její velikosti to byl malý červ, jen zhruba pětimetrový. Dále v moři dun spatřila jiného malého podzemního tvora, hnoucího se ke sklizňovým operacím. Tito červi nové generace ještě neměli sílu ani dravost na to, aby si vymezili vlastní teritoria.

"Větší červi vyprodukují více melanže," řekla Bellondová. "Za pár let můžou ty naše exempláře znamenat vážné nebezpečí pro sklizňové čety. Možná budeme muset začít používat dražší vznášející se kombajny."

Doria aktualizovala grafy na svém přenosném datovém monitoru a řekla: "Brzy budeme schopny vyvážet takové množství koření, že zbohatneme. Budeme si moci nakoupit nové zařízení podle chuti."

"Smyslem koření je zvýšit moc našeho nového Sesterstva, ne nacpat si kapsy."

"K čemu je bohatství, když nikdo z nás nepřežije Nepřítele? Bude-li dost koření, budeme moci postavit silnou armádu."

Doria po ní střelila tvrdým pohledem. "Pěkně umíš papouškovat Matku velitelku." Vyhlédla zkosenými okny ke stopám lesů, udušených pod pískem, a zaclonila si oči před světlem. "Taková zkáza. Když Ctěné matce se svými Vyhlazovači provedly něco podobného vašim planetám, označily jste to za nesmyslné ničení. A na své vlastní planetě jste na to vy Sestry hrdé."

"Přeměna je často složitá záležitost a ne všichni považují konečný výsledek za dobrou věc. Je to záležitost úhlu pohledu. A inteligence."

Ďábel se pozná po pachu.

PŮVODNÍ PAUL MUAD'DIB

Khrone dostával od svých čtených Tvarových tanečníků v Bandalongu pravidelné zprávy o vývoji dětského barona. Zprvu žádal o vytvoření gholy z pouhé zvědavosti, ale když byly dítěti dva roky, měl už vymyšlen plán, jak ho využít. Plán Tvarového tanečníka.

Baron Vladimír Harkonnen. Jaká zajímavá volba. Ani on sám netušil, proč staří Páni uchovali buňky prastarého nevyzpytatelně chytrého darebáka. Ale Khrone měl s tím gholou vlastní úmysly.

Nejprve však bylo třeba dítě vychovat a analyzovat, aby se zjistilo, jaké má nadání. Bude trvat ještě zhruba deset let, než se budou moci spustit latentní vzpomínky z baronova prvního života. To bude další Uxtalův úkol, pokud se ten mužík tak dlouho dokáže udržet naživu a nenechá se zabít.

Spousta součástí Khroneova celkového plánu do sebe zapadala už celá desetiletí, dokonce staletí. Pozoroval, jak ty díky k sobě sedí, jako myšlenky myriád Tvarových tanečníků. Dokázal rozpoznat

menší a větší schémata a v každém kroku hrál svou příslušnou roli. Nikdo jiný na veliké scéně vesmíru - obecnostvo, režiséři ani jeho kolegové herci - nevěděli, do jaké míry celou operaci řídí Tvaroví tanečníci. Khrona, spokojený s tím, že všechno v Bandalongu je pod kontrolou, odjel na Iks za svou další důležitou šancí...

Poté, co se narodil unikátní ghola Vladimira Harkonnena, byl první obtížný úkol nešťastného Uxtala splněn. Jeho trápení však ještě neskončilo.

Přihloupě usměvavý tleilaxanský výzkumník Tvarové tanečníky nezklamal. Ještě překvapivější bylo, že se mu podařilo udržet se mezi Ctěným matre naživu už skoro tři roky. Každíčký den si odškrtl v provizorním kalendáři ve svém příbytku.

Žil v hrůze a neustále mu byla zima. V noci nemohl spát, třásl se, uvědomoval si každý zvuk, děsil se příchodu některé Ctěné matre, která by mohla přijít splnit hrozbu, že si ho k sobě sexuálně připoutá. Nahlížel dokonce pod postel, jestli se tam neschovává nějaký Tvarový tanečník.

Byl jediný svého druhu, kdo ještě zůstal naživu. Všichni Stařesinové Ztracených Tleilaxanů byli nahrazeni Tvarovými tanečníky, všichni staří Páni vyvražďeni Ctěnými matre. A on, Uxtal, ještě pořád dýchal (což se o těch ostatních říct nedalo). A přesto se cítil naprosto mizerně.

Uxtal by byl nejradši, kdyby si Tvaroví tanečníci toho malého Vladimira prostě odvezli. Proč mu neulevili aspoň od jednoho nesnesitelného břemene? Jak dlouho má být Uxtal za toho spratka zodpovědný? Co po něm budou ještě chtít? Chtějí víc a víc a stále víc! Jednoho dne se jistě dopustí nějaké osudové chyby. Nechtělo se mu ani věřit, že se jí dokázal tak dlouho vyvarovat.

Uxtalovi se chtělo rozkřiknout se na Ctěné matre, na kohokoli, koho potká, s nadějí, že by to mohl být maskovaný Tvarový tanečník. Jak má dělat svou práci? Ale pokaždé raději odvrátil oči a dál se pokoušel hrát to přesvědčivé divadýlko, že nesmírně tvrdě pracuje. Mizerný život je přece jen mnohem lepší než žádný.

Pořád ještě jsem naživu. Ale jak zařídit, aby to vydrželo?

Ví vůbec Vrchní ctěná matre, kolik těch proměnlivých tvorů žije mezi jejími lidmi? Pochyboval o tom. Khrona měl nejspíš nějaké soukromé zákeřné plány. Možná, že kdyby je Uxtal objevil a pak odhalil záměry Tvarových tanečníků Ctěným matre, byla by mu Hellika vděčná a odměnila ho -

Věděl ale, že se to nikdy nestane.

Vrchní ctěná matre Hellika někdy vodila do laboratorní mučírny návštěvníky a vychloubala se Ctěným matre, které zjevně vládly na jiných planetách, že pořád odolává pokusům nového Sesterstva o asimilaci. Hellika jim prodávala oranžovou drogu, kterou teď Uxtal vyráběl ve velkém. Během let zdokonalil techniku odebírání adrenalinu a katecholaminu, dopaminu a endorfinů, směsi používané jako surovina pro náhradní oranžové koření.

Hellika těm ženám nadřazeným tónem vysvětlovala: "Jsme Ctěné matre, ne otrokyně melanže! Naše verze koření vzniká jako přímý následek bolesti." Spolu s návštěvníky shlížela na svíjející se objekt. "Lépe to odpovídá našim potřebám."

Tato královna přetvářky se často chlubila svými laboratorními programy, přeháněla, podobně jako Uxtal přeceňoval své pochybné zkušenosti. Když ty lži říkala, vždycky souhlasně přikyvoval.

Protože se jeho práce na výrobě náhrady melanže rozrostla, dohlížel teď na tucet laboratorních asistentů z nižších kast a na postarší vrásčitou Ctěnou matre Ingvu, která jistě sloužila spíš jako špión a práskač než jako pomocnice. Málokdy tu bábu o něco požádal, protože neustále předstírala neznalost, nebo se vymlouvala na něco jiného. Nenáviděla přijímání rozkazů od muže a on se bál něco po ní chtít.

Ingva přicházela a odcházela nepředvídatelně, určitě proto, aby Uxtala vyváděla z míry. Nejednou zabušila na jeho dveře uprostřed noci, předávkovaná nějakou omamnou látkou. Vrchní Ctěná matre si Uxtala pro sebe nezabrala, a tak Ingva vyhrožovala, že si ho sexuálně připoutá sama, ale váhala se tak otevřeně vzepřít Hellice. Stará Ctěná matre se nad ním v šeru skláněla a nabubřele chrlila výhrůžky, z nichž ho mrazilo až do morku kostí.

Jednou, když si Ingva vzala příliš umělého koření, které ukradla z čerstvých laboratorních zásob, ocitla se na prahu smrti. Oči jí v deliriu naprosto zoranžověly, životní funkce zeslábly. Uxtal by ji moc rád nechal zemřít přímo před svýma očima, ale bál se to udělat. Zbavit se Ingvy by jeho problémy nevyřešilo, jen by to na něj vrhlo podezření s netušenými a hrůznými následky. A další špiónka Ctěných matre by

mohla být ještě horší.

Rychle si to rozmyslel a pak jí podal protijed, který ji vzkřísil. Ingva mu za vlastní záchranu nikdy nepoděkovala, nikdy nepřiznala, že mu něco dluží. Na druhou stranu ho ani nezabila. A nepřipoutala si ho k sobě. Aspoň něco.

Pořád ještě naživu. Jsem pořád naživu.

Gholovské dítě Vladimír Harkonnen rostlo a žilo ve střežených jeslích na území laboratoře. Batole mělo prakticky všechno, o co si řeklo, včetně mazlíčků "na hraní", z nichž spousta nepřežila. Baron byl očividně vypěstován správně.

Helliku jeho ničemné sklony nesmírně bavily, dokonce i tehdy, když svůj vztek obrátil proti ní. Uxtal nechápal, proč si Vrchní ctěná matre toho gholovského chlapce vůbec všimá, ani proč se zajímá o nepochopitelné plány Tvarových tanečníků.

Malý výzkumník neměl dobrý pocit, když Hellika zůstávala s dítětem o samotě. Byl přesvědčen, že mu nějak ublíží, za což pak bude tvrdě potrestán on sám. Nemohl jí však nijak zabránit, aby dělala, co se jí zlíbí. Kdyby si jen dovolil nesouhlasně pípnout, setřela by ho jediným pohledem. Naštěstí se zdálo, že si to malé monstrum oblíbila. Brala svá setkání s ním jako hru. Na sousední slepí farmě spolu s potěšením krmili veliké, pomalé tvory částmi lidských těl. Slepí rozžvýkali maso na kaši a tu pak trávili svými čtenými žaludky.

Když Uxtal pozoroval, jak se už v batoleti Vladimírovi projevují kruté vlastnosti, byl rád, že další buňky ze skryté nulotropické kapsle mrtvého Pána nepřežily. Jaké další bestie ze starých časů ten starý tleilaxanský kacír nashromáždil?

Původ Kosmické gildy je zahalen vesmírným oparem, ne nepodobným spletítm stezkám, po nichž musí putovat kormidelník.

ARCHIVY STARÉHO IMPÉRIA

Ani ten nejzkušenější gildovní kormidelník nedokázal být vzdáleně pochopit ten pozměněný, absurdní vesmír, kde si realita držela svá tajemství pěkně u těla. Ale Orákulum času si právě sem povolalo Edrika a jeho mnohé druhy.

Nervózní kormidelník se vznášel ve své nádobě s kořením v horní části obrovského gildovního maxitajleru a úzkostlivě vyhlížel okny své kajuty do krajiny vesmíru a svého vnitřního já. Kolem, jak jen daleko dohlédl a dokázal vytušit, pozoroval tisíce velikých gildovních lodí. Takové seskupení se neshromáždilo už celá tisíciletí.

Edrik a jeho druhové kormidelníci se podle předvolání dostavili na místo dané nijak pozoruhodnými souřadnicemi mezi hvězdnými soustavami a čekali, až jim ten nadpřirozený hlas dá další instrukce. Pak se kolem nich pletivo vesmíru nečekaně zakřivilo a vrhlo je všechny do této rozlehlé a hluboké prázdnoty, bez viditelné cesty zpátky.

Orákulum možná vědělo o jejich zoufalé potřebě koření. Kapitula pevně ovládala své zásoby, aby Gildu "vytrestala" za spolupráci se Ctěnými matre. Ta příšerná Matka velitelka se oháněla svou mocí, ale netušila, jakou škodu může napáchat, když hrozila, že zničí kořeněné písky, nebude-li po jejím! Šílenství! Snad jim samo Orákulum ukáže nějaký jiný zdroj melanže.

Zásoby Gildy se ztenčovaly den ode dne, jak kormidelníci konzumovali dávky, potřebné k navádění lodí zakřiveným vesmírem. Edrik nevěděl, kolik koření jim v četných skrytých zásobárnách ještě zbývá, ale administrátor Gorus a jeho lidé byli rozhodně znepokojení. Gorus už požádal o setkání na Iksu a Edrik ho tam měl za několik dní doprovodit. Lidští správci doufali, že Iksané dokážou vytvořit, nebo přinejmenším nějakými technologickými prostředky obejít nedostatek melanže. Další nesmysl.

Edrik vycítil, jak se cosi zvedá z hloubek jeho mysli, naplňuje mu vědomí jako doušek čerstvého, sytého kořeněného plynu. Ten drobný zvuk se šířil zevnitř a neustále sílil. Když se mu ve zmutovaném mozku konečně proměnil ve slova, slyšel je současně tisícinásobně, překrývala se s prorockou myslí ostatních kormidelníků.

Orákulum. Jeho mysl byla zdokonalená nepředstavitelným způsobem, i nad úroveň, jaké může

dosáhnout kormidelníkovy jasnozřivost. Orákulum tvořilo prastarý základ Gildy, povzbudivou kotvu všech kormidelníků.

"Právě tady, v tomto pozměněném vesmíru jsem naposledy viděla nelod', řízenou Duncanem Idahem. Pomohla jsem jí osvobodit se a vrátit se do normálního vesmíru. Ale znovu jsem ji ztratila. Lovci se svou tachyonovou sítí po lodi dál pátrají, a proto ji musíme najít jako první. Před námi vážně stojí Kralizec a na palubě nelodi se nachází rozhodující Kwisatz Haderach. Obě strany té veliké války ho chtějí, aby zvítězily."

Ozvěny jejích myšlenek naplňovaly Edrikovu duši chladnou hrůzou, která ho málem ochromovala. Slýchal legendy o Kralizecu, o bitvě na konci vesmíru, a zavrhoval je jako pouhé lidské pověry. Ale pokud se toho bojí i Orákulum...

Kdo je Duncan Idaho? O jaké nelodi to mluví? A především, jak ji mohlo nevidět samotné Orákulum? Jeho hlas odjakživa představoval konejšivou a vůdčí sílu. Teď však Edrik cítil v mysli toho ženského Orákula nejistotu.

"Pátrala jsem, ale nemůžu ji najít. Je to změt', táhne se skrz všechny jasnozřivé linie, které si dokážu představit. Moji kormidelníci, musím vám něco oznámit. Možná budu nucena požádat vás o pomoc, bude-li ta hrozba taková, jak si myslím."

Edrikova mysl zmateně tápala. Cítil hrůzu kormidelníků kolem sebe. Někteří z nich nedokázali zpracovat tuto novou informaci, která otřásla jejich křehkým spojením s realitou, a ve svých nádobách melanžového plynu zešileli.

"Ta hrozba, Orákule," řekl Edrik, "je to, že nemáme žádnou melanž -"

"Ta hrozba je Kralizec," zaduněl hlas v mysli všech kormidelníků. "Povolám vás, až budu své kormidelníky potřebovat."

Náhlym zhoupnutím mrštila všechny ty tisíce obřích maxitrajlerů Gildy zpátky ven z podivného vesmíru, rozptýlila je do běžného kosmu. Edrik se zmateně snažil zorientovat sebe i svou loď.

Všichni kormidelníci byli popleteni, vyvedeni z míry.

I přes výzvu Orákula Edrika stále sužovala mnohem sobečtější starost: Jak máme pomoci Orákulu, pokud nám všem chybí koření?

Mladý rákos hyne velmi snadno. Začátky jsou zkrátka doba velikého rizika.

PŮVODNÍ LADY JESSICA ATREIDOVÁ

Byl to královský porod, ale beze vši tradiční slávy a obřadnosti. Přihodilo-li by se to v jiné době, na vzdálené planetě Rakis, pobíhali by v ulicích fanatikové a křičeli by: "Paul Atreides se znovu zrodil! Muad'Dib! Muad'Dib!"

Duncan Idaho si na to nadšení dobře vzpomínal.

Když původní Jessica porodila původního Paula, vládla doba politických intrik, vražd a spiknutí, která vyústila ve smrt lady Anirulové, manželky imperátora Shaddama IV., a téměř i ve vraždu dítěte.

Podle legendy se všichni píseční červi na Arrakis zvedli nad duny, aby ohlásili příchod Muad'Diba. Bene Gesserit se nikdy nezříkal manipulace s masami pomocí trumpet, osudových znamení a bláznivých oslav splněných proroctví.

Narození prvního z historických gholů však nyní působilo úplně všedně, spíš jako nějaké laboratorní cvičení než jako náboženská událost. A přesto to nebylo jen tak nějaké dítě, ne jen ghola, ale Paul Atreides! Mladý pan Paul, z něhož se pak stal imperátor Muad'Dib a později slepý Kazatel. Kým se to dítě stane tentokrát? Kým ho přinutí se stát Bene Gesserit?

Zatímco Duncan čekal, až skončí proces rození, obrátil se na Sheeanu. Viděl v jejích očích uspokojení, ale i stísněnost, přestože přesně toto obhajovala. Dobře věděl, z čeho má Bene Gesserit strach: Paul měl ve svém rodokmenu potenciál. Téměř jistě se může znovu stát Kwisatzem Haderachem, možná dokonce s ještě většími schopnostmi než předtím. Doufá Sheeana se svými stoupenkyněmi z Bene Gesseritu, že ho tentokrát lépe ovládnou, nebo z toho bude pohroma ještě větších rozměrů?

Na druhé straně, co když je Paul právě ten, kdo je může zachránit před vnějším Nepřítelem?

Sesterstvo původně rozehrálo své šlechtitelské hry, aby vytvořilo Kwisatze Haderacha, a Paul ho na

oplátku hrozně zranil. Od doby Muad'Diba a dlouhé a hrůzné vlády Leta II. (což byl další Kwisatz Haderach) se Bene Gesserit děsil vytvoření dalšího podobného jedince.

Mnohé bojácné Ctihodné matky pozorovaly známky Kwisatz Haderacha v každé pozoruhodné schopnosti, dokonce i v předčasně vyspělém Duncanu Idahovi. Jedenáct předchozích Duncanových gholů bylo zabito ještě v dětském věku a některé proktorky se netajily s tím, že by rády zabily i jeho. Duncanovi už jen to pomyšlení, že by mohl odpovídat Paulovu typu mesiáše, připadalo absurdní.

Když benegesseritské sukovské doktorky zvedly dítě, zatajil se v Duncanovi dech. Vážné lékařky mu očistily lepkavé tekutiny z mladičké kůže, podrobily ho četným testům a rozborům, načež ho oblékly do sterilního teplého oblečku. "Je bez chyby, nepoškozený," ohlásila jedna z nich. "Úspěšný experiment."

Duncan se zamračil. Experiment? Takhle se na to dívají? Nedokázal od dítěte odtrhnout oči. Nával vzpomínek na mladého Paula ho málem oslepil: jak spolu s Gurneyem dávali chlapci první lekce boje s mečem a štítem, jak za vévodovy Války assassinů Duncan chlapce odvezl a schoval mezi domorodci na Caladanu, jak se rodina přestěhovala z rodového domu na Arrakis a padla do pastí, nastražené Harkonneny...

Ale cítil toho ještě mnohem víc. Při pohledu na zdravé dítě se pokoušel poznat v něm tvář Velkého imperátora Muad'Diba. Duncan věděl, jaká zvláštní bolest a pochybnosti na toto gholovské dítě čekají. Ghola Paul bude znát svůj minulý život, ale zatím si z něj nebude na nic pamatovat, aspoň pár let ne.

Sheeana vzala malého Paula do náruče a řekla tiše: "Pro fremeny to byl mesiáš, který je přišel dovést k vítězství. Pro Bene Gesserit to byl nadčlověk, který se vynořil za nesprávných okolností a vymkl se naší kontrole."

"Je to dítě," řekl starý rabbi. "A nepřirozené."

Rabbi, sám školený doktor Sukový školy, se porodu zúčastnil, i když jen neochotně. Měl k nádržím vyslovený odpor, ale vypadal jaksi poraženecky. Zamračeně a s utrápeným výrazem v očích řekl Duncanovi: "Cítím povinnost být tady. Slíbil jsem, že budu dohlížet na Rebeku."

Žena na stole, spojená s hadičkami a pumpami, byla už naprosto k nepoznání. Sní snad o svých dalších životech? Ztratila se v moři prastarých vzpomínek? Starému muži připadalo, že v její ochablé tváři vidí jistý odraz svého vlastního neúspěchu. Než benegesseritské doktorky vytáhly dítě z naběhlé dělohy, modlil se za Rebečinu duši.

Duncan se soustředil na dítě. "Kdysi dávno jsem obětoval život, abych Paula zachránil. Byl by vesmír lepší, kdyby byl toho dne zemřel pod noži sardaukarů?"

"Mnoho Sester by řeklo, že ano. Lidstvo se celá tisíciletí zotavovalo z toho, jak se svým synem změnil vesmír," řekla Sheeana. "Ale teď máme šanci ho vychovat náležitě a zjistit, co dokáže proti Nepříteli."

"I kdyby znovu změnil vesmír?"

"Změna je lepší než vyhlazení."

Druhá šance pana Paula, pomyslel si Duncan.

Vztáhl silnou ruku mistra meče a dotkl se drobné tvářičky dítěte. Stvoří-li se zázrak pomocí technologie, je to stále ještě zázrak? Dítě vonělo po léčích, dezinfekci a melanži, která se celé měsíce přidávala do mateřské nádrže, do přesně stanovené směsi, podle starého Scytalea nezbytné.

Zdálo se, že se oči dítěte na okamžik zaostřily na Duncana, i když tak malé dítě ještě nemohlo jasně vidět. Ale kdo může tvrdit, co může nebo nemůže vidět Kwisatz Haderach? Paul předpovídal budoucnost lidského rodu a ve své mysli putoval na místa, kam se jiní nedostali.

Tři benegesseritské sukovské doktorky se shlukly k sobě jako sudičky a s posvátnou hrůzou se dohadovaly o dítěti, které s takovou námahou vytvořily.

Rabbi se znechuceně odvrátil a vyrazil kolem Duncana ke dveřím zdravotního střediska. Než vyklouzl na chodbu, zamumlal ještě: "Zvrácenost!"

Benegesseritské doktorky upravily podpůrné přístroje a oznámily, že vyprázdněná axolotlská nádrž je připravena na oplodnění dalším zárodkem gholovského dítěte z uchovaných buněk tleilaxanského Pána.

Má-li někdo zjevnou potřebu, má současně i zjevnou slabost. Vznášejte požadavky opatrně, protože tím odhalujete svou zranitelnost.

KHRONE,

soukromá zpráva operativním Tvarovým tanečníkům

Iksanům se celá tisíciletí dařilo provádět zázraky, poskytovat to, co nikdo jiný nedokázal, a jen zřídka se jim nepovedlo splnit očekávání. Kosmické gildě nezbyvalo nic jiného než se vydat na Iks, potřebovala-li nekonvenční řešení nedostatku melanže.

Technokraté a výrobci na Iksu pokračovali ve výzkumu a svými vynálezy neustále posouvali hranice technologie. Během zmatku Rozptylu dosáhli Iksané významného pokroku v rozvoji strojů, považovaných dřív za tabu kvůli prastarým restrikcím, zavedeným po Služebníkem džihádu. Nákupem zařízení, podezřele se blížícího "myslícím strojům", se sami zákazníci stali spoluvíníky při překračování starověkých zákonů. Za takové situace bylo v zájmu všech zachovávat naprostou diskrétnost.

Když na Iks dorazila zoufalá delegace Gildy, byli už tam v tajnosti všude rozptýleni zástupci myriády Tvarových tanečníků. Khroně se setkání zúčastnil v roli iksanského inženýra - další krok v tak skvěle zinscenovaném tanci, že ani jeho účastníci nepozorovali vlastní pohyby. Nové Sesterstvo a Gilda si vykopou hroby samy. Khroně to považoval za vynikající věc.

Zástupci Gildy byli zavedeni do jedné z obřích podzemních továren, skrytých pod měděnými štíty a rušící snímáči. Nikdo kromě Iksanů se nikdy nedozví, že sem tato skupina dorazila. A kromě Tvarových tanečníků. Po desítkách let infiltrace se Khroně a jeho zdokonalení proměnliví druhové dokázali lehce přizpůsobit. Vypadali přesně jako vědci, inženýři a velkohubí byrokraté.

Khroně, nyní v roli zkušeného zástupce továrníka, měl krátké hnědé vlasy a huňaté obočí, vrásky kolem úst napovídaly, že je to tvrdě pracující funkcionář, osoba, na jejíž názor se dá spolehnout a jejíž závěry ob stojí před jakoukoli kontrolou. Tři další členy mlčenlivého shromáždění představovali rovněž Tvaroví tanečníci, ale mluvčí Iksanů byl (alespoň prozatím) pravý člověk. Hlavní továrník Šajama Sen zatím nezavdal důvod, aby ho nahradili. Vypadalo to, že mu jde o totéž jako Khroněovi.

Iksané a Tvaroví tanečníci sdíleli stěží tajené opovržení nad pošetilými strachy a fanatismem. Jde skutečně o invazi a dobytí, uvažoval Khroně, když by Iksané ten nový řád stejně přijali?

Obrovská hala byla plná sykotu výrobních linek, prchavých oblaků par z chladicích lázní a palčivých výparů slučujících se chemikálií. Někomu by ta směsice obrazů, zvuků a pachů mohla připadat rušivá, ale Iksané to považovali za konejšivý bílý šum.

Zpevněná nádrž kormidelníka Edrika se vznášela na suspenzorech, obklopená čtyřčlenným doprovodem v šedém. Khroně věděl, že navigátor bude představovat největší problém, protože jeho skupina má nejvíc co ztratit. Ta zmutovaná kreatura však nestála v čele vyjednávání. Ten úkol připadl mluvčímu Gildy Rentelu Gorusovi, chlapíkovi s bystrými očima, který svižně vystoupil kupředu. Z jinak holé lebky mu jako lano visel dlouhý bílý cop. Návštěvníci se obklopili oparem důležitosti a nároků, což mnoho napovídalo o rozměru jejich strachu. Pravá sebedůvěra bývá tichá a neviditelná.

"Kosmická gilda má své potřeby," řekl administrátor Gorus a přejel místnost svými mléčnými, ale nikoli slepými očima. "Dokáže-li je Iks naplnit, jsme ochotni zaplatit jakoukoli rozumnou cenu. Najděte nám východisko z pout, která nám nasadilo nové Sesterstvo."

Šajama Sen si založil ruce a usmál se. "A co tedy potřebujete?" Nehty na obou ukazováčcích měl kovové a vzorované kaleidoskopickými linkami soustavy obvodů.

Edrik připlul blíž k reproduktoru své silnostěnné nádoby. "Gilda potřebuje koření, abychom mohli navádět své lodě. Dokážou snad vaše strojní zařízení vyrábět melanž? Netuším, proč jsme sem vůbec přijeli."

Gorus věnoval kormidelníkovi zlostný pohled. "Já nejsem takový skeptik. Kosmickou gildu zajímá, jestli by se iksanské technologie nedaly pravidelně a spolehlivě využívat k navigaci - alespoň během současného obtížného přechodného období. Od časů Božského imperátora vyvinul Iks jisté výpočetní stroje, které by mohly kormidelníky nahradit."

"Jenom částečně. Stroje byly odjakživa méněcenné," řekl Edrik. "Chabé kopie pravých kormidelníků."

"Ní méně když bylo doopravdy třeba, ukázaly se jako užitečné," poukázal Šajama Sen. "Během různých vln Rozptylu využívalo mnoho lodí primitivní přístroje, aby mohly létat bez koření a bez kormidelníků."

"A spousta těch lodí se ztratila," přerušil ho Edrik. "Nikdy se nedozvíme, kolik se jich vrhlo do sluncí nebo do husté mlhoviny. Nikdy se nedozvíme, kolik se jich jednoduše... ztratilo, dorazilo do neznámých

hvězdných soustav a neidentifikovaných světů a nedokázalo najít cestu zpátky."

"Nedávno, když bylo ještě melanže dost - díky koření, vyráběnému v tleilaxanských nádržích - neváhala Gilda spoléhat se na své kormidelníky," řekl administrátor Gorus velice uvážlivě. "Ale teď se časy změnilly. Dokážeme-li předvést novému Sesterstvu, že nejsme závislí jen na něm, pak bude jejich monopol bezzubý. Možná už nebudou tak povýšené a neústupné a budou nám prodávat koření ochotněji."

"To se ještě uvidí," zavrčel kormidelník.

"Jisté skupiny užívaly navigační přístroje dál," dodal Šajama Sen. "Když se Ctěné matre začaly vracet z periferií, neměly žádné kormidelníky. Na služby Gildy spoléhaly jenom tehdy, když potřebovaly znát celou krajinu Starého impéria."

"A vy jste s nimi spolupracovali," řekl Khroné, jako by bodl jehlou. "Není na vás právě proto Sesterstvo nabroušeno?"

"I čarodějnice používaly vlastní lodě a obcházely Gildu," zaburácel Gorus. "Co se týče souřadnic Kapituly, nedůvěřovaly donedávna ani nám, bály se, že bychom její polohu prodali Ctěným matre."

"A udělali byste to?" zeptal se Sen pobaveně. "Ano, myslím, že ano."

"To nemá s debatou o navigačních přístrojích co dělat," ut'al administrátor Gildy další diskuse.

Hlavní továrník se usmál a křísil nehty o sebe, čímž vyslal po liniích obvodů příval jisker, jako když drobné fosforeskující krysy cupitají bludištěm. "Ty umělé přístroje nejsou přesné, praktické ani nezbytné, přesto jsme je instalovali do několika lodí, dokonce i donedávna. Nespoléhaly na ně žádné lodi Gildy ani nezávislá plavidla, jejich základním účelem bylo předvést Tleilaxanům a kněžím Rozděleného boha, že dokážeme existovat bez jejich koření. Plány však byly na mnoho století u ledu."

Gorus pokračoval: "Za příslušného finančního podnětu byste snad mohli tu starou technologii oživit a posunout ji na vyšší úroveň?"

Khroné musel ze všech sil ovládat své proměnlivé obličejové svalstvo, aby se nezačal usmívat. To bylo přesně to, v co doufal.

Hlavní továrník Sen také vypadal nesmírně potěšen. Prohlížel si zpevněnou Edrikovu nádrž, upoutala ho její konstrukce. "Kormidelníci možná měli nasadit svou jasnozřivost a předpovědět, že nastane tenhle nedostatek melanže."

"Naše jasnozřivost takhle nefunguje."

Gorus zdůraznil: "Nové Sesterstvo je nyní jediným dodavatelem melanže - a jeho Matka velitelka Murbella neustoupí, ani na naše naléhavé prosby."

Edrik dodal: "Setkali jsme se s ní. Není s ní rozumná řeč."

"Mně připadá, že Murbella si je přesně vědoma své síly a vyjednávací pozice," poznamenal hlavní továrník nevzrušeně.

"Rádi bychom čarodějnicím tu pozici přebrali, ale to dokážeme jen s vaší pomocí," řekl administrátor Gildy. "Dejte nám další možnost."

Khroné věděl, že jeho podpora by moc nezmohla. Když však poslouží jako strašák, pomůže sblížit alianci ostatních. "Vyvinout tak složitý navigační přístroj - a použít ho nejen jako pouhý symbol - by vyžadovalo technologii, nebezpečně blízkou myslícím strojům. Musí se uvážit zákazy Služebnického džihádu."

Sen, Gorus a dokonce i kormidelník reagovali opovržlivě. "Když gildovní lodě nebudou schopny létat a veškeré cestování vesmírem se ochromí, pak lidé rychle zapomenou na staré příkazy džihádu," řekl administrátor.

Khroné se obrátil k hlavnímu továrníkovi, svému zdánlivému šefovi. "Byl bych poctěn, kdyby Iks tu výzvu přijal, pane. Mé nejlepší týmy mohou hned zahájit práci na modifikaci početních kompilátorů a přístrojů matematických projekcí."

Šajama Sen se na gildaře usmál. "Cena bude vysoká. Nejspíš v procentech. Kosmická gilda a CHOAM patří mezi naše nejlepší zákazníky... a naše svazky mohou stále sílit."

"CHOAM jistě přispěje, pokud uvidí, že je nutné udržet v chodu mezihvězdný obchod," připustil Gorus.

Jak jen se tihle gildaři snaží zakrýt své zoufalství! Khroné usoudil, že nejlepší bude nasměrovat je k jinému cíli. "Zatímco si Bene Gesserit a Ctěné matre šly navzájem po krku, Gilda a CHOAM nikým

nerušeny pokračovaly v komerční činnosti. Nové Sesterstvo nyní tvrdí, že po nich jde mnohem horší nepřítel, po nás všech, a to zvnějšku."

Gorus si neslušně odfrkl, jako kdyby k tomu měl hodně co říci, ale spolkl svůj názor jako dusivý knedlík hlenu.

Hlavní továrník shlédl přes nos. "Existuje nějaký důkaz, že ten nepřítel vůbec existuje? A je nepřítel Sesterstva a Ctěných matre nutně nepřítelem Iksu, Gildy nebo CHOAM?"

"Obchod je obchod," řekl Edrik bublavým hlasem. "Všichni ho chtějí. Gilda chce kormidelníky a my chceme koření."

"Nebo navigační přístroje," dodal Gorus.

Khrone klidně přikývl. "Tudíž se vracíme k nezbytné ceně za iksanské služby."

"Dokážete-li vyrobit, co chceme, pak budou vaše zisky - a samozřejmě i změna v rovnováze moci - nesmírné. Jsem přesvědčen, že nalezneme schůdnou cestu pro obě strany." Zatímco administrátor mluvil, kormidelník stále vypadal nesvůj.

Khrone dovolil svému falešnému obličejí nepatrně spokojený úsměv. Od vzdálených nejvyšších pánů, kteří ho prostřednictvím tachyonové sítě neustále pozorovali, už dostal přístup k jakýmkoli navigačním kalkulátorům, jaké by jen Gilda mohla potřebovat. Taková technologie nebyla vůbec nic ve srovnání s tím, co "Nepřítel" dokázal. Pro Khronea bude jednoduché předstírat, že tu technologii na Iksu vyvinul, a potom ji za velké peníze prodá Gildě.

Tovární zařízení kolem nich dál produkovalo zvuky a pachy dynamického průmyslu. "Stejně se mi nelíbí dopady techniky, které nahrazují pravé navigátory." Edrik působil, že je ve své nádrži jako v pasti.

"Jsi povinován Kosmické gildě, Edriku," připomenul mu stroze Gorus. "A my uděláme, co je třeba, abychom jako organizace přežili. Nemáme v té věci na výběr."

Léčení rány může bolet víc než zranění samo. Nedovolte bolístce zhnisat jen kvůli tomu, že nechcete snášet chvilkovou bolest.

FLORIANA NICUSOVÁ ,
benegesseritská doktorka Sukový školy

Murbella kráčela s Janess - nyní už Ctihodnou matkou Janess - pozůstatky umírajících zahrad kolem Centrály. Zastavily se u kamenitého koryta vyschlého potoka, jemuž ukradlo vodu dramaticky se měnící klima na Kapitule. Ohlazené kamínky bolestně připomínaly bystrý potůček, který se tudy kdysi hnál.

"Teď jsi moje zástupkyně, ne už moje dcera." Věděla, že ta slova musí znít mladé ženě drsně, ale s Janess to nehnulo. Obě dvě chápaly, že od nynějška musí udržovat příslušný citový odstup, že Murbella musí být Matka velitelka, ne matka. "Benegesseritanky i Ctěné matre se pokoušely zakázat lásku, ale mohou zakázat jen její projevy, ne myšlenku nebo ten cit. Matku představenou Odradovou nazývaly její Sestry kacířkou, protože věřila v moc lásky."

"Rozumím, matko... velitelko. Každá z nás se musí kvůli novému řádu něčeho vzdát."

"Budu tě učit plavat tím, že tě hodím do rozbouřené vody. Mám obavy, že tato metafora se na Kapitule už moc dlouho neudrží. Spoléhám na tebe, že budeš postupovat rychleji než kdokoli jiný z našich frakcí. Zabrало to šest let boje, přitáhnout obě strany dohromady, aby se ženy naučily společně žít. Taková zásadní změna může trvat i celé generace, ale my jsme postupovaly mílovými kroky."

"Duncan Idaho tomu říkal, kompromis na kordy'," citovala Janess.

Murbella povytáhla obočí. "Vážně?"

"Můžu ti ukázat historický záznam, jestli chceš."

"To je výstižné označení. Nové Sesterstvo ještě není tak hladce běžící stroj, jak jsem doufala, ale přesvědčila jsem Sestry, aby se přestaly navzájem zabíjet. Aspoň většinu z nich."

Na okamžik pomyslela na odvěkou Janessinův Nemesis, Caree Debrakovou, která zmizela z ubytoven studentek jen pár dní předtím, než měla podstoupit Agónii. Caree tu proměnu označila za vymývání mozků a vytratila se do noci. Jen málo Sester ji bude postrádat.

"Za normálních okolností," pokračovala Murbella, "bych přehlédla, že některé Ctěné matre nepřijímají moji vládu. V rámci svobody projevu a prezentace protichůdných filozofií. Ale ne teď."

Janess se držela zpříma, dávala tak najevo, že je na svůj úkol připravena. "Odpadlické Ctěné matre ještě pořád ovládají velkou část Gammu a tucet jiných planet. Zmocnily se těžebních operací súkamenů na Buzzellu a soustředily nejmocnější síly na Tleilaxu."

Během uplynulého roku shromáždila Matka velitelka síly Sester a tvrdě je trénovala ve spojených bojových taktikách Ctěných matre a Bene Gesseritu. Svazek mezi oběma frakcemi se nejlépe taval v tyglíku osobního boje. "Nastal čas, abych dala svým svěřenyním nějaký cíl."

"Přestat cvičit a začít bojovat," řekla Janess.

"Další Duncanův citát?"

"Neuvědomuju si... ale myslím, že by to taky tak nějak řekl."

Murbella se suše usmála. "Ano, to nejspíš ano. Pokud se k nám ty odpadlice nepřipojí, musíme je vyhladit. Nepřipustím, aby nám vrazily nůž do zad, až se soustředíme na skutečné bitvy."

"Měly celé roky na to, aby si upevnily pozice. Nepadnou bez tvrdého boje."

Murbella přikývla. "Naše nejbližší starost je teď enkláva disidentů přímo tady na Kapitule. Trápí mě jako tříška v dlani. V nejlepším případě způsobí nepříjemnou bolest. V nejhorším zhnisá a rozšíří se. Ta tříška se musí v každém případě vytáhnout."

Janess přimhouřila oči. "Ano, jsou moc blízko centru. I kdyby proti nám ti disidenti z Kapituly otevřeně nic nepodnikli, pro pozorovatele zvenku znamenají známku naší slabosti. Ta situace mi připomíná další moudrou poznámku z prvního života Duncana Idaha. V záznamu, který pořídil, když žil mezi fremeny na Duně, tvrdil: 'Otvor v kanátu je pomalá, ale osudová slabina. Objevit tu díru a ucpat ji je těžký úkol, ale v zájmu všeobecného přežití se musí udělat'."

Matku velitelku to potěšilo a pobavilo zároveň. "Cituješ toho spoustu z Duncanových zápisků, ale nezapomínej myslet sama. Jednou pak začnou jiní citovat tebe." Její dcera se s tou myšlenkou chvíli potýkala, pak přikývla. Murbella pokračovala. "Pomůžeš mi utěsnit tu díru v kanátu, Janess."

Bašárka hlavních sil nového Sesterstva Wikki Aztinová obětovala čas a nejlepší prostředky na výcvik Janess pro její první obtížný úkol. Wikki měla při každé příležitosti po ruce smysl pro humor a nějakou historku. Nahrbená žena s podlouhlou tváří a nevšední energií trpěla vrozenou srdeční vadou, která jí zabránila pokusit se o Agónii, proto se také Wikki nikdy nestala Ctihodnou matkou. Místo toho byla přidělena k vojenským operacím Sesterstva, kde rychle stoupala od hodnosti k hodnosti.

Reflektory před přístřeškem Matky velitelky na izolovaném cvičišti osvětlovaly útočné toptéry, které Janess připravovala na divoký útok následujícího dne.

Domácí úklid, tak tomu říkala Murbella. Ty rebelky ji zradily. Bylo to něco jiného než cizinky, které nikdy nepoznaly učení Sesterstva, nebo pomýlené ženy, které nevěděly o hrozbě blížícího se Nepřítele. Murbella nenáviděla brzdu Ctěných matre na Buzzellu, Gammu a Tleilaxu, ale ty ženy neznaly nic lepšího. Kdežto místní disidentky - jejich zradu považovala za něco mnohem horšího. Byla to osobní urážka.

Když Janess zamířila za svými povinnostmi a ocitla se z doslechu, přiblížila se Murbella k bašárce. Wikki řekla: "Víš, že se některé Sestry sázejí proti tomu tvému mláděti, Matko velitelko?"

"Myslela jsem si to. Připadá jim, že jsem na ni naložila příliš odpovědnosti moc brzy po tom, co se stala Ctihodnou matkou, ale ji to jen přimělo tvrději pracovat."

"Pozorovala jsem, že se do toho zakousla s novým odhodláním. Snažila se dokázat, že nemají pravdu. Má povahu po tobě a váží si Duncana Idaha. Všichni ji pozorují a ona se těší na příležitost, kdy bude moci vyniknout, dát příklad ostatním." Wikki se zadívala do noci. "Vážně nechceš, abych se zítra zúčastnila toho útoku? Konflikt se odehraje blízko základny, bude malý, ale důležitý. Bylo by... příjemné procvičit se naostro."

"Potřebuji, abys zůstala tady a dávala pozor. Někdo by se mohl pokusit o puč, když budu pryč z Centrály."

"Myslela jsem, že se ti povedlo smazat rozdíl."

"Je to nestabilní rovnováha." Murbella si povzddechla. "Někdy si přeju, aby na nás ten skutečný Nepřítel vážně zaútočil - a přinutil všechny ty ženy bojovat na jedné straně."

Následující ráno Murbella a její oddíl vyrazily. Janess se spolu s ní hnala ve vedoucí toptěře nad

povrchem planety. I před výcvik a důvěru, kterou do ní matka vkládala, byla Janess pořád ještě zelenáč, nezralý k vydávání rozkazů.

Matka velitelka několik let neochotně přivírala oči nad dezertérkami a rebelkami, ale teď usoudila, že dál už to dělat nemůže. Jejich sídla byla příliš velkou slabinou i v tak odlehlých oblastech, magnetem pro potenciální sabotéry a možnou základnou pro nějaké mohutnější síly zrádcovských Ctěných matre odkudkoli.

Murbella neměla žádné pochybnosti o tom, co musí udělat, a žádný soucit. Nové Sesterstvo zoufale potřebovalo schopné bojovnice, a tak by dezertérky uvítala zpátky mezi své ovečky, ale nedělala si velké naděje, že by to některá z nich přijala. Tyto ženy už ukázaly svou pravou barvu, projevíly se jako zrádkyně a kverulantky. Uvažovala, co by v takové situaci udělal Duncan.

Jak se letka blížila nahlášenému místu tábora, oznámila Janess, že zachytila stopy tepla a vysílání. Bez pobízení nařídila všem plavidlům aktivovat štíty pro případ, že by na ně rebelky začaly pálit ze zbraní, ukradených ze zbrojnic Kapituly.

Sotva však Janess se svými taktickými důstojnicemi poprvé prohlédly oblast výškovými snímači, neobjevily v blízkosti žádné nepřátelské plavidlo ani vojenské zařízení, jen pár stovek slabě vyzbrojených žen, snažících se skrýt v hustých jehličnatých lesích dole. Přestože sněhové skvrny působily v termální mapě oblasti velké rozdíly, lidská těla se v ní rýsovala jako ohně.

Murbella přepnula monitor na vizuální obraz a zachytila dezertérky, z nichž mnohé poznala. Některé utekly už před lety, ještě předtím, než zabila Annine, jednu z jejich výřečných mluvčích.

Zaburácela na rebelky z reproduktoru toptéry: "Tady Matka velitelka Murbella. Přicházím vám nabídnout olivovou ratolest. Vzadu naší formace máme dopravní toptéry, připravené odvézt vás všechny zpátky do Centrály. Složíte-li zbraně a budete spolupracovat, zajišťuji vám amnestii a možnost přeškolení."

Spatřila dole Caree Debrakovou. Nenávidná mladá žena na ně namířila farzeovou pušku. Vyštěkly dvě drobné rány a o štíty toptéry neškodně udeřily rychlé rozžhavené střely.

"Máme sakra štěstí, že to není laserová zbraň," řekla Murbella.

Janess se zatvářila překvapeně. "Ty jsou přece na Kapitule zakázány."

"Spousta je toho zakázaná, ale ne všichni zákazy dodržují." Murbella zlostně stiskla zuby a znovu promluvila do reproduktoru, tentokrát ostřejším tónem. "Opustily jste své Sestry v době krize. Hod'te ty rozpory za hlavu a vraťte se s námi. Nebo jste zbabělé, bojíte se postavit pravému Nepříteli?"

Caree znovu vystřelila z farzeové pušky a štíty toptéry pokropila další sprška roztavených střel.

"Aspoň jsme nevypálily první." Janess se podívala na matku. "Připadá mi, že vyjednávání s nimi je ztráta času, Matko velitelko. Můžeme nasadit uspávací šípky, odzbrojit je, násilím je odvést zpátky do Centrály a tam se je pokusit získat." Dole pod nimi se chopila zbraní spousta dalších rebelek a bez účinku začaly střílet na útočné síly Sesterstva.

Murbella zavrtěla hlavou. "Zpátky do stáda je už nikdy nedostaneme."

"Neměly bychom si tedy vyzkoušet omezený vojenský střet, jen tak, abychom jim dodaly strach? Naší nové jednotce to poskytne bitevní praxi. Vysadíme bojovnice a pošleme je zaútočit a zneškodnit jejich základny. Pokud naše zkušenosti z boje zblízka nestačí na porážku téhle bandy, nebudeme mít šanci ani proti opravdovým děvkám, které měly celé roky na budování obrany svých planet."

Murbella pozorovala, jak na ně rebelky střílejí z pušek, a cítila čím dál tím větší vztek. Promluvila a samotné jí to znělo jako skleněné střepy. "Ne. Tím bychom jenom riskovaly další naše věrné Sestry. Nepřijedeme tady ani o jedinou bojovnici." Otřásla se při pomýšlení, kolik škody by tyto ženy mohly natropit, kdyby předstíraly porážku a pak začaly jejich řád ničit zevnitř. "Ne, Janess. Ony se už rozhodly. Nikdy jim nemůžeme věřit. Už nikdy."

Dceři se rozsvítily oči pochopením. "Nejsou nic víc než obtížný hmyz. Máme je vyhubit?"

Dole pod nimi probíhaly mezi stromy další disidentky, vynořovaly se z hustého borového porostu s těžšími zbraněmi.

"Vypněte štíty a začněte pálit," zvolala Murbella do vysílačky, která spojovala všechna útočná plavidla.

"Nasad'te zápalné bomby a zapalte les." Nějaká důstojnice z jiné toptéry zaprotestovala, že je to příliš tvrdá reakce, ale Murbella ji přerušila. "Bez diskuse."

Její osobně vybraná jednotka začala pálit a v sálající ohnivé lázni nikdo nepřežil. Matka velitelka z toho neměla radost, ale ukázala, že je-li vyprovokována, dokáže udeřit jako škorpión. Doufala, že to snad zabrání dalším nepokojům a odporu.

"Ať se z toho stane příklad, na který se bude dlouho vzpomínat," řekla. "Nepřítel mezi námi může natropit škody stejně jistě jako Nepřítel zvnějšku."

JEDENÁCT LET PO ÚNIKU Z KAPITULY

Caladan: třetí planeta soustavy Delta Pavonis; rodný svět Paula Muad'Diba. Planeta byla později přejmenována na Dan.

TERMINOLOGIE IMPÉRIA (AKTUALIZOVANÁ)

Když bylo gholovi barona Vladimira Harkonnena sedm let, nařídili Tvaroví tanečníci Uxtalovi, aby ho vzal na mořský svět Dan.

"Dan... Caladan. Proč tam jedeme?" ptal se Uxtal. "Má to něco společného s tím, že to byl kdysi domov rodu Atreidů, nepřátel rodu Harkonnenů?" Z radosti, že se dostane od Vrchní ctěné matre Helliky, našel Ztracený Tleilaxan odvahu považovat Tvarového tanečníka za svého zachránce.

"Něco jsme tam našli. Něco, co nám dovolí použít oživeného barona." Doprovodný Tvarový tanečník zvedl ruku a zarazil otázku, kterou se mu Uxtal chystal položit. "To je všechno, co potřebuješ vědět."

Uxtal se často modlil za den, kdy se zbaví toho těžko zvladatelného gholovského dítěte, ale teď se strachoval, aby Khrona nenapadlo, že jeho užitečnost skončila. Tvaroví tanečníci se možná postaví za něj, položí mu ruce na oči a stisknou, jako to udělali Stařešinovi Burahovi...

Pospíchal k raketoplánu, který ho měl s tím spratkem odvézt z Tleilaxu. Jako osobní mantru si mumlal: Pořád jsem ještě naživu. Pořád naživu!

Aspoň se dostane dál od Ingvy a Helliky, od zápachu slepů a křiku mučených obětí, z nichž se zdímaly bolestmi vyvolané chemikálie. V letech, které do té doby uplynuly, se Hellika dál těšila z mladého Vladimira Harkonnena. Byli jeden jako druhý. Uxtala mrazilo, když slyšel sedmiletého chlapce a Vrchní ctěnou matre, jak se společně smějí a diskutují o lidech, kteří si už dál nezaslouží žít, vybírají oběti pro laboratorní mučiny.

Nebezpečný chlapec královně přetvářky neustále donášel, hlásil jí domnělé chyby nebo neuvážené činy, které provedli laboratorní asistenti. Uxtal tak přišel o mnoho svých nejlepších pomocníků a intrikářské děcko si plně uvědomovalo svou moc. Uxtal v gholově přítomnosti jen stěží držel vlastní hrůzu na uzdě. I když byl Vladimír ještě dítě, výškou se drobnému Tleilaxanovi téměř vyrovnal.

Uxtalovi se však nečekaně povedlo získat si u gholy přízeň, a to dokonce s tou výhodou, že vrazil klín mezi chlapce a Helliku. Jako Tleilaxan měl řadu osobních zvyků, které jiní považovali za nechutné, jako například sklon vydávat neslušné tělesné zvuky. Jakmile Uxtal zaznamenal baronovu zálibu v podobných vulgárnostech, začal svůj zlozvyk v jeho přítomnosti ještě přikrášlovat, což ho s ním spojilo svérázným poutem.

Helliku Vladimirova přelétavá pozornost rozčílila. Zachovala se stejně dětinsky jako malý ghola a přestala se s ním scházet. Když dorazil gildovní koráb, aby Uxtala a ghola odvezl na Dan, reagovala s povýšeným nezájmem. Vystrašený výzkumník ale věděl, že bude čekat, až se vrátí...

Na závěr cesty zakřiveným vesmírem slétli Tleilaxan a jeho svěřenec raketoplánem dolů na vodní planetu. Po cestě spolu hráli soukromou hru, soutěžili o to, kdo dokáže být nechutnější, a pokoušeli se vyprovokovat nějakou reakci od netečných Tvarových tanečníků s kamennými tvářemi, kteří je doprovázeli. Vladimír s úžasným repertoárem skatologického nadání vyluzoval tak odporné zvuky a nepříjemné pachy, jaké Uxtal ještě nezažil. Po každém tom projevu se andělský hošík d'ábelsky zašklebil.

Uxtal přiznal porážku, věděl, že je bezpečnější s Harkonnenem prohrát než naopak, i když se jim Vrchní ctěná matre Hellika právě nedívá přes rameno.

Jeden z Tvarových tanečníků stál u okénka raketoplánu a ukazoval ven. "Ruiny hradu Caladan, starého domova rodu Atreidů." Stavba ležela v kamenných rozvalinách na okraji útesu nad mořem s přistávací

dráhou nedaleko od okraje sousední rybářské vesnice.

Tvarový tanečník měl zjevně v plánu odvézt Vladimira na místo, které by v něm mohlo spustit vnitřní reakci. Uxtal však v chlapcových očích, černých jako uhel, nezachytil žádný záblesk poznání, žádnou jiskru paměti. Gholovský baron byl ještě příliš mladý na to, aby nabyl zpět své vzpomínky. Díky přemístění do prostředí jeho arcinepřátel se spoustou potenciálních spouštěcích mechanismů vzpomínek by v něm možná nakonec mohli něco probudit, nebo přinejmenším položit slušný základ úspěchu.

Možná, že právě to od nich Khrono chtěl. Uxtal v to doufal a přál si, aby mohl zůstat tady na Danu napořád. Přestože mořský svět působil jaksi prostě a vlhce, po Bandalongu mu připadal jako obrovské zlepšení.

Jakmile vystoupili z raketoplánu na dlážděnou dráhu, zahleděl se Vladimír na rozpadlý hrad. Střapaté vlasy mu povlávaly v mořském vánku. "Tady žili moji nepřátelé? Odtud pocházel vévoda Leto Atreides?"

Uxtal neznal odpověď jistě, ale věděl, co chce ghola slyšet. "Ano, musel být tady, kde právě stojíš, musel dýchat stejný vzduch, který máš teď v plicích."

"Proč si nemůžu vzpomenout? Chci si vzpomenout. Chci vědět víc, než jsi mi řekl, víc, než vidím na fólicích." Dupl si o zem.

"A jednoho dne se to stane. Jednoho dne se ti všechno zase vybaví."

"Chci to hned!" Chlapec vzhledl a s podrážděným výrazem našpulil rty. Uxtal věděl, že to znamená potenciální nebezpečí.

Vzal ho za ruku a rychle vedl k čekajícímu pozemnímu autu, než jeho vztek stačil explodovat. "Pojď, zjistíme, co tu objevili Tvaroví tanečníci."

Znát rozhodnutí a chyby druhých může děsit. Častěji mi to však připadá jako útěcha.

CTIHODNÁ MATKA SHEEANA ,
zápisky z Ithaky

Na kovové zdi Sheeaniny kabiny visel van Goghův obraz. Než utekla z Kapituly, ukradla to mistrovské dílo z prostor Matky představené. Ze všech zločinů, které při tom útěku spáchala, byla krádež van Gogha její jediný sobecký a neospravedlnitelný čin. Celé roky čerpala útěchu z toho mistrovského uměleckého díla a ze všeho, co představovalo.

Sheeana stála před obrazem a pozorovala ho bez mrknutí oka, světelné panely nastavené tak, aby ho dokonale osvětlovaly. Přestože tu malbu mnohokrát puntičkářsky studovala, díky skvrnám jasných barev, silným tahům štětce a chaotickým vlnám tvůrčí energie pronikala do její podstaty stále nanovo. Van Gogh, hluboce narušený člověk, proměnil ty skvrny a šmouhy barev na geniální dílo. Dokázal by tohle vytvořit ryzí, chladný rozum?

Chalupy v Cordeville před dávnými věky přežily atomovou zkázu Země, Služebnický džihád a následující doby temna, pak Muad'Dibův džihád, pětáctileté století Tyranovy vlády, dobu Hladomoru a Rozptyl. Toto křehké umělecké dílo bylo bezpochyby požehnáno.

Jeho tvůrce však vášně přivedly až na pokraj šílenství. Van Gogh vložil svou vizi do barvy a tvaru, obrazného dojmu reality tak intenzivní, že se dala tlumočit pouze na plátně.

Jednoho dne ukáže ten obraz gholovským dětem. Nejstarší z nich, Paul Atreides, měl nyní pět let a vykazoval všechny známky normálního chlapce. Jeho "matka" Jessica byla o rok mladší, stejného věku jako ghola válečníka a mentata Thufira Hawata. Paulově lásce Chani byly teprve tři roky, kdežto historický zrádce rodu Atreidů Wellington Yueh měl dva roky. Narodil se v době, kdy Sheeana konečně dovolila Scytaleovi vytvořit si vlastního ghola. Velký planetolog a vůdce fremenů Liet-Kynes byl roční dítě a naib Stilgar se právě narodil.

Bude trvat roky, než Bene Gesserit dospěje k šanci spustit vzpomínky těchto gholů, než se historická obnovená stvoření budou moci stát zbraněmi a nástroji, které Sheeana potřebuje. Kdyby jim ukázala van Goghovu malbu už teď, reagovaly by děti na základě nějakého instinktu ze svých minulých životů, nebo by se na obraz dívaly čerstvými očima?

Originál restauroval a oživil nějaký génius z Iksu. Mistrovskou práci zapečetila a před dalším stárnutím chránila neviditelná tenká, ale pevná vrstva plazy. Iksanský restaurátor malbě nejen vrátil její původní

krásu, ale dodal i interaktivní simulaci, takže vděčný divák si mohl projít proces každého tahu štětce, vidět ten složitý a zároveň jednoduchý zázrak v procesu tvorby, jednu vrstvu barvy po druhé. Sheeana tu instruktážní simulaci zažila tolikrát, až měla pocit, že by ty domky dokázala namalovat sama se zavřenýma očima. Ale i kdyby vytvořila dokonalou kopii, nebylo by to totéž jako originál.

Sheeana zacouvala ke své posteli a posadila se, aniž odtrhla oči od malby. Připadalo jí, že hlasy ze zděděných vzpomínek obraz oceňují, i když ten neustálý šum udržovala pod kontrolou.

Rozhněvaným tónem k ní teď zevnitř promluvila Odradová. Jsem přesvědčená, že ostatní Sestry považují krádež Vincentova obrazu za vážnější věc než krádež nelodi nebo červů z pouštního pásu. Ty věci se dají nahradit, ale mistrovské dílo ne.

"Možná nejsem ta osoba, za kterou jsi mě měla. Na druhé straně já - víc než kdokoli jiný - nedokážu dostat tomu mýtu, který se kolem mě vybudoval. Má Sheeanin kult ve Starém impériu ještě pořád své stoupence? Ještě pořád mě to tvoje vykonstruované náboženství uctívá jako anděla a spasitele?"

Bene Gesserit znal obrovskou sílu nepolevující víry v široké populaci. Sestry využívaly víry jako zbraň - tvořily je, řídily a vypouštěly, jako když se vypouští šíp z napjatého luku.

Víry byly zvláštní věc. Rodily se s objevením nějakého silného a charismatického vůdce, přesto však ještě zesílily, když tato klíčová postava zemřela, zvláště šlo-li o mučednickou smrt. Žádná armáda nikdy nedokázala bojovat tvrději bez svého bašára, žádná vláda neuměla vládnout pevněji bez krále nebo prezidenta, ale víra bez Sheeany se začala rozšiřovat rychleji, jakmile stoupenci uvěřili, že je mrtvá. Sheeanin jedinečný původ poskytl missionarii protectivě spoustu látky, s níž se dalo pracovat, dostatek suroviny na přitáhnutí fanatických davů.

Byla ráda, že se nachází ve svých tichých, poklidných prostorách, daleko od toho všeho.

Při pomyslení na to, že by byla domnělou mučednicí, kolem které se vytvoří silná církev, cítila, jak se v ní probouzí a zvedá jiný život, nějaký vzdálený prastarý hlas: Muad'Dib i Liet-Kynes varovali před nebezpečím následování charismatického hrdiny.

Když jí to životy v ní dovolily, ráda se ponořila hluboko do Zděděných vzpomínek, hleděla dál a dál zpátky časem, do vln a zpěněných peřejí řeky historie. "Souhlasím. A proto je třeba ty, kdo obětují své životy pro takovou věc, pozorovat a vést."

Vést? Nebo manipulovat?

"Rozdíl je jen ve slovech, ne ve smyslu."

Jsou doby, kdy je manipulace s masami jedinou cestou, jak vybudovat přiměřenou obranu. Bojová síla fanaticů dokáže překonat libovolný počet nepřátelských zbraní.

"Paul Muad'Dib to prokázal. Jeho krvavý džihád otrásl celou galaxií."

Ten druhý hlas v ní se zasmál. Rozhodně nebyl první, kdo použil tuhle taktiku. Hodně se poučil z minulosti. Hodně se naučil ode mě.

Sheeana zaměřila vnitřní zrak hluboko do své mysli. "Kdo jsi?"

Jsem někdo, kdo zná toto téma líp než většina jiných. Líp než téměř kdokoli. Hlas se odmlčel. Jsem Serena Služebnice. Položila jsem základ všech svatých válek.

S čerstvým varováním Sereny Služebnice v hlavě kráčela Sheeana chodbou v jednom z nižších pater. Sheeana posoudila všechny frakce na palubě Ithaky, každou s vlastním programem a deformacemi, a uvědomila si chybějící, i když nesrozumitelný zdroj informací: zajaté futáry.

Celých pět let poté, co jeden z nich utekl z cely a zabil jednu Sestru, nižší proktorku, nezpůsobili tyto tvorové žádné další potíže. Sheeana je tu a tam navštěvovala a se všemi si povídala, ale všechny pokusy o získání nějakých užitečných informací dosud zklamaly. Serena Služebnice jí však dala novou naději - nasadit jako zbraň náboženský respekt.

Věřila si, že se v případě potřeby dokáže ochránit, a tak z velké kabiny, kde futáři nyní žili, vypustila toho, který si říkal Hrrm. Před lety, když našla Hrrma volného dole v chodbách, udělala, co se dalo, aby mu a jeho druhům poskytla více prostoru. Byli to predátoři, divocí tvorové, potřebovali běhat a bloumat. A tak Sheeana opatřila jeden pancéřovaný skladovací prostor bezpečnostními systémy a nařídila několika proktorkám a hrstce pracovitých rabbiho židů, aby jim vybudovali simulované životní prostředí. Futáři se sice novým příbytkem ošidit nenechali, ale byl jim příjemný. Nebyla to sice úplná svoboda,

přesto to bylo mnohem lepší než strohé oddělené vězeňské kobky.

Během budování toho zvláštního arboreta se Sheeana všemožně snažila zjistit, jak vypadal jejich původní domov s Psovody, ale futáři jí svěřili jen pár detailů. Měli velice omezený slovník. Když řekli "stromy", nedokázala je přimět k tomu, aby popsali velikost nebo druh. A tak sáhla k tomu, že jim předváděla obrázky, dokud konečně neožili a neukázali na vysokou osiku se stříbrnou kůrou.

Sheeana se přesvědčila, že nejbližší chodby a výtahy jsou prázdné, že v nich nečíhá nic rušivého ani hrozivého, a pak odvedla nervózního zvířecího člověka do vyhlídkové kabiny nad nákladní prostor, zaplněný pískem.

Hrrm kráčel ostražitě vedle ní. Ctěné matre ho týraly tak hrozně, že se zdráhal někomu věřit, ale za ty roky, kdy Sheeana futáry navštěvovala, ji začal přijímat. Často si s těmi tvory v jejich prostorách povídala, pokoušela se z nich vytáhnout nějaké informace. Futáři sice byli příliš prostí a přímí na to, aby udrželi tajemství, ale jednoduše nechápali hlubší smysl věcí, kterým rozuměli.

Sheeana usoudila, že v zájmu získání informací na ně musí zapůsobit silnějším dojmem. Navzdory svým obvyklým zásadám se rozhodla představit se jim tak, jak ji vykreslovala missionaria protectiva - jako náboženskou postavu, která vládne tajemnými silami. Futáři ji uvidí v jiném světle. Možná, že když na Hrrma udělá dojem, odpoví jí na stále stejné otázky jiným způsobem.

Na pozorovatelně futár přistoupil k plaskleněnému oknu a podíval se dolů na písek v nákladním prostoru. Panenky se mu rozšířily a chřípí rozšířilo, když tam uviděl pohyb, chvějící se duny. Zvedl se jeden z velkých červů, rozměrná tlama se roztáhla doširoka, z prstenců se valil písek. Pak se vztyčila slepá hlava druhého červa, jako by ti tvorové dokázali vycítit Sheeaninu přítomnost vysoko nad sebou.

Hrrm couvl a rty se mu zkroutily, jako by chtěl zavrčít. Jeho dech zněl sípavě. "Příšery."
"Ano. Moje příšery." Futár vypadal zmatený a vylekaný, nedokázal odtrhnout pohled od červů. "Moje příšery," opakovala. "Zůstaň tady a dívej se."

Sheeana vyklouzla z kabiny, zabezpečila za sebou dveře kódem a sjela výtahem přímo dolů do nákladového patra. Otevřela průlez a vyšla pod žlutý jas umělého slunce do písku s řízenou teplotou. Píseční červi k ní hned zamířili, až se nákladový prostor otřásl jejich vahou a třením. Sheeana nebojácně vykročila a stoupala jim po dunách vstříc.

V návalu písku se zvedl největší červ, druhý následoval vedle a třetí za ní. Sheeana vzhlédla k malému tmavému pozorovacímu oknu, odkud ji, jak doufala, s posvátnou hrůzou pozoroval Hrrm.

Rozběhla se k nejbližšímu červovi a obr couvl, zavrtil se do písku. Vrhla se k dalšímu a i ten se stáhl. Pak se zastavila uprostřed a začala se točit. Máchala rukama na červy a pak se začala kývat dozadu a dopředu, pružně tancovat. Červi opakovali její pohyby, vlnili se a kývali jako ona.

Cítila kolem sebe čerstvé koření, štiplavé, ale povzbudivé aroma, které nemělo žádný jiný přirozený původ. Červi kolem ní kroužili jako patolízalové. Nakonec se Sheeana zhroutila na písek a nechala je dál opisovat kruh, dokud se kolem ní všech sedm červů nevzepnulo. Pak je propustila.

Červi se obrátili, projeli okolními dunami a zmizeli. Sheeana se vyškrábala na nohy, oprášila se a vydala se k průlezu. Hrrma už to jistě dostatečně ohromilo.

Když znovu vešla do pozorovací kajuty, futár se k ní obrátil. Pak couvl a zvedl tvář, podřízeným gestem odhalil krk. Sheeana cítila, jak ji samým rozrušením zalévá horko. "Moje příšery," řekla.

"Ty víc silná než zlé ženy," řekl Hrrm.

"Ano, jsem silnější než Ctěné matre."

Zvířecí muž jako by ze sebe slova tlačil: "Lepší než... Psovodi."

Sheeana se toho hned chopila. "Kdo jsou Psovodi?"

"Psovodi."

"Kde jsou? Kdo jsou?"

"Psovodi... řídí futáry."

"Co jsou futáři?" Potřebovala znát víc, potrebovala ho k tomu dotlačit. Existovalo příliš mnoho otázek ohledně toho, co dívky přinesly z Rozptylu a jak jsou všechny spojeny s vnějším Nepřítelem.

"My futáři," řekl Hrrm pohoršené. "Ne rybí lidé."

Ale, zajímavé zrnko nové informace. "Rybí lidé?"

"Fibiáni," zavrčel Hrrm znechuceně. Jeho ústům se to slovo těžko formovalo.

Sheeana se zamračila. Představila si modifikaci, který by kombinovala geny vodních tvorů s lidmi, podobně jako byla použita DNA kočkovitých šelem k vytvoření futárů. Hybridů. "Psovodi vytvořili fibiány?"

"Psovodi vytvořili futáry. My futáři."

"Vytvořili i fibiány?"

Vypadalo to, že se Hrrm zlobí. "Psovodi vytvořili futáry. Aby zabít Ctěné matre."

Sheeana neřekla nic a vstřebávala tu informaci. Metoda chromozomální úpravy, která vytvořila futáry, se mohla podobat tomu, co se použilo k vyšlechtění vodních "fibiánů". Psovodi tuto technologii nasadili pro vytvoření tvorů, kteří se zaměřili na Ctěné matre, a někdo jiný vyrobil fibiány. K jakému účelu?

Uvažovala, jestli Ztracení Tleilaxané z Rozptylu náhodou neprodali své znalosti zájemci, který dal nejvíc. Pokud futáři fibiány nesnášejí, nejsou ti "rybí lidé" nějak spojeni s Ctěnými matre? Nebo toho Sheeana vyčetla příliš z toho primitivního vyjádření zvířecího muže?

"Kdo jsou Psovodi?" zeptala se znovu.

"Ty lepší," odpověděl Hrrm. Jinou odpověď z něj nedostala. Přestože ji teď bral jinak, nedočkala se žádného pochopení ani důležité informace. Jen náповědy bez nezbytného kontextu.

Vzala ho zpátky do jeho cely a vpustila ho mezi ostatní futáry. Nevěděla, nakolik spolu navzájem komunikují, ale věděla jistě, že Hrrm se s nimi o svůj zážitek podělí. Pová svým druhům o ženě, která ovládá červy.

Nejlepší metoda útoku je zabít rychle. Buďte vždycky připraveni zasáhnout protivníkovo zranitelné místo. Chcete-li předvádět divadýlko, staňte se raději tanečníky.

MATKA VELITELKA MURBELLA,
shromáždění před nasazením jednotek

Až přijde Nepřítel, nebude nové Sesterstvo bojovat všechny bitvy samo. To Murbella odmítala připustit. Přestože mezi rozpolcenými civilizacemi Starého impéria neexistovalo žádné ústřední vedení, přísahala, že ty civilizace donutí zapojit se do boje. Nesmějí sedět a jen přihlížet, když toho má lidstvo tolik v sázce.

Pod vedením její dcery Janess a veteránky bašárky Wikki Aztinové se trénovaly nejvražednější bojovnice Sesterstva. Murbella však potřebovala získat přístup k silným zbraním a potřebovala jich opravdu hodně. Proto se vypravila na planetu Riches, ke hlavním konkurentům průmyslového Iksu.

Když Murbellin malý raketoplán přistál v hlavním richeském komerčním komplexu, dorazil ji uvítat tovární komisař. Byl to malý muž s kulatou tváří, nakrátko střiženými vlasy a upřímně působícím úsměvem, se kterým uměl pracovat podle libosti. Doprovázeli ho tři muži a dvě ženy, všichni ve stejných elegantních kostýmech. Měli s sebou plánovací záznamníky a lehce aktualizované listiny, smlouvy a ceníky.

"Nové Sesterstvo si přeje s vámi uzavřít obchod, komisaři. Ukažte mi prosím všechno, co máte z výzbroje - obranné i útočné."

Muž s rozzářenou kulatou tváří se natáhl, aby jí stiskl ruku a ona mu neochotně dovolila s ní potřást.

"Riches je s potěšením k vašim službám, Matko velitelko. Dokážeme vyrobit všechno od dýky až po konvoj bitevních lodí. Máte zájem o výbušniny, ruční zbraně, raketomety? Máme obranné vesmírné miny, které se dají ukrýt v nepolích. Řekněte mi, prosím, co konkrétně potřebujete?"

Murbella si ho změřila tvrdým pohledem. "Všechno. Budeme potřebovat kompletní nabídku."

Planety Riches a Iks byly celá tisíciletí technologickými a průmyslovými soupeři, každá s vlastní specializací. Iks si udělal jméno průkopnickými výzkumy, tvůrčími návrhy a zaváděním nových technologií. Přestože řada jeho projektů s pompou selhala, ty úspěšné vynesly dostatečné zisky, které chyby víc než vynahradily.

Naproti tomu Riches byl lepší v napodobování než v inovacích. Jeho obyvatelé byli konzervativnější, nehrnuli se do přílišných rizik, ale měli nesmírné ambice co do produkce a efektivnosti. Dokázali ušetřit zavedením velkovýroby, snižovali marži a využívali automatizované výrobní linky až k hranicím toho, co povolovala omezení Služebnického džihádu. Tak byli schopni vyrábět vyhledávané zboží v obrovských objemech s nízkými náklady. Murbella jim dala přednost před Iksem, protože nové Sesterstvo

potřebovalo mnoho zbraní - a to co nejdříve.

Obchodní komplex, v němž se tovární komisař vždy setkával s potenciálními zákazníky, zahrnoval přepychově upravenou krajinu s parky a fontánami. Budovy byly čisté, stylové a přívětivé, nevzhledné průmyslové zóny zůstávaly pohledům skryty. Murbella kráčela po prostorných chodbách, lemovaných vitrínami s předměty, které Riches dokázal vyrobit na objednávku, a připadala si, jako by procházela nekonečnou výstavní halou s marketingovou přehlídkou.

Komisař jí dával dostatek času, aby si mohla zboží prohlédnout, a zatímco postupovali od jedné vitríny ke druhé, brebentil: "Od smrti Tyrana a časů Hladomoru Riches zajišťoval obranné síly pro nespočet malých válek. Budete spokojená s tím, co dokážeme vyrobit."

"Budu spokojená tehdy, přežijeme-li nadcházející konflikt."

Prohlížela si tělesné brnění a lodní pancíře, pseudoatomové zbraně, laserpaly, raketomety, mikrovýbušniny, pulzní kanóny, blastery, jedovatý prach, zlomkové dýky, zbraně na špičaté projektily, rozrušovače, otupovače, ofenzivní sondy X, zabijácké pátrače-lovce, klamače, energizéry, spalovače, odpalovače šipek, omračovací granáty, dokonce i pravé atomové zbraně "jen pro výstavní účely". Holografický model jižních kontinentů Richesu ukazoval rozsáhlé loděnice, produkující vesmírné jachty a vojenské nelodě.

Murbella řekla: "Chci všechny ty jachty přestavět na válečné lodě. Vlastně si potřebujeme zabrat všechny vaše tovární systémy. Veškeré své výrobní linky musíte věnovat na produkci zbraní, které potřebujeme."

Právní zástupci a obchodníci zalapali po dechu, pak se mezi sebou začali radit. Tovární komisař vypadal vyplašeně. "To je dost překvapivá žádost, Matko velitelko. Víte, máme i jiné zákazníky -"

"Nikoho významnějšího, než jsme my." Měřila si ho chladným pohledem. "Samozřejmě za to privilegium zaplatíme - v melanži."

Komisaři zaplálo v očích. "Už dávno se říká, že válka je tvrdá pro lidi, ale dobrá pro obchod. Cožpak nemá Gilda stálou objednávku na veškeré koření, které vytvoří ten váš nový pouštní pás?"

"Nákupy Gildy jsem přísně omezila, přestože její požadavky zůstávají vysoké," řekla Murbella. Richesan o tom už samozřejmě věděl. Prostě jen taktizoval.

Přešlapující právníci a obchodní zástupci si v duchu procházeli příslušné předběžné výpočty. Budou-li placeni v melanži, mohou obratem prodávat koření zoufalé Gildě desetkrát draž, než byla už tak dost přemrštěná cena, kterou si za něj stanovilo nové Sesterstvo. Sklízeli by zisky zleva i zprava.

Murbella si založila ruce na prsou. "Budeme potřebovat vojenskou sílu, jakou lidstvo nikdy předtím nevidělo, protože čelíme úplně jinému Nepříteli."

"Něco jsem o tom slyšel. Kdo je ten nepřítel a kdy udeří? Co chce?"

Projel jí nával úzkosti, až zamrkala. "Kéž bych to věděla."

Nejprve se však její bojové jednotky střetnou se vzbouřenými Ctěnými matre v jejich rozptýlených enklávách. K tomu potřebovala ozbrojené toptéry, útočné lodě, těžká pozemní auta, osobní projektilové zbraně, pulzní pušky a dokonce i jako břitva ostré bojové nože. Mnohé bitvy s disidentkami si vyžádají boj zblízka.

"Jisté položky můžeme zajistit hned z našich zásob, pár lodí, nějaké vesmírné miny. Jeden náš zákazník, vojenský diktátor, nedávno utrpěl... hm, vraždu. Proto nám tu zůstala viset celá jeho objednávka, a tu vám můžeme nabídnout celou."

"Odvezu si to hned s sebou," řekla.

Matka velitelka dál cvičila své jednotky, vybrušovala je, aby se z nich stala zbraň ostrá jako břitva. Murbella v jednotné černé kombinéze stála vedle Janess na suspenzorové platformě, která se vznášela nízko nad největším cvičištem. Dole v poledním slunci trénovaly její osobně vybrané jednotky stále obtížnější osobní souboje, bez oddechu, bez tolerance nejmenší chybičky.

Když se Murbelliny poradkyně doslechly, že její zvláštní jednotka zlikvidovala tábor disidentů na Kapitule, šokoval je ten bleskový brutální zásah, ale Matka velitelka jejich námitkám pevně čelila. "Já nejsem bašár Miles Teg. Ten by byl nasadil svou reputaci, jemně s rebelkami manipuloval a možná by dosáhl kompromisu a vyhnul se násilí. Ale bašár s námi už není a já se obávám, že jeho důmyslná taktika

by proti ničivým silám Nepřítele neúčinkovala. Násilí bude čím dál tím nutnější záležitost."

Ženy nenašly žádný účinný protiargument.

Po té první rozhodné bitvě si úderné síly Matky velitelky zvolily nové jméno: valkýry.

Murbella své valkýry vyzývala, aby si osvojily typ boje, který Janess objevila v archivech: techniky mistrů meče z Ginázu. Od obnovení této výcvikové disciplíny a vyzbrojení Sester dovednostmi, které nikdo živý nepamatoval, si Matka velitelka slibovala bojovnice, vybavené lépe než kdokoli předtím, bojovnice, které vyřídí opevněné Ctěné matre.

Právě v tu chvíli prováděly jednotky složitý manévr, při němž bojovaly proti simulovaným pozemním jednotkám nepřítele, napadaly je v otáčejících se formacích tvaru hvězd. Z vysoké suspenzorové platformy to vypadalo nesmírně působivě. Pět hrotů každé hvězdy rotovalo, udeřilo na nepřátelské síly a rozprášilo je. Murbella tomu říkala "choreografie osobního boje". Nemohla se dočkat, až si to prověří ve skutečné bitvě.

Janess se stejně jako matka horlivě vrhla do práce. Přijala dokonce otcovo jméno, říkala si poručík Idaho. Znělo jí to dobře a Murbelle taky. Z matky a dcery se stávala působivá síla. Některé Sestry žertem prohlašovaly, že žádnou armádu nepotřebují - ty dvě jsou dost nebezpečné samy o sobě.

Matka velitelka spokojeným pohledem přejížděla formace svých jednotek. I Janess byla na vycvičené bojovnice očividně hrdá. "Postavím naše valkýry proti jakékoli armádě, jakou proti nám Ctěné matre dokážou sebrat."

"Ano, Janess, postavíš - a brzy. Nejprve dobudeme Buzzell."

Muad'Dib skutečně viděl do budoucnosti, ale musíte chápat omezení té schopnosti. Zamyslete se nad viděním. Máte oči, a přesto nevidíte bez světla. Jste-li na dně údolí, nedohlédnete za něj. A přesně stejně si ani Muad'Dib nemohl vždycky volit, jak se dívat přes záhadný terén. Říká nám, že jediné nevysvětlitelné prorocké rozhodnutí, třeba výběr jednoho světa před druhým, dokáže změnit celou orientaci budoucnosti. Říká nám: "Předvídaní času je široké, ale když ho zdoláte, stane se čas úzkými dveřmi." A vždycky bojoval s pokušením zvolit si jasný, bezpečný kurs, varoval: "Ta cesta vede stále níž, ke stagnaci."

PRINCEZNA IRULÁN,

Probuzení Arrakis

Planeta Dan byla plná Tvarových tanečníků. Uxtalovi stačilo podívat se na domorodce v osadě poblíž rozpadlého hradu Atreidů a vycítil je všude. Naskakovala mu husí kůže, ale netroufal si dát najevo strach. Možná by dokázal vyklouznout, utéct a skrýt se v divočině skal, nebo předstírat, že je rybář nebo farmář na útesech.

Ale kdyby se o něco takového pokusil, Tvaroví tanečníci by ho chytili, zajali a potrestali. Netroufal si riskovat jejich hněv. A tak je pokorně následoval.

Možná, že Khrone bude mít takovou radost, až uvidí malého barona, že Uxtalovi prostě dá svobodu, odmění ho za jeho služby a pošle ho pryč. Ztracený Tleilaxan se dokázal upnout k nerealistickým nadějím...

Spolu s mladým Vladimírem je vzali do dočasného ubytování v hostinci na okraji vesnice. Gholovský chlapec si stěžoval, že chtěl jít házet kameny do vody a po lodích, nebo prošmejdít stánky na trhu, kde prodavači kuchali ryby, ale Uxtal mu to vymluvil. Zdržel neklidného chlapce, čekali ve svém studeném venkovském pokoji. Vladimír začal prohrabávat každou skříň a skrýš, na které narazil. Uxtal se upnul k vědomí, že jsou aspoň daleko pryč od Ctěných matre.

Ve dveřích pokoje se objevil nepopsatelný muž. Vypadal jako všichni ostatní vesničané, ale Uxtalovi z něj najednou naskočila husí kůže. "Přišel jsem si pro gholovského barona. Musíme ho testovat."

Uslyšel podivný zvuk, jako by se lámaly a přesouvaly kosti. Mužova tvář se měnila, až na něj inkoustově tmavýma očima hleděl bezvýrazný hubený Khroneův obličej.

"A - ano," řekl vystrašeně Uxtal. "Chlapec postupuje docela dobře. Je mu teď sedm let. Hodně by mi ale pomohlo, kdybych věděl, co ode mě vlastně chceš. Moc by mi to pomohlo."

Vladimír se díval na Tvarového tanečníka se zvědavým respektem. Nikdy ještě neviděl, jak se takový

proměnlivý tvor vrací ke svému bezvýraznému stavu. "Bezva trik. Můžeš mě naučit taky tak měnit obličej?"

"Ne." Khrona se obrátil zpátky k Tleilaxanovi. "Zpočátku, když jsem po tobě chtěl, abys vypěstoval tohoto gholu, nevěděl jsem, kdo to je. Pak jsem zjistil jeho totožnost a pořád jsem ještě nevěděl, jestli nám baron Harkonnen k něčemu bude, ale myslel jsem si, že ano. Teď jsem objevil jednu zajímavou možnost." Vzal chlapce za ruku a vedl ho pryč. "Počkej tady, Uxtale."

A tak drobný výzkumník osaměl ve svém primitivním pokoji a uvažoval, jak dlouho bude ještě smět zůstat naživu. Za jiné situace by si možná užíval tu chvíli klidu, pokojný odpočinek, ale teď se moc bál. Co když Tvaroví tanečníci objeví v gholovi nějakou chybu? Proč ho potřebovali tady na Danu? Vráti ho Khrona zpátky do spárů Vrchní ctěné matre Helliky? Tvaroví tanečníci ho nechali mezi Ctěnými matre celé roky. Uxtal nevěděl, kolik toho ještě vydrží. Nechtělo se mu ani věřit, že ho Hellika nechala naživu, nebo že se ho stará scvrklá Ingva dosud nepokusila k sobě sexuálně připoutat. Zavřel oči a udusil v sobě zaúpění. Tolik věcí se může pokazit, pokud se tam vrátí. . .

Aby se uklidnil, pustil se do tradičního očist'ovacího rituálu. Postavil se k otevřenému oknu tváří k moři, namočil do misky s vodou bílý hadřík a omyl si nahou hrud'. Už to bylo dávno, kdy mohl naposledy náležitě vykonat osobní tělesnou očistu, jak vyžadovala jeho víra. Stále za ním slídili nějací lidé a děsili ho. Když byl Uxtal hotov, meditoval venku na malém dřevěném balkonu nad rybářskou vesnicí. Modlil se tím, že v duchu přeskupoval čísla a znaménka, pátral po pravdě ve svatých vzorcích.

Dveře pokoje se najednou rozletěly a dovnitř vběhl dětský ghola, zarudlý a rozesmátý. Nesl si nůž, z něhož kapalo, a kličkoval mezi jednoduchým nábytkem, jako by hrál nějakou hru. Šaty měl ušpiněné od vlhkého bláta a krve.

Khrona následoval chlapce usedlejším krokem. V rukou měl malý balíček. Vrátil se k neškodné masce nevýrazného muže. Mladý Vladimír se smíchem Khrona pobízěl, aby si pospíšil.

Uxtal si chlapce rychle prohlédl. "Co to děláš s tím nožem?" Natáhl ruku, aby mu jej sebral. "Hrál jsem si s malým slepřem. Ve vesnici mají ohrádku a tam je chovají, ale žádný není tak velký jako u nás doma." Zašklebil se. "Skočil jsem se mezi ně a pár jsem jich zapíchl." Otřel si čepel o černé kalhoty a podal nůž Tleilaxanovi, který ho uklidil z dosahu na vysokou skříň. Khrona se zamyšleně díval na ty krvavé skvrny. "Nemám nic proti násilí, ale musí to být orientované násilí. Konstruktivní. Tento ghola má malé sebeovládání. Potřebuje behaviorální úpravy."

Uxtal se pokusil odklonit rozhovor od naznačené kritiky. "Proč popadl ten nůž a skočil mezi slepře?"

"Ovlivnil ho náš rozhovor. Mluvil jsem se svými druhy o našem objevu a chlapec se tím inspiroval. Zdá se, že má slabost pro nože."

"To ho naučila Vrchní ctěná matre Hellika." Uxtal těžce polkl. "Četl jsem jeho buněčnou historii. Původní baron Harkonnen byl -"

"Já vím o originálu všechno. Má vynikající potenciál pro to, co mám teď za lubem. Naše plány se změnily kvůli tomu, co jsme objevili tady na Danu."

Uxtal zíral na záhadný balíček v rukách Tvarového tanečníka. "A co jste objevili?"

Khronova úzká ústa se neusmála, ale přesto vypadal velice potěšen. Začal tu věc rozbalovat. "Další řešení naší krize."

"Jaké krize?"

"Takové, kterou bys nepochopil."

Uxtalovi připadalo, že byl pokárán, a tak spolkl další otázky a díval se, jak Khrona vytahuje z balíčku další nůž, tentokrát zdobený a uzavřený ve schráně z průhledného plaskla. Zbraň měla rukojeť zdobenou drahokamy a byla rytá složitými ornamenty. Sama čepel nesla vyrytá písmena a symboly z nějakého prastarého jazyka, ale slova zakrývala výrazná rudá skvrna. Sotva zaschlá krev. Naklonil se blíž. Ve své ochranné schráně vypadala ještě pořád jako čerstvá.

"Je to prastará zbraň - tisíce let stará - uzavřená v nulotropickém poli až dodneška, celá staletí ukrývaná a chráněná řadou náboženských fanatiků."

"Je to krev?" zeptal se Uxtal.

"Raději bych tomu říkal genetický materiál." Tvarový tanečník položil artefakt opatrně na stůl. "Objevili jsme to v jedné náboženské svatyni tady na Danu. Hlídaly to zbylé Rybí mluvčí, které se teď připojily k

Sheeanině kultu. Ta dýka je potřísněna krví Paula Atreida."

"Muad'Diba! Otce samotného Proroka, Leta II., Božského imperátora."

"Ano, toho mesiáše, který zavedl fremenské bojovníky do velkého džihádu. Kwisatz Haderacha. Potřebujeme ho."

"Díky tomu nulentropickému poli je krev Muad'Diba stále vlhká... čerstvá," řekl Uxtal a rozechvěl se vzrušením. "Dokonale zachovaná."

"Ach, pochopil jsi, kam mířím. Ještě máš naději. Nakonec ještě můžeš být užitečný."

"Ano, já jsem užitečný! Dovol mi to dokázat. Ale... ale potřebuji vědět víc o tom, co chceš."

Na gesto svého vůdce vešli do místnosti další dva Tvaroví tanečníci. Vedli zkroucenou ženu v temně modrých šatech. Hnědé vlasy jí visely z hlavy v zacuchaných chumáčích. Když přišla blíž, všiml si Uxtal nalevo na její hrudi známého dávného atreidského znaku, rudě lemovaného jestřába. Když žena uviděla konzervovanou dýku, začala se svým věznitelům vzpírat. Vypadalo to, že nedbá na Tvarové tanečníky ani na nikoho jiného - zajímá ji jen ta dýka.

Khrone ji brutálně postrčil dopředu. "Mluv, kněžko. Vypověz tomu muži historku svého svatého nože, aby tomu porozuměl."

Krátce si změřila Uxtala, pak obrátila pohled plný úcty zpátky k dýce. "Jsem Ardath, bývalá kněžka Rybích mluvčích, nyní služebnice Sheeany. Kdysi dávno se d'ábelský hrabě Hasimir Fenring pokusil touto dýkou zavraždit posvátného Muad'Diba. Zbraň patřila imperátoru Shaddamovi IV, byla předána vévodovi Letu Atreidovi jako dar a během procesu před landsraadem byla vrácena Shaddamovi. Později imperátor Shaddam nabídl dýku Feyd-Rauthovi pro jeho souboj s Muad'Dibem." Zdálo se, že kněžka Ardath odříkává nějaký často opakovaný záznam.

"Později, během Muad'Dibova džihádu, získal tu dýku vyhnaný Hasimir Fenring - sám neúspěšný Kwisatz Haderach. Hnusnou léčkou bodl Muad'Diba hluboce do zad. Někteří tvrdili, že týž den na zranění zemřel, ale že ho nebesa seslala zpátky mezi živé, protože jeho práce ještě nebyla u konce. Zázrakem se vrátil mezi nás."

"A Muad'Dibovi fanatikové ten krvavý nůž chránili jako náboženský předmět," dokončil netrpělivě Khrone. "Dostal se do svatyně tady na Caladanu, domově rodu Atreidů, a zůstal tu skryt po celá ta léta. Dokážeš už uhodnout, co po tobě chci, Tleilaxane. Deaktivovat nulentropické pole, sebrat buněčné vzorky -"

Ardath se vytrhla strážím a klesla na kolena, poklonila se směrem k prastaré relikvii. "Prosím, s takovou svatou věcí si nemůžete zahrávat."

Na Khroneovo gesto ji jeden z Tvarových tanečníků popadl za hlavu a prudčeji trhl, čímž jí zlomil vaz. Pustil ji na zem jako odloženou loutku. Když vlekli mrtvou kněžku pryč, nevěnoval jí Uxtal nic víc než jen zběžný pohled. Nebyla důležitá. Jeho zajímaly možnosti té krásné zachované dýky. Její žvanění ho stejně jen rozptylovalo.

Přiblížil se a třesoucima se rukama zvedl uzavřenou dýku. Naklonil ji, až se na vlhké čepeli zalesklo světlo. Buňky Muad'Diba! Možnosti, které to nabízelo, ho uváděly v úžas.

Khrone řekl: "Teď máš kromě vychovávání barona Harkonnena další projekt gholy, na kterém můžeš pracovat. Oba se vrátíte zpátky na Tleilax - na tolik let, kolik bude třeba." Do místnosti vešli další Tvaroví tanečníci. "Až nastane správný čas, budeme mít pro barona užitečnější cíl."

Obrana Ctěných matre na Buzzellu je minimální. Můžeme si tam prostě nakráčat a obsadit ho. Další známka jejich domýšlivosti.

BAŠÁRKA WIKKI AZTINOVÁ,
vojenská poradkyně Matky velitelky Murbelly

První nové obrněné lodě dorazily z Richesu přesně, jak Murbella nařídila, sedmašedesát válečných plavidel, sestrojených pro boj ve vesmíru a transport jednotek, obtížených zbraněmi. Matka velitelka dala též příslušné úplatky v kořeni Gildě, aby je dopravila přímo a nečekaně na Buzzell. Doufala, že to bude první z řady mnoha dalších vítězství nad zrádcovskými Ctěnými matre.

Zbrojírny na Richesu, nadšené tak obrovskou objednávkou výzbroje, pracovaly naplno a chrlyly

vojenská zařízení nejrůznějších typů a účinnosti. Až do Starého impéria dorazí ta hrozba zvnějšku, nenajde lidskou rasu nepřipravenou ani nechráněnou.

Restrukturované Sesterstvo však muselo nejprve vymýtit zhoubný odpor doma. Musíme si udělat pořádek, než dorazí skutečný Nepřítel.

Murbella si po rozsáhlých poradách s Bellondovou, Dorií a Janess pečlivě vybrala první tažení. Ted', když její valkýry vyhladily rebelky na Kapitule, byly ty výborně vycvičené ženy připraveny na další cíl. Buzzell se dokonale hodil vzhledem ke svému strategickému i ekonomickému významu. Ctěné matre byly naduté a příliš sebejisté a jejich obrana zranitelná. Murbella si umínila neprojevit ani kapku slitování.

Neznala přesné uspořádání ani rozmístění obrany Ctěných matre na Buzzellu, ale mohla si to domýšlet. Všechny její valkýry, uzavřené v lodích v nákladním prostoru obří gildovní lodí, byly připraveny rozvinout útok.

Jakmile se gildovní koráb vynořil ze zakřiveného vesmíru, otevřela se jeho spodní vrata dokořán. Ženy nepotřebovaly ani nedostaly další instrukce, protože samy věděly, co mají dělat: najít hlavní cíle a zničit je. Z lodi se vyhrnulo sedmašedesát plavidel, všechna vybavena zbraněmi nejmodernější technologie, a začalo pálit střely a cílené výbušniny a trhat na kusy patnáct velkých fregat Ctěných matre, rozmístěných na orbitě. Ctěné matre neměly čas zareagovat - a málem ani vykřičet svůj vztek do vysílaček. V deseti minutách proměnilo bombardování všechna plavidla do jednoho v mrtvé vznášející se kusy šrotu. Buzzell byl teď bez obrany.

"Matko velitelko! Z atmosféry vylétá tucet lodí. Neletí ve formaci, vypadají různě... nezdá se, že by to byly bojové lodě."

"Pašeráci," řekla Murbella. "Súkameny jsou natolik cenné, že se vždycky nějak objeví."

"Máme je zničit, Matko velitelko? Nebo jim zabavit náklad?"

"Ani to, ani to." Dívala se, jak malé lodě odlétají z mořského světa. Kdyby ti pašeráci nějak významně odčerpávali bohatství súkamenů, Ctěné matre by je nikdy nenechaly přežít. "Tam dole máme mnohem důležitější úkol. Vyženeme Ctěné matre a s pašeráky se vypořádáme až pak."

Vedla válečné lodě k formálnímu dobytí několika kousků obyvatelné země v rozlehlém úrodném oceánu. Buzzell Bene Gesseritu dlouho sloužil jako trestná planeta. Sesterstvo tam odkládalo ty, které je zklamaly, ženy, které nějakým způsobem selhaly v prastarém řádu. Na mořském světě toho nebylo moc k vidění, ale úrodné hluboké moře hostilo tvory v ulitách, zvané cholisteri, kteří produkovali elegantní drahokamy.

Súkameny. Aristokratky se jimi chlubily; sběratelé a řemeslníci za ně platili nesmyslně vysoké ceny. Jako Rakis, pomyslela si. Jaká ironie, že nejcennější věci produkují ta nejhorší místa.

Ctěné matre si ve svém neúnavném pátrání po bohatství všimly Buzzellu už před lety. Děvky obsadily ostrovy v rozlehlém oceánu, zabily většinu vyhnaných benegesseritských Sester a ty, které přežily, přinutily sklízet súkameny.

Murbella teď díky pozorování z orbity lehce určila, kde z vln taktak vykukují hlavní osídlené pevniny. Nové Sesterstvo převezme centra súkamenového průmyslu od Ctěných matre. Brzy bude mít Buzzell jiné vůdkyně.

Richeská bojová flotila přistála blízko hlavního tábora zpracování súkamenů. Taková spousta lodí rychle zaplnila malou přistávací plochu a většina dalších byla nucena spolehnout se na nafukovací pontony, trámová mola a jednoduchá suspenzorová pole na vodě. Lodě obklíčily kamenitý ostrov jako oprátka.

Ukázalo se, že kromě fregat na oběžné dráze držela zařízení na Buzzellu v železném sevření sotva stovka děvek. Když dorazily valkýry, vyhrnuly se plně vyzbrojené Ctěné matre, které na ostrově žily v nejlepších (ale přesto spartánských) budovách. Přestože se bily jako lvi, jejich soupeřky je mnohonásobně přečísly a předčily. Murbelliny bojovnice polovinu z nich lehce pobily a zbytek se vzdal. Očekávané ztráty.

Matka velitelka vyšla do rezavého slané vzduchu a vydala se na průzkum řídké osídleného světa, který právě dobyla.

Když bojovnice obklopily přeživší Ctěné matre, objevila Murbella devět žen, které mezi ně očividně nepatřily. Měly roztrhaná černá roucha, byly utlačované, ale stále hrdé. Benegesserit'anky. Jen devět! Buzzell sloužil jako trestná planeta pro víc než stovku Sester... a děvky jich přežilo jenom devět z nich.

Murbella kráčela sem tam a dívala se na shromážděné ženy. Její valkýry stály ve formaci za ní v uniformních černých kombinézách s ostrými černými trny, sloužícími jako ozdoba i jako zbraň. Ctěné matre se tvářily vzdorně, vražedně - přesně jak Murbella čekala. Zajaté Sestry odvracely oči, styděly se, že strávily tolik let v chomoutu tyranských vládkyň.

"Jsem vaše nová velitelka. Kdo z vás se hlásí k vedení těchto žen?" Přejela po nich pohledem ostrým jako břitva. "Kdo tady bude moje podřízená?"

"My nejsme podřízené," ušklíbala se jedna šlachovitá Ctěná matre, nažhavená k boji. "My tě neznáme a neuznáváme tvou autoritu. Chováš se jako Ctěná matre, ale smrdíš čarodějnicí. Myslím, že nejsi to ani to."

A tak ji Murbella zabila.

Vůdkyně Ctěných matre tu pronásledovala Sestry celé roky. Uměla kopat a dávat rány jako blesk, ale vůči kombinovanému Murbellině výcviku to nestačilo. Drzá žena klesla se zlomeným vazem, zpřelámanými žebry a s krvácejícími prasklými ušními bubínky na černé kameny sídliště na útesu.

Murbella se ani nezapotila. Obrátila se k ostatním. "Kdo je vašim mluvčím teď? Kdo bude má první podřízená?"

Předstoupila jedna z dalších Ctěných matre. "Jsem matre Skira. Obracej se s otázkami na mě."

"Chci vědět o súkamenech a vašich operacích tady. Potřebujeme zjistit, jak z Buzzellu profitovat."

"Súkameny jsou naše," řekla Skira. "Tato planeta je -"

Murbella jí zasadila úder na bradu tak bleskurychle, že žena zavravorala dozadu dřív, než vůbec stačila zvednout ruku na svou obranu. Murbella se nad ní hrozivě vztyčila jako nějaký dravec a řekla: "Žádám znova: vysvětlete mi operace se súkameny."

Z řady vystoupila jedna z utlačovaných benegesserit'aneek. Byla to žena středního věku s popelavě světlými vlasy a ztrhaným obličejem, který kdysi musel být nápadně krásný. "Já ti to můžu vysvětlit."

Skira se jako krab vzpínala na loktech a pokoušela se vyškrábat na nohy. "Neposlouchej tu husu. Je to vězeň, je dobrá jen k mlácení a k ničemu jinému."

"Jmenuju se Corystová," řekla blondýna a Skiry si nevšímala.

Murbella přikývla. "Já jsem Matka velitelka nového Sesterstva. Sama Matka představená Odradová si mě vybrala jako svou nástupkyni, než ji zabili v bitvě o Uzel. Spojila jsem Bene Gesserit a Ctěné matre proti našemu společnému, vražednému Nepříteli." Šťouchla nohou do Skiry. "Zůstalo jenom pár enkláv odpadlických Ctěných matre, jako je tato. Buď je přijmeme mezi sebe, nebo je rozdrtíme na prach."

"Ctěné matre se nedají jen tak porazit," tvrdila umíněně Skira.

Murbella shlédla přes nos na ženu na zemi. "Ty ses dala." Soustředila se na Corystovou. "Jsi Ctihodná matka?"

"Ano, ale vykážali mě sem pro zločin lásky."

"Lásky!" Šlachovitá Skira ta slova vyštěkla, jako by od své přemožitelky očekávala podporu. Začala o Corystové mluvit posměšným, tvrdým hlasem, nazvala ji zlodějkou dětí a ostudou Bene Gesseritu i Ctěných matre.

Murbella si Sestru změřila rychlým zkoumavým pohledem. "Je to pravda? Jsi notorická zlodějka dětí?" Corystová dál odvracela oči. "Nemohla jsem ukrást to, co bylo moje. Ne, já jsem byla oběť krádeže. Pečovala jsem o obě ty děti z lásky, když se k tomu neměl nikdo jiný."

Murbella se rozhodla na místě. Věděla, že se musí učit rychle. "V zájmu urychlení a efektivnosti budu s tebou Předávat." Tím způsobem získá v okamžiku od Corystové všechny informace.

Žena zaváhala jen chvíli, pak sklonila hlavu a natáhla se, aby se jí Murbella mohla dotknout, čelo k čelu, mysl k mysli. Matka velitelka do sebe proudem nasála všechno, co potřebovala vědět o Buzzellu, a mnohem víc, než co chtěla zjistit o Corystové.

Všechny zkušenosti té ženy, její denní život, její znalosti, bolestné vzpomínky a silná oddanost Sesterstvu se stalo Murbellinou součástí, jako by to všechno prožila sama.

Vnitřním zrakem, očima Corystové viděla, jak pracuje po boku jiných otrokyň u třídícího a čistícího stolu v doku u okraje rozeklaného útesu. Vánek jí k nozdrám nesl ostré pachy moře. Ranní nebe bylo typicky pochmurné a zamračené. Po molu z falešného dřeva poskakovali bílí rackové, hledali zbytky korýšů a drobná sousta masa, která mohla odpadnout při zpracování.

Kolem třídící linky procházel hrozivý šupinatý fibiánský dozorce, který páchl jako shnilá ryba. Dohlížel na práci a pravidelně kontroloval, jestli nějaká benegesserit'anská otrokyně něco neukradla. Corystová uvažovala, kam by asi tak mohla utéci, kdyby se pokusila ukradnout kus súkamenu.

Strávila ve vyhnanství na Buzzellu už skoro dvě desetiletí. Nejprve ji jako mladou ženu vyhnaly ze Sesterstva, pak ji jako otrokyni chytily děvky z Rozptylu. Corystová byla odsouzena na Buzzell za to, co benegesseritské ženy nazývaly "zločin lidskosti". Měla nařízeno plodit s rozmazleným, urážlivým šlechticem, který se při každém setkání pyšně předváděl v nových šatech. Corystová podle rozkazu své vedoucí plození toho floutka svedla - i když si nedokázala ani představit, že by ho kdy mohla milovat - a seřídila své vnitřní chemické procesy tak, aby dítě, které z toho spojení vzešlo, byla dcera.

Od okamžiku početí byla ta dcera předurčena benegesseritskému řádu. Corystová to chápala rozumem, ale srdcem ne. Jak jí dítě rostlo v děloze, začala pochybovat, zvláště když se dítě začalo hýbat a kopat. O samotě se se svou dcerou seznamovala ještě dřív, než se narodila, a začala si představovat, jaké by bylo vychovávat ji jako vlastní, být jí tradiční matkou, což Sesterstvo zakazovalo. I přes přísnost různých programů plození musel přece existovat nějaký prostor pro výjimky, pro jistý stupeň lásky. Corystová každý den konejšivě mluvila k dítěti ve své děloze, dávala mu zvláštní požehnání. Postupně začala uvažovat o tom, jak uniknout svým depresivním závazkům.

Jednoho večera, když svému nenarozenému dítěti smutně zpívala, dospěla k osudnému rozhodnutí nechat si ho. Nepředá holčičku vedoucí plození, jak měla nařízeno. A tak Corystová utekla a porodila sama v tmavém úkrytu jako zvíře. Přísná vedoucí plození jménem Monayaová ji ale objevila a vtrhla za ní v doprovodu skupiny černě oděných násilnic. Novorozenou holčičku jí odebraly, když poznala jen pár hodin mateřské lásky, a Corystová už ji nikdy neviděla.

Následnou deportaci na Buzzell si skoro neuvědomovala. Tam ji s dalšími vyhoštěnými Sestrami ponechaly na zbytek života v rámci "programu pokání". Po celé ty roky, které Corystová strávila tady na kouscích černé země, o nic větších než vězeňský dvorek, obklopena oceánem, nikdy nepřestala myslet na svou ztracenou dceru.

Pak sem jako draví supi vtrhly Ctěné matre a povraždily desítky benegesseritských vyhnanek. Ušetřena byla jen hrstka Sester pro otrockou práci.

Kdykoli zápach jódu prozradil přítomnost fibiánských dozorců, začala Corystová třídit vzácné kameny podle barvy a velikosti rychleji. Vzadu za ní přecházel provlhlý obojživelný muž, těžce dýchal žábami, které se snažily nasát kyslík ze vzduchu místo z vody. Corystová se bála trestu a nikdy se na fibiána ani nepodívala.

První rok zajetí zuřila, toužila objevit nějaký způsob, jak získat zpátky svoje dítě. Jak míjel čas, ztratila postupně veškerou naději a začala se smířovat s okolnostmi. Celé roky žila ze dne na den a chybami minulosti se zabývala jenom málokdy, jako když člověka obtěžuje rozkývaný zub. Hluboké vody Buzzellu se staly hranicemi jejího vesmíru.

Ona a její přeživší družky se nepotápěly pro kameny do hloubky, to dělali fibiáni. Byli to geneticky upravení kříženci, vznikli v Rozptylu, obojživelní lidští tvorové s kulatými hlavami, štíhlými aerodynamickými těly a hladkou zelenou kůží, která se duhově leskla. Fascinovali ji a zároveň děsili.

Jednou po letech pak Corystová zachránila z moře opuštěné fibiánské dítě. Celé měsíce ho skrývala a ošetřovala ve své prosté chatrči. Vypílala své "mořské dítě", až se uzdravilo, ale Ctěné matre jí pak malého křížence odebraly. Její předchozí zkušenost se krutě zopakovala.

Děvky, které se doslechly o minulosti Corystové, se jí vysmívaly, nazývaly ji "žena, která přišla o dvě děcka". Otevřeně ji zesměšňovaly, zatímco její družky, vyhoštěné Sestry, ji tajně obdivovaly...

Otřesená Murbella se odtrhla od opovrhované Sestry a zjistila, že uplynula jenom chvilka. Corystová před ní ohromeně zamrkala pod nápojem zpráv a informací. Předávání probíhalo oběma směry a potrestaná benegesseritská Sestra nyní věděla totéž, co Matka velitelka. Murbella to riziko podstoupila vědomě.

Když Murbella zvážila, jak rychle se jejím valkýrám povedlo zabezpečit všechna slabá místa, byla si jista, že nové Sesterstvo dokáže lehce řídit místní operace. Nechá na oběžné dráze obranné síly, obrátí nebo zabije zbývající Ctěné matre a dá se znovu do práce. Rozhlédla se po fibiánských strážcích, ale s

příchodem valkýr všichni zmizeli do hlubokých vod. Vrátil se. Předání s Corystovou jí prozradilo všechno, co potřebovala vědět.

"Ctihodná matko Corystová, jmenuji tě dozorkyní nad operacemi Sesterstva se súkameny. Víím, že si uvědomuješ řadu chyb i způsobů, jak by se dal pracovní postup vylepšit."

Žena přikývla. Oči jí zářily pýchou, že ji Murbella pověřila těmito novými povinnostmi. Matre Skira, brunátná vztekem, se stěží dokázala ovládat.

"Bude-li kterákoli Ctěná matre dělat problémy, máš mé svolení ji zabít."

O dva dny později kráčela Murbella za soumraku větrem ošlehaným táborem, spokojená s probíhajícími změnami a připravena k návratu na Kapitulu. Procházela mezi zamčenými sklady súkamenů a směsicí obytných a správních budov. V budovách se rozsvěcely světelné koule, pod měděné oranžovým závojem soumraku rychle padala noc.

Z hlubokých stínů přístřešku na zařízení a dveří temné budovy se vynořily čtyři Ctěné matre. Přestože se plížily a očividně se snažily pohybovat tajně, Murbella si jich hned všimla. Násilné úmysly z nich stoupaly jako škodlivé páry.

Murbella je pohrdavě pozorovala, chvěla se nedočkavostí, připravená k boji. Ty čtyři se kradly kupředu. Díky svému počtu si připadaly sebejisté, přestože Ctěné matre málokdy dokázaly bojovat společně jako jeden tým. Konflikt s nimi bude jednoduše rvačka.

Ctěné matre zaútočily. Murbella znovu a znovu bleskurychle kopala, vířila a vyhýbala se všem čtyřem. Nacvičené spojení benegesseritských bojových metod s triky Ctěných matre, povýšené postupy Duncanovy techniky mistrů meče - každá z jejich valkýr by dokázala totéž.

V necelé minutě ležely všechny útočnice na zemi mrtvé. Z přístřešků na zařízení se vyhmula další skupina vzteklych Ctěných matre. Murbella se připravila na ještě větší boj a nahlas se přitom rozesmála. Cítila, jak se jí tělo rozezpívalo výzvou k boji. "Donutíte mě zabít vás všechny? Nebo bych měla jednu z vás nechat naživu jako svědka, abych odvrátila další podobné nesmysly? Kdo dál to zkusí?"

Zkusily to dvě a zemřely. Zbytek Ctěných matre se rozpačitě stáhl. Murbella je popíchla, aby se přesvědčila, že její ponaučení pochopily. "Kdo dál se mi postaví?" Ukázala na padlá těla. "Těchto šest dostalo svou lekci."

Nikdo už výzvu nepřijal.

TŘINÁCT LET PO ÚNIKU Z KAPITULY

Přítel se během okamžiku může stát konkurentem nebo nebezpečným protivníkem. Je nutné neustále analyzovat všechny vyhlídky a nenechat se zaskočit.

DUNCAN IDAHO,

Poznámky mentata

Rabbi pospíchal po chodbě se svítkem pod paží a mumlal si: "Kolik jich ještě vytvoříte?" Přednesl své argumenty, shrnul důkazy z písma talmudu, ale na benegesseritské ženy to nijak nezapůsobilo. Oplácely mu citacemi stejného množství nepochopitelných proroctví a mátlý ho mystikou, která sahala mnohem dál než ta jeho.

Když toho čilého obrýleného chlapíka míjel Duncan Idaho, byl rabbi příliš zaměstnán na to, aby si ho všiml. Během posledních let ho bývalo často vidět na chodbě před zdravotním střediskem a jeslemi gholů. Několikrát do týdne nahlížel dovnitř, pozoroval axolotlské nádrže, modlil se za ženu, kterou znal jako Rebeku, a pozoroval skupinu podivných dětí, zrozených z těch nádrží. Ten nešťastný chlapík byl naprosto neškodný, ale zdálo se, že je mimo, lpí na realitě, která existuje jen v jeho mysli a v jeho pocitu viny. I přesto se Duncan a ostatní snažili projevovat mu úctu, kterou si zasluhoval.

Když rabbi odešel, i Duncan se dal do pozorování malých gholů. Jednali spolu jako normální děti, neuvědomovali si své předchozí osobnosti. Tleilaxanský Pán Scytale držel svého gholu zvlášť, ale osm historických gholů ve věku od jednoho do sedmi let bylo vychovááno společně. Všechno to byly nesmírně bystré a bezchybné buněčné vzorky.

Duncan jediný si je pamatoval takové, jací bývali. Paul Atreides, lady Jessica, Thufir Hawat, Chani, Stilgar, Liet-Kynes, doktor Yueh a malý Leto II. Zatím to byly jen nevinné a sladké děti, nekonvenční skupina různějšího věku. Zrovna teď si v jedné z kajut hrál Paul se svou podivně mladší matkou, spokojeně rozestavovali figurky vojáčků a modely vojenského zařízení kolem napodobeniny hradu. Nejstarší ghola Paul byl klidný, plný inteligence a zvědavosti. Vypadal přesně tak jako obrázky v benegesseritských archivech, představující dítě, které trávilo svá první léta na caladanském hradu. Duncan si na něj dobře pamatoval.

Rozhodnutí vytvořit dalšího ghola - Jessiku - vyvolalo na nelodi řadu diskusí. Lady Jessica ve svém prvním životě dokonale zamíchala pečlivými benegesseritskými plány plození. Dopustila se ukvapeného rozhodnutí na základě vlastního morálního přesvědčení a svého srdce a přinutila Sesterstvo pozměnit celá staletí staré plány. Někteří ze Sheeaniných stoupců cítili, že Jessičiny rady a přínos se můžou projevit jako neocenitelné, jiní nesouhlasili - a to vehementně.

Dále se Teg s Duncanem silně přimlouvali za oživení Thufira Hawata. Věděli, že bojovník a mentat by jim mohl pomoci v kritických bitevních situacích. Chtěli také vévodu Leta Atreida, dalšího velkého vůdce, přestože zpočátku byly problémy s jeho buněčným materiálem.

Jednou z priorit byla i Muad'Dibova milovaná Chani, byť jen jako mechanismus k ovládnutí potenciálního Kwisatze Haderacha, kdyby to začalo vypadat, že se stává tím, čeho se báli nejvíc. O původní dívce se však vědělo jen velice málo. Byla to dcera fremena, a tak o počátku jejího života nebyly v benegesseritských záznamech žádné zmínky, mnoho z její minulosti zůstávalo záhadou. Útržky informací, které měli, pocházely z jejího pozdějšího spojení s Paulem a z faktu, že byla dcera Liet-Kynese, vizionářského planetologa, který sjednotil lid Duny k proměně pouštního světa v kvetoucí zahradu.

Ano, Liet-Kynes tu byl taky, o dva roky mladší než vlastní dcera. . . Musíme se oprostít od svých předsudků ohledně rodiny, pomyslel si Duncan. Detaily kolem věku a komplikovaného příbuzenství nebyly o nic podivnější než vlastní existence těchto dětí.

Výbor Bene Gesseritu zvolil Kynesův návrat vzhledem k jeho schopnosti uvažovat daleko dopředu a plánovat ve velkém měřítku. Z podobných důvodů byl o rok později oživen i velký fremenský vůdce Stilgar.

Nechyběl ani ghola Wellingtona Yueha, velkého zrádce, jenž způsobil zkázu rodu Atreidů a smrt vévody Leta. Historie Yueha hanobila, proto Duncan nechápal důvody, pro které ho Sesterstvo oživilo. Proč Yueh ano a proč dosud ne například Gurney Halleck? Možná, že ho Bene Gesserit považoval prostě za zajímavý experiment.

Je tady spousta historických postav, pomyslel si Duncan. Včetně mě samotného.

Vzhlédl k panelu pozorovacích obrazovek vysoko na stěnách. Tato zařízení pečlivě sledovala kabinu jeslí, zdravotní středisko, knihovni místnosti a hernu. Duncan se tiše díval a pozoroval, jak ho gholové jeden po druhém zaznamenávají. Změřili si ho dospělými očima v dětských tělech a pak se vrátili zpátky k hraní, bitkám, vymýšlení her, experimentování s hračkami.

Přestože veškerá ta činnost působila naprosto běžně, skupina proktorek pilně zaznamenávala veškeré vzájemné působení a výběr hraček, každou dětskou hádku. Všimaly si preference barev, rozvíjení kamarádství a analyzovaly každý výsledek z hlediska budoucího možného významu.

Do místnosti vešel bašár Miles Teg, další přetvářená legenda. Tento muž, o půl hlavy menší než Duncan, měl na sobě tmavé kalhoty a bílou košili se zlatými insigniemi na límci, symbol bývalé hodnosti bašára. "Nikdy jsem neskouzl, jak je to divné, vidět je tu takhle, Milesi. Napadá mě, že si hrajeme na boha. Vybíráme, koho oživit, a koho nechat uvězněného v buňkách."

"Některé volby byly jasné. Přestože máme buňky, rozhodli jsme se neoživit dalšího barona Harkonnena, hraběte Fenringa ani Pitera de Vriese." Nesouhlasně se zamračil, když se černovlasý malý Leto II. rozplakal, protože mu tříletý Liet-Kynes sebral hračku písečného červa.

Duncan řekl: "Miloval jsem malého Leta a jeho sestru Ghanimu coby osiřelá dvojčata. A Leto mě pak jako Božský imperátor neustále znovu zabíjel. Někdy, když se na mě ten malý ghola podívá, napadá mě, že už má zpátky svoje vzpomínky Tyrana." Zavrtěl hlavou.

Teg poznamenal: "Některé nejkonzervativnější Sestry tvrdí, že jsme stvořili monstrum." Leto II., přestože menší než Kynes, divoce bojoval o hračku. "Jeho smrt vyústila v Rozptyl, doby Hladomoru. . . a

tím obrovským lehkomyšlným rozšířením lidí jsme vyprovokovali Nepřítele, který teď po nás jde. To má vážně být konec jeho Zlaté stezky?"

Duncan povytáhl obočí a zauvažoval. ... jako mentat před mentatem: "Kdo tvrdí, že Zlatá stezka je už u konce? I po celé té době to ještě pořád může být jenom část Letová plánu. Já bych jeho jasnozřivost nepodceňoval."

Jakožto gholové na sebe s Tegem vzali velkou zodpovědnost za program. Skutečné obtíže nenastanou ještě dlouho, teprve až děti dosáhnou úrovně dospělosti vhodné k přípravě na probuzení vzpomínek.

Duncan nechtěl před gholy tajit žádné informace z jejich "minulosti", trval na tom, aby měli plný přístup k údajům o svých předchozích životech, doufal, že se tak rychleji promění v účinné zbraně.

Všechny ty děti však byly dvousečné zbraně. Mohly představovat klíč k záchraně nelodi před budoucí krizí, mohly ale představovat nebezpečí samy o sobě. Noví gholové byli víc než maso a kosti, víc než individuální osobnosti. Představovali nesmírnou spoustu potenciálního talentu.

Teg jakoby na povel vkráčet do místnosti za gholy, odtrhl od sebe dvě peroucí se děti a našel jim další hračky, aby je ukonejšil. Duncan se na to díval a vzpomínal, kolikrát se sám pokoušel zavraždit Božského imperátora a kolikrát ho Leto II. nechal oživit jako gholu. Duncan pozoroval roční dítě a pomyslel si: Pokud někdo dokáže objevit cestu k věčnému životu, pak je to on.

Každý úsudek balancuje na hraně omylu. Hlásit se k absolutním znalostem znamená stát se monstrem. Znalosti jsou nekonečné dobrodružství na hranici nejistoty.

LETO ATREIDES II.,

Božský imperátor

Od oceánu do pouště, z modrého světa na hnědý písek. Murbella opustila nově dobytý Buzzell a vrátila se na Kapitulu zkontrolovat rozrůstající se pustinu.

Vzala si z Centrály na Kapitule ornitoptéru a řídila ji sama. Dokonale soběstačná tak letěla směrem k rychle se rozrůstajícím dunám, kde se šířilo panství červů. Shlížela dolů na křehké bezlisté větve bývalého hustého lesa. Stromy se vzpínaly jako topící se lidé, snažící se zastavit pomalou přílivovou vlnu vše polykajícího písku. Celou planetu přesně jako Rakis už brzy pohltní nová poušť - svým způsobem krásná.

Rozhodla jsem se nechat ekosystém zahynout co nejrychleji, ozval se hlas Odradové zevnitř. Bylo to tak humánní.

"Je lehčí vytvořit pustinu než zahradu."

Na tomhle nebylo nic lehkého. Na Kapitule, ani v mém svědomí.

"Ani v mém ne." Murbella zírala dolů na sterilní prázdnotu. Spočívaly tam pozůstatky životního prostředí, sesychající v horkém odpoledním slunci. To všechno patřilo do podrobného benegesseritského plánu.

"Ale musely jsme to udělat kvůli koření. Kvůli moci. Kvůli vládě. Kvůli tomu, aby Kosmická gilda, CHOAM, Riches a vlády všech planet dělaly, co jim poručíme."

A o to jde v otázce přežití, dítě.

Ještě před několika měsíci byl na těchto místech les. Sestry si dávaly pozor, aby neplýtvaly ztenčujícími se zdroji, a když stromy uhynuly, začaly s těžbou dřeva. Poušť se však šířila moc rychle na to, aby ji stačily dokončit. Pracovní týmy nyní s benegesseritskou výkonností razily v písku přechodné silnice a přivázely do lesů velké dopravníky. Vykopávaly kmeny, ořezávaly suché větve a odvážely dřevo jako stavební materiál a palivo. Mrtvé stromy už nepatřily do životaschopného ekosystému, a tak mohlo Sesterstvo jejich dřevo využít. Murbella nesnášela plýtvání.

Stočila plavidlo do rozlehlejší oblasti dun, která se táhla zdánlivě donekonečna jako vlny obrovského oceánu, zmrazené na místě. Písečné přesypy byly jako živý organismus neustále v pohybu, nekonečně pomalým tsunami vířily nespočetné částčky křemene. Písek a úrodná půda se spolu odjakživa snoubily v mohutném kosmickém tanci a každý z nich se pokoušel vést. Stejně jako to teď bylo se Ctěnými matre a Bene Gesseritem.

Myšlenky Matky velitelky zalétly k Bellondové a k Dorii, které musely spolupracovat v zájmu Sesterstva. Ty dvě už celé roky spojenými silami dohlížely na operace s kořením, ale Murbella věděla, že tu spolupráci pořád nesnášejí. Nyní za nimi letěla daleko do písků ve své neoznačené toptěře neohlášená.

Dole zahlédla dělníky z Kapituly a pomocné pracovníky z jiných planet, budující na skvrně oranžového písku přechodný sklizňový tábor. Žíla čerstvého koření byla na Kapitolu dost velká, na poměry bývalé Rakis maličká a ve srovnání s tím, co kdysi Tleilaxané produkovali ve svých axolotlských nádržích, pouhé smítko. Ale políčka koření rostla a stejně tak i červi, kteří je produkovali.

Matka velitelka si vybrala místo k přistání, naklonila letoun a zpomalila máchání jeho křídel. Viděla, jak na písku společně stojí její dvě ředitelky melanžových operací a sbírají křemíkové nebo bakteriologické vzorky pro laboratorní analýzu. Daleko v pouštním pásu se už vybudovalo několik izolovaných výzkumných stanic, které vědeckým týmům umožňovaly analyzovat možné výlevy koření. Sklízecí zařízení čekalo na svou chvíli - byly to malé škrabky a sběrače, ne monstrózní vznášející se karyóly a továrny, které se kdysi užívaly na Rakis.

Murbella s toptérou přistála a chvíli jen tak seděla v kabině, nebyla ještě připravena vystoupit. Bellondová se k ní vydala a po cestě si oprašovala písečný prach z pracovního šatu. Doria ji následovala se zlostným výrazem na opálené tváři, šilhala do slunečního světla, které se odráželo od kokpitu.

Když se Murbella konečně vynořila, nadechla se teplého suchého vzduchu, který voněl spíš po štiplavém prachu než po melanži. "Tady venku v poušti cítím jakýsi klid, věčné ticho."

"To bych si taky přála cítit." Doria upustila svůj těžký pytel a výstroj do písku. "Kdy už jmenuješ do čela sklizňových operací někoho jiného?"

"Já jsem se svými povinnostmi docela spokojená," řekla Bellondová hlavně proto, aby Dorii popíchla.

Murbella si nad jejich podrážděnou rivalitou a provokacemi povzdechla. "Potřebujeme koření a súkameny a musíme spolupracovat. Dokaž mi, že jsi co k čemu, Dorio, a já tě možná pošlu na Buzzell. Tam si můžeš stěžovat na chladno a vlhko místo na suchý žár. Ale prozatím ti rozkazuji pracovat tady. S Bellondovou. A Bell, tvým úkolem je pamatovat si, co jsi zač, a udělat z Dorie vynikající Sestru."

Vítr jim hnal štiplavý písek do tváří, ale Murbella se přinutila ani nemrknout. Bellondová a Doria stály vedle sebe a zápasily se svou nespokojeností. Bývalá Ctěná matre krátce přikývla jako první. "Ty jsi Matka velitelka."

Ten večer zpátky v Centrále zašla Murbella do své pracovny prostudovat si Bellondové pečlivé odhady toho, kolik koření mohou v nadcházejících letech očekávat ke sklizni z rodící se pouště a jak rychle poroste produktivita. Nové Sesterstvo hojně spotřebovávalo koření ze svých skladů, aby cizinci věřili, že mají nevycerpateľné zdroje. Za čas se však jejich tajné zásoby mohou ztenčit na pouhou skořicovou pachut'. Porovnála objem zisků, které začínaly plynout ze sklizně súkamenů z Buzzellu, a poplatky, požadované zbrojnicemi na Richesu.

Okny Centrály uviděla venku vzdálené tiché záblesky, jako by bohové ztlumili zvuky měnícího se počasí. Pak, jako by to byla odpověď na její myšlenky, začal Centrálu bičovat suchý vítr, doprovázený údery hromu. Došla k oknu a vyhlédla na vířící jazyky prachu a pár suchých listů, kroužících podél stezky mezi budovami.

Bouře zesílila, do zaprášeného plaskla začaly překvapivě pleskat velké kapky deště a nechávaly v naváté špině cákance. Počasí na Kapitulě bylo neklidné už celé roky, ale Murbella si nedokázala vybavit, že by odbor řízení počasí někdy plánoval bouři nad Centrálou. Nepamatovala si ani, kdy naposled takhle přelo. Nečekaná bouře.

Bylo ještě mnoho nebezpečných bouří - nejen blížící se Nepřítel. Na různých planetách dál zůstávaly nejsilnější bašty Ctěných matre jako zhnisané boláky. A pořád nikdo netušil, odkud přišly Ctěné matre, ani co provedly, že vyprovokovaly nesmiřitelného Nepřítele.

Lidstvo se už moc dlouho vyvíjelo špatným směrem, putovalo slepou uličkou - Zlatou stezkou - a ta spoušť mohla být nezvratná. Vnější Nepřítel se blížil a Murbella se bála, že stojí na prahu největší bouře ze všech: Kralizec, Arafel, Armagedon, Ragnarok - různá jména pro temnotu na konci vesmíru.

Děšť venku trval jen pár chvil, ale skučící vítr vydržel až dlouho do noci.

Vyskytují se naši nepřátelé přirozeně, nebo je vytváříme vlastním jednáním ?

MATKA PŘEDSTAVENÁ ALMA MAVIS TARAZOVÁ,
archivy Bene Gesseritu, záznamy přístupné akolytům

Samotná existence gholů Leto II. znamenala pro Garimiovou urážku. Malý Tyran! Dítě, které má v genech zničení lidské rasy! S kolika dalšími připomínkami ostudy Bene Gesseritu a lidských neúspěchů se ještě musí setkat? Jak to, že se její družky Sestry odmítly poučit z chyb? Slepá arogance a pošetilost!

Garimiová a její vytrvale konzervativní stoupenkyně od samého začátku vystupovaly proti stvoření těch historických gholů, a to ze zřejmých důvodů. Ty postavy si své životy už prožily. Mnoho jich natropilo veliké škody a převrátilo vesmír vzhůru nohama. Leto II. - Božský imperátor Duny, který se proslavil jako Tyran - byl ze všech nejhorší.

Garimiová se otřásla, když si vzpomněla na nevýslovná rizika, kterým je Sheeana všechny vystavuje. Ani Paul Atreides, dlouho hledaný, a přesto nezvládnutelný Kwisatz Haderach, nenatropil tolik škody jako Leto II. Paul alespoň trochu zachoval opatrnost, udržel si část lidskosti, odmítl dělat hrůzné věci, kterých se později chopil jeho vlastní syn. Muad'Dib měl aspoň dost slušnosti na to, aby se cítil vinný.

Leto II. ale ne.

Tyran obětoval svou lidskost už od začátku. Bez lítosti přijal hrůzné následky spojení s písečným červem arazil si cestu kupředu, brázdil historii jako tornádo, odhazoval nevinné životy kolem sebe jako nepotřebný plevel. Sám věděl, jak bude nenáviděný, když řekl: "Je mě třeba proto, abyste už nikdy v historii nepotřebovali nikoho podobného."

A Sheeana nyní to malé monstrum oživila, navzdory riziku, že by mohlo napáchat ještě mnohem větší škody! Ale Duncanovi, Tegovi, Sheeana a ostatním připadalo, že by Leto II. mohl být nejmocnějším ze všech gholů. Nejmocnějším? Snad nejnebezpečnějším! Ale prozatím byl Leto jen jednorochní dítě v jeslích, bezmocné a slabé.

Takhle bezmocný už nikdy nebude.

Garimiová a její věrné Sestry se rozhodly, že se bez odkladu pustí do akce. Z morálního hlediska neměly jinou možnost než ho zničit.

Garimiová se svou rozložitou družkou Stukovou se kradly po šerých chodbách Ithaky. Z úcty k prastarým lidským biologickým cyklům zavedl "kapitán" Duncan pravidelné každodenní střídání jasného osvětlení a přitímní, aby se simulovaly dny a noci. Přestože nebylo nutné takhle dodržovat hodiny, většině lidí na palubě to vyhovovalo.

Obě ženy se společně plížily zpoza koutů a sestupovaly výtahy a zdvižnými platformami z jedné paluby na druhou. Nyní, když se většina osazenstva lodi ukládala ke spánku, vešla Garimiová se Stukovou do ztichlých jeslí vedle rozlehlých zdravotnických místností. Dvouletý Stilgar a tříletý Liet-Kynes byli ve školce, ostatních pět mladých gholů hlídaly proktorky. Leto II. byl momentálně jediné dítě v jeslích, ačkoli axolotlské nádrže jistě časem dodají další.

Garimiová využila své znalosti ovládání lodi a ze stanoviště na chodbě se postarala o vyřazení kontrolních kamer. Netoužila po nahrávce takzvaného zločinu, který se se Stukovou chystaly spáchat, i když věděla, že své tajemství neudrží dlouho. Řada Ctíhodných matek na palubě byla Mluvčími pravdy. Dokážou se dopídit vražedkyň osvědčenými metodami výslechu, i kdyby si musely vzít na paškál všechny uprchlíky z lodi.

Garimiová se rozhodla sama. I Stuková přísahala, že by položila život za to, co je správné. A kdyby ony dvě neuspěly, znala Garimiová přinejmenším tucet dalších Sester, které by s radostí udělaly totéž, kdyby dostaly příležitost.

Podívala se na svou přítelkyni a partnerku. "Jsi připravena?"

Stukové široká tvář, byť mladá a hladká, vypadala jako poznamenaná nekonečným smutkem a stářím. "Smířila jsem se s tím." Zhluboka se nadechla. "Nesmím se bát. Strach zabíjí myšlení." Sestry společně odříkaly zbytek litanie. Garimiová zjistila, že jí to neustále pomáhá.

Kontrolní kamery byly úspěšně deaktivovány a dvojice vešla do jeslí s nasazením veškeré benegesseritské tajnosti a tichosti, jakých byla schopna. Malý Leto ležel v jedné z malých monitorovaných kolíbek a vypadal jako naprosto nevinné malé dítě, nesmírně lidské. Nevinné! Garimiová se ušklíbala. Jak jen může vzhled klamat!

Stukové pomoc samozřejmě nepotřebovala. Udusit to malé monstrum by mělo být docela jednoduché. Obě rozhořčené benegesseritské Sestry si však navzájem dodávaly sílu.

Stuková shlédla na Leta a zašeptala své společnici: "V Tyranově původním životě mu matka zemřela při porodu. Jeden Tvarový tanečník se dvojčata pokusil zabít, když jim bylo teprve pár hodin. Jejich otec odešel slepý do pouště a nechal děti vychovávat jinými. Leto ani jeho sestra nikdy nepoznali rodičovskou náruč."

Garimiová po ní střelila nasupeným pohledem. "Nechod' na mě s takovou změkčilostí," zašeptala. "Tohle je víc než jenom děcko. V té kolíbce leží bestie, ne jenom dítě."

"Ale my nevíme, kde ani kdy Tleilaxané vzali buňky k vytvoření tohoto gholy. Copak se daly seškrábnout vzorky z velkolepého Božského imperátora? Pokud pocházely opravdu z něho, proč se nenarodil jako napůl člověk a napůl písečný červ? Pravděpodobnější je, že si uchovali tajné vzorky buněk chlapce Leta z té doby, než podstoupil proměnu. To znamená, že tohle dítě je technicky stále nevinné, jeho buňky pocházejí z nevinného těla. I když si oživí vzpomínky, nebude to ten nenáviděný Božský imperátor."

Garimiová na ni hleděla nasupeně. "Troufneme si to riskovat? Leto II. a jeho sestra Ghanima měli už jako děti zvláštní a děsivé jasnozřivé schopnosti. Bez ohledu na všechno ostatní je to pořád Atreides. Pořád nese všechny genetické znaky, které vedly ke dvěma nebezpečným Kwisatzům Haderachům. To se nedá popřít!" Její hlas začínal až moc sílit. Garimiová shlédla na neklidné dítě a spatřila, že si ji měří bystrými očima s překvapivou vnímavostí, s pootevřenými ústy. Jako by Leto věděl, proč sem přišla. Poznal ji... a přesto sebou ani necukl.

"Pokud je jasnozřivý," řekla Stuková nejistě, "pak možná ví, co mu chceme udělat."

"Myslela jsem přesně na to samé."

Jakoby v odpověď se rozpívalo jedno monitorovací poplašné zařízení a Garimiová se rozběhla k ovládání, aby ho vypnula. Nemohla připustit, aby signál upozornil sukovské doktorky. "Rychle! Nemáme už čas. Udělej to hned - nebo to udělám já!"

Druhá žena vzala silný polštář a zvedla ho nad obličej dítěte. Garimiová horečně pracovala na ovládání poplašného zařízení a Stuková přitlačila na polštář, aby chlapce udusila.

Pak Stuková zaječela. Garimiová se bleskurychle obrátila a uviděla krátký záblesk snědých segmentů, jakýsi svíjející se útvar, který se vztyčil z monitorované kolébky. Stuková vyděšeně couvla. Polštář měla v rukou rozervaný, cáry se rozletěly do všech stran.

Garimiová nemohla uvěřit vlastním očím. Připadalo jí, že vidí dvojité, jako by se současně na jednom místě děly dvě různé věci. Z kolébky vyrazila široká kulatá ústa plná drobných krystalických zubů a zasáhla rozložitou ženu do boku. Rozstříkla se krev. Stuková zděšeně lapala po dechu a tiskla si zasažené místo, kde měla rozervanou róbu a kůži obnaženou až na žebra.

Garimiová k ní klopýtala, ale než se dostala ke kolébce, uviděla už jen tiše odpočívajícího malého Leta. Chlapec ležel na zádech a pokojně k ní vzhlížel bystrými očima.

Stuková udusila bolestné výkřiky a pomocí benegesseritských schopností si zastavila krvácení z rozervané rány v boku. Snažila se udržet rovnováhu, s vyvalenými očima se potácela od kolébky.

Garimiová se od ní vrátila pohledem k dítěti. Vážně viděla, jak se to dítě proměnilo na písečného červa?

Neexistovaly žádné kontrolní nahrávky. Garimiová nebude moci nikdy dokázat, co podle svého přesvědčení viděla. Ale jak jinak vysvětlit zranění Stukové?

"Co jsi, ty malý Tyrane?" Garimiová nepozorovala na drobných prstíčkách dítěte ani na ústech žádnou krev. Leto na ni zamrkal.

Dveře jeslí se rozletěly a dovnitř vtrhl Duncan Idaho, následovaný dvěma proktorkami. Zarazil se s tváří potměnou vztekem, když viděl krev, rozervaný polštář, dítě v kolébce. "Co tu u sedmi pekel děláte?"

Garimiová zacouvala od kolébky. Udržovala si odstup, bála se, že by se malý Leto mohl znovu proměnit v toho domnělého červa a zaútočit. Při pohledu do planoucích Duncanových očí málem vykonstruovala lež, že to Stuková sem přišla dítě zabít a ona, Garimiová, dorazila právě včas, aby ho ubránila. Ale ten podvod by se dalším vyšetřováním rychle zhroutil.

Místo toho se napřímila. Poplach, který ztropil Duncan, přivolal jednu sukovskou doktorku. Prohlédla dítě a pak se přiblížila k vyčerpané, zhroucené Stukové. Odtáhla cár látky a odhalila hlubokou ránu. Duncan a proktorky na to hleděli v hrůze.

Garimiová odtrhla pohled. Teď se toho dítěte bála ještě víc než dřív. Vztekla ukázala na kolébku. "Už dřív jsem měla podezření, že to děcko je zrůda. Teď už o tom vůbec nepochybuju."

Navzdory rovnostářským řečem nejsou všichni lidé stejní. Každý z nás má v sobě unikátní směs skrytého potenciálu. V dobách krize musíme ty schopnosti odhalit dřív, než bude příliš pozdě.

BAŠÁR MILES TEG

Během pozdvižení, které následovalo po pokusu o atentát na malého Leta, pozoroval Miles Teg očekávané silové hry v rámci Bene Gesseritu.

Prvotní únik z Kapituly je přiměl načas odložit rozdíly, ale během let se vytvořily jednotlivé frakce a podebíraly se jako neléčené rány. Rozkol časem sílil a gholovské děti představovaly mocný kámen úrazu. Teg v posledních letech pozoroval v klíse Garimiové doutnající uhlíky neklidu a odporu, soustředěného na nové gholy. Krize kolem Leta II. byla jako přiložit jiskru k dříví napuštěnému hořlavinou.

Tegova matka ho vychovala na Lernaesu a vedla ho benegesseritským způsobem. Janet Roxbroughová-Tegová byla oddaná Sesterstvu, avšak ne bezduše. Naučila svého syna užitečným dovednostem, ukázala mu, jak se chránit před benegesseritskými triky, a seznámila ho s tím, jak intrikují ctižádostivé ženy. Pravá benegesseritská Sestra by podnikla cokoli, co je třeba k dosažení vytouženého cíle.

Ale pokus o vraždu dítěte? Teg se obával, že i Sheeana špatně odhadla rizika.

Garimiová a Stuková stály vzdorně v kójiích pro obžalované, nijak se neobtěžovaly skrývat svoji vinu. Těžké dveře veliké haly byly uzamčeny, jako by se někdo bál, že se ty dvě pokusí z nelodi utéct. Hustý vzduch v uzavřeném prostoru nesl pronikavý štiplavý pach melanže, šířené potem. Ostatní ženy byly nesmírně pobouřeny a dokonce i většina konzervativní frakce se nyní obrátila proti Garimiové.

"Jednaly jste proti Sesterstvu!" Sheeana pevně sevřela okraj stupínku. Zvedla bradu, modromodré oči jí plály, hlas se nesl jasně a hlasitě. Husté vlasy s měděným pramínky si svázala dozadu a odhalila snědou pleť. Sheeana nebyla o mnoho starší než Garimiová, ale jako úřadující vůdkyně Bene Gesseritu na palubě vyzářovala autoritu mnohem vyššího věku. "Zradily jste důvěru. Copak nemáme už tak dost nepřátel?"

"Vypadá to, že všechny z nich ani nevidíš, Sheeano," řekla Garimiová. "Vyrábíš si nové ve vlastních axolotlských nádržích."

"Vyslechly jsme nesouhlasné názory a diskusi a pak jsme rozhodly - jako benegesserit'anky! Jsi snad ty sama, Garimiová, tyran, jehož přání prostě šlapou po vůli většiny?"

Dokonce i věrné konzervativní ženy přitom zavrčely. Garimiové zbělely kotníky rukou, jak stála v kóji. Teg, usazený v přední řadě vedle Duncana, to všechno pozoroval prostřednictvím mentatských schopností. Plastocelová lavice pod ním byla tvrdá, ale ani to nezaznamenal. Do sněmovní místnosti přinesli malého Leta II. Dítě bylo záhadně klidné, bystrýma očima pozorovalo všechno, co se kolem něj dělo.

Sheeana pokračovala: "Tito historičtí gholové mohou být naše šance na přežití, a vy jste se pokusily zabít toho, který by nám mohl pomoci ze všech nejvíce!"

Garimiová se zamračila. "Můj nesouhlas je zachycen v záznamech, Sheeano."

"Nesouhlas je jedna věc," řekl Teg hlasitě a jeho hlas v sobě nesl velitelský tón. "Pokus o vraždu je věc úplně jiná."

Garimiová si Tega za to přerušení vztekla změřila. Ozvala se Stuková: "Je to vražda, když člověk zabije monstrem místo člověka?"

"Dej si pozor," řekl Duncan. "Bašár a já jsme taky gholové."

"Nenazývám ho monstrem proto, že je ghola," řekla Garimiová a ukázala na batole. "My ho viděly! Má v sobě červa. To nevinné dítě se proměnilo ve tvora, který napadl Stukovou. Všichni jste viděli její zranění!"

"Ano, a taky jsme slyšeli tvé nápadité vysvětlení." Ze Sheeanina hlasu přímo odkapávala skepse.

Garimiová a Stuková vypadaly, že jsou hluboce dotčeny. S hrdě vztyčenými hlavami se obrátily k Sestrám na vyvýšených lavicích, aby od nich získaly podporu. "Pořád jsme benegesserit'anky! Jsme dobře cvičeny v pozorování a manipulaci s vírou a pověrami. Nejsme žádné ustrašené děti. Ta... zručnost se proměnila v červa, aby se Stukové ubránila! Nechte nás přednést naše tvrzení před Mluvčí

pravdy."

"Nepochybuji o tom, že věříte tomu, co jste údajně viděly," řekla Sheeana.

Duncan zasáhl naprosto klidným hlasem: "To gholovské dítě bylo testováno - stejně jako všichni noví gholové. Jeho buněčná struktura je dokonale normální, přesně jak jsme čekali. Původní buňky ze Scytaleovy nulotropické kapsle jsme opakovaně prověřili. Toto je Leto II. a nic víc."

"Nic víc?" Garimiová ze sebe vyrazila sarkastický smích. "Jako by nestačilo, že je Tyran? Tleilaxané si mohli nějak pohrát s jeho genetikou. Mezi tím materiálem jsme našli Tvarové tanečníky. Sám víš, že se jim nedá věřit!"

Tleilaxanský Pán tu nebyl, aby se těm obviněním mohl bránit.

Sheeana se podívala na Duncana a připustila: "Takové věci se už staly. Ghola v sobě může mít nečekané schopnosti, nebo nečekanou časovanou bombu."

Teg pozoroval, jak se jejich pozornost obrací k němu. Byl už dospělý, ale pořád si pamatoval na svůj původ v benegesseritských axolotlských nádržích. O jeho genetice nemohlo být sporu. Teg byl vypěstován pod přímou kontrolou Bene Gesseritu; žádný Tleilaxan neměl možnost do toho nějak zasáhnout. Nikdo z těchto uprchlíků, dokonce ani Duncan Idaho nevěděl, že se Teg dokáže pohybovat neuvěřitelnou rychlostí a že někdy vidí nepole, které nerozpoznají ani nejdokonalejší snímáče. I přes prokázanou bašárovu loajalitu však bylo Sesterstvo až příliš podezřivé. Vidělo svou noční mŕu, náznaky dalšího Kwisatze Haderacha všude.

Bene Gesserit není jediný, kdo dokáže udržet tajemství.

Promluvil: "Ano, my všichni v sobě máme ukrytý potenciál. A jen blázni ho odmítají využít."

Sheeana si tvrdě změnila přísnou tmavovlasou Garimiovou, která kdysi bývala její blízká přítelkyně a chráněnka. Garimiová si založila ruce na prsou a pokoušela se ovládnout své očividné rozhořčení.

"Za jiných okolností bych nařídila vyhnání a exil. Nemůžeme si však dovolit ztenčit naše řady. Kam bychom vás měli poslat? Na popravu? Myslím, že ne. Z Kapituly už jsme se vydělily a za uplynulých třináct let se narodilo dost málo dětí. Mám se odvážit tebe a tvé stoupenkyně odstranit, Garimiová? Odpadající frakce se dají čekat od slabého kultu, šíleného mocí. My jsme Bene Gesserit. Jsme něco lepšího!"

"Co tedy navrhuješ, Sheeano?" Garimiová vystoupila z kóje pro obviněné a vykročila k pódiu, na němž stála Sheeana. "Já nedokážu své přesvědčení jen tak ignorovat, a ty nemůžeš ignorovat náš domnělý zločin."

"Gholové - všichni - budou znovu testováni. Pokud se prokáže, že máš pravdu a že to dítě představuje hrozbu, pak tu nebyl spáchán žádný zločin. V takovém případě jsi nás vlastně všechny zachránila. Ale pokud se mylíš, pak oficiálně odvoláš své námitky." I ona si založila ruce stejně jako Garimiová.

"Sesterstvo učinilo rozhodnutí, a ty ses mu vzepřela. Jsem plně připravená vyrobit dalšího gholu Leta II. - nebo dalších deset gholů - abychom si zajistili, že přežije aspoň jeden. Jedenáct gholů Duncana Idaha bylo zabito, než jsme ustanovili bašára, aby ho chránil. To podle tebe máme udělat, Garimiová?" Jinou odpověď než zděšený výraz v očích té ženy Sheeana nepotřebovala.

"Prozatím jmenuji tebe, abys dohlížela na Leta II. jako jeho strážkyně. Vlastně jsi nyní odpovědná za všechny gholy, jako oficiální Vrchní proktorka."

Garimiovou a její stoupenkyně to šokovalo. Všichni v místnosti teď věděli, že odpovědnost za život ročního chlapce nyní leží výhradně na Garimiové. Teg si nemohl pomoci, musel se pousmát. Sheeana vymyslela dokonalý benegesseritský trest. Garimiová si nedovolí připustit, aby se mu něco stalo.

Garimiová pochopila, že je v pasti, a krátce přikývla. "Budu na něj dohlížet a přijdu na to, jaká nebezpečí v něm číhají. A až se mi to podaří, budu od tebe očekávat nezbytná opatření."

"Pouze nezbytná."

Leto II. seděl nevinně na své polstrované židli jako malé, bezmocně vyhlížející děcko - a kdesi hluboko v sobě měl zamčeno pětaticet staletí vzpomínek Tyrana.

Sheeana ve svých prostorách znovu zírala na Chalupy v Cordeville a pak si lehla, usínala a zase se probouzela s neklidnými a rozbouřenými myšlenkami. Nějakou dobu už jí nepřišly nic našeptávat ani Serena Služebnice, ani Odradová, ale přesto cítila, jak ve Zdeděných vzpomínkách víří hluboký nepokoj,

stísněnost. Myšlenky jí zatemňovala únava a ona cítila, jako by ji obkličovala jakási podivná past, vize, která ji stahuje dolů, něco víc než jen sen. Pokoušela se z té znepokojivé změny probudit, ale nemohla. Vířila kolem ní hněd' a šed' a za nimi viděla jas, který ji přitahoval, táhl její tělo skrz ty barvy ke světlu. Do toho se mísily zvuky v podobě skučícího větru, do plic jí pronikla suchá prašnost, až se rozkašlala. Najednou ten rozruch a zvuky pominuly a ona zjistila, že stojí na písku a od ní až k nejbližšímu obzoru se táhnou obří zvlněné duny. Je to Rakis jejího dětství? Nebo snad ještě nějaká starší planeta? Zvláštní bylo, že přestože tam stála bosá a v nočním úboru, necítila pod sebou zem, necítila horko jasného slunce nad hlavou. Krk však měla vyprahlý.

V obklíčení holými písečnými přesypy jí připadalo nesmyslné vykročit nebo se rozběhnout jakýmkoli směrem, a tak čekala. Sehnula se a nabrala hrst písku. Zvedla ji do výše a vysypala ji, nechala písek spadnout - ale ten vytvořil ve vzduchu podivné přesýpací hodiny, částčky se pomalu prodíraly imaginárním zúženým hrdlem. Sledovala, jak se neviditelná spodní dutina začíná plnit. Mělo to znamenat, že čas už brzy vyprší? Komu?

Byla přesvědčena o tom, že je to víc než jen sen. Uvažovala, jestli náhodou neprožívá výlet do Zděděných vzpomínek, které už nejsou jen hlasy, ale opravdový zážitek. Všechny její smysly vnímaly naprosto dokonale, jako by to byla skutečnost. Dostala se na nějaké jiné místo... stejně jako kdysi nelod' pronikla do alternativního vesmíru?

Stála uprostřed pustiny a písek dál protékal nehmotnými přesýpacími hodinami. Má-li tato planeta kopírovat Dunu, dostaví se červ?

Na jednom vrcholku duny zahlédla vzdálenou postavu. Ta žena se po písku pohybovala zkušeným a záměrně nepravidelným krokem, jako by to dělala celý život. Cizinka sklouzla po přesypu směrem k Sheeaně a pak zmizela v údolí mezi zvlněnými dunami. Za chvíli se zase objevila na vršku bližšího písečného přesypu. Žena z jedné duny sestupovala a na druhou šplhala, blížila se k ní, zvětšovala se. Písek vpředu stále lehce šelestil zúženým hrdlem neviditelných přesýpacích hodin ve vzduchu.

Konečně žena zdolala poslední dunu a pospíchala z nejbližšího svahu přímo k Sheeaně. Podivné bylo, že nezanechávala žádné stopy a nevířila písek.

Sheeana teď viděla, že má na sobě dávné filtršaty s černou kápí. Přesto jí pár pramínek šedých vlasů poletovalo kolem tváře, tak suché a vráscité, že vypadala jako kus naplaveného dříví. Uslzené oči měly tu nejtemnější modromodrou barvu, jakou kdy Sheeana viděla. Ta žena musela spoustu let konzumovat mnoho koření a vypadala neuvěřitelně letitá.

"Mluvíím hlasem davů," řekla ta bába děsivým hlasem, znějícím jako ozvěna. Zuby měla žluté a křivé.

"Víš, co představuji?"

"Mnohonásobné Zděděné vzpomínky? Mluvíš za mrtvé Sestry?"

"Mluvíím za věčnost, za všechny, kdo žili, a za všechny, kdo se ještě nenarodili. Jsem sajadína Ramallo. Kdysi dávno jsme já a Chani podaly Vodu života lady Jessice, matce Muad'Diba." Zkrouceným prstem ukázala na vzdálenou skalní formaci. "Bylo to tamhle. A ty jsi je teď přivedla všechny zpátky."

Ramallo. Sheeana o té staré ženě věděla, byla to klíčová postava zaznamenané historie. Ve fremenském síci vystavila Jessiku Agónii, aniž by si uvědomila, že je těhotná, a tak nevědomky pozměnila plod v jejím těle. Dcera Alia pak byla pokládána za Zvrácenost.

Sajadína působila nepřístupně, jako pouhá mluvčí vřavy ve Zděděných vzpomínkách. "Poslouchej má slova, Sheeano, a dbej na ně. Dej si pozor na to, co vytvoříš. Přivedla jsi toho zpátky moc a přivedla jsi to příliš rychle. Prostá věc může mít obrovské následky."

"Chceš, abych celý ten plán s gholy zastavila?" V nulotropické kapsli tleilaxanského Pána na nelodi se zachovaly i buňky Alie. Ramallo ve Zděděných vzpomínkách musela nechvalně známou Zvrácenost považovat za svou největší a nejtragičtější chybu, přestože stará sajadína Alii nepoznala, nedožila se jí.

"Chceš, abych vynechala Alii? Jednoho z následujících gholů?" Alia bylo další gholovské dítě na řadě, první z nové série, zahrnující Serenu Služebnici, Xaviera Harkonnena, vévodu Leta Atreida a mnoho dalších.

"Opatrně, dítě. Dbej na moje slova. Nespěchej. Pohybuj se po té nebezpečné půdě opatrně."

Sheeana se k té postavě přisunula blíž. "Ale co to znamená? Máme počkat rok? Pět let?"

V tu chvíli se písek v imaginárních hodinách přesypal a stará Ramallo se rozplynula jako duch, který se

chvíli ještě vznášel ve vzduchu jako písečný vír a pak úplně zmizel. Spolu s ním se rozplynula i krajina prastaré Duny a Sheeana zjistila, že se nachází znovu ve své ložnici, zírá do tmy se stísněným pocitem a bez jasných odpovědí.

Podobné myslí se ne vždy spojí. Může z toho být výbušná směs.
MATKA VELITELKA MURBELLA

Už víc než třináct let, od té doby, kdy dorazila se svými dobytými Ctěnými matre s úmyslem ovládnout Kapitulu, hrála Doria hru, že si s čarodějnicemi rozumí. Už ji docela dobře zvládala. Pokoušela se tolerovat jejich způsoby a učit se od nich, aby pak mohla ty informace obrátit proti Bene Gesseritu. Postupně do svých myšlenkových postupů přijala jisté kompromisy, ale své základní jádro změnit nedokázala.

Z neochotného respektu k Matce velitelce se při sklízňových operacích snažila ze všech sil, jak měla nařízeno. Rozumově ten rozsáhlý plán chápala: zvýšit množství cenného koření, a to spolu s přísunem súkamenů z Buzzellu uhradí náklady na vybudování obří vojenské síly, která obstojí proti všem zrádcovským Ctěným matre a pak i vůči Nepříteli.

Ctěné matre však často jednaly impulzivně, ne rozumově. A ona byla vychována, vycvičena a dokonce naprogramována, aby se stala Ctěnou matre. Spolupráce s ní nebyla vždycky snadná, zvláště pokud šlo o tu korpulentní opovržlivou čarodějnici Bellondovou. Murbella se vážně mýlila, když věřila, že Doria a Bellondová vyrostou a přizpůsobí se, budou-li muset pracovat společně - podobně jako nějaký prastarý atomový fyzik, rozbíjející atomová jádra v naději, že vyvolá nukleární syntézu.

Místo toho se stalo, že v letech, kdy s Bellondovou pracovaly na rozšíření suchého pásma, jejich vzájemná nenávist vzrostla. Dorii to připadalo nesnesitelné.

Obě ženy spolu letěly v průzkumné toptěře, dokončovaly další mapování pouště. Z těsné blízkosti si Doria svou pomalou partnerku ošklivila ještě víc - s tím jejím sípáním a pocením a sklonům rozčilovat se. Stísněná kabina toptéry na ni působila jako přetlaková komora.

Když si Doria konečně namířila s toptérou zpátky k hlavní Centrále, letěla nebezpečně rychle, nemohla se dočkat, až se dostane od té ženské dál. Bellondová seděla vedle ní, očividně si uvědomovala nechut své partnerky a samolibě se usmívala. Samotná její mohutná postava jako by toptéru vyváděla z rovnováhy! V přiléhavé černé kombinéze vypadala jako nějaký knedlíkovitý zepelín.

Celé odpoledne si vyměňovaly napjatá slova, jízlivé úsměvy a ostré pohledy. K nejhorším vadám Bellondové osobnosti patřilo to, že se díky mentatskému výcviku chovala, jako by o všem možném věděla úplně všechno. Ale o Ctěných matre všechno nevěděla. To ani zdaleka ne.

Doria svůj život nikdy neovládala. Od narození byla k dispozici jedné přísné paní za druhou. Ve stylu Ctěných matre ji společně vychovali s jinými na Prixu, daleko v nekonečném prostoru, osídleném za dob Rozptylu. Ctěné matre genetika nezajímala; nechávaly plození volnou ruku, podle toho, jakého muže dotyčná matre svedla a připoutala si.

Dcery Ctěných matre se dělily podle svých schopností v boji a sexuální zdatnosti. Od raného věku dívky procházely opakovanými testy, boji na život a na smrt, které "zefektivnily" fond kandidátek. Doria zoufale toužila zefektivnit i tu přebujelou starou Ctihodnou matku vedle sebe.

Promítla se jí před očima nová představa, až se musela usmát. Vypadá jako chodící axolotlská nádrž.

Centrála se před nimi rýsovala proti oranžovému západu. Všudypřítomný prach maloval na obloze působivé barvy. Doria ale v západu slunce žádnou krásu neviděla, byla posedlá tou zpocenou hromadou masa vedle sebe.

Nesnesu už ten její smrad. Nejspíš přemýšlí o tom, jak mě zabít dřív, než ji zapíchnu já. Jako to prase, kterému se podobá.

Zatímco se toptéra chystala přistát, nechala si Doria rozpustit v ústech další melanzovou pilulku. Dočkala se ale jen stopy obvyklého uklidňujícího účinku. Ani by nespočítala pilulky, které za posledních několik hodin ze zoufalství spolykala.

Bellondová ji pozorovala, jak se sklání nad řízením, a pronesla svým hlubokým hlasem: "Ty tvoje přízemní myšlenky mi byly odjakživa jasné. Já vím, že se mě chceš zbavit, a jenom čekáš na příležitost."

"Mentati rádi propočítávají vyhlídky. Jaká je vyhlídka, že přistaneme a klidně se rozejdeme?"

Bellondová tu otázku seriózně zvažovala. "Vzhledem ke tvé paranoie hodně nízká."

"Aha, psychoanalýza! Výhody tvé společnosti jsou nekonečné."

Máchající křídla ornitoptéry se zpomalila a plavidlo se silným trhnutím přistálo na rovné dlážděné ploše. Doria čekala, že její společnice to drsné přistání zkritizuje, ale Bellondová se pohrdavě obrátila zády a zápolila se západkou na dveřích oddílu cestujících. Ta zranitelná chvíle v Dorii spustila instinktivní reakci predátora.

Přestože byla nacpaná v těsném kokpitu, švihla prudce nohama. Bellondová vycítila, že po ní jde, a vyrazila proti ní, využila své hmotnostní převahy a srazila Dorii na pilotní průlez, právě když se otevíral. Ctěná matre jím propadla a trapně se skácela na přistávací plochu. Zvedla oči, ponížená a zuřivá.

"Nikdy nepodceňuj Ctihodnou matku, bez ohledu na to, jak vypadá," zavolala vesele Bellondová ze dveří kokpitu. Vyvalila se z toptéry jako čerstvě narozené velrybí mládě.

Matka velitelka čekala vzadu na přistávací ploše, aby se s nimi setkala a převzala hlášení. Když však Murbella viděla, že se schyluje k hádce, vyrazila k nim jako blížící se bouřka.

Doria na to nedbala. Nedokázala už vztek zkrotit. Vyskočila. Věděla, že veškeré zdání zdvořilosti mezi nimi navždycky skončilo. Když mohutná žena vystoupila na přistávací plochu, Doria se obrátila.

Murbellina výkřiku si nevšímalá. Bude to boj na život a na smrt. Ve stylu Ctěných matre.

Doria měla černou kombinézu roztrženou a koleno odřené do krve po hrůzném pádu na drsné dláždění. Kulhala, přeháněla své zranění. Bellondová, také slepá a hluchá k Matce velitelce, vyrazila s překvapivou rychlostí a ladností. Pozorovala zdánlivě zchromlou soupeřku, blížila se k ní a chystala se zabít.

Ale když Bellondová vyrazila kombinovaným útokem pěstí a loktů, přitiskla se Doria k zemi, nechala svou soupeřku se přehnat - finta - a pak vyskočila na nohy a vrhla se na ni, celé tělo přitom použila jako hozený kinžál. Hybnost teď zapracovala proti těžší Sestře. Než se Bellondová stačila obrátit, vrazila jí Doria do zad a tvrdě pěstmi udeřila do ledvin.

Bellondová vykřikla, ohlédla se a pokusila se obrátit ke své soupeřce čelem, ale Doria se držela jako stín v jejích patách a tvrdě do ní bušila pěstmi. Slyšela, jak praskají žebra, a praštila ji ještě víc, doufala, že ostré úlomky kostí probodnou Bellondová přes všechny vrstvy tuku játra a plíce. Reagovala na každý pohyb, který Bellondová udělala, a neustále se držela z jejího dosahu.

Nakonec z úst mohutné ženy vyrazil bublající proud temné krve a Doria polevila. Bellondová vyrazila vpřed jako rozzuřený býk. Přestože už masivně krvácela dovnitř, předstírala útok, pak se Dorii vyhnula a tvrdým kopem ji zasáhla do boku. Menší žena uklouzla a zřítěla se k zemi.

Ze všech stran se k nim blížilo několik dalších Sester a Murbella.

Nasupená Bellondová se obrátila k Doriině levé straně a hledala další možnost udeřit. Ctěná matre se zapřela do soupeřčina silného těla, což byla taktika, která měla Ctihodnou matku zmást.

Doria měla jenom zlomek vteřiny. Když viděla, jak svaly její soupeřky polevily, jen maličko, vyskočila jako pružina a zaryla prsty Bellondové do krku, ryla nehty mezi záhyby kůže, až objevila krční tepnu. Škubla a rozervala ji a z cévy vystříkla vzhůru rudá tekutina, prýštila ven silou bušícího srdce.

Doria couvla. Ztuhla potěšením i hrůzou zároveň, jak jí ta sprška zasáhla tvář a tmavou kombinézu. Vrávorající žena nasadila překvapený výraz, zvedla ruku k mohutně krvácející ráně na krku. Nedokázala ten proud zastavit, ani upravit chemické pochody ve svém těle, šlo o příliš vážné zranění.

Doria do ní znechuceně strčila a Bellondová se zhroutila. Doria si otřela krev soupeřky z očí, triumfálně se nad ní postavila a pozorovala, jak z ní vyprchává život. Byl to tradiční souboj, k takovému ji vychovali. Celá zrůžověla vzrušením. Tahle soupeřka se z toho už nevyliže.

Bellondová si držela krvácející krk prsty, které se slabě škubaly, a nevěřícně vzhlédla. Pak prsty ochably.

Matka velitelka Murbella uštědřila Dorii kopanec, až jí začala téct krev z úst. "Tys ji zabila!" Dalším kopancem ji srazila k zemi.

Bývalá Ctěná matre se vyhrabala na všechny čtyři. "Byla to čestná výzva."

"Ona byla užitečná! Ty nebudeš rozhodovat o tom, kterých svých zdrojů se zbavíme. Bellondová byla tvá Sestra, družka - a já jsem ji potřebovala!" Měla takový vztek, že zápasila s artikulací. Doria byla přesvědčená, že ji chce Matka velitelka zabít. "Já ji sakra potřebovala! "

Murbella popadla Dorii za černou kombinézu a přitáhla ji k Bellondové a k rudé kaluži, která se rozlévala pod jejím tělem na zemi. "Dělej! Je to jediný způsob, jak můžeš odčinit to, cos udělala. Je to jediný způsob, jak tě nechám naživu."

"Co?" Oči mrtvé ženy už začínaly skelnatět.

předávej. A hned, nebo tě zabiju sama a pak budu Předávat s vámi oběma!"

Doria se sklonila nad ještě teplým tělem a neochotně přiložila čelo k čelu své protivnice. Snažila se potlačit znechucení a odpor. Během několika vteřin do ní začal proudit Bellondové život, naplňoval ji vši utajenou žlučí, kterou vůči ní ta žena cítila, spolu s jejími myšlenkami a zkušenostmi a všemi Zděděnými vzpomínkami, vtisknutými hluboko do vědomí. Brzy Doria vlastnila všechny ty odporné údaje, které tvořily její soupeřku.

Nemohla se pohnout, dokud se proces neskončil. Nakonec se zhroutila na záda na tvrdou dlažbu. Nehybná a vychládající Bellondová měla na mrtvých plných rtech nesnesitelný, podivně vítězný úsměv.

"Poneseš si ji s sebou navždycky," řekla Murbella. "Ctění matre ctí dlouhou tradici povyšování prostřednictvím vražd. Toto poslání ti vynesl vlastní čin, takže ho přijmi... je to příhodný benegesseritský trest."

Doria se zvedla na kolena a sklíčeně hleděla na Matku velitelku. Připadala si špinavá a zneuctěná, chtělo se jí zvracet, vyvrhnout tu obtížnou přítomnost v sobě, ale nešlo to.

"Od nynějška jsi jedinou ředitelkou operací s kořením. Neseš odpovědnost za všechny záležitosti písečných červů, takže budeš muset pracovat dvakrát tolik. Nikdy už mě nezklam tak jako dneska."

V Doriině hlavě se rozezněl hluboký ženský hlas, mrzutý a výsměšný.

Já vím, že nestojíš o mou starou práci, řekla Bellondová uvnitř, a nejsi pro ni vyškolená. Budeš se mě muset pořád ptát na radu a já s tebou možná vždycky nebudu mluvit přívětivě. Doriina lebka se naplnila hlubokým smíchem.

"Drž hubu!" Doria mstivě zažírала na mrtvé tělo, ležící u stále ještě vychládající toptéry.

Murbella k ní byla dál odměřená. "Měla sis to rozmyslet dřív. Bylo by to pro tebe snadnější."

Znechuceně se zamračila na celou tu scénu před sebou. "Teď uklid' ten binec a připrav ji na pohřeb.

Poslouchej Bellondovou - řekne ti, jak si to představuje." Matka představená odkráčela a nechala Dorii samotnou s její novou vnitřní družkou, které se nemohla zbavit.

Člověk musí udržovat zbraně státnictví ostré a připravené. Moc a strach - ostré a připravené.

PŮVODNÍ BARON VLADIMIR HARKONNEN,

rok 10 191 před Gildou

Uxtal byl už zpátky v laboratořích v Bandalongu a dál podstupoval vyčerpávající denní rutinu. Stál před mohutnou těhotnou axolotlskou nádrží. Devítileté dítě vedle něj na to zíralo s intenzivním, znepokojujícím okouzlením. "Takhle jsem se narodil?"

"Ne tak docela. Takhle jsi rostl."

"Nechutné."

"Ty si myslíš, že je to nechutné? To bys měl vidět, jak se lidé množí přirozeně." Uxtal stěží skrýval hnus.

Vzduch čpěl po chemikáliích, dezinfekčních prostředcích a po skořici. Kůže nádrže jemně pulzovala.

Uxtalovi to připadalo fascinující a odpudivé zároveň. Když zase pracoval s axolotlskými nádržemi, pěstoval pro Tvarové tanečníky nového gholu, připadal si alespoň jako skutečný Tleilaxan, hovořící Božským jazykem - někdo důležitý! Naplňovalo ho to víc než jen vyrábět čerstvé drogy pro neustále lačné děvky. Po dvou letech příprav a úsilí - a nejedné chybě, která je stála čas - bude připraven na porod dalšího důležitého gholu. Mělo by k tomu dojít do měsíce.

Pak ho možná nechají být. Ale pochyboval o tom. Zdálo se, že Khronoevi docházela trpělivost, jako by se domýšlel, že ty odklady způsobila Uxtalova neohrabanost a nešikovnost.

Vrchní ctěnou matre Helliku zjevně netěšilo, že se její výzkumník nesoustředí jen na výrobu náhražkového oranžového koření, ale zajistila mu další axolotlskou nádrž a stěžovala si jenom vlažně.

Uxtal uvažoval, jakou páku na ni mají Tvarové tanečníci.

Uxtal podesáté za uplynulou hodinu zkontroloval těhotnou nádrž a studoval údaje. Nedalo se dělat nic

než čekat. Plod rostl dokonale a Uxtal si musel přiznat, že je na něj hodně zvědavý. Gholu Paul Atreides... Muad'Dib... první muž, který se kdy stal Kwisatzem Haderachem. Takže už oživil barona Harkonnena a pak Muad'Diba. Co s nimi mohou mít Tvaroví tanečníci za lubem?

Po návratu z Danu se zachovaným zkrvaveným nožem trval Uxtalovi proces pěstování požadovaného gholy déle, než čekal. Jakmile vypnul nulotropické pole, nebylo těžké objevit na čepeli životaschopné buňky. První pokus zavedení gholy do axolotlské nádrže se však nepovedl. Měl v úmyslu vypěstovat nového Paula Atreida v téže děloze, která porodila Vladimira Harkonnena - neslo to s sebou jistou jemnou historickou ironii - ale opotřebovaná axolotlská nádrž nebyla po léta náležitě udržována a první zárodek odmítla. Pak děloha odumřela. Škoda ženského masa.

Ingva vyčítavě přihlížela, ve své zášti k malému mužikovi byla čím dál tím troufalejší. Jako by si myslela, že je díky své práci v laboratorních mučírňách stejně důležitá jako Vrchní ctěná matre. Ingva si dělala iluze i o své sexuální zdatnosti, považovala se za přitažlivou. Očividně používala špatné zrcadlo. Uxtalovi připadala spíš jako nějaká ještěrka, přestrojená za ženu.

Když odumřela první axolotlská nádrž, Uxtala to vyděsilo. Dělal však, co se dalo, aby zakryl veškeré chyby a vyrobil důkazy, že ten problém způsobili jeho asistenti. Ti byli nahraditelní, kdežto on ne. Následky se však nedostavily.

Vrchní ctěná matre Hellika mu uštěpačně věnovala náhradou poškozenou ženu. Lebku a mozek měla poraněny, ale tělo zůstalo živé. Byla to Ctěná matre... snad přizabitá při nějakém nevydařeném pokusu o vraždu? Její reprodukční ústrojí - pro něj jediná důležitá část ženské anatomie - však fungovalo dokonale. A tak Uxtal začal znovu, nejprve tělo proměnil na axolotlskou nádrž, provedl pečlivé opakované testy a pak vybral další genetický materiál z krve, zachráněné na dýce. Tentokrát k žádné chybě nedojde.

Devítiletému chlapci se rozzářily tmavé oči. "Bude to můj kamarád? Jako nové koťátko? Bude dělat, co mu nařídím?"

"Uvidíme. Tvaroví tanečníci s ním mají velké plány." Zdálo se, že to Vladimira rozzlobilo. "Se mnou mají taky plány! Jsem důležitý."

"To je možné. Khrone se mi s ničím nesvěruje." "Nechci tady dalšího gholu. Chci nové koťátko. Kdy dostanu nové koťátko?" ušklíbl se Vladimír. "Tamto je zničené."

Uxtal si vyčerpaně povzdechl. "Tys zabil další kotě?" "Nic nevydrží, hned je po nich. Dej mi další." "Ted' ne. Mám práci. Říkal jsem ti přece, že tento ghola je moc důležitý." Studoval hadičky a pumpy, kontroloval, zda jsou všechny údaje v normě. Najednou dostal strach, že by ho mohla pozorovat Ingva, a tak dodal nahlas: "Ale ne tak důležitý jako moje práce pro Ctěné matre."

Přestože výrobní linky pracovaly hladce, Hellika požadovala stále víc a víc adrenalinového koření. Tvrdila, že její ženy musí být silnější a ostražitější, když je teď nové Sesterstvo začalo tak divoce vyhlazovat. Čarodějnice z Kapituly se už zmocnily Buzzellu a několika menších základů Ctěných matre. Mezitím po něm Hellika chtěla, aby znovuobjevil starou tleilaxanskou techniku výroby skutečné melanže, protože po ztrátě příjmu z těžby sukamenů potřebovala nějaký nový zdroj. Té výzvy se zalekl, byla nepředstavitelně obtížná - mnohem víc než tvorba nových ghoulů - a dosud při každém pokusu selhal. Ten úkol byl prostě nad jeho schopnosti. Každý měsíc, když musel Uxtal podat stejné ubohé hlášení, týž nedostatek výsledků, byl přesvědčený, že ho někdo na místě popraví.

Deset let - jak se mi podařilo přežívat tuhle noční můru deset let?

Malý Vladimír dloubl prstem do napjatého masa nádrže a Uxtal ho plácl po ruce. Tomuhle dítěti bylo třeba stanovit zvlášť jasné hranice. Existuje-li nějaký způsob, jak ublížit tomu nenarozenému atreidskému dítěti uvnitř, pak to ten spratek objeví.

Vladimír ucukl a zamračil se, nejprve na bolavou ruku, pak na Uxtala. V malém rozumku mu očividně vřelo, když se mrzutě odvrátil. "Jdu si ven hrát. Možná, že něco zabiju."

Uxtal odešel od axolotlské nádrže. Počítal, kolik času zbývá, než bude možno dítě porodit, a vydal se do "místností na podporu bolesti". Jeho asistenti tady za pečlivého dozoru Ctěných matre vysávali chemikálie ze svíjejících se mučených obětí. Za ta léta Uxtal zjistil, že jisté typy bolesti znamenají různou čistotu a sílu výsledné substance. Hellika ho za takový výzkum a analýzy odměňovala.

Vladimir a jeho doutnající záchvat vzteku Uxtala rozrušil. Pustil se raději do práce, chrлил příkazy na své asistenty, sledoval tupý strach ve tvářích připoutaných obětí, z nichž se vysávaly chemické látky předkoření. Alespoň že ony spolupracovaly. Nehodlal poskytnout té ještěřci Ingvě cokoli, co by mohla nahlásit Vrchní ctěné matre.

O pár hodin později odešel Uxtal z laboratoří. Byl vyčerpaný a toužil po chvilce soukromí ve svých prostorách, kde by mohl provést rituální koupel a modlitby a pak si odškrtnout další den, který přežil. Malý Vladimir se touto dobou už jistě zapletl do nějakého problému, nebo našel Vrchní ctěnou matre, s níž si mohl vyměňovat krutosti. Uxtalovi to bylo jedno.

Přestože byl unavený, zamířil ještě do menší laboratorní sekce zkontrolovat naposledy těhotnou axolotlskou nádrž. Zastoupil mu však cestu malý baron s rukama v bocích. "Chci další kotě. A hned." "Už jsem ti řekl, že ne." Uxtal se ho pokusil obejít, ale devítiletý kluk se nečekaně rychle posunul a znovu mu zastoupil cestu.

"Tak něco jiného. Jehně! Dej mi jehňátko. Slepři mě nudí."

"Nech toho," vyštěkl na něj Uxtal. Z mučícího křídla se vynořila Ingva, přilákaná rozruchem hlasů, a dychtivě si je měřila. Uhnul před ní pohledem a těžce polkl.

Když chlapec uviděl špiónku Ctěných matre, jeho pozornost se okamžitě zaměřila jiným směrem, jako střela, odražená od silného brnění. "Ingva řekla Vrchní ctěné matre Hellice, že mám na svůj věk hodně vyvinutou sexualitu - a dost perverzní." Zřejmě si uvědomoval, že je ta poznámka vyzývavá. "Co tím myslela? Myslíš si, že si mě chce připoutat?"

Uxtal se ohlédl přes rameno. "Proč se jí nezeptáš sám? A co kdybys to udělal hned teď?" Znovu se pokusil chlapce obejít a přitom zaznamenal nezvyklý zvuk, linoucí se z laboratoře. Odněkud od axolotlské nádrže se ozývalo cákání.

Uxtal se vyděsil. Hrubě Vladimira odstrčil a pospíchal k nádrži. "Počkej!" vyhrkl chlapec a hnál se za ním.

Ale Uxtal se už dostal ke zduřelému ženskému tělu. "Cos to provedl?" Rozběhl se k přípojkám hadic s výživou. Byly vytrženy a chrlily na zem červenou a žlutou tekutinu. Sympatetický nervový systém těla s dělohou vyvolal chvění rosolovitého masa. Z ochablých pozůstatků úst vycházelo slabé kvílení a sání, téměř uvědomělé zvuky zoufalství. Na zemi ležel skalpel z laboratorních mučireň. Rozeznělo se poplašné zařízení.

Zděšený Uxtal se snažil znovu zapojit trubice. Obrátil se, popadl arogantní děcko za košili a zatřásl s ním. "To jsi udělal ty?"

"Jistěže. Nebuď hloupý." Vladimir vykopl směrem k Uxtalovým slabinám, ale podařilo se mu zasáhnout jen stehno. I to stačilo, aby ho Tleilaxan pustil. Kluk se rozběhl pryč a křičel: "Řeknu to Hellice!"

Uxtal, rozpolcený mezi strachem z Vrchní ctěné matre a Tvarových tanečníků, se v hrůze díval na poškozené podpůrné systémy nádrže. Nemůže nechat tu dělohu - a krajně důležité dítě v ní - zemřít.

Do místnosti vtrhli dva laboratorní asistenti, přivolaní poplašným zařízením - na rozdíl od Ingvy našťestí schopní. Možná, že kdyby pracovali dost rychle...

Pod Uxtalovým vedením trojice horečně instalovala nové ohebné trubice, doplnila zásobníky, načerpala stimulační a stabilizační drogy a znovu zapojila monitory. Uxtal si otřel pot z šedivého obočí.

Nakonec nádrž zachránil. I s nenarozeným gholou.

Vladimir si myslel, že je převezl. Ale navzdory tomu ho čekal rychlý a pro něj naprosto neočekávaný tvrdý trest.

Šel přímo za Hellikou, aby jí zažaloval, jak ho Uxtal týrá, ale tvář Vrchní ctěné matre už byla brunátná vztekem. Ingva ho předběhla, přihnala se do paláce a podala své usvědčující svědectví.

Než stačil chlapec vypovědět vlastní, lživou verzi historky, natáhla se Hellika a prsty ostrými a silnými jako tygří drápy ho popadla za předek košile. "Je ve tvém zájmu, ty malý šmejde, aby se tomu novému gholovi nic nestalo. Chtěl jsi ho zabít, co?"

"N - ne. Chtěl jsem si s ním hrát. Hned teď." Vyděšený Vladimir o krok couvl. Snažil se vypadat, jako že se rozplácne. "Nechtěl jsem mu ublížit. Chtěl jsem ho dostat ven. Už mě nebaví čekat na nového kamaráda. Chtěl jsem ho osvobodit. Proto jsem si vzal ten nůž."

"Uxtal ho vyrušil dřív, než se mu to povedlo." Ingva vyklouzla zpoza závěsu, kde poslouchala.

Vrchní ctěné matre plály oči oranžově, když mu dávala přísnou lekci. "Nebud' takový blázen, kluku! Proč bys měl ničit, když můžeš ovládat? Není to snad lepší pomsta rodu Atreidů?"

Vladimir zamrkal. To ho nenapadlo.

Hellika ho odhodila, jako by byl nějaký obtížný hmyz. "Viš, co to znamená exil? Znamená to, že se vracíš na Dan - nebo někam, kde tě bude chtít Khrona schovat. Jakmile seženu gildovní loď, ocitneš se v jeho rukách."

"To nemůžeš! Jsem moc důležitý!" I v tak nízkém věku začínal jeho zvrácený rozumek chápat pikle a plány, ale ještě nechápal hluboké politické intriky, které se odehrávaly všude kolem něj.

Hellika se hrozivě zamračila, aby ho umlčela. "Máš smůlu, ten malý ghola je mnohem důležitější než ty."

ČTRNÁCT LET PO ÚNIKU Z KAPITULY

Lidské tělo dokáže spoustu věcí, ale jeho snad největší rolí je fungovat jako skladiště genetických informací druhu.

TLEILAXANSKÝ PÁN WATT,

na schůzi kehlu Tleilaxanů ohledně projektu gholy Duncana Idaha

Jeho gholovský syn byl on sám... nebo bude, jakmile se vynoří vzpomínky, které jsou v něm ukryté. Ale k tomu ještě několik let nedojde. Scytale doufal, že jeho stárnoucí tělo do té doby přežije.

Všechno, co tleilaxanský Pán zažil a naučil se v řadě nespočetných životů, se uskladnilo v jeho genetické paměti a vtisklo se do DNA. Do stejné DNA, která byla použita na vytvoření toho pětiletého duplikátu Scytalea, stojícího před ním. Byl to vlastně klon, ne pravý ghola, protože buňky byly odebrány z živého dárce. Předchůdce toho dítěte ještě nebyl mrtvý. Ještě ne.

Ale starý Scytale už cítil postupující fyzickou degeneraci. Tleilaxanský Pán by se smrti bát neměl, protože vážně nehrozila po celá tisíciletí - od té doby, kdy jeho rasa objevila prostředky nesmrtelnosti prostřednictvím převtělování gholů. Tomuto gholovskému dítěti se sice dařilo dobře, ale pořád bylo ještě moc malé.

Rok za rokem defiloval jeho tělem nevyhnutelný pochod smrti a nutil orgány pracovat méně účinně než kdysi. Plánované opotřebení. Mašejkové, elita jeho rasy, po celá tisíciletí rokovali na tajných poradách, ale nikdy nepředvíдали takový holocaust, před jakým stáli - takový, jakému teď čelil Scytale jako poslední žijící Pán.

Realisticky vzato netušil, co dokáže sám. Scytale měl neomezený přístup k axolotlským nádržím, mohl by oživit další Pány, skutečné génie své rasy. V jeho nulentropické kapsli se uchovály buňky poslední tleilaxanské Rady, ale Bene Gesserit nechtěl o vytvoření gholů těch mužů ani slyšet. Naopak, po rozruchu kolem malého Leta II. a po hroživé vizi, kterou Sheeana údajně získala ze Zděděných vzpomínek, čarodějnice celý program gholů úplně zastavily. "Dočasně," řekly.

Aspoň že mu ty povídá ženy konečně povolily vlastního syna, jeho kopii. Scytale snad nakonec přece jen dosáhne kontinuity.

Chlapce měl teď u sebe v části lodi, která bývala jeho vězením. Od té doby, kdy Scytale odhalil poslední ze svých tajemství, se mu omezení zmírnila a on se mohl pohybovat, kde chtěl. Mohl pozorovat dalších osm gholovských dětí podstupujících výcvik, který Bene Gesseritu pokládal za nezbytný. Vrchní proktorka Garimiová, která neochotně převzala vedení malých gholů, mu nabídla, že bude vyučovat i jeho syna. Scytale však odmítl, nechtěl si ho nechat zkazit.

Tleilaxanský Pán dával svému synovi soukromé instrukce, aby ho připravil na velkou zodpovědnost. Než starší vtělení zemře, bude třeba předat spoustu důležitých informací, z velké části tajných.

Toužil ovládat schopnost čarodějnic předávat si své vzpomínky. Přesouvání lidí, tak tomu říkal. Bylo by nesmírně jednoduché oživit syna tím způsobem, ale toto tajemství ovládalo jen Sesterstvo. Žádný Tleilaxan jejich metodu nikdy nedokázal odhalit a informace o ní nebyly na prodej. Čarodějnice prohlašovaly, že je to síla, kterou disponují coby ženy, že jí žádný muž nikdy nedosáhne. Komické! Tleilaxané věděli a prokázali, že ženy jsou nevýznamné jako flek na stěně. Jsou to jen biologické nádoby

na výrobu potomků a k tomu procesu není třeba mozku.

Sám a sám se potýkal s úkolem naučit chlapce nejposvátnějším rituálům a očišťování. Přestože mluvil zašifrovaným jazykem, který neznal nikdo kromě Pánů, pískáním a šeptáním, stejně se bál, že by tomu mohly čarodějnice porozumět. Odradová se ho před lety pokusila chytit do pasti, promluvila tím prastarým jazykem, aby dala najevo, že si zaslouží jeho důvěru. Dokázala ale Scytaleovi jen to, že nesmí nikdy podcenit jejich úskoky. Měl podezření, že čarodějnice do jeho prostor nainstalovaly odposlouchávací zařízení. Ta hluboká tajemství nesmí vyslechnout žádný povídá.

Zoufalství ho zahánělo do kouta stále víc. Tělo mu odumíralo a jedinou nadějí bylo toto dítě. Pokud nepodstoupí riziko, že něco z jeho slov bude tajně odposlechnuto, pak ta svatá tajemství možná zemřou s ním. Úžasné znalosti zmizí navždycky. Co je horší, odhalení nebo zánik?

Scytale se nahnul dopředu. "Neseš veliké břemeno. Jen nemnozí v naší velkolepé historii unesli takovou zodpovědnost. Jsi šance tleilaxanské rasy i moje soukromá naděje."

Důvěrně blízkého chlapce to očividně vylekalo a nadchlo zároveň. "Jak to mám udělat, otče?"

"Ukážu ti to," řekl Scytale v galaštině a pak zase přešel do prastarého jazyka, pro nějž chlapec projevil výjimečné schopnosti. "Vysvětlím ti mnoho věcí, ale je to jenom příprava, základ pro pochopení. Jakmile ti obnovím vzpomínky, budeš to všechno znát intuitivně."

"Ale jak mi ty vzpomínky obnovíš? Bude to bolet?"

"Není větší agónie a většího uspokojení. Nedá se to popsat."

Chlapec okamžitě odpověděl: "Podstatou s'tori je pochopit svou neschopnost poznání."

"Ano. Musíš přijmout jednak svou neschopnost pochopit a k tomu svůj význam držení klíče k takové znalosti." Starý Scytale se opřel do polštářů. Chlapec už byl skoro stejně vysoký jako on sám.

"Poslouchej, budu ti vyprávět o ztraceném Bandalongu, o našem krásném, posvátném městě na svatém Tleilaxu, rodišti naší Velké víry."

Popisoval nádherné věže a minarety, tajné komnaty, v nichž byly drženy plodné ženy, aby vyprodukovaly vytoužené potomky, kdežto jiné se proměnily na axolotlské nádrže pro potřeby tleilaxanských laboratoří. Mluvil o tom, jak Rada Pánů po řadu tisíciletí tiše udržovala Velkou víru. Vysvětlil, že mazaný Tleilax ošidil d'ábelské cizáky předstíráním, že je slabošský a lačný, a díky tomu byli všichni Tleilaxané těžce podceňováni. Byl to trik, jak zasít semeno konečného vítězství.

Jeho gholovský syn to všechno nasával jako zaujatý posluchač nadaného vypravěče.

Starý Scytale musel spustit vnitřní vzpomínky své kopie co nejdříve. Byl to závod s časem. Na kůži Pána se už začaly objevovat skvrny a jeho ruce a nohy trpěly znatelným třasem. Kéž by tak měl víc času!

Chlapec se neklidně zavrtil. "Mám hlad. Budeme už brzy jíst?"

"Nemůžeme si dovolit přestávku! Musíš vstřebat všechno, co se dá."

Chlapec se zhluboka nadechl, složil si malou špičatou bradu do dlaní a plně se soustředil na Pána. Scytale znovu spustil, tentokrát rychleji.

Vím, kdo jsem byl. Historické záznamy jsou co do faktů naprosto jasné. Trefnější otázka však je, kdo jsem.

PAUL ATREIDES,

výcviková sezení na nelodi

Duncan si uvědomil, že skrz plaskleněné tajné okénko hledí do výcvikové kabiny na minulost. Osm žáků různého věku a historického významu tam svědomitě podstupovalo svou denní výuku s různou mírou neposednosti, strachu a okouzlení.

Paul Atreides byl o rok starší než vlastní "matka", jeho syn Leto II. předčasně vyspělé batole a jeho otec vévoda Leto se ještě ani nenarodil. Jedna věc je jistá, taková rodina ještě nikdy v dějinách neexistovala. Duncan byl zvědavý, jak se gholové s tou zvláštní situací vyrovnají, až se jim vrátí vzpomínky.

Vrchní proktorka Garimiová nasazovala většinu dnů všem mladým gholům dokonale sestavený program výcviku prana-bindů, fyzických cvičení a úkolů, které jim bystřily mentální schopnosti. Bene Gesserit formoval své akolytky už tisíce let a Garimiová přesně věděla, co dělá. Povinností vést gholovské děti nadšena nebyla, ale přijala svou roli s vědomím, že pokud se někomu z nich něco přihodí, dočká se ještě

horšího trestu. Tak intenzivním fyzickým výcvikem a metodami duševní výuky se vývoj dětí urychlil, byly mnohem vyspělejší a inteligentnější než jiní chlapci a děvčata jejich věku.

Dnes Garimiová přivedla svou malou skupinu do velkého falešného solária a rozdala jí materiál a úkoly. Přestože je Duncan tajně sledoval, skupina byla zdánlivě o samotě. Kajuta se koupala v teplém žlutém světle, údajně podobnému slunci Arrakis. Na hladký strop se promítala umělá modrá obloha a po zemi byla rozprostřena vrstva měkkého písku z nákladního prostoru. Ta místnost měla připomínat Dunu, ovšem bez její drsné reality.

Dokonalé místo pro dnešní úkol.

Gholovské děti měly za použití bloků neutrálního senziplazu, tvořítek a historických plánů vytvořit přesvědčivý a náročný projekt. Gholové museli společně vybudovat přesný model Velkého paláce v Arrakénu, který nechal postavit imperátor Muad'Dib během své krvavé vlády.

Archivy Ithaky skrývaly celou škálu obrázků, popisů, turistických brožur a často si vzájemně odporujících stavebních nákrešů. Duncan si ze svého druhého života pamatoval, že skutečný Velký palác měl mnoho tajných chodeb a skrytých pokojů, kvůli čemuž bylo třeba plány falšovat.

Paul se sklonil, vzal si modelářské rukavice a skepticky si je změřil. Začal oťukávat své schopnosti, nanášel netradiční materiál v tenoučké, ale pevné vrstvě: budoval základy vlastního paláce. Ostatní děti přinášely surové bloky senziplazu. Skladiště nelodi dokázala vždycky dodat další.

Při předchozích výcvikových sezeních gholové studovali životopisné údaje svých historických předků. Četli stále dokola vlastní historii, seznamovali se s dostupnými podrobnostmi a přitom pátrali ve vlastních myslích a srdcích, aby pochopili nezdokumentované motivace a vlivy, které je formovaly.

Projeví se některý z těchto buněčných potomků, kteří přišli do života s čistým štítem, stejně jako v minulosti? Nyní byli rozhodně vychováváni jinak.

Ty děti mu připomínaly herce, studující role ve hře s úžasným obsazením. Už si budovaly první blízké vztahy a spojení. Stilgar a Liet-Kynes začínali projevovat známky přátelství. Paul sedával vedle Chani, zatímco Jessica bez svého vévody zůstávala sama. Paulův syn Leto II., kterému chybělo jeho dvojče Ghanima, také dával najevo zřetelné známky samotářství.

Malý Leto II. tu měl mít sestru. Chlapec nebyl předurčen k tomu, aby se stal monstrem, a bez Ghani by tentokrát mohl být ještě zranitelnější. Duncan jednoho dne sledoval zamlklého chlapce a pak zašel za Sheeanou a dožadoval se odpovědí. Ano, ve Scytaleově zásobníku Ghaniminy buňky byly, ale Bene Gesserit ji z nějakého důvodu nenechal v axolotlských nádržích vypěstovat. "Teď ještě ne," dozvěděl se. Samozřejmě se to vždycky dalo udělat později, ale Leto II. tak zůstane léty oddělen od osoby, která měla být jeho dvojče, jeho druhá půlka. Duncan s chlapcem a jeho zbytečnou bolestí soucítit.

Paul a šestiletá Chani, přitahování k sobě společnou minulostí i vlastním instinktem, seděli bok po boku. Chlapec si dřepal a studoval plánek. Ve vzduchu se tetelila holoprojekce nákreš, mnohem podrobnější, než potřeboval. Soustředil se na nosné zdi, na hlavní části komplexu, největší stavby, jakou kdy člověk vybudoval.

Duncan věděl, že Garimiové úkol má mnohostranný záměr, umělecké i praktické stránky. Vytvořením zmenšeného modelu Muad'Dibova Velkého paláce se tito gholové mohou dotknout historie. "Hmatatelné zkušenosti a vizuální podněty vyvolají úplně jiné porozumění než pouhá slova a archivní záznamy," vysvětlovala. Většina z osmi gholů tu budovu za svého předchozího života navštívila; možná, že to v nich oživí ukryté vzpomínky.

Leto II. byl ještě moc malý na to, aby pomáhal, ale mohl se batolit kolem a fascinovaně přihlížet. Uplynul teprve rok od té doby, kdy se ho Garimiová a Stuková pokusily v kolébce zabít. Klidný a zvědavý Leto II. moc nemluvil, ale projevoval až hrozivou inteligenci a zdálo se, že vstřebává všechno, co se kolem něj děje.

Batole sedělo na písčité zemi před plánovaným hlavním vchodem do Velkého paláce, drželo se za kolínka a kolébalo se dopředu a dozadu. Vypadalo to, že dvouletý chlapec jistě věci chápe stejně jako ostatní děti, možná ještě líp.

Thufir Hawat, Stilgar a Liet-Kynes společně budovali vnější zdi pevnosti. Smáli se a bavili se, považovali ten úkol spíš za hru než za lekci. Když se Thufir dočetl o svém původním hrdinském životě, začal být troufalý. "Kéž bychom toho Nepřítele prostě našli. Porazíme ho. Bašár a Duncan si s ním jistě poradí."

"A teď mají na pomoc i nás," řekl drze Stilgar a šťouchl do svého kamaráda Lieta, který nechtěně srazil několik kostek.

Přihlízející Duncan zamumlal: "Tak docela vás nemáme - aspoň ne vás, jaké jsme chtěli."

Jessica tvořila ze senziplazu další bloky a Yueh jí svědomitě pomáhal. Chani měřila hranice a vytyčovala všeobecný obrys paláce, vyznačený v plánu. Pak spolu s Paulem vztyčili zmenšený model veliké přístavby, která hostila veškeré služebnictvo Atreidů a jejich rodiny - pětatřicet milionů lidí najednou! Záznamy nepřeháněly, ale ten prostor si dokázal představit jen málokdo.

"Neumím si představit, že jsme žili v takovém domově," řekla Chani a přecházela kolem nově vyznačeného obvodu.

"Podle archivů jsme tam byli spoustu let šťastní."

Uličnický se usmála, chápala mnohem víc, než by jako děvče měla. "Nemohli bychom tentokrát vynechat prostory Irulán?"

Duncan, který to tajně poslouchal, se musel zasmát.

Buňky Irulán, dcery Shaddama IV., byly také mezi jinými ve Scytaleově pokladu, ale axolotlské nádrže ve zdravotnickém středisku se pro ni nechystaly. Žádní další gholové v plánu zatím nebyli, ale Duncan měl smíšené pocity z vědomí, že v příští várce by měla být na řadě Alia. Garimiová a její konzervativní stoupenkyně si rozhodně nestěžovaly, že se gholovský plán z opatrnosti zastavil.

Uvnitř modelu paláce děti vybudovaly další samostatnou stavbu, Chrám svaté Alie, vládkyně nože. Svatostánek podporoval rozvíjející se církev kolem žijící Alie a jeho kněží a úředníci svrhli odkaz Muad'Diba. Duncan viděl veliké okno se žaluziemi, kterým se Alia - posedlá a bláznivá - vrhla dolů vstříc smrti.

Gholové, všichni vyzbrojeni tvarovacími rukavicemi, znovu studovali plány a opracovávali senziplaz do přibližné podoby palácové konstrukce. Vyrobili modely obrovských sloupů u vstupu a vítězného oblouku, četné sochy a schodiště si nechali na potom jako konečné práce. Přesně zobrazit veškerou výzdobu, dary a okrasy, věnované poutníky ze stovek světů, dobytých za Muad'Dibova džihádu, se nedalo. Ale to byla další součást výcviku: naložit jim nespílitelný úkol a zjistit, jak dalece se s ním vyrovnají.

Duncana už nebavilo hrát si na tajného pozorovatele, a tak se odlepil od průhledu a vešel do výcvikové místnosti. Gholové na něj pohlédli, zaznamenali jeho přítomnost a pustili se zase do práce. Ale Paul Atreides se zvedl a vydal se přímo k němu.

"Promiň, Duncane, mám otázku." "Jenom jednu?"

"Můžeš mi říct, jak se nám vrátí vzpomínky? Jaký způsob k tomu Bene Gesserit použije a jak staří budeme, až se to stane? Už je mi osm let. Milesu Tegovi bylo teprve deset, když ho probudili."

Duncan ztuhl. "Muselo se to udělat. Byla to taková extrémní doba."

Sheeana to udělala sama, použila pozměněnou variaci sexuální metody. Miles spočíval v těle desetiletého chlapce s pohrbenou myslí prastarého muže. Benegesserit'anky vědomě riskovaly trauma jeho psychiky, protože potřebovaly Tegova vojenského génia, aby porazily Ctěné matce.

"A teď není taková extrémní doba?" Duncan si prohlížel předeek modelu paláce. "Potřebuješ vědět jenom to, že oživení vzpomínek bude traumatický proces. Neznáme žádný jiný způsob, jak to udělat. A protože každý z vás má jinou osobnost -" rozhlédl se po dětech, "- bude probuzení pro každého z vás jiné. Tvou nejlepší obranou je pochopit, kdo jsi, takže až tě zaplaví vzpomínky, budeš na ně připraven."

Malý, pětiletý Wellington Yueh se ozval pisklavým dětským hláskem: "Ale já nechci být to, co jsem byl."

Duncan cítil na hrudi tíhu. "Je mi to líto, ale to není dopřáno nikomu z nás."

Chani se neustále držela po Paulově boku. Hlas měla tenký, ale slova významná. "Musíme splnit očekávání Sesterstva?"

Duncan pokrčil rameny a přinutil se k úsměvu. "A co takhle je překonat?"

Společně se pustili do dalšího budování zdí Velkého paláce.

Naše bezcílné putování je metaforou celé lidské historie. Účastníci velkých událostí nechápou své místo v celkovém plánu. Naše neschopnost vidět širší obraz však neznamená, že neexistuje.

CTIHODNÁ MATKA SHEEANA,

zápisky z Ithaky

Sheeana znovu kráčela po písku. Bosé nohy se jí bořily do měkkého drsného prachu. Uzavřený vzduch měl ostrý kamenitý pach a plodnou skořicovou vůni čerstvé melanže.

Tohle ale nebyla Rakis. Další Rakis už nikdy být nemohla.

Pořád ještě nezapomněla na podivnou vizi ze Zděděných vzpomínek, v níž mluvila se sajadínou Ramallo a dostala od ní tajemné varování před gholy. Dej si pozor na to, co stvoříš. Sheeana to varování brala vážně; coby Ctihodné matce jí nic jiného nezbyvalo.

Nasadit opatrnost ale nebylo totéž jako zastavit celý program. Co tím Ramallo myslela? Sheeana prohledávala svou mysl, ale nedokázala už prastarou fremenskou sajadínu znovu objevit. Povyk hlasů zněl moc hlasitě. Znovu však narazila na ještě starší hlas Sereny Služebnice. Legendární vůdkyně džihádu jí pak poskytla mnohem moudřejší radu.

Sheeana se v kilometr dlouhém nákladovém prostoru nelodě vlekla po vířícím písku, neobtěžovala se nasadit opatrný přerušovaný krok fremenů na Duně. Zajatí červi instinktivně věděli, že vstoupila na jejich území, a Sheeana uměla vycítit, že se blíží.

Sheeana čekala, než si k ní červi prorazí cestu, a lehla si na písek. Neoblékla filtršaty, jak to dělávala, když byla malá dívka. Nohy a ruce měla holé. Volné. Cítila, jak se jí zrnka písku tisknou na kůži na rukou a na nohou. Písek se lepil k potu, který jí prýštil z pórů. Uprostřed všeho toho písku si představovala, jaké by to bylo, stát se jedním z písečných červů v pustině, prodírat se pod zemí jako nějaká velká ryba v obrovském vyprahlém moři.

Když dorazili první tři červi, vyškřábala se Sheeana na nohy. Sebrala prázdný košík na sběr koření, který předtím odložila, a postavila se čelem k vlnícím se tvorům. Natáhli své kulaté hlavy, v tlamách se jim leskly krystalické zuby a drobné odlesky plamene, podníceného vnitřním třením.

Původní červi z Arrakis byli útočně teritoriální. Poté, když se Božský imperátor vrátil "zpátky do písku", každý z nových červů, které zplodil, v sobě nesl krůpěj jeho vědomí. Dokázali spolupracovat, kdykoli se jim zachtělo.

Napřímila hlavu, zvedla zavřený košík a ukázala jim ho. "Přišla jsem sebrat koření, Šajtáne." Kněží na Rakis kdysi dávno zděsilo, když slyšeli, jak takhle oslovuje jejich Rozděleného boha.

Sheeana beze strachu procházela mezi jejich prstencovými těly, jako by to byly jen nebetyčné stromy. S písečnými červy si rozuměla odjakživa. Jen málo lidí z nelodi si trouflo vejít do nákladního prostoru, když teď červi tolik vyrostli. Sheeana byla jediná, kdo mohl z písku sbírat koření. Část z něj přidávala k mnohem bohatším zásobám čerstvé melanže, vyrobeným v axolotlských nádržích na lodi.

Začichala a šla po vůni až na místo, kde se dal objevit čerstvý výlev koření. Kdysi dávno to dělávaly děti z její vesnice. Zbytky naváté melanže, které sebraly z dun, umožňovaly nakupovat zásoby a nástroje. Ted' už byl celý ten způsob života ten tam, stejně jako Rakis sama...

V hlavě jí z hloubi Zděděných vzpomínek znovu vytryskl fascinující prastarý hlas Sereny Služebnice. Sheeana s ní mluvila nahlas. "Řekni mi jedno: jak může být Serena Služebnice mezi mými předchůdkyněmi?"

Když se zavrtáš dost hluboko, jsem tam. Předek za předkem, generace za generací...

Sheeana se nenechala tak snadno přesvědčit. "Ale jediné dítě Sereny Služebnice zavraždily myslící stoje. To spustilo celý džihád. Neměla žádné dědice, žádné další potomky. Jak tedy můžeš být v mých Zděděných vzpomínkách, nehleď na to, jak hluboko dozadu se vydám?"

Vzhlédla k podivným postavám písečných červů, jako by mezi nimi mohla najít tvář té mučednické ženy. Protože tam jsem, řekla Serena. Prastarý hlas už neřekl nic víc a Sheeana věděla, že se lepší odpovědi nedočká.

Sheeana se protlačila kolem nejbližšího červa a pohládila jeden z jeho tvrdých zpevněných prstencových segmentů. Cítila, že tihle červi také sní o svobodě, touží najít rozlehlou volnou krajinu, v níž by se mohli skrýt, kde by si mohli zabrat vlastní teritorium, bojovat o dominanci a množit se.

Sheeana je den za dnem pozorovala z vyhlídky nahoře. Viděla, jak červi krouží po nákladním prostoru, zkoumají jeho hranice, vědí, že musí čekat... čekat. Stejně jako futáři, přecházející sem tam po svém arboretu, nebo benegesseritské uprchlice a židé, nebo Duncan Idaho, Miles Teg a gholovské děti.

Všichni tady byli zajatí, chycení ve své odysei. Musí přece existovat nějaké bezpečné místo, kam by mohli jít.

Objevila v písku rezavou skvrnu a zastavila se, aby si do nepropustného košíku nabrala čerstvou melanž. Červi produkovali jen málo koření, ale protože bylo čerstvé a pravé, nechávala si ho Sheeana spoustu pro sebe. Koření z axolotlských nádrží sice bylo po chemické stránce stejné, ona ale dávala přednost blízkému spojení s červy, i kdyby to měla být jen její představa. Jako Serena Služebnice? Nebo sajadína Ramallo?

Červi ji minuli a začali se mohutnými těly zavrtávat do písku. Sheeana se sklonila, aby nabrala další koření.

Ve zdravotním středisku - spíš v mučímě! - klečel rabbi vedle naběhlého ženského těla a modlil se. "Nechť ti náš prastarý bůh požehná a odpustí, Rebeko." Přestože jí mozek odumřel a tělo už nepřipomínalo ženu, kterou znal, pořád ji tvrdošíjně oslovoval křestním jménem. Řekla mu, že bude spát, žít mezi nesčetnými životy v sobě. Byla to pravda? Navzdory tomu, co viděl a cítil v této hrůzné místnosti, si bude navždy pamatovat, kdo byla, a bude ji cítit.

Deset let jako axolotlská nádrž! "Matka těch monster. Proč jsi jim dovolila, aby ti to udělali, dcero?" A teď, když byl gholovský projekt přerušen, už její tělo ani nesloužilo účelu, pro který se obětovala. Jaká hrůzná věc.

Její nahé břicho, ověšené trubicemi a monitory, už nebylo naběhlé, ale několikrát ji viděl jako kouli, nesoucí těhotenství tak nepřirozené, že by od něj i bůh musel odvrátit tvář. Rebeka a další dvě benegesseritské ženy, které se nechaly dobrovolně proměnit v tuhle hrůzu, ležely na sterilních lůžkách. Axolotlské nádrže! Už ten název zněl nepřirozeně, zbaven vši lidskosti.

Celé roky tyto "nádrže" produkovaly gholy; teď prostě hostily chemické prekursory, z nichž vznikala melanž. Jejich těla se stala pouhými bídnými továrnami. Při životě je udržoval neustálý příjem tekutin, živných látek a katalyzátorů.

"Stojí nějaký cíl za takovou cenu?" zašeptal rabbi. Sám nevěděl, jestli naléhá na Všemohoucího v modlitbě, nebo zda se ptá přímo Rebeky. V každém případě se odpovědi nedočkal.

Prsty se rozechvěle dotkl Rebečina břicha. Benegesseritské doktorky mu často spílaly, nařizovaly, aby se "nádoby" nedotýkal. Ale přestože pohrdal tím, co ze sebe Rebeka udělala, nikdy by jí neublížil. Smířil se s tím, že už ji nemůže ani zachránit.

Rabbi se zašel podívat na malé gholy. Vypadali dost neškodně, ale on se nenechal oklamat. Věděl, proč byly tyto geneticky prastaré děti přivedeny na svět, a nechtěl v tom záluďném plánu sehrát žádnou roli.

Slyšel, jak někdo vstoupil do tiše šumícího zdravotního střediska, vzhledl a uviděl vousatého muže. Tichý, inteligentní a schopný Jacob si vzal za úkol dohlížet na rabbiho, stejně jako to dřív dělávala Rebeka.

"Věděl jsem, že tě tady najdu, rabbi." Tvářil se přísně a káravě - podobně jako sám rabbi, když neschvaloval jednání někoho jiného. "Čekali jsme na tebe. Už je čas."

Rabbi se podíval na časomíru a uvědomil si, jak je pozdě. Podle jejich výpočtů a zvyků, které dodržovali, byl páteční soumrak, čas zahájit čtyřiašestihodinový sabat. Měl odříkávat modlitby v provizorní synagoze, přečíst žalm 29 z původního písma (ne z příšerně překroucené verze v Oranžsko-katolické biblí) a pak si měla jeho malá skupina zazpívat.

Starý muž se natolik ponořil do modliteb a boje se svým svědomím, že ztratil pojem o čase. "Ano, Jacobe. Už jdu. Omlouvám se."

Muž vzal rabbiho za paži a pomohl mu, přestože žádnou pomoc nepotřeboval. Jacob se k němu sklonil a setřel mu pramínky slz, které se mu nečekaně objevily na tvářích. "Ty pláčeš, rabbi."

Starý muž se ohlédl po tom, co kdysi bývalo Rebekou, ženou plnou energie. Dlouhou nejistou chvíli ještě postál a pak dovolil svému společníkovi, aby ho odvedl ze zdravotního střediska.

Súkameny: vysoce ceněné drahokamy, produkováné obroušenými krunýři jednonohého mořského tvora zvaného cholister, nacházejícího se pouze na Buzzellu. Súkameny absorbují barevné spektrum v závislosti na doteku těla a na tom, jakým způsobem na ně dopadá světlo. Pro svou vysokou cenu a přenosnost se

tyto malé a dokonale kulaté kameny - podobně jako melanž - používají jako tvrdá měna, zvláště v dobách ekonomického zmatku a sociálních nepokojů.

TERMINOLOGIE IMPÉRIA (PŘEPRACOVANÁ)

Matka velitelka Murbella, obklopená vůní slaného vzduchu - jaký rozdíl oproti poušti na Kapitule! - sledovala probíhající operace na Buzzellu. Za uplynulý rok poslala Ctihodná matka Corystová novému Sesterstvu mnoho dodávek súkamenů, což pokrylo ostatní výdaje, zatímco výroba koření se věnovala na zaplacení výzbroje, kterou začal vyrábět Riches. Murbella posílala zvědy do všech stran, sbírala informace o zbývajících útočištích odbojných Ctěných matre a připravovala si dlouhodobý plán. Brzy bude připravena vážně vytáhnout proti jejich hlavním enklávám.

Obsazení Buzzellu a zabránění veškeré produkce súkamenů odřízlo zbytek Ctěných matre od základního zdroje bohatství. Rozzlobilo to a zároveň oslabilo zbývajících nejsilnější bašty vzpurných žen.

Nové Sesterstvo si dosud kromě Buzzellu podmanilo pět rebelských základen. Na každých sto tisíc žen, které její vojačky zabily, jich zajaly pouhou tisícovku. Z každé tisícovky zajatých možná stovka úspěšně konvertovala k novému Sesterstvu. Murbella prohlásila ke svým poradkyním: "Rehabilitace není zaručena nikdy, ale smrt je jistá. Nikdo nám nemusí připomínat, jak přemýšlejí Ctěné matre. Budou si vážit naší žádosti o sjednocení? Ne! Nejprve je třeba je zlomit."

Poslední bašty divokých žen budou tvrdým oříškem, ale Murbella přesvědčila sebe samu, že valkýry ten úkol zvládnou. Ne každé dobovačné tažení může být tak čisté a jednoduché jako obsazení Buzzellu.

Za posledních několik měsíců provedla Corystová v operacích na mořské planetě mnoho změn a Matka představená jí je schválila. Corystová - "žena, která přišla o dvě děti" - byla od začátku ochotná pomáhat. Zdálo se, že si ještě předtím, než Předávala s Murbellou, dobře pamatovala, jaké to bylo být benegesseritskou Sestrou.

Osídlení Buzzellu sestávalo jen z několika budov a obranných věží, rozmístěných na nepravidelných výchozech skal a na chudých ostrovech, dále z velkých lodí, zpracovatelských člunů a ukotvených vorů. Pod vedením Corystové zprvu mnohé rozčilené benegesseritské exulantky požadovaly, aby je uvolnila z těžké práce kolem súkamenů. Některé měly vztek a chtěly se divokým děvkám pomstít. Corystová - která uvažovala podobně jako Murbella - schválně nechala většinu kverulantských vyhnankyň na jejich bývalých pozicích a podporovala ostatní, aby se staly zvláštními místními poradkyněmi.

Zabrala si poměrně pohodlné obydlí, které kdysi Ctěná matre Skira a její děvky sebraly benegesseritským exulantkám. Zbylé hrstce Ctěných matre nařídila, aby si na kamenité půdě postavily ubohé stany. Murbella chápala, že je to spíš prostředek ovládnutí než pomsty. Skira se svou skupinou byla stejně jako benegesseritské vyhnankyň dlouhou dobu izolována od vnější politiky. Spojení právě těchto žen tvořilo další očividně problematickou alianci a významnou zkoušku vůdcovských schopností Corystové, ženy však postupně poznávaly výhody spolupráce. V malém měřítku to připomínalo situaci, k jaké svého času došlo na Kapitule.

Ted', odpoledne druhého dne své kontrolní návštěvy si Matka velitelka prohlížela vylepšené operace se súkameny v doprovodu Corystové a Ctěné matre Skiry. Tucet dělnic - všechno to byly přeživší Ctěné matre - opodál promývalo a třídilo kameny podle váhy a barvy, dělalo přesně tu práci, do které kdysi nutilo benegesseritské vyhnankyň. Na dělnice už nedohlížely fibiánské strážce. Murbella uvažovala, jestli vodní lidé vůbec zaznamenali, že se ženy ve vedení změnily, a jestli jim to vlastně není úplně jedno.

Fibiánští potápěči pod hladinou lovili a chytali veliké pomalu se pohybující měkkýše. Cholisteri měli masité tělo, pokryté silným boulovitým krunýřem. Neustálé otěry toho pouzdra měly na svědomí tvrdé mléčné jizvy, které se daly odlomit jako kameny, zarostlé do horniny. Hlízy rostly pomalu, vodních tvorů nebylo mnoho a sklizeň hluboko pod hladinou byla obtížná. To všechno přispívalo k vzácnosti a hodnotě kamenů.

Když Ctěné matre přivedly zkřížené fibiány, výroba nesmírně vzrostla. Obojživelní lidé žili v moři, mohli plavat v hloubkách bez jakéhokoli zvláštního vybavení a při lovu pomalu se pohybujících cholisterů se mohli pustit daleko od ostrůvků.

Murbella, která stála na molu se svými novými poradkyněmi, se obrátila k velkému fibiánskému samci na okraji útesu. Zjevně to býval strážce, protože měl pořád ostnatý bičík. Čtyři další fibiánští potápěči se

krčili na kamenitém břehu, kam právě vyložili náklad súkamenů.

Ctěné matre netušily, kde se vlastně fibiáni vzali, věděly jen, že pocházejí "odněkud z Rozptylu před dávnými časy". Skira tvrdila, že obojživelní míšenci jsou nižší rasa s omezeným vyjadřováním, ale Murbelliny benegesseritské instinkty jí napovídaly něco jiného. Vzpomínky, které si Předala s Corystovou, tomu dodávaly důkazy. Fibiáni byli víc, než se zdáli.

Murbella nařídila svým dvěma průvodkyním, aby šly s ní, a seběhla po kamenitých schodech, bičovaných příbojem, na kamenitou pláž.

"To není bezpečné." Skira se rozběhla, aby Matku velitelku dohonila. "Fibiáni bývají agresivní. Minulý týden jeden z nich utopil Ctěnou matre. Prostě ji chňapl a stáhl pod vodu."

"Nejspíš si to zasloužila. Myslíš, že my tři bychom se nedokázaly ubránit?" Skupina Murbelliných valkýr, která stála opodál, navíc dohlížela na svou velitelku se zbraněmi v pohotovosti.

Corystová ukázala na skupinu fibiánů. "Ten nejvyšší je náš nejlepší lovec. Vidiš tu jizvu, kterou má na čele? Potápí se nehlouběji a přináší nejvíc súkamenů."

Murbella si ze záblesku vzpomínek Corystové připomněla opuštěné fibiánské dítě, které kdysi zachránila z přílivu. Mělo také na čele jizvu, stopu po drápech. Mohl to být on, po tolika letech? Ten, kterému říkala "mořské dítě"? Připomněla si další případy, další zkušenosti. Ano, tento vodní muž rozhodně věděl, kdo je Corystová.

Fibián s jizvou si všiml jako první, že se k nim ženy blíží. Všichni tvorové se jako na povel opatrně obrátili a zamrkali úzkýma očima. Tři menší se stáhli do zpěněné vody a vznášeli se tam mimo dosah. Ten zjizvený se však nehnul.

Murbella si ho důkladně prohlížela a pokoušela se z gest jeho odlišného těla vyčíst, co si myslí. Přestože byla menší než on, zaujala sebevědomý bojový postoj.

Fibián si ji dlouho měřil očima zakrytými blánou. Pak promluvil hrdelním hlasem, který zněl jako mokrá hadr, protahovaný potrubím: "Šéf šéfů."

"Co tím myslíš?"

"Ty. Šéf šéfů."

Corystová to přeložila: "Víš, že jsi vůdkyně všech vůdkyň."

"Ano. Teď jsem tvá vůdkyně."

Uctivě sklonil hlavu.

"Myslím, že jsi mnohem chytřejší, než dáváš najevo. Jsi dobrý fibián?"

"Ne dobrý. Nejlepší."

Murbella k němu odvážně postoupila o krůček blíž. Kromě toho, co věděla od Corystové, netušila nic o jejich společenských sklonech ani zákazech. "Ty a já jsme oba svým způsobem vůdce. A jako vůdce ti slibuji, že už s vámi nebudeme nakládat tak, jako to dělaly Ctěné matre. Už jsi poznal změny. Nebudeme na vás používat bič, ani nedovolíme, abyste ho vy používali na jiné. Práce pro všechny. Prospěch pro všechny."

"Už ne biče." Zvedl bradu, hrdě a přísně. "Už ne súkameny pašerákům."

Murbella se pokoušela pochopit, co jí naznačuje. Je to slib, nebo hrozba? Po roce už fibiáni museli rozdílat ve svém životě zaznamenat.

"Pašeráci nám pořád dělají problémy," vysvětlovala Corystová. "Nedokážeme jim zabránit, aby kradli súkameny ve volné vodě."

Skiře se rozšířily nozdry v zobákovitém nose. "Už dlouho jsme fibiány podezíraly, že s pašeráky obchodují, kradou z naší úrody súkamenů a nechávají si to pro sebe."

"Ne vaše súkameny," řekl fibián a dlouze bublavě zabručel.

Murbella cítila, že stojí před zajímavým průlomem. "Slibuješ, že nebudete jednat s pašeráky, když s vámi budeme jednat spravedlivě? To mi chceš říci?"

Skira vypadala, jako že je smrtelně uražena: "Fibiáni jsou otroci! Nelidští tvorové. Dělají to, k čemu byli stvořeni -"

Murbella si ji změřila vražedným pohledem. "Jen mě provokuj, jestli si troufáš. Moc ráda zabiju další drzou děvku, abych ti ukázala."

Skira se na ni dívala jako myš tvář v tvář chřestýši. Konečně se uklonila a o krůček ustoupila. "Ano,

Velká ctěná matre. Nechtěla jsem urazit."

Zdalo se, že to fibiána pobavilo. "Už ne pašeráci."

Corystová vysvětlovala: "Pašeráci byli vždycky dost chytří na to, aby nám nechávali většinu úlovku. Ctěné matre možná rozčilovali, ale nevadili jim natolik, aby uspořádaly masivní odvetu."

Skira zabručela: "Dřív nebo později bychom je byly zlikvidovaly."

"Jak vám ti pašeráci platí?" zeptala se Murbella toho tvora, Skiry si nevšimala. "O co mají fibiáni zájem?"

"Pašeráci nosí koření. My dáváme súkameny."

Takhle to tedy bylo! Gilda zoufale potřebovala melanž a Murbella jí stále odmítala dávat víc než jen hrstku na holé životní potřeby. Pašerácké skupiny a obchodníci na černém trhu tedy začínali rozšiřovat vlastní zásoby koření.

Vytáhla z kapsy kombinézy malou tabletu skořicové barvy a podala ji fibiánovi. "My máme víc melanže, než by vám mohli dodat pašeráci."

Tvor se zmateným výrazem sevřel tabletu v blanité ruce a pak opatrně začenichal. Na silné rty se mu vrátil úsměv. "Koření. Dobře." S nesmírně vážným výrazem zíral na tabletu melanže na dlani, ale nepokusil se ji spolknout.

"Se Sesterstvem budete vycházet dobře. Vy i my uvažujeme podobně." Murbella ukázala na tabletu melanže. "Nech si ji."

"Obchod?"

Zavrtěla hlavou. "Ne. Dárek, pro tebe."

"On nechápe, co je to dárek. Jejich kultura to nezná," řekla Skira. "Otroci nejsou zvyklí mít nějaký majetek." Murbellu napadlo, jestli jsou všechny Ctěné matre tak slepé, tak omezené a plné předsudků.

Vůdce fibiánů řekl: "Pašeráci nás naučili."

Buď to nepochopil, nebo dar nechtěl přijmout, ale podal jí tabletu zpátky - spíš uctivě než nevraživě - a brouzдал se do vody za svými společníky. Zanedlouho jeho hlava zmizela ve vlnách a další tři hloubkoví potápěči ho následovali.

Skira řekla opovržlivě: "Jestli má tvoje Sesterstvo tolik melanže, můžeme ji dávat fibiánům za to, že se už nebudou paktovat s pašeráky a budou nám dodávat všechny súkameny."

"Jakmile se vrátím na Kapitulu, vydám nové rozkazy. Zajistíme fibiánům melanž, pokud ji potřebují."

Murbella se podívala na Corystovou a napadlo ji, jak dlouho už ona sama neměla dávku koření. Během vlády Ctěných matre byly vyhnány Sestry od melanže jistě odříznuty. Nejspíš prošly hrozným abstinčním obdobím. Ale pak si z Předaných vzpomínek od Corystové vybavila situace, kdy zjizvený fibián - mořské dítě - přinesl trochu melanže, získané od pašeráků, a schoval ji mezi kameny, aby ji tam Corystová našla. "A budeme dávat koření i dalším, kteří ho budou potřebovat."

Pověry a nesmysly z minulosti by nám neměly bránit v pokroku. Držíme-li se zpátky, přiznáváme, že náš strach je silnější než naše schopnosti.

VÝROBCI Z IKSU

Když iksanský hlavní továrník poslal Gildě vzkaz, v němž oznamoval úspěch s novými navigačními přístroji, přispěchala na Iks malá delegace. Rychlost, s jakou dorazila, Khronovi prozradila všechno, co potřeboval vědět. Administrátoři Gildy byli mnohem zoufalejší, než dávali najevo.

On a jeho Tvaroví tanečníci protahovali "fázi vynalézání" už osm let, nejkratší dobu, kterou mohl ospravedlnit vzhledem ke znovuzavedení tak drasticky komplikované nové technologie. Nemohl si dovolit vyvolat u Gildy nebo dokonce u Iksanů příliš mnoho otázek. Výjimečný nový přístroj dokáže bezpečně a účinně navádět jakoukoli loď. Nebude třeba žádného kormidelníka - a tedy ani koření.

Khrona je přinutí zobat mu z ruky.

Khrona v šedém slavnostním obleku, vyrobeném z plazhedvábí se slabým olejnatým leskem, stál tiše vedle hlavního továrníka Šajamy Sena. Přestože ghola barona Harkonnena a roční Paul Atreides potřebovali ve své izolaci na Caladanu neustálou péči, rozhodl se Khrona dorazit na Iks a sledovat tu transakci osobně.

Administrátor Gorus vešel do místnosti v doprovodu šesti dalších mužů. Kromě funkcionářů Gildy

zaznamenal Khrone zástupce nezávislé Gildovní banky a hlavního obchodníka CHOAM. Vypadalo to, že administrátoři Gildy s sebou na tyto rozhovory schválně nevzali kormidelníka. Delegation ho raději nechala v jeho komoře naplněné kořením, izolovaného nahoře v lodi na oběžné dráze. Páni, jak moc museli žít po té nové technologii!

Tentokrát se sešli v malé soukromé kanceláři, ne v rozlehlé tovární hale plné hluku z výroby, který poznamenal jejich první setkání. Sen to protahoval, nejprve nechal přinést občerstvení. Zdálo se, že si to očekávání užívá. "Pánové, vesmírné obchodování se má navždycky změnit. To, po čem toužíte, máte díky iksanské inovaci v rukou."

Gorus se pokusil zamaskovat svou dychtivost skeptickým výrazem. "Tvá prohlášení jsou působivá a úchvatná, hlavní továrníku."

"Jsou také pravdivá."

Khrone hrál svou skromnou roli, roznášel cukroví a silné nápoje, hojně vylepšené melanží (jaká ironie vzhledem k povaze této schůzky). Administrátor Gorus zdvořile konzumoval nabídnuté pohoštění a přitom si prohlížel technické zprávy a výsledky zkoušek, které mu dodal Khroneův tým. "Tyto nové iksanské navigační přístroje se zdají být tisíckrát přesnější než předchozí, které jsme vmontovali do některých svých gildovních lodí. Mnohem lepší než cokoli, užívané v Rozptylu."

Hlavní továrník se dlouze napil horkého melanžového nápoje. "Nikdy nepodceňuj Iksany, gildaři. Všimli jsme si, že jste do jednání nezahrnuli kormidelníka."

Gorus se zatvářil nadutě. "Není ho zapotřebí."

Khrone potlačil úsměv. To prohlášení bylo pravdivé hned v několika směrech.

"Lidstvo pátralo po nějakém přesném navigačním systému celá... celá tisíciletí! Pomyslete na to, kolik lodí se ztratilo v časech Hladomoru," řekl gildovní bankéř a tvář mu najednou rozkvetla. "Čekali jsme, že vám bude trvat desetiletí, než od základu dosáhnete tak převratného objevu."

Sen se pyšně a zářivě usmál na Khrona. Dokonce i hlavní továrník věřil, že nedávný průlom je založen na skutečných iksanských znalostech a genialitě, ne na zásahu vnějšího Nepřítele.

Hlavní obchodník CHOAM se na gildovního bankéře zamračil. "Tohle není nic zbrusu nového. Iksané museli na té zakázané technologii tajně pracovat neustále."

"A k našemu prospěchu, dodal bych," přerušil ho Gorus a zarazil tak možnou hádku.

"My Iksané neusínáme na vavřínech." Šajama Sen pak citoval jeden z iksanských principů: "Ti, kdo aktivně nesledují pokrok a inovace, se brzy ocitnou na chvostu historie."

Khrone se do toho vložil dřív, než by se mohly vynořit nějaké hloupé otázky. "Raději ty nové vynálezy nazýváme 'matematické kompilátory', abychom se vyhnuli bezděčné záměně s myslícími stroji jakéhokoli druhu. Tyto kompilátory jednoduše automatizují proces, který dokáže kormidelník nebo i mentat. Neradi bychom vyvolali nějaké zlé duchy, které vedly ke Služebnickému džihádu."

Naslouchal tomu vlastnímu eufemismu a odůvodnění a věděl, že tito muži si stejně budou dělat přesně to, co chtějí, bez ohledu na zákony a morální omezení. Byli natolik vynalézaví - a chtiví - že dokázali přijít s jakýmkoli nezbytným ospravedlněním, kdyby se vynořily nějaké otázky.

Šajama Sen dodal s náznakem přísnosti: "Pokud máte, nějaké pochybnosti, pánové, pak byste tady nebyli. Snažíte se nás tím předstíráním znepokojení a citováním prastarých zákazů myslících strojů zastrašit, abychom snížili cenu? To vám nevyjde." Odložil šálek, ale pořád se usmíval.

"Smysl pro obchod nám vlastně velí, abychom tu technologii nabídli i jinde. Jsme přesvědčeni, že nové Sesterstvo by obzvláště rádo získalo vlastní navigační přístroje, aby si mohlo vybudovat obří flotilu. Prozatím jedná s Kosmickou gildou, protože nemá jinou možnost. Napadá mě, kolik by asi tak zaplatilo za svou nezávislost?"

Administrátor Gorus, gildovní bankéř i zástupce CHOAM okamžitě spustili jeden přes druhého své ubohé protestní litanie: že to oni na začátku navrhli tento směr vývoje, jim byla slíbena výlučnost a koneckonců už přece souhlasili s tím, že zaplatí přemrštěnou sumu.

Khrone ty poznámky zarazil dřív, než mohly přerůst v otevřenou hádku. Nechtěl, aby se jeho pečlivě rozvržené plány pokřivily. "Hlavní továrník prostě jen vyslovil příklad, aby se přesvědčil, že chápete hodnotu našeho technologického vývoje. Vy si, pánové, myslíte, že máte zásluhy na zrodu této práce. Musíte si však uvědomit, že jsme ten popud mohli dostat odkudkoli. K žádnému zvyšování ani snižování

dohodnuté ceny nedojde."

Sen rychle přikývl. "Dobrá, neztrácejme čas takovými manévry. Naše cena možná je vysoká, ale vy ji zaplatíte. Žádné další přemrštěné výdaje za melanž, žádná závislost na nevypočitatelných kormidelnicích. Jste prozíraví obchodníci a i malé děcko by pochopilo nesmírné zisky, které budou Gildě přibývat, jakmile se vaše loď vybaví našimi -" odmlčel se a vzpomínal na termín, který navrhl Khroné, "- matematickými kompilátory." Pak se obrátil k muži z CHOAM, který už spořádal všechno své občerstvení a dopil kořeněný nápoj. "Věřím, že mistru obchodníkovi takové věci vysvětlovat nemusím." "CHOAM musí udržovat obchod i v dobách války. Riches sklízí veliké zisky budováním rozsáhlých vojenských sil pro nové Sesterstvo."

Iksanský hlavní továrník při té připomínce rozzlobeně zavrčel.

Administrátor Gorus se zdál být nesmírně rozrušený. "Když jsme dřív do gildovních lodí instalovali primitivní navigační přístroje, přesto jsme na palubě každého plavidla vozili jednoho kormidelníka."

Omluvně se podíval na hlavního továrníka. "Víte, vašim starším přístrojům jsme tak docela nedůvěřovali, ale tehdy jsme ani nemuseli. Diskutovalo se o jejich spolehlivosti, trochu moc lodí se ztrácelo... Ale teď, když nové Sesterstvo přiškrtilo dodávky koření, a vzhledem k prokázané přesnosti vašich... kompilátorů nevidím důvod, abychom se na vaše navigační přístroje nespolehli úplně."

"Pokud budou fungovat tak dobře, jak slibujete," poznamenal gildovní bankéř.

Když bylo zřejmé, že všichni novým matematickým kompilátorům uvěřili, zašil Khroné své semínko neshody. "Samozřejmě víte, že tato změna učiní kormidelníky zbytečnými. Nejspíš s tím nebudou moc spokojeni."

Administrátor Gorus se nespokojeně zavrčel a podíval se z bankéře na své kolegy gildaře. "Ano, víme. To je na tom to nehorší."

Naše motivy jsou stejně důležité jako naše cíle. Využijte to k pochopení svého nepřítele. S takovým vědomím ho můžete buď porazit, nebo ještě lépe, ovlivnit ho tak, aby se stal vaším spojencem.

BAŠÁR MILES TEG,

Vzpomínky válečného velitele

Krise mezi kormidelníky byla natolik vážná, že Edrik požádal o slyšení u samotného Orákula času.

Kormidelníci používali svou jasnozřivost k navádění lodí, zakřívujících vesmír, ne ke sledování lidských událostí. Frakce administrátorů je oklamala, obešla je. Komplikovaní kormidelníci nikdy nepřikládali váhu činům a touhám lidí mimo Gildu. Jaká pošetilost! Ztráta koření a neoblomnost jediných zbývajících dodavatelů Kosmickou gildu naprosto zaskočila. Od zničení Rakis uplynula celá čtvrtina století. A aby bylo ještě hůř, Ctěné matce nerozumně vyhladily všechny tleilaxanské Pány, kteří věděli, jak vyrábět melanž v axolotlských nádržích.

Nyní, když taková spousta skupin zoufale toužila po koření, byli kormidelníci vytlačeni až na samý okraj zrádného útesu. Snad Orákulum času přijde s nějakým řešením, které Edrik neviděl. Při předchozím setkání naznačilo, že jejich dilema možná má nějaké východisko. Byl však přesvědčený, že to východisko neznamená navigační přístroje.

V této obtížné situaci Edrik nařídil, aby jeho nádobu dopravili do obřího prastarého objektu, který hostil Orákulum času, kdykoli se rozhodlo objevit se v tomto fyzickém vesmíru. Edrika jeho přítomnost odjakživa naplňovala hrůzou, a tak si dlouhou dobu předem připravoval argumenty a rovnal si myšlenky, byť od začátku věděl, že je to zbytečné. Orákulum, nadané jasnozřivostí mnohem dokonalejší a rozsáhlejší než kterýkoli kormidelník, už toto setkání jistě předvídalo a předpokládalo každé slovo, které Edrik vysloví.

Pokořený Edrik vyhlížel ze své zaoblené nádoby v průhledné stavbě Orákula. Kdysi dávno tu byly do zdí vyryty tajemné symboly - souřadnice, hypnotické plány, prastaré runy, tajemné znaky, kterým rozumělo jen Orákulum. Jeho stavba mu připomínala zmenšenou katedrálu a Edrik si v ní připadal jako prosebník.

"Orákulum času, čelíme největšímu stavu nouze od dob Tyrana. Tví kormidelníci hladoví po koření a naši vlastní administrátoři se proti nám spiklí." Zachvěl se intenzitou vlastního vzteku. Ti blázniví podradní

gildaři věřili, že dokážou problém vyřešit díky lepším iksanským navigačním přístrojům! Nekvalitní kopie. Gilda potřebuje koření, ne umělé matematické kompilátory. "Snažně tě prosím, ukaž nám cestu k přežití."

Pocítil ohromný nával myšlenek, nesmírně složité zaujetí vířící mysli, skryté v oparu. Když Orákulum odpovědělo, cítil Edrik, že mu věnuje jenom nejmenší část své pozornosti, zbytek mysli se soustředil bůhvíkam na mnohem závažnější záležitosti.

"Nenasytný hlad po koření existuje neustále. Je to podružný problém."

"Podružný problém?" opakoval Edrik nevěřicně. Všechny jeho argumenty byly rázem spláchnuty. "Naše zásoby jsou téměř vyčerpané a nové Sesterstvo rozděljuje jen nepatrnou část toho, co potřebujeme. Kormidelníkům hrozí zánik. Může existovat nějaký větší problém?"

"Kralizec. Povolám všechny své kormidelníky, až je budu potřebovat."

"Ale jak ti můžeme pomoci, když nemáme melanž? Jak máme přežít?"

"Najdete si jiný způsob, jak získat koření - to předvídám. Zapomenutý způsob. Ale musíte ho objevit sami."

Náhlé ticho v Edrikově mysli mu prozradilo, že Orákulum s rozhovorem skončilo a vrátilo se k hloubání o důležitějších otázkách. Upnul se na jeho překvapivé prohlášení: Jiný zdroj koření!

Rakis byl zničen, nové Sesterstvo nechtělo uvolnit své zásoby a tleilaxanští Páni byli všichni mrtví. Kde jinde mohou kormidelníci hledat? Orákulum to však řeklo, a tak Edrik věřil, že nějaké řešení existuje. Vznášel se v nádobě a nechal plynout i své myšlenky. Mohla by existovat nějaká jiná planeta s písečnými červy? Další přirozený zdroj koření?

A co takhle nový - nebo znovuobjevený - způsob výroby melanže? Ten, který byl zapomenut? Jen Tleilaxané věděli, jak uměle vyrábět melanž. Existuje snad nějaký způsob, jak tu znalost oživit? Zná tu technologii ještě někdo jiný? Ty informace byly už dávno pohřbeny neopatrnými Ctěnými matre. Jak by se daly oprášit?

Páni si vzali své tajemství do hrobu, ale ani smrt vždycky znalosti nevymaže. Stařešinové Ztracených Tleilaxanů, nevlastní bratři kdysi velkých Pánů, sice nevěděli, jak vyrobit melanž, ale uměli vypěstovat gholy. A gholové by v sobě mohli ty vzpomínky probudit!

Edrik najednou znal odpověď, nebo si myslel, že ji zná. Kdyby oživil jednoho ze starých Pánů, pak by si od něj mohl tu znalost vynutit. A to příšerné Sesterstvo by o svou výhodu zase přišlo.

Neprozkoumaná prázdnota, do níž lidé uprchli v Rozptylu, byla nepřátelská divočina, plná nečekaných pastí a nebezpečných bestii. Ti, kdo přežili, se zakalili a změnili způsobem, který nedokážeme ani plně pochopit.

CTIHODNÁ MATKA TAMALANOVÁ ,
archivy Kapituly, Odhady a analýzy Rozptylu

Sheeana seděla se zkříženýma nohama na tvrdé podlaze arboreta a čtyři futáři se kradli kolem ní. Nasadila benegesseritskou dovednost a zpomalila si srdeční rytmus a dýchání. Poté, když ji futár zvaný Hrm viděl tancovat s písečnými červy, byla mezi těmi zvířecími lidmi bezpečná, pocit'ovali před ní bázeň. Přestože ovládala pachy, vycházející ze svého těla, pohled od nich neodvrátila.

Futáři většinou chodili po dvou, ale občas se vraceli k chůzi po čtyřech. Byli neklidní, neustále neklidní. Sheeana se několik minut nepohnula. Futáři sebou šklubli pokaždé, když mrkla, a pak se vrátili ke svému neklidnému přecházení sem tam. Hrm se k ní přiblížil a začenichal. Zvedla bradu a opakovala to po něm.

Věděla, že navzdory potenciálnímu nebezpečí, které v těch tvorech číhalo, je důležité, aby s nimi pobývala v této veliké kajutě. Díky neustálému studiu futárů byla přesvědčena, že jí mohou odhalit ještě mnohem víc, jen kdyby z nich ty informace dokázala vytáhnout.

V hlubokém neznámu Rozptylu je vypěstovali "Psovodi", výhradně kvůli tomu, aby lovili Ctěné matre. Ale kdo byli ti Psovodi? Znali Nepřítele? Možná, že by tak dokázala získat důležitý klíč k původu děvek a povaze toho starého muže a ženy, kteří je podle Duncana pronásledují.

"Ještě jídlo," řekl Hrm, přecházející blízko ní. Jeho tělo, porostlé silnými chlupy, páchlo a dech zaváněl po natráveném mase.

"Dnes už jste se najedli dost. Budete-li jíst moc, ztloustnete. Při lovu pak budete pomalí."

"Hlad," řekl jeden z dalších futárů.

"Máte hlad pořád. Jídlo bude později." Chtít věčně jíst bylo jejich biologické nutkání. Bývalé věznilky z řad Ctěné matre udržovaly futáry na pokraji smrti hladem. Bene Gesserit však dodržoval pravidelný a zdravý rozvrh krmení.

"Pověz mi o Psovodech." Ptala se ho na ně už mnohokrát, pokoušela se dostat z Hrrma něco dalšího, další zmínku informace.

"Kde Psovodi?" zeptal se futár, jako by ho to najednou zaujalo.

"Nejsou tady a já je nedokážu najít, když mi nepomůžeš."

"Futáři a Psovodi. Partneri." Hrrm napjal svaly a popotáhl. Ostatní tvorové se napřímili a napjali svaly jako provazce, jako by byli pyšní na svůj fyzický zjev.

Když se futáři na něco soustředili, zjevně dokázali jen těžko uvažovat o něčem jiném. Sheeana aspoň přesvědčila Hrrma (a v menší míře i tři ostatní), že benegesseritanky jsou jiné než Ctěné matre. Hrrm už úplně zapomněl, že před lety zabil proktorku. Přestože Sestry nebyly tolik očekávány Psovodi, uznali nakonec futáři, že tyto ženy nemají zabít a žrát jako Ctěné matre. Sheeana v to aspoň doufala. Pomalu rozpletla nohy a zvedla se.

"Hlad," řekl Hrrm znovu. "Jídlo, hned!"

"Dostaneš jídlo. Nikdy jsme tě ještě nezapomněly nakrmit, že ne?"

"Nezapomněly," potvrdil Hrrm.

"Kde Psovodi?" zeptal se další futár.

"Nejsou tady. Jsou daleko pryč."

"Chtít Psovody."

"Brzy. Jakmile nám pomůžete je najít."

Vyšla z uzavřeného prostoru arboreta, zatímco futáři pobíhali kolem umělých stromů a neúnavně hledali něco, co na Ithace nikdy objevit nemohli. Dala si obzvlášť velký pozor, aby za sebou kajutu bezpečně zamkla.

Často pro nás bývá jednodušší zničit se navzájem než vyřešit své rozdíly. To je nesmírný paradox lidské povahy!

MATKA VELITELKA MURBELLA,
poznámky ze schůzí na Kapitule

V zájmu získání nepatrných, ale zoufale potřebných dávek melanže posílala Gilda pravidelně na Kapitulu své maxitrajlery. Lodě dovážely zásoby, adeptky pro nové Sesterstvo a informace, získané od zvědě z dalekých končin. Murbella ostrážitě pozorovala základny odbojných Ctěných matre a se svými valkýrami se připravovala na další velkou ofenzívu.

Šest hodin předtím, než měl dorazit pravidelný gildovní koráb, vřítlo se do soustavy nějaké menší plavidlo. Sotva se vynořilo ze zakřiveného vesmíru, začalo vysílat nouzový signál.

Malé plavidlo z Rozptylu mělo nezvyklý oválný tvar, Holtzmanovy motory a vlastní nepole, které fázově poblikávalo. Plavidlo, které bylo zřejmě během překotného letu na Kapitulu poškozeno, ze sebe chrliklo vysoké dávky radiace. Blížilo se a přitom nevypočitatelně manévrovalo.

Když se o tom dozvěděla Murbella, pospíchala do komunikačního střediska Centrály. Měla strach, že by to mohla být další bojová loď Ctěných matre z dalek vně Starého impéria. Prskající obraz na monitoru byl tak poznamenán poruchami, že stěží rozeznala nezřetelnou siluetu pilota. Teprve když loď spálila všechno zbývající palivo a jakžtakž se ustálila na oběžné dráze, vyjasnilo se vysílání natolik, že Murbella rozeznala tvář kněžky Sheeanina kultu, již vyslala missionaria protectiva prosazovat novou víru. "Matko představená, přinášíme strašné zprávy! Naléhavé varování."

Murbella pozorovala v přeplněném kokpitu oválného plavidla další postavy, ale Sestra nepoužila žádná kódová slova, aby naznačila, že ji někdo ovládá nebo drží v zajetí. Murbella věděla, že ti ostatní poslouchají, nevěděla však, kdo jsou, a tak když tu mladou ženu poznala, pečlivě volila slova: "Ano... Iriel. Odkud přiletáš?"

"Z Gammu."

Vysílaný obraz byl každou chvílí jasnější. Murbella už viděla v pilotní kabině plavidla pět lidí. Mnozí na sobě měli tradiční oděv Gammu. Vystrašení cestující se zdáli být pohmoždění a zbití, na tvářích a šatech jim zasychala krev. Nejméně dva z nich vypadali jako mrtví nebo v bezvědomí.

"Žádná možnost... žádná šance. Museli jsme to riskovat."

Murbella vyštěkla na nejbližší ženu v komunikačním středisku: "Pošli loď, aby je vyzvedla. Dostaňte ty lidi bezpečně dolů - a hned!"

"Není moc času," vysílala dál kněžka. Celé tělo se jí třáslu naprostým vyčerpáním. "Musím tě varovat. Unikli jsme z Gammu, než odstartoval maxitrajler, ale děvky nás málem zabily. Vědí, co jsme objevili. Kdy má dorazit gildovní koráb?"

"Pořád ještě máme několik hodin," řekla Murbella a snažila se, aby to znělo konejšivě.

"Může to být dřív, Matko představená. Oni to vědí."

"Co vědí? Co jste objevili?"

"Vyhlazovače. Ctěné matre na Gammu mají pořád ještě čtyři Vyhlazovače. Dostaly rozkazy od své Vrchní ctěné matre Helliky z Tleilaxu. Blíží se sem na palubě gildovního korábu. Mají v plánu zničit Kapitulu."

Kněžka Iriel sice nebyla vážně zraněná, ale vysílená a vyhladovělá. Vyčerpala všechny své tělesné rezervy, aby malé lodi pomohla uniknout. Tři z jejích šesti společníků zemřeli ještě dřív, než se dočkali lékařského ošetření. Ostatní byli přesunuti do nemocnice Centrály.

Iriel trvala na tom, že ještě než si odpočine, dokončí hlášení Matce velitelce, přestože se už jen taktak držela na nohou. Murbella jí podala silné melanžové nápoje a ten stimulans zničenou mladou ženu na čas povzbudil.

Iriel vyprávěla o svém utrpení na Gammu. Byla na tu planetu přidělena před několika lety, dostala rozkaz připravit obyvatele na nadcházející konflikt. Iriel hlásala Sheeanino poselství a potřebu postavit se vnějšímu Nepříteli a tím získávala nadšené, fanatické stoupence. Čím více se lidé z Gammu báli vnějšího nebezpečí, tím víc toužili slyšet Irielino naléhavé poselství naděje.

Ale na Gammu byla i jedna z nejsilnějších enkláv odbojných Ctěných matre. Jak se kult postupně rozšiřoval, pevně etablované děvky udeřily a začaly stíhat Sheeaniny stoupence. Ta perzekuce však měla opačný účinek, kultisté se stali pevnějšími a rozhodnějšími. Když je Iriel požádala o pomoc při úniku z Gammu s touto důležitou informací, neměla o dobrovolníky nouzi. Patnáct jejích chrabrých stoupenců však zahynulo ještě dřív, než se varovné lodi podařilo odstartovat.

"Udělal jsi, co se od tebe chtělo, Iriel. Dodala jsi varování včas. Teď se jdi zotavit." Murbella držela riduliánské krystalové desky, které kněžka ukradla Ctěným matre.

A právě v tu chvíli dorazil maxitrajler - o dvě hodiny dřív, než bylo plánováno.

Iriel se významně podívala na svou Matku velitelku. "Naše práce teprve začíná."

Murbella doufala, že bude víc času, ale nespolehlala na to. Teprve před hodinou rozmístila suspenzorová odpalovací zařízení na oběžnou dráhu stovky nových richeských vesmírných bomb. Vznášely se v orbitálních zónách, kde obvykle parkovaly maxitrajlery, a byly skryty individuálními nepoli.

Murbella už vydala bitevní rozkazy a jakmile se objevila obří gildovní loď, pustily se členky nového Sesterstva do práce. Její dcera Janess měla vést jeden z hlavních úderních týmů, ale Matka velitelka hodlala bojovat po jejím boku. Nikdy nedopustí, aby se stala pouhou byrokratou.

Podle kněžky podplatily Ctěné matre posádku maxitrajleru, aby je odvezla na Kapitulu, což přímo porušovalo zákaz Kosmické gildy. Další příklad toho, jak Gilda dokáže přivírat oči, když se jí to hodí. Ví vůbec kormidelník o Vyhlazovačích na palubě fregaty Ctěných matre? Murbella byla přesvědčena, že i kdyby chtěla Gilda nové Sesterstvo potrestat za odepření melanže, nebyla by takový blázen, aby dovolila proměnit Kapitulu v zuhelnatělou kouli. Byl to její jediný zdroj koření, poslední šance.

Murbella se rozhodla, že jeden úplatek si zasluhuje další, byť jen proto, aby to Gildě ukázalo, že se Ctěné matre nemohou Sesterstvu nikdy ani náhodou finančně vyrovnat. Murbella se svými sůkami, zásobami koření a písečnými červy v pouštním pásu mohla přeplatit každého - a doprovodit to významnou pohružkou.

Než se stačily otevřít obří dveře nákladového prostoru a vychrlit plavidla CHOAM nebo skryté lodě

Ctěných matre, vyslala Murbella naléhavou zprávu. Pronesla ji s nesmiřitelným výrazem. "Pozor, maxitrajlere. Senzory vám ukážou, že jsem kolem vašeho plavidla právě rozmístila sérii richeských min." Dala znamení a nepole kolem bomb se rozplynulo. Ve vesmíru se jako úlomky diamantů rozblikaly stovky třípytíových mobilních výbušnin. "Pokud otevřete dveře, nebo vypustíte jakoukoli loď, nasměruji ty bomby na váš trup a proměním vás na kosmický prach."

Kormidelník se pokusil něco namítnout. Na komlinku vstoupil gildovní administrátor a zuřivě protestoval. Ale Murbella neodpověděla. Klidně odeslala kopie riduliánských krystalových desek, které přivezla Iriel, a nechala jim dvě minuty, aby ty informace vstřebali.

Pak řekla: "Jak vidíte, máme naprosté právo zničit váš koráb, jednak abychom zabránily nasazení Vyhlažovačů, a navíc coby náležitý trest Gildě. Naše richeské bomby to zařídí, aniž bych musela riskovat život jediné Sestry."

"Ujišťuji tě, Matko velitelko, že o takových odporných zbraních na palubě nemáme tušení -"

"I ta nejhorší Mluvčí pravdy by tvou lež odhalila, gildaři." Zarazila jeho protesty, dala mu chvilku, aby se vzpamatoval a začal zase rozumně uvažovat, a pak pokračovala střízlivějším tónem: "Další možnost - a té dávám přednost, protože při ní nemusí zahynout všichni ti nevinní cestující, které vezete - je přivítat nás na palubě a nechat nás zajmout Ctěné matre a jejich Vyhlažovače. Vlastně -" přejela si prstem po rtu, " - budu dokonce štědrá. Pokud nám bez odkladu vyjdete vstříc a nebudete nás urážet ujišťováním o své nevině, poskytneme vám dvě plné dávky koření - až naše mise úspěšně skončí."

Kormidelník několik okamžiků váhal a pak to přijal. "Určíme, které malé fregaty v nákladovém prostoru pocházejí z Gammu. Ty pravděpodobně nesou Ctěné matre a Vyhlažovače. S těmi ženami se ale budete muset vypořádat samy."

Murbella se rozzářila dravčím úsměvem. "Jinak bych to ani nepřipustila."

Unavená a bolavá, ale potěšená Matka velitelka stála hrdě po boku své dcery ve zkrvaveném nákladním prostoru jedné z neoznačených lodí Ctěných matre. Na palubě leželo jedenáct děvek s roztrhanými trikoty a polámanými těly. Murbella nečekala, že by se některá Ctěná matre nechala zajmout živá. V boji zblízka zahynulo i šest jejich Sester.

Mezi zabitě benegesseritůanky bohužel patřila i odvážná kněžka Iriel, která si vyžebřala, aby se i přes své vyčerpání mohla zapojit do boje. Poháněná pomsty chtivým zápalem zabila dvě děvky, ale pak ji zasáhl mezi lopatky hozený nůž. Když Iriel umírala, sama Murbella s ní Předala, aby se dozvěděla všechno, co ta žena věděla o Gammu a jeho zamoření děvkami.

Hrozba byla horší, než si Murbella představovala. Bude to muset řešit okamžitě.

Čety mužských dělníků vyndaly pomocí suspenzorových palet ostnaté hrozivě vyhlížející Vyhlažovače, dva ze spodní pumovnice každé fregaty Ctěných matre. Vztekly rebelky by byly bez výčitek svědomí zničily celou planetu i s jejími obyvateli, jen aby utály hlavu novému Sesterstvu. Bude je nutno potrestat. "Musíme si ty zbraně prostudovat," řekla Murbella, nadšená představou jejich okopírování. "Je třeba tu technologii zopakovat. Jakmile dorazí Nepřítel, budeme jich potřebovat tisíce."

Janess si zarputile měřila tělo mrtvé kněžky na zemi a zabitě děvky, rozházené jako panenky po chodbách lodí. Hněvem, který v ní vřel, jí zrůžověly tváře. "Možná bychom mohly jeden Vyhlažovač nasadit proti Gammu a smést ty ženské jednou provždycky."

Murbellin úsměv byl plný očekávání. "Ano, opravdu teď zamíříme na Gammu, ale bude to mnohem osobnější útok."

Nevidíme čelisti lovce, které se kolem nás svírají, dokud se jeho tesáky nezbarví krví.

DUNCAN IDAHO,

Tisíc životů

Duncan zmáčkl pár tlačítek na řídicím pultu a malinko upravil kurs. Ithaka se hnala prázdným vesmírem. Bez map a záznamů neměl ponětí, jestli se během Rozptylu nějakí lidé dostali takhle daleko. Stejně na tom nezáleželo. Čtrnáct let už létali naslepo, nemířili nikam. Duncan aktivoval Holtzmanovy motory jen občas, aby snížil riziko navigačních problémů.

Alespoň že je udržoval v bezpečí. Zatím. Někteří z pasažérů - zvláště Garimiová a její skupina a rabbiho lidé - byli čím dál tím nervóznější. Dosud se narodilo několik desítek dětí a benegesseritské proktorky je vychovávaly v izolovaných sekcích Ithaky. Všichni toužili po domově.

"Nemůžeme utíkat věčně!" prohlásila Garimiová na jednom z nedávných všeobecných shromáždění.

Jistěže můžeme. Možná musíme. Obrovská soběstačná loď potřebovala doplnit palivo jen jednou nebo dvakrát za sto let, protože si většinu toho, co potřebovala, uměla brát z řídkého moře molekul, rozptýlených v kosmickém prostoru.

Nelod' křižovala vesmír už roky, aniž by vykonala další skok zakřiveným prostorem. Duncan je odvedl dál, než sahala představivost těch, kteří vesmír mapovali. Nejenže se vyhnul Nepříteli, unikl i Orákulu času. Nevěděl, komu věřit.

Za celou tu dobu nezpozoroval žádnou známku třpytivé sítě, ale nerad zůstával dlouho v jedné oblasti. Proč nás ten stařec a stařena tak moc chtějí? Jdou po mně? Nebo po lodi? Nebo po někom jiném, kdo je na palubě?

Duncan čekal a nechal své myšlenky volně plynout stejně jako nelod'. Cítil překrývání svých vlastních životů, takové spousty životů. Spojení těla a vědomí, tok zkušeností a fantazie, velká učení a události, které zažil. Prozkoumal nesčetné životy až zpátky ke svému původnímu dětství na Giedi Prime za útisku Harkonnenů a později na Caladanu, kdy byl oddaný mistr meče rodu Atreidů. Svůj první život obětoval za záchranu Paula Atreida a lady Jessiky. Pak ho Tleilaxané obnovili jako gholu zvaného Hayt a nato sloužilo mnoho vtělení Duncana Idaha nevypočitatelnému Božskému imperátorovi. Taková spousta bolesti, taková spousta potěšení.

On, Duncan Idaho, zažil mnoho kritických okamžiků lidské historie, od pádu Starého impéria a objevení Muad'Diba přes dlouhou vládu a smrt Božského imperátora... a ještě dál. Tím vším historie destilovala události, zpracovávala je a prosévala skrz Duncany a neustále je obnovovala.

Kdysi dávno miloval krásnou tmavovlasou Alii, navzdory veškeré její podivnosti. O sta let později hluboce miloval Siónu, i když bylo jasné, že je Božský imperátor svedl dohromady schválně. Za všechny své gholovské životy miloval mnoho krásných a exotických žen.

Proč je pro něj tedy tak těžké přenést se přes Murbellu? Nedokázal zlomit to vysilující pouto, které ho s ní spojovalo.

Za minulý týden toho Duncan moc nenaspal, protože kdykoli ulehl na lůžko a objal polštář, dokázal myslet jenom na Murbellu, cítil prázdnotu v místech, kde nebylo její tělo. Taková spousta let - proč ta bolest a návyková touha nepomíjejí?

Nervózní Duncan toužil dostat se ještě dál od Murbellina vábivého volání, a tak vymazal stávající navigační souřadnice, nasadil svou smělou - nebo možná lehkomyšlnou - intuici a provedl namátkový skok zakřiveným vesmírem.

Když dorazili do nové a nezmapované části vesmíru, nechal Duncan svou mysl volně unášet ještě hlouběji než v mentatském transu. Přestože by si to nepřiznal, pátral po nějaké známce Murbelliny přítomnosti, i když tu nikde být nemohla.

Posedlost.

Duncan se nedokázal soustředit a jeho snění je nechalo bezbranné vůči pavučinkové, avšak smrtící síti, která se začala nepozorovaně stahovat kolem nelodi.

Teg dorazil na navigační můstek, uviděl Duncana u řízení a všiml si, že vypadá hluboce ponořený do myšlenek, což se zvláště v poslední době stávalo dost často.

Pohled mu padl na řídicí moduly, na monitor, na cestu, kterou nelod' urazila po své stanovené dráze. Studoval obrazy na ovládacím panelu a pak obrazy ve vesmíru. I bez senzorů a monitorů nelodi vnímal nesmírnou rozlohu prázdného prostoru kolem nich. Byla to jiná prázdnota, jiný bezhvězdný prostor než ten, ve kterém byli předtím.

Duncan provedl lehkomyšlný skok naslepo zakřiveným prostorem. Ale podstata nahodilosti je taková, že každá další poloha může být Nepříteli zrovna tak blíž jako dál od něj.

Něco mu dělalo starosti, něco, co nemohl ignorovat. Jeho atreidské schopnosti mu umožňovaly zaměřit se na ty anomálie a poznat, o co jde. Duncan nebyl jediný, kdo viděl podivné věci.

"Kde to jsme?"

Duncan odpověděl zasněně: "Kdo ví, kde jsme?" Pak se konečně vytrhl ze svého transu a zalapal po dechu. "Milesi! Ta síť - stahuje se, svírá se jako oprátka!"

Duncan nevyvedl loď do bezpečné pustiny, ale přímo do blízkosti Nepřítele. Starý muž a žena se k nim blížili jako hladoví pavouci, reagující na nenadálé vibrace své sítě.

Teg, už předtím napjatý zlou předtuchou, reagoval v návalu rychlosti, bez uvažování. Jeho tělo přešlo na rychloběh s reflexy jako blesk, jednalo nepopsatelně zvýšeným tempem. Přepnul na metabolismus, jaký by nedokázalo vydržet žádné jiné lidské tělo, a chopil se řízení. Jeho ruce pracovaly jako blesk. Mysl se bleskově míhala od systému k systému, znovu aktivoval Holtzmanovy motory, které se nacházely právě uprostřed procesu dobíjení. Nezměrně rychlý a ostražitý Teg se stal součástí lodi - a dovedl je k náhlému a děsivému skoku zakřiveným vesmírem.

Cítil, jak se ta pavučinková citlivá vlákna pokoušejí je naposledy zachytit, ale vyrval loď ze sítě, až ji poškodil, zhoupnul veliké plavidlo do záhybu vesmíru, skočil na jiné místo a pak zase jinam, vytrhl loď z pasti hledačů. Za sebou cítil bolest, vážně poničenou síť a ty, kteří ji nastražili, vzteklé z toho, že znovu přišli o svoji kořist.

Teg svištěl po můstku, upravoval řízení, vysílal povely, pohyboval se tak rychle, že by nikdo - dokonce ani Duncan - nepoznal, že napravuje chybu svého druha. Když bylo po všem, zpomalil se zase do reálného času, vyčerpaný, vysátý a hladový.

Duncan, ohromený tím, co Teg dokázal za necelou vteřinu, zavrtěl hlavou, aby si z ní vyhnal tíživé vzpomínky na Murbellu. "Cos to právě udělal, Milesi?"

Bašár, skloněný nad vedlejším ovládacím panelem, věnoval Duncanovi tajemný úsměv. "Jenom to, co bylo třeba. Jsme mimo nebezpečí."

Pouhý hráč by neměl nikdy předpokládat, že dokáže ovlivnit pravidla hry.

BAŠÁR MILES TEG,
lekce strategie

Šmik!

Čepele zahradnických nůžek se sevřely a odstříhly přerůstající větve, aby upravily tvar zeleně. "Vidíš, jak život tvrdošíjně vybíhá ze svých pevně stanovených hranic?" Rozzlobený starý muž metodicky přecházel kolem vysokého křoví na okraji trávníku, odstříhával přerůstající větve a listy, všechno, co porušovalo geometrickou přesnost. "Ten neukázněný živý plot mě hrozně rozčiluje."

S neustálým cvakáním nůžkami zaútočil na vysoké keře. Když skončil, byly plochy dokonale rovné a hladké, přesně jak chtěl.

Stará žena se zatvářila pobaveně a opřela se ve svém plátěném lehátku. Zvedla sklenici čerstvé limonády. "Já před sebou vidím někoho, kdo raději trvá na vynuceném řádu, než by se smířil s realitou. Nahodilost má taky svou hodnotu."

Napila se a zauvažovala, že by mentálně aktivovala řadu rozprašovačů a starého muže zmáčela, jen aby demonstrovala nevypočitatelnost. Ale takový žertík, byť zábavný, by vyvolal jen nepříjemnosti. Raději se dál bavila sledováním zbytečné práce svého společníka.

"Proč raději pravidla nezměnit, než na nich lpět a dohánět se k šílenství? Máš přece moc to udělat."

Zabodl se do ní pohledem. "Tvrdíš, že jsem šílený?"

"To byl jenom takový řečnický obrat. Už dávno ses ze všech škod zotavil."

"Ty mě provokuješ, Marty." Chvilkový náznak nebezpečí pominul a starý muž se s novým elánem soustředil na zahradnické nůžky. Znovu zaútočil na keře, tvaroval je a formoval, nebyl spokojený, dokud každý lísteček nezaujal požadované místo.

Stařena odložila sklenici a přešla k záhonům květin, které zářily barevnými záplavami tulipánů a kosatců.

"Já dávám přednost překvapení - vychutnávám si nečekané. Život je tak zajímavější." Zamračila se a sklonila se, aby si prohlédla štětinatý plevel, který bujel mezi jejími rostlinami. "Jsou však jisté hranice."

Divoce škubla a vyrvala nežádoucí rostlinu ze země.

"Jsi nějak shovívavá, když uvážíme, že ještě pořád nemáme pod kontrolou tu nelod'. Pokaždé, když

uniknou, mě to rozčiluje víc a víc! Kralizec je za dveřmi."

"Teď naposled to bylo taktak." Stará žena s úsměvem procházela svou květinovou zahrádkou. Uvadající květy za ní se najednou rozzářily, zaplály novými barvami. Obloha byla dokonale modrá.

- "Neděláš si moc hlavu s tou škodou, kterou nám právě způsobili. Tvorba a nahození té poslední tachyonové sítě mě stálo spoustu sil. Krásné daleko sahající úpony..." Zkroutil rty do úšklebku. "A teď je to všechno rozerváno, zamotáno a roztřepeno."

"Ale jdi, dokážeš to přece napravit jedinou myšlenkou." Žena mávla opálenou rukou. "Jsi jenom rozčilený, protože něco nedopadlo tak, jak jsi čekal. Zvážil jsi, že ten poslední únik nelodi dokazuje prorocké předpovědi? Musí to znamenat, že na palubě je skutečně ten, koho čekáš - koho lidé nazývají Kwisatz Haderach. Jak jinak by dokázali uniknout? Není to snad důkaz té věštby?"

"Odkakživa jsme věděli, že je na palubě. Proto tu nelod' musíme dostat."

Stará žena se zasmála. "Předvídáme, že je na palubě, Danieli. To je rozdíl. Staletí a staletí matematických předpokladů nás přesvědčila, že tam ten potřebný člověk bude."

Starý muž zarazil ostrý hrot zahradnických nůžek do trávy, jako by to byl nepřítel.

Ty matematické projekce byly tak komplikované a složité, až se rovnaly věštbě. Oba moc dobře věděli, že potřebují Kwisatze Haderacha, aby pro ně vyhrál blížící se zběsilý boj. Dříve by takovou věštbu považovali jen za pověru a legendu, která vzešla od vyděšených lidí, přikrčených ve tmě. Ale po nesmírně podrobných analytických předpovědích spolu s tisíciletými záhadně jasných lidských věštech starý pár věděl, že jeho vítězství vyžaduje vlastnit divokou kartu, nebezpečný lidský živel.

"Už dávno se jiní poučili, jaké bláznovství je snažit se ovládat Kwisatze Haderacha." Stará žena se zvedla od svého plení. Opřela se rukou v kříži, jako by ji tam bolelo, i když to jen předstírala. "Málem je zničil a oni patnáct set let naříkali nad tím, co se stalo."

"Byli slabí." Starý muž sebral poloprázdnou sklenici limonády ze zdobeného zahradního stolu, kam si ji odložil, a jediným douškem ji vyprázdnil.

Došla k němu a přesně zarovnanou mezerou v plotě pohlédla na působivé a spletené věže a vzájemně propojené budovy vzdáleného města, které obklopovalo jejich dokonalé útočiště. Dotkla se jeho lokte.

"Pokud slíbíš, že se nebudeš ušklíbat, pomůžu ti tu síť opravit. Vážně se musíš smířit s tím, že se plány se mohou lehce pokazit."

"Pak si musíme stanovit lepší plány."

Přesto se soustředil spolu s ní, začali znovu proplétat tkanivem vesmíru pavučinková vlákna, opravovali svou tachyonovou síť a velikou rychlostí ji vyslali do vesmíru, kde v okamžiku zdolala neskutečné vzdálenosti.

"Budeme se dál snažit tu lod' chytit," řekl stará žena, "ale možná bude lépe, když soustředíme síly na ten alternativní plán, který má za lubem Khrona. Díky tomu, co se našlo na Caladanu, máme jiné řešení, druhou šanci, jak si zajistit vítězství. Měli bychom se zaměřit na obě alternativy. Víme, že Paul Atreides byl Kwisatz Haderach a že se díky Khronově prozíravosti narodil malý ghola -"

"Jsem přesvědčen, že to byla náhoda."

"Nicméně má i barona Harkonnena a ten bude dokonalou pákou, pomocí níž se dá nový Paul nasměrovat k našim účelům. Takže i když tu nelod' nechytíme, máme záruku, že získáme Kwisatze Haderacha. Vyhrájeme v každém případě. Já se postarám, aby nás Khrona neklamal. Už jsem poslala zvláštní pozorovatele."

Starý muž byl mocný a nesmlouvavý, ale občas dost naivní. Neuměl předvídat zradu. Stařena však věděla, že musí lépe dohlížet na své přísluhovače, roztroušené po Starém impériu. Tvaroví tanečníci byli někdy až moc namyšlení.

Spokojeně nechávala každého účastníka hrát jeho roli, ať už to byl starý muž, Tvaroví tanečníci, osazenstvo nelodi nebo rozsáhlé davy obětí, stojících v cestě ve Starém impériu.

Prozatím ji to bavilo, ale všechno se dá změnit. Tak to ve vesmíru chodí.

Plány v plánech v rámci jiných plánů - jako nekonečná řada soustředných odrazů v zalomených zrcadlech. Vidět všechny příčiny a následky vyžaduje vynikající mysl.

KHRONE,

vzkaz myriádě Tvarových tanečníků

Na Caladan dorazila za Khronem podivná delegace z převeliké dálky. Nemusela se ani představovat, stačilo, že se chtěla dozvědět o jeho pokroku s malým baronem a atreidským gholou, kterého nazývali "Paolo". Khrono už měl to, co stařec se stařenou potřebovali, malého chlapce s veškerým nezbytným potenciálem v genech. Kwisatz Haderacha.

Avšak místo aby ti vzdálení loutkáři Tvarového tanečníka odměnili, dýchali mu za krk, pozorovali všechno, co dělal. Chtěli naprostou kontrolu, a Khronovi se to nelíbilo. Myriáda Tvarových tanečníků trpěla za tisíciletí své existence až příliš Často pod nadvládou tupců.

Nicméně čekal na svůj čas. Tyhle zvědy, ty ztracené existence zvládne.

Podle gildovního seznamu cestujících a zručně upravených identifikačních symbolů, které nesli, se ti prapodivně zvětšení lidé hlásili k původu z Iksu. Byla to přijatelná historka, dokázala by vysvětlit jejich zvláštní vzhled každému člověku, který by je náhodou spatřil. Ale Khrono věděl, že tato technologie pochází z úplně jiného zdroje a že vyslanci dorazili z mnohem větší dálky, z míst, kde se vlnolamy na okraji lidského Rozptylu střetávají s opevněním Nepřítele.

Dotěrní páni ho dřív obtěžovali prostřednictvím své spojovací sítě, ale odnedávna, kdy byla síť zřejmě poškozena, se dva vzdálení pozorovatelé uchýlili k méně zranitelným metodám komunikace. Starý muž a žena poslali tyto... nestvůrnosti. Uvažoval, jestli ho ti domnělí páni chtěli vážně zastrašit - jeho! Vůdce Tvarových tanečníků, který šel delegaci uvítat, se při tom pomyšlení usmál.

Khrono si pro to setkání ve vysoko klenuté hale restaurovaného caladanského hradu zvolil podobu, která vypadala jako stará, archivní kresba vévody Leta Atreida. Oblékl se do nažehlených šedých šatů staromódního stylu, zkontroloval svůj vzhled ve vysokém zrcadle v rámu ze zlatého plazu a s rukama za zády se dal na sestup z mohutného schodiště do rozlehlé haly. Na posledním schodu nasadil chabý úsměv a chladně čekal na přijetí těch šesti mužů.

Zjizvené bledé vyslance očividně vyvedlo z míry fyzické úsilí při plahočení po strmé stezce z přístavu. Khrono jim však nehodlal to putování nijak zjednodušit. Nezval je sem a nechtěl, aby se tu cítili vítaní. Byla-li tachyonová síť poškozena, stařec a stařena už možná nedokážou vysílat své vlny agónie a stimulovat ho. A Tvaroví tanečníci pak budou moci konečně jednat beztréstně.

Nebo možná ne. Krone si nebyl jistý, a tak se rozhodl, že bude ještě nějakou dobu hrát svou poslušnou šarádu.

Když se podivně vyhlížející vyslanci rozestavili do hloučku, shlédl na ně Khrono ze schodů, na nichž stál. "Informujte své nadřízené, že jste bezpečně dorazili." Rozpletl ruce, přesunul je dopředu a lupl klouby. "A laskavě je též informujte, že škody na vašich tělech nepadají na můj vrub."

Muži se zatvářili zmateně. "Škody?" Plešatí muži měli bledou kůži a vypadali jaksi mastně. V lebkách a hrudích měli implantovány nejrůznější přístroje: primitivní elektronická měřidla, trubice, zvětšené paměťové čipy, světelné indikátory. Implantáty obklopovaly syrově rudé nezhojené rány. Všechno působilo tak přišemně a zaostale, že Khrono napadlo, jestli to není nějaký drobný nepochopitelný vtípek té staré ženy. Ta měla svéráznější smysl pro humor než její letitý společník. "Škody? Takhle jsme byli sestojeni."

"Hmm. Zajímavé. Soucítím s vámi."

Mechanická monstra byla tak primitivní, že vypadala jako nějaký nešikovný dětský experiment. Ano, pomyslel si Khrono, tohle musí být vtip. Ta stará žena se jistě nudí.

"Přijeli jsme pozorovat a zaznamenávat." Z hloučku vystoupil hlavní představitel. Trubicemi, táhnoucími se k pumpě na zádech, proudila do hrdla toho stvoření tmavá tekutina. Oči měly barvu tmavé kovové modři beze stopy bělma. Bylo to snad další žert, naznačující, že je závislý na melanži?

"Jistě jsou rozčilení, že ztratili tu nelod'. Znovu." Khrono naznačil vyslancům, aby vešli dál do velkého hradního sálu. "Doufám, že si naši páni nevylijí vztek na mně. My Tvaroví tanečníci vykonáváme mimořádnou práci, jak jsme dostali nařizeno."

"Tvaroví tanečníci by měli mít větší smysl pro pokoru," řekl další z vylepšených vyslanců.

Khrono zvedl obočí. Zajímalo by ho, jestli jeho výraz odpovídá tomu, jaký by byl nasadil prastarý vévoda Leto. "Jsem snad nedbalý hostitel? Pojd'te, nedali byste si nějaké občerstvení? Hostinu?" Potlačil

úsměv. "Nebo snad potřebujete spíš údržbu?"

"Nejraději bychom sbírali a analyzovali údaje, abychom se mohli vrátit s vyčerpávající zprávou."

"Rozhodně mi bude ctí urychlit váš odjezd, jak jen to půjde." Khrona vedl vyslance do laboratorních pater hradu. "Naštěstí i přes tu uniklou nelod' a poškozenou síť postupuje všechno ostatní nesmírně hladce. Mí Tvaroví tanečníci tady ve Starém impériu podkopávají základy veškeré lidské civilizace. Pronikli jsme do všech hlavních vlivných skupin a začali jsme je obracet proti sobě."

"Chceme důkaz." Z těla prvního vyslance zavanul podivný odér - leptavé chemikálie, zápach z úst a náznak hniloby.

"Tak otevřete oči!" Khrona se zastavil v půlce kroku, zklidnil hlas a pak pokračoval uvolněnějším tónem.

"Zvu vás na cestu po planetách Starého impéria. Váš vzhled možná většinu lidí vyděsí, ale z Rozptylu se sem proplížilo zpátky tolik anomálií, že se vás nikdo nebude moc vyptávat. Můžu vám dodat seznam klíčových planet a upozornit vás, po čem se máte dívat. Všechny budou připraveny zhroutit se jako domečky z karet, jakmile dorazí ozbrojené síly zvnějšku. Vypustili už naši páni bojovou flotilu, nebo budou čekat, dokud se nezmocní Kwisatz Haderacha?"

"To nám nepřísluší říkat," odpověděli současně tři vyslanci posílených spojených myslí. Jejich hlasy se překrývaly tajemnou ozvěnou.

"Pak mi ovšem ztěžujete dokončení práce. Proč by přede mnou naši páni tajili důležité informace?"

"Možná ti nevěří," řekl další ze sláтанých vyslanců. "Tvůj pokrok na ně zatím neudělal valný dojem."

"Neudělal dojem?" odfrkl si Khrona. "Mám gholu barona Harkonnena a mám gholu Paula Atreida. To je zaručeno."

U vchodu do silnostěnných laboratorních místností Khrona odemkl a odtlačil těžké dveře. Uvnitř vyskočil na nohy jakýsi boubelatý jedenáctiletý chlapec a prasečíma očkama se ostražitě rozhlédl kolem sebe, jako by byl přistižen při něčem zakázaném. Rychle se ale ovládl a zakřenil se na ně. Hrůzně poznamenaní pozorovatelé ho zaujali.

Khrona neřekl gholovi ani slovo, obrátil se k šesti vyslancům. "Vidíte, nacházíme se bezprostředně před další fází našeho plánu. Očekávám, že brzy obnovíme baronovy vzpomínky."

"To si můžeš zkusit," vyštěkl na něj kluk, "ale ještě jsi mě nepřesvědčil, že je to pro moje dobro. Proč mě nenecháš hrát si s malým Paolem? Víím, že ho držíš tady na Caladanu."

"Proč vlastně potřebujeme barona Harkonnena?" zeptal se jeden z ohyzdných pozorovatelů. Chlapce ignoroval. "Naši páni mají zájem jen o Kwisatz Haderacha." "Baron nám to může usnadnit. Bude pro gholu Paola něco jako páčidlo. Až se náš baron stane zase sám sebou, bude cenným nástrojem k uvolnění sil toho nadčlověka."

Historicky vzato je problém s Kwisatzem Haderachem otázkou řízení. Jsem přesvědčen, že když mi baron pomůže Paola náležitě vychovat, může nám zajistit kontrolu nad ním."

Mladík se na příchozí zašklebil. "Vy jste ale odporní. Co se stane, když ty trubičky vytrhnu?"

"Nevypadá to, že spolupracuje," postřehl jeden ze zvěďů.

"Naučí se to. Probudit gholovy vzpomínky je velice bolestný proces," řekl Khrona a stále si mladého Harkonnena nevšímal. "Moc se na ten úkol těším."

Ghola barona se dychtivě zasmál. Znělo to, jak když se ohýbá kov. "Nemůžu se dočkat, až to zkusíš."

Khrona se zastavil u dveří. Připomínal si, aby nastavil všechny bezpečnostní systémy, zvláště v případě tohoto rtuťovitého barona, náchylného k rošťárám. Khrona zavedl delegaci hrůzných tvorů do další místnosti a pečlivě za sebou zamkl. Nechtěl, aby Vladimír Harkonnen utekl.

"Náš atreidský ghola se vyvíjí dobře."

Než vešli do hlavní komnaty hradu, obrátil se Khrona s chladným pohledem na ošklivé slátané tvory.

"Naše vítězství je předem dáno. Brzy odjedu na lks dovršit další krok plánu." Khrona tím myslel vítězství Tvarových tanečníků, ale vyslanci si to mohli vyložit, jak chtěli. "Zbytek jsou už jen formality."

Renomé může být krásná zbraň. Často rozlije méně krve.

BAŠÁR MILES TEG,

první vtělení

Nejpřednější zbraní Matky velitelky byly její bojovnice z masa a krve. Odbojné Ctěné matre na Gammu nebudou mít proti valkýrám nejmenší šanci. Udělaly velikou chybu, když se se svými Vyhlažovači pokusily udeřit na Kapitulu.

Po selhání svého útoku čekaly disidentky z Gammu, že Murbella zareaguje přehnaně a okamžitě se pomstí. Ona však postupovala s puntičkářskou péčí a trpělivostí, získanými díky benegesseritskému výcviku. Věděla, že když udeří s měsíčním zpožděním, bude mít všechny stránky plánu dokonale pod kontrolou.

Před odjezdem na Gammu znovu přezkoumala a upravila varianty, založené na nejnovějších výzvědných zprávách a na informacích získaných z Předání s kněžkou Iriel, než zemřela. Pořád nebylo jasné, jestli by zrádcovské děvky provedly na Gammu sebevražedný pokus, jestli by spustily poslední Vyhlažovače, které by ještě mohly mít, aby nenechaly planetu padnout do rukou nového Sesterstva. Bude to Murbellina dosud nejtěžší bitva v nejhroževnatější rebelské enklávě.

Sama, jen s odpovědností nejvyšší velitelky, stála vysoko na západních hradbách kapitulské Centrály. Vlastní útok a vítězství se odehrají bleskurychle. Nové Sesterstvo chtělo víc než jen odstranit hnusající bolák rebelských Ctěných matre, potřebovalo zbrojní komplex z Gammu pro účely další obrany proti blížícímu se Nepříteli.

Murbella už předem vyslala agentky, které měly zmírnit odpor: tajné vražedkyně, zkušené šířitelky propagandy a zástupkyně missionarie protectivy, aby sjednotily neustále rostoucí náboženské skupiny proti "děvkám, které zabily požehnanou Sheeanu na Rakis". Přesně to by byl udělal Duncan Idaho.

Ctěné matre na Gammu vedla charismatická a lítá žena jménem Niyela, která hrdě hlásala, že stopy jejích předků vedou až k rodu Harkonnenů - což byla zřejmá lež, protože Ctěné matre nedokázaly překročit předivo Zděděných vzpomínek a nemohly si na předky vzpomenout. Niyela se svým tvrzením přišla až poté, co se dlouze zavrtala do starých záznamů z dob, kdy byla Gammu špinavá průmyslová planeta zvaná Giedi Prima. I po tak dlouhé době však místní obyvatelstvo chovalo instinktivní zášť vůči Harkonnenům. Niyela toho zjevně využila ve svůj prospěch.

Ctěné matre vybudovaly na Gammu rozsáhlou obranu, zahrnující složité snímáče ke zjišťování a ničení blížících se plavidel a střel, zkonstruovanou tak, aby dokázala zhatit tradiční způsob útoku nového Sesterstva. Prozatím však ještě existovaly v jejich krytí malé trhliny, zvláště v nejméně osídlených oblastech planety.

Janess ujistila Matku velitelku, že dokáže jejich síly provést jednou z mezer v obraně a rozpoutat drtivý překvapivý útok. Bojující ženy se poprvé spolehnou jen na své dovednosti mistryň meče.

Když se shromáždily všechny lodě a byla objednána přeprava u Gildy, valkýry vyrazily.

Na noční straně Gammu se z nelodi na oběžné dráze vynořila spousta lodí, nesoucích jednotky, a zamířila dolů do oblasti širých mrazivých plání. Murbellina loď se jen pár metrů nad zmrzlou půdou hnala k hlavnímu městu Ysai. Za ní jako hejno hladových piraní letěla formace malých vojenských raketoplánů. Tajná plavidla, řízená nejlepšími pilotkami Sesterstva, se pod Murbelliným vedením zastavila jen na nezbytnou dobu, než vypustila do města davy ženských přepadových oddílů, a pak zase odsvištěla, aniž by odpálila jedinou střelu a spustila tak poplach.

Těsně před svítáním pronikla Murbella a tisíce jejích Sester v černých uniformách do Ysai, aby zaútočily na obranu zevnitř, napadly ji tam, kde by se to čekalo nejmíň. Děvky, zakopané ve městě, očekávaly obrovský bleskový nápor útočnými toptéry a těžkou výzbrojí seshora, ale přepadové oddíly Sesterstva vyrážely jako škorpióni ze tmy, zaútočily, bodly, zabily. Boj zblízka, proslavený starými mistry meče z Ginázu, nevyžadoval žádnou složitější technologii než ostrou čepel.

Matka velitelka prozkoumala osobní zvyky Ctěné matre Niyely a vybrala si vlastní cíl. V doprovodu malé gardy bojovnic vrazila přímo do Niyelina honosného bytu poblíž budov gildovní banky v Ysai. Valkýry ve svých bojových kombinézách vypadaly jako pokryté černou olejovou emulzí. Polovina vražedných operací se odehrála dřív, než se děvkám podařilo spustit první poplach.

Vchod do Niyelina příbytku střežily pestře oděné Ctěné matre, ale Murbella a její družky udeřily hromadně, tiše vypálily a neminuly cíl. Murbella, následovaná Janess a jejími nejspolehlivějšími bojovnicemi, vyběhla po vnitřním schodišti. Na druhém podlaží se ze tmy v chodbě vynořila vysoká žena

atletické postavy. Měla na sobě purpurovou kombinézu a pláštěnku zdobenou řetězy a ostrými úlomky křišťálu a pohybovala se s grácií dravé kočkovité šelmy.

Murbella Niyelu poznala díky jasným vzpomínkám kněžky Mel. "Zvláštní, vůbec se nepodobáš baronu Harkonnenovi," řekla. "Možná se na tebe správně nepřenesly jeho podstatné rysy. A možná je to dobře." Ze dveří se vyhrnulo plných padesát Ctěných matre, jako by vyskočily ze zálohy. Zaujaly ochranné pozice kolem Niyely a drze předpokládaly, že se menší útočná jednotka zalekne a ustoupí, když je uvidí. Výborně vycvičené valkýry se s nimi daly do smrtícího tance, v rukách se jim zablýskaly čepele a v bojových kombinézách ostré trny.

Murbella měla oči jen pro Niyelu. Obě vůdkyně si popošly vstříc a začaly kolem sebe obcházet. Vypadalo to, jako by ostatní ženy čekaly, že se "změkčilá" Matka velitelka při vyhlídce na boj vyděsí.

Vůdkyně Ctěných matre najednou vražedně vykopla mozolnatou nohou, ale Murbella se pohnula rychleji a ráně se vyhnula. Bleskovým výpadem pěstni a lokty vyrazila ze strany do protiútoků a přinutila soupeřku couvnout. Pak se Murbella rozesmála, což soupeřku znervóznilo.

Ctěná matre zareagovala nespoutaně, vrhla se na Murbellu s prsty roztaženými jako nože, ale Murbella zaútočila levým loktem a zasáhla Niyelu obrněným ostnem, vybíhajícím z bojového obleku. Z řezné rány se Niyele po paži rozlila krev. Murbella jí zasadila pořádný úder na solar plexus a odpálila ji pozpátku do zdi.

Niyela narazila do kamenné zdi a zhroutila se, jako by byla poražena. Pak však vyskočila a vyrazila bokem zpátky, ale Murbella na ni byla připravena, čelila každému jejímu pohybu, tlačila ji dozadu, až neměla kam ustoupit. Ani družky Ctěné matre nedokázaly čelit závratně rychlým bojovým technikám, které Matka velitelka vtloukla do svých bojovnic. Všechny padesát strážů zahynulo a svou vůdkyni nechalo samotnou a poraženou.

"Zabij mě," vyštěkla Niyela.

"Udělám něco horšího," usmála se Murbella. "Vezmu tě s sebou na Kapitulu jako svého vězně."

Druhého dne pochodovala vítězná Matka velitelka ulicemi Ysai a proplétala se zvědavými davy. Sheeanin kult tu zapustil pevné kořeny a původní obyvatelé Gammu považovali své osvobození za zázrak. Armádu Sester si vykládali jako vojáky, bojující za milovanou mučednici.

Murbella zaznamenala různé očividné náznaky a získala podezření, že některé ženy v davu jsou ve skutečnosti Ctěné matre, které svlékly své charakteristické šaty. Byla to zbabělost, nebo zárodky páté kolony, která měla pokračovat v odporu na Gammu? Nehledě na známky vítězství kolem sebe Murbella věděla, že boj a konsolidace budou ještě nějakou dobu pokračovat, pokud ne v samotném Ysai, pak ve vzdálenějších městech. Bude muset určit týmy, které vykoření zbývající hnízda odboje.

Nebyla jediná, kdo si všiml utajených Ctěných matre. Její agentky se hnuly vpřed, zatýkaly, pročišťovaly dav. Každý, koho se zmocnily, dostane možnost konvertovat. Sama Niyela bude na Kapitule nucena podstoupit výcvik. Ty, které nebudou ochotny spolupracovat, čeká smrt.

Murbelliny triumfální síly odvezly na Kapitulu víc než osm tisíc Ctěných matre a další budou následovat, až skončí očistná operace pod vedením Janess. Proces přeměny bude obtížný, podrobně sledovaný jednotkami Mluvčích pravdy a nově oddaných Ctěných matre - ale nebude obtížnější než původní vynucené sjednocení. Matka velitelka si ani navzdory riziku nemohla dovolit zřít se tolika potenciálních bojovnic.

Nové Sesterstvo tak ještě zesílí, když se k jeho silám přidají další a další členky.

ŠESTNÁCT LET PO ÚNIKU Z KAPITULY

Je nám láska vrozena, je to stejně přirozená součást naší lidskosti jako dýchání a spánek? Nebo je láska něco, co v sobě musíme vytvořit sami?

MATKA PŘEDSTAVENÁ DARWI ODRADOVÁ ,
soukromé záznamy bene gesseritu (cenzurované)

Na palubě nelodi uplynuly další dva roky. Tělo Paula Atreida bylo nyní desetileté, jeho mozek nacpaný

veškerými vnějšími vzpomínkami, které mu knihovní archivy mohly poskytnout, a historií toho, čím se měl stát.

Kráčel spolu s malou Chani. Byla stále ještě hubená jako tyčka a drobná, o dva roky mladší než on. Přestože vyrostla daleko od vyprahlých pustin Arrakis, svého dávného domova, metabolismus jejího těla, geneticky uzpůsoben z fremenského dědictví, stále nehýřil vodou. Tmavě zrzavé vlasy nosila stažené dozadu do copu. Hnědou kůži měla hladkou a ústa vždy připravena k úsměvu, zvláště když byla s ním.

Její oči nesly přirozenou sépiově hnědou barvu, nebyly modromodré od závislosti na koření, jak je Paul vídal na všech historických obrazech starší Chani, milované konkubíny Muad'Diba a matky jeho dvojčat. Scházeli z jedné paluby na druhou, postupovali k sekci motorů na zádi veliké nelodi a Paul vklouzl svou rukou do její. Ač byli stále ještě děti, připadalo mu to příjemné a ona se nebránila. Celý život si hráli spolu, bádali spolu a nikdy nezpochybovali to, že mají být partneři, přesně jako v minulých dějinách. "Proč tě ty motory tak fascinují, Usúle?" oslovila ho fremenským jménem, které zjistila z vlastních deníků a nahrávek v lodních archivech.

První Muad'Dib ve staré zachované poezii popisoval Chanin hlas jako "dokonalé, lahodné tóny čerstvé vody, zurčící po skalách". Když ji teď nový Paul poslouchal, chápal, jak tehdy k tomu popisu dospěl. "Holtzmanovy motory jsou tak podivné a silné, dokážou nás odvézt kamkoli, kam si jen vzpomeneme." Natáhl se a sáhl jí špičkou prstu na drobnou špičatou bradičku. Pak spiklenecky zašeptal: "Nebo je to možná tím, že nás ve strojovnách nikdo nevidí."

Chani nakrčila čelo. "Na takhle veliké lodi je spousta míst, kde můžeme být sami."

Paul pokrčil rameny a usmál se. "Neřekl jsem, že je to ten hlavní důvod. Jenom jsem tam prostě chtěl jít."

Vešli do obřího oddílu strojovny, kam za normálních podmínek směli jen prověření gildaři. Za současných okolností toho Duncan Idaho, Miles Teg a některé Ctihodné matky znali dost o těchto motorech, schopných zakřivovat vesmír, aby je byli schopni udržovat v chodu. Nelodi naštěstí měly tak masivní konstrukci, že se toho v nich nemohlo moc vážně pokazit, ani po takové spoustě let bez standardní údržby. Na pravidelnou obsluhu stačily hlavní operační systémy Ithaky a mechanismus, schopný sám se opravovat. Čím důležitější byla součástka, tím méně zbytečnosti v sobě nesla.

Teg i Duncan přesto nasadili své mentatské schopnosti a pustili se do studia a memorizace všech známých specifikací obrovského plavidla, aby se připravili na každou krizi, k níž by mohlo dojít. Paul předpokládal, že i Thufir Hawat přispěje svou moudrostí, jakmile vyroste a znovu se stane mentatem.

Chlapec a dívka nyní stáli obklopeni tepající mašinérií. V různých částech plavidla byly instalovány projektory nepole a po celém trupu namontovány opakovači a zesilovací základny, tyto velké motory se však podobaly typům, jaké se používaly v dobách Muad'Diba i mnohem dřív za Služebnického džihádu. Tenkrát ještě nebezpečné motory Tia Holtzmana, zakřivující vesmír, se staly klíčem ke konečnému vítězství nad myslícími stroji.

Paul vzhlédl k masivním strojům a pokoušel se vycítit jejich přesnou hnací sílu, přestože tomu vůbec nerozuměl. Chani, o pár centimetrů menší než on, ho najednou překvapila. Postavila se na špičky a políbila ho na tvář. Obrátil se k ní a zasmál se.

Pozorovala mu ve tváři překvapení. "Nemám snad takové věci dělat? Přečetla jsem všechny záznamy. Jsme určeni jeden pro druhého, ne?"

Paul zvažněl, chytil ji za drobná ramínka a podíval se jí do očí. Pak se natáhl, pohládl ji po levém obočí a přejel prsty po tváři. Připadal si přitom dost neobratně. "To je divné, Chani. Ale cítím takové brnění..." "Nebo lechtání! Taky to cítím. Jako vzpomínku přímo pod povrchem."

Políbil ji na čelo, zkoušel, jaký je to pocit. "Vrchní proktorka Garimiová nás přiměla číst naši historii v archivech, ale to jsou jenom slova. Neznáme to." Udeřil se do hrudi v místě srdce. "Nemůžeme přesně vědět, jak jsme se tehdy do sebe zamilovali. Museli jsme si říkat spoustu důvěrných věcí."

Její rty se nespokojeně prohnuly. Nebylo to ani tak dívčí ušklíbnutí, jako spíš ustaraný výraz. Díky svému zrychlenému vzdělání a zralosti vypadala mnohem starší než na svůj věk. "Nikdo neví, jak se zamilovat, Usúle. Pamatuješ si tu historku? Paul Atreides a jeho matka byli v hrozném nebezpečí, když se přidali ke fremenům. Všichni, koho jste znali, zahynuli. Byli jste moc zoufalí." Rychle se nadechla.

"Možná, že to byl jediný důvod, proč jsme se do sebe zamilovali."

Rozpačitě stál u ní a nevěděl, co má dělat. "Jak bych tomu mohl věřit, Chani? Láska jako ta naše byla legendární. Taková věc se nestane náhodou. Říkám jen, že jestli se do sebe máme znovu zamilovat, až budeme starší, pak je to jenom na nás."

"Myslíš, že máme druhou šanci?"

"Všichni ji máme."

Svěsila hlavu. "Ze všech těch věcí, které jsem četla, byl nejsmutnější příběh našeho prvního dítěte, původního syna Leta."

Paula překvapilo, jak se mu automaticky stáhlo hrdlo. Četl své staré záznamy o malém chlapci. Byl na synáčka tuze pyšný, ale díky své příšerné jasnozřivosti věděl, že první malý Leto zahyne při útoku Harkonnenů. Ten ubohý chlapec nedostal nikdy možnost, nežil ani tak dlouho, aby mohl být pokřtěn jménem Leto II. po Paulově otci.

Podle záznamů se jeho druhý syn - nechvalně známý - ochotně vydal po temné a odporné stezce, kterou sám Paul odmítl. Rozhodl se Leto II. správně? Božský imperátor Duny rozhodně navždycky změnil lidskou rasu a chod dějin.

"Je mi líto, že jsem tě rozesmutnila, Usúle."

O krůček od ní poodstoupil. Strojovna kolem nich jako by vibrovala očekáváním. "Všichni našeho Leta II. nenávidí za to, co se z něj stalo. Podle historie provedl moc špatné věci." První Chani zemřela při porodu, nedožila se ani toho, aby svá dvojčata poznala.

"Možná, že i on dostane druhou šanci," řekla. Malému gholovskému chlapci teď byly čtyři roky a už projevoval neobyčejnou bystrost a talent.

Paul ji vzal za ruku a impulzivně ji políbil na tvář. Pak spolu vyšli ze strojovny. "Tentokrát si náš syn povede správně."

Den sladce bzučí, když máš dost včel, aby pro tebe pracovaly.

PŮVODNÍ BARON VLADIMIR HARKONNEN

Dvanáctiletý chlapec, rozrušený na nejvyšší míru, vyhlížel ven na nedotčenou louku barevných květin. Po kamenitém svahu poskakoval vodopád a proudil do ledově modrého jezírka. Taková spousta té takzvané "krásky" ho obtěžovala a rozčilovala. Ve vzduchu nebyly žádné průmyslové chemikálie. Nenáviděl i to, že ho musí dýchat.

Aby zahnal nudu a odčerpal část energie, vypravil se na dlouhou procházku, celé kilometry z areálu, v němž byl odsouzen tady na Danu žít. Caladan, připomněl si. To zkrácené jméno ho uráželo. Četl o jeho historii a viděl obrazy sebe sama jako starého tučného barona.

Mladý Vladimir Harkonnen tu byl ve vyhnanství už tři roky a zjišťoval, že mu chybějí laboratoře Tleilaxu, Vrchní ctěná matre Hellika a dokonce i smrad exkrementů slepřů. Chlapec, lapený tu na místě, mučený, cvičený a připravovaný nezábavnými Tvarovými tanečníky, se už nemohl dočkat, až se proslaví. Byl koneckonců důležitý pro ten plán (ať už jakýkoli).

Krátce poté, co ho poslali na Caladan za banální provinění, sabotáž axolotlské nádrže s gholou Paula Atreida, se to dítě v Bandalongu narodilo - a i přes Vladimirovy snahy zdravé. Khrone malého Atreida Uxtalovi sebral a odvezl ho na Caladan na výcvik a pozorování. Tvaroví tanečníci měli zjevně s Atreidem nějaké úmysly a potřebovali Harkonnena, aby jim pomohl je uskutečnit.

Dítěti, pojmenovanému Paolo, aby se odlišilo od svého historického protějšku, byly teď už tři roky.

Tvaroví tanečníci si dávali veliký pozor, aby ho drželi v odděleném zařízení, "v bezpečí" před Vladimírem, který se nemohl dočkat, až si spolu budou moci... pohrát.

V uplynulých dobách býval Caladan světem prostých rybářů, vinařů a farmářů. Vzhledem ke svému nesmírnému oceánu měla planeta příliš mnoho vody a málo pevniny, která by mohla nést velké průmyslové podniky. Dnes byla většina vesnic pryč a místní obyvatelstvo se scvrklo na malé procento z toho, co bývalo. Rozptýl zpřetrhal mnoho vláken, která držela pohromadě multigalaktickou civilizaci, a protože Caladan nevyráběl skoro nic, co by mohlo mít nějakou komerční hodnotu, nikomu se nechtělo vplétat planetu zpátky do všeobecného gobelínu.

Vladimir provedl v rekonstruovaném paláci rozsáhlý průzkum. Podle zapsané historie tady rod Atreidů

vládl "pevnou, ale laskavou rukou". Chlapec už ale vyrostl z víry v takovou propagandu. Historie měla své způsoby, jak vylepšovat pravdu, a čas překroutil i ty nejdramatičtější události. Místní záznamy byly zjevně vycpány pochvalnými zmínkami o vévodu Letovi.

Protože Atreidové a Harkonnenové byli nepřátelé na život a na smrt, malý Vladimír věděl dobře, že jeho rod musel být z těch dvou ten pravý, hrdinný. Až získá zpátky své vzpomínky, dokáže si takové věci vyvolat přímo. Chtěl ty události znovu zažít, přirozeně a věrně. Chtěl poznat zradu Atreidů a cenu Harkonnenů. Chtěl cítit nával adrenalinu z pravého vítězství a příchut' krve padlých nepřátel na rukou. Chtěl mít ty vzpomínky zpátky teď hned! Rozčilovalo ho, že musí čekat tak dlouho, než se spustí jeho minulý život.

O samotě na louce si hrál s pekelnou zbraní, kterou našel v areálu hradu. Toto bujné přírodní prostředí mořského mysu se mu hnusilo. Byl by nejraději, kdyby to stroje zoraly a vydláždily. Udělaly prostor pravé civilizaci! Jediné, co si přál vidět vyrážet ze země, byly tovární budovy. Nesnášel čistou vodu, která se rozlévala všude kolem, chtěl se dívat, jak tmavne průmyslovými chemikáliemi a začíná páchnout po síře.

Vladimír se ďábelsky zašklebil a aktivoval zbraň. Viděl, jak mu její ústí v rukou oranžově zaplálo. Stiskl žluté tlačítko hořáku prvního stupně a pozoroval, jak se po louce šíří jemná mlha koncentrovaných žhavých částic, zárodky ničení. Přesunul se do bezpečnějšího skalního úseku a zmáčkl tlačítko druhého stupně. Z hlavně se okamžitě vyvalil intenzivní proud plamene. Hořlavé částice chytily a proměnily celou louku v jediný požár.

Nádhera!

Plný zlomyslného potěšení pospíchal na výše položenou vyhlídku a díval se, jak plameny hoří a praskají, vysílají kouř a jiskry stovky metrů do vzduchu. Na druhé straně louky olizoval oheň skalní stěnu, jako by pátral po kořisti. Plál tak intenzivně, že žár rozštěpil samotnou skálu a velké kusy kamenů padaly jako hlasitá kaskáda do dříve poklidného jezírka.

"Ještě lepší!"

Ctižádostivý mladík viděl holoobrazy Gammu a srovnával je s obrázky jeho dřívější podoby coby Giedi Primy pod vládou Harkonnenů. Celá staletí jeho rodiště chátralo, upadalo do stavu primitivní zemědělské výroby. Těžce vybojované stopy civilizace se rozplynuly ve špíně.

Teď, když cítil v nozdrách očistný pach ohně a kouře, zatoužil mít ještě větší ohnivé zbraně a silnější výzbroj: prostředky k přetvoření celé této planety. Kdyby měl čas, prostředky a dostatečnou pracovní sílu, dokázal by Caladan, ten zapadákov proměnit na civilizované místo.

Přitom by mohl spálit rozsáhlé plochy zelené krajiny, aby uvolnil místo novým továrnám, přístávacím drahám, povrchovým dolům a závodům na zpracování kovů. I hory s bílými čepičkami sněhu v dálce byly příšerné. Nejraději by to všechno silnými výbušninami srovnal se zemí a pokryl továrnami na výrobu zboží pro vývoz. A pro zisk! Tohle by Caladan vážně dostalo zpět na galaktickou mapu.

Nezničil by samozřejmě celý ekosystém - jako to udělaly Ctěné matky se svými Spalovači planet. V odlehlých oblastech, nevhodných k průmyslovému využití, by nechal rostliny k udržování hladiny kyslíku. Moře by muselo poskytovat dost ryb a řas k jídlu, protože dodávky z jiných planet by se nesmírně prodražily.

Caladan teď představoval obrovské plýtvání. Jaký prostý svět... ale jak krásný by mohl být s vynaložením trochy práce. Vlastně spousty práce. Ale za námahu by to stálo, přetvořit rodný svět nepřátel na život a na smrt - rodu Atreidů - k obrazu svému. K obrazu Harkonnenů.

Z těch pocitů a představ se Vladimír hned cítil mnohem, mnohem líp. Uvažoval, jestli už jeho vzpomínky nejsou zralé na postupný návrat. Doufal v to.

Uslyšel za sebou zarachotit kamení a obrátil se. "Díval jsem se na tebe, jak si hraješ," řekl Khrono. "Těší mě, že uvažuješ správným směrem, přesně jako starý baron Harkonnen. Až ti svěříme Paola do péče, budou se ti tyto postupy hodit."

"Kdy už si s ním konečně budu moci hrát?"

"Tvoje přežití závisí na jistých věcech. Pochop to: nejdůležitějším úkolem tvého života je pomoci nám s gholou Paula Atreida. On je klíč k mnohým našim plánům a tvé přežití závisí na tom, jak dobře si povede."

Vladimír nasadil krutý úsměv. "Mým osudem je být pohromadě s Paolem a uspět s ním." Políbil Tvarového tanečníka vášnivě na ústa a Khrona ho od sebe odstrčil.

V duchu se však Vladimír vůbec nesmál. Dokonce i v této podivné nové životní roli pořád cítil potřebu toho atreidského gholu uškrtit.

Pokorný člověk vidí všude potenciální hrozbu. Drzý vidí možný prospěch.

OBĚŽNÍK CHOAM

Další a další bolest, další mučení, další náhražka koření. A pořád žádný úspěch - dokonce nic, co by se dalo označit za mírný pokrok - ve výrobě koření v axolotlských nádržích. Jinými slovy, práce jako obvykle.

Uxtal se činil v laboratořích v Bandalongu, sloužil potřebám Ctěných matre. Alespoň že ti dva spratci už byli pár let pryč, o dvě věci, které mu naháněly hrůzu, mň. Ve svém obydlí si odškrtačoval další dny a hledal způsob, jak tu situaci změnit, jak uniknout, jak se skrýt. Ale žádné z jeho řešení nepůsobilo ani vzdáleně jako schůdné.

S výjimkou boha nenáviděl všechny, kdo nad ním měli nějakou moc. Kromě věcí, které po něm chtěli jeho nadřazení, kromě výmluv a lží, které jim vyprávěl o své práci, pátral Uxtal po náznacích a zlých znameních, číselných vzorcích, po čemkoli, co by mu odhalilo význam vlastní svaté mise. Přežíval už tak dlouho v noční můře, že to muselo mít nějaký smysl!

Od té doby, kdy si Tvaroví tanečníci odvezli novorozeného gholu Paula Atreida, nenařídili mu dělat pro ně nic jiného. Malý výzkumník však přesto necítil úlevu. Nebyl volný. Oni se jistě vrátí a budou po něm chtít něco ještě nemožnějšího. Ctěné matre ho stále nutily, aby v axolotlských nádržích vyrobil skutečnou melanž, a tak předváděl působivé falešné experimenty, aby jim ukázal, jak tvrdě pracuje - i když naprosto bez výsledku.

Ted', když o něj Tvaroví tanečníci zřejmě už neměli zájem, byl naprosto v moci Vrchní ctěné matre Helliky. Snažil se na to nemyslet a uvažoval, jak dlouho už vede takový těžký život.

Nové Sesterstvo dobylo většinu ostatních bašt Ctěných matre, a tak děvky potřebovaly méně a méně drogy na bázi adrenalinu. To mu však život nijak neulehčovalo. Co když ty hrozné ženy napadne, že ho už víc nepotřebují? Už dost dlouhou dobu nedosáhl ničeho nového a děvky jistě pochopily, že melanž nikdy nevyrobí. (Sám o tom byl přesvědčen už několik let.)

Do zničených oblastí Tleilaxu přilétaly gildovní lodi s obchodníky CHOAM, soustředěnými především na byznys, a zase odlétaly. V probíhajícím konfliktu byli obchodníci nevyhnutelně neutrální, obchodovali a o politické hry se nestarali. Ctěné matre vyžadovaly jisté dodávky a předměty z jiných světů, zvláště při své extravagantní zálibě v oblékání, špercích a vybraných pochoutkách.

Kdysi bývaly děvky pohádkově bohaté, ovládaly gildovní banku, létaly po hvězdných soustavách a planetách, vozily si své bohatství a nechávaly za sebou spálenou zemi. Uxtal jim nerozuměl, nechápal, kdo mohl taková monstra vytvořit a kdo je vyhnal z Rozptylu. Jako obvykle mu nikdo nic neřekl.

Když gildovní kormidelníci kontaktovali Helliku a její pevně etablované rebelky na Tleilaxu s návrhem, Uxtal už věděl, že se jeho noční můra ještě zhorší.

Z gildovního korábu vysoko na oběžné dráze dorazil do Bandalongu posel. Sama Hellika si Uxtala přišla odvést za podezíravých pohledů Ingvy a vylekaných laboratorních pracovníků.

"Uxtale, vydáme se spolu na schůzku s kormidelníkem Edrikem. Čeká nás na palubě gildovního korábu."

Uxtal byl zmatený a vyděšený, ale nemohl nic namítat. Kormidelník? Polkl. Nikdy ještě žádného neviděl. Netušil, proč se mu dostalo takové pozornosti, ale nemohlo na tom být nic dobrého. Jak se kormidelník dozvěděl o jeho existenci? Jasněživotnosti? Uvažoval, jestli by to pro něj nemohlo znamenat příležitost k úprku nebo k dočasnému oddechu... nebo mu naloží další neuskutečnitelný úkol.

Ani na palubě gildovního korábu se Uxtal necítil bezpečně, i když je v uzavřené kajutě nikdo nemohl vyslechnout. Stál mlčky a chvěl se, zatímco Hellika hrdě popošla před velikou zpevněnou nádobu.

Edrikova podivná postava byla za oblými plaskly tak zahalena mlhou, že Uxtal nedovedl odhadnout, jestli v sobě ten filtrovaný hlas skrývá nějakou hrozbu.

Kormidelník promluvil přímo k němu, ne k Vrchní ctěné matce. Jistě proto, aby ji rozčílil. "Staří tleilaxanští Páni věděli, jak vyrábět melanž z axolotlských nádrží. Ty nám ten proces znovu obnovíš." Kormidelníkova zdeformovaná tvář se vznášela za sklem.

Uxtal v duchu zasténal. Už se prokázalo, že na to nestačí.

"To jsem mu už nařídila," řekla opovržlivě Hellika. "A už spoustu let mě zklamává."

"Tak s tím musí přestat."

Uxtal zalomil rukama. "To není nic jednoduchého. Planety plné tleilaxanských Pánů se po celý Hladomor snažily, aby ten složitý proces dovedly k dokonalosti. Jsem sám a staří Páni se o svá tajemství se Ztracenými Tleilaxany nedělili." Znovu polkl. Tohle ale přece Gilda ví?

"Jsou-li tví lidé tak nevědomí, jak mohli vytvořit Tvarové tanečníky, kteří jsou mnohem lepší než všichni předchozí?" zeptal se kormidelník. Uxtal pokrčil rameny. Věděl - teď už ano - že jeho lidé Khrona ani jeho nadřazenou rasu proměnlivých tvorů nevytvořili. Zřejmě je jen našli v Rozptylu.

"Mě Tvarové tanečníci nezajímají," vyštěkla Hellika. Odjakživa se zdálo, že je s Khronem na kordy.

"Zajímají mě zisky z melanže."

Uxtal polkl. "Když vymřeli všichni Páni, zemřela ta znalost s posledním z nich. Pilně jsem pracoval, abych jejich technologii znovu objevil." Nepřipomínal, že samy Ctěné matce mají na svědomí ztrátu těch tajemství. Hellika nesnášela ani neadresnou kritiku.

"Pak použij nepřímý přístup," vychrlil ze sebe Edrik. "Oživ některého z nich."

Ta myšlenka Uxtala úplně šokovala. Pomocí axolotlské nádrže by samozřejmě dokázal vypěstovat některého Pána, pokud by měl příslušné buňky. "Ale... všichni jsou mrtví. Dokonce i v Bandalongu byli vybiti už před mnoha roky." Vzpomínal si, jak malý baron a Hellika škodolibě krmili jejich těly slepře.

"Kde mám vzít buňky na takového gholu?"

Vrchní ctěná matce přestala přecházet sem tam jako tygr v kleci a vrhla se na něj, jako by mu chtěla zasadit smrtelný úder. "Nic jiného nepotřebuješ? Pár buněk? Třináct let, a tys mi neřekl, že k vyřešení toho problému potřebuješ jenom pár buněk?" Oči jí oranžově plály jako dva řeřavé uhlíky.

Dostal strach. Tohle ho nikdy nenapadlo. "Na tu možnost jsem nepomyslel! Páni jsou přece pryč -"

Zavrčela na něj: "To sis myslel, že jsme tak hloupé, človíčku? Něčeho tak cenného bychom se přece nezbavily. Jestli ten plán kormidelníků k něčemu je - jestli dokážeme vytvořit melanž a prodat ji Gildě - pak ti dám buňky, které potřebuješ!"

Edrikova obrovská hlava se za plasklými stěnami houpala a vypouklé oči zíraly na třesoucího se výzkumníka. "Přijímáš ten plán?"

"My ho přijímáme. Tenhle Ztracený Tleilaxan pracuje pro nás a přežívá jenom z naší milosti."

Uxtal byl z toho objevu ještě pořád rozrušen. "Takže... takže někteří ze starých Pánů jsou ještě naživu?"

Její podivný úsměv ho děsil. "Naživu? Jakž takž. Dost naživu, aby dodali buňky, které potřebuješ."

Zběžně se uklonila navigátorovi a chňapla Uxtala za paži. "Odvedu tě k nim. Musíš se do toho hned pustit."

Vrchní ctěná matce ho vedla do nižších pater zabraného paláce v Bandalongu a s každým krokem je provázel horší zápach. Klopýtal, ale táhla ho s sebou jako hadrovou panenku. Přestože se Ctěné matce zdobily pestrými látkami a křiklavými okrasami, nebyly nijak zvlášť čistotné ani pečlivé. Hellice ten puch, který se linul ze setmělých místností před nimi, nevadil. Pro ni to byl pach bolesti.

"Jsou pořád naživu, ale z mozků jim nic nevytáhneš, mužíku." Hellika naznačila Uxtalovi, aby šel první.

"Proto si je tu neuchovááme."

Nejistým krokem vešel do zešeřelého pokoje. Slyšel nějaké bublavé zvuky, rytmické syčení dýchacích přístrojů, zurčení pump. Připomínalo mu to odporné doupě nějakého páchnoucího zvířete. Ze světelných panelů u země a stropu se linulo načervenalé světlo. Mělce dýchal, aby se mu neobracel žaludek, a zrak se mu postupně přizpůsoboval.

Uvnitř uviděl čtyřiadvacet malých mužů, nebo spíš to, co z nich zbývalo. Než vstřel dalším detaily, rychle počítal, pátral po nějakém číselném významu. Čtyřiadvacet - tři skupiny po osmi.

Muži s popelavou pleť měli charakteristické znaky starých Pánů, vůdců Tleilaxu z vyšších tříd. Genetické změny a příbuzenské křížení za mnoho set let od nich Ztracené Tleilaxany jistým způsobem odlišily. Cizím

ti malí mužici připadali všichni stejní, ale Uxtal lehce zaznamenal rozdíly.

Všichni muži leželi přivázaní na rovných tvrdých stolech, jako by byli natažení na skřipcích. Přestože byly oběti nahé, měly k sobě připevněno tolik trubic a senzorů, že toho z jejich vychrtlých těl bylo vidět jen málo.

"Tleilaxanští Páni měli odporný zvyk neustále pěstovat gholy jako náhrady sebe samotných. Jako když se pořád a pořád dokola zvrací jídlo." Hellika došla k jednomu stolu a shlédla na muže s ochablou tváří, který na něm ležel. "Tohle jsou gholové jednoho z posledních tleilaxanských Pánů, náhrady na výměnu, až zestárne." Ukázala na tělo: "Jmenoval se Watt a jednal s Ctěnými matre. Myslím, že ho zabily na Rakis a nestačil už svého gholu oživit."

Uxtal se zdráhal přiblížit se. Šokované hleděl na všechny ty mlčenlivé totožné muže v místnosti. "Odkud se vzali?"

"Našli jsme je tu uloženy a zachovány, když jsme odstranily všechny ostatní Pány." Usmála se. "A tak jsme jim chemicky zničily mozky a našly pro ně lepší využití."

Čtyřicet sad přístrojů zahučelo a zasyčelo. Chapadla a trubice, jako hadi zakousnuté do slabin bezduchých gholů, začaly pumpovat. Okleštěná těla se zacukala, jakmile aparáty začaly vydávat hlasité zvuky sání.

"Hodí se teď k jediné věci: dávat spermie, pokud bychom se někdy rozhodly je použít. Ne že bychom si toho bídného genetického materiálu vaší rasy nějak zvlášť cenily, ale tady na Tleilaxu je slušných mužů nedostatek." Zamračila se a odvrátila se. Uxtal se v hrůze díval dál. Vypadalo to, že něco tají; vycítil, že mu neřekla všechny své důvody.

"Jistým způsobem se podobají tvým axolotlským nádržím. Vhodné užití mužů tvé rasy. Není to přesně to, co jste vy Tleilaxané prováděli spoustu tisíciletí ženám? Tihle muži si nic jiného nezaslouží." Shlédla na něj přes nos "Jistě se mnou souhlasíš."

Uxtal se snažil zatajit odpor. Jak moc nás musí nenávidět! Provést takovou věc mužům - byť tleilaxanskému Pánovi, jeho nepříteli - bylo nehorázné! Slova Velké víry tvrdila jasně, že bůh vytvořil ženu k jedinému účelu, k rozmnožování. Žena nemůže sloužit bohu víc než tím, že se stane axolotlskou nádrží. Její mozek je nepotřebná záležitost. Ale uvažovat v podobných pojmech o mužích bylo nemyslitelné. Kdyby ho tak moc neděsila, možná by Hellice něco nepěkného pověděla!

Tato svatokrádež jistě vyvolá boží hněv. Uxtal už dřív tyhle Ctěné matre nenáviděl. Teď se stěží bránil mdlobám. Stroje dál dojíly bezvědomé muže na stolech.

"Pospěš si a seber si buněčné stěry," vyštěkla Hellika. "Nemám na to celý den, a ty taky ne. S gildovními kormidelníky se nepracuje tak příjemně jako se mnou."

Axolotlské nádrže vyprodukovaly gholy a melanž, Tvarové tanečníky a zvrácené mentaty. V Rozptylu nejspíš díky tleilaxanské genetické práci vznikli futáři a fibiáni. Jaké další tvory ještě namíchali ve svých axolotlských nádržích, v těch plodných dělohách? Co ještě tam zbývá, o čem zatím nevíme?

MATKA VELITELKA MURBELLA,

benegesseritské symposium, úvodní poznámky

Během dvou let po Gammu padala jedna pevnost Ctěných matre za druhou, celkem dvanáct menších odbojných enkláv podleгло při manévrech, za něž by se nemusel stydět ani ten nejlepší Mistr meče z Ginázu. Murbelliny valkýry se stále znovu osvědčovaly.

Brzy se vyřízne poslední hnisavý bolák. Pak bude lidstvo připraveno čelit mnohem horší výzvě.

Kapitula nedávno odvedla další značnou platbu v kořeni zbrojařům z Richesu. Tamní průmysl se už celé roky věnoval produkci výzbroje pro nové Sesterstvo. Reorganizovala se výrobní střediska a rozrůstala se na maximální objem výroby. Přestože Richesané pravidelně dodávali bitevní lodě a zbraně, jejich továrny se stále teprve chystaly na většinu položek, které si Sestry objednaly. Za pár let bude mít Matka velitelka nesmírnou armádu lodí k obraně proti vnějšímu Nepříteli. Doufala, že to bude brzy.

Murbella se ve svých soukromých prostorách probírala stohy administrativních záležitostí. S úlevou uvítala přerušení, když dorazily zprávy z Gammu. Od původního tvrdého zákroku tam Janess - povýšená na velitelku pluku - řídila konsolidaci a posilovala moc Sesterstva nad průmyslem a populací.

Ale její dcera mezi těmi třemi valkýrami, které vešly do kanceláře, nebyla. Murbella si všimla, že všechny pocházejí z řad Ctěných matre. Jedna z nich byla Kiria, nesmlouvavá průzkumnice. Kdysi prošetřovala vzdálenou planetu, zničenou Nepřítelem, domov poškozené bitevní lodi Ctěných matre, která před lety dorazila na Kapitulu. Když Kiria dostala šanci, dychtivě pomáhala potlačit povstalece na Gammu.

Murbella se posadila zpřímá. "Vaše zpráva? Vyhladily jste, pozabíjely, nebo obrátily zbývající odbojné děvky?"

Bývalé Ctěné matre sebou při těch slovech cukly, zvláště když je použil někdo, kdo dřív patřil mezi ně. Kiria předstoupila a ujala se slova. "Velitelka pluku dorazí brzy po nás, Matko velitelko, ale chtěla, abychom ti podaly zprávu okamžitě. Udělaly jsme znepokojivý objev."

Další dvě ženy přikývly, jako by uznávaly Kiriinu autoritu. Murbella si všimla, že jedna z nich má na krku temnou pohmožděninu.

Kiria se obrátila do chodby a vyštěkla rozkazy na dvojici mužských pracovníků, kteří stáli venku. Vešli a nesli těžké tělo bez života, nahrubo zabalené v ochranné pokrývce. Kiria odtrhla kryt z hlavy. Tvář byla odvrácená, ale tělo mělo tvar a oděv muže.

Fascinovaná Murbella se zvedla. "Kdo je to? Je mrtvý?"

"Naprosto mrtvý, ale muž to není. Není to ani žena."

Matka velitelka obešla svůj přeplněný psací stůl. "Co tím chceš říct? Není to člověk?"

"Je to cokoli, co to chce být, muž nebo žena, chlapec nebo dívka, ošklivého nebo příjemného vzhledu." Kiria obrátila hlavu té věci k Murbelle. Rysy tváře byly lidské, ale neurčité, s doširoka otevřenými černými očima, mopsličím nosem a bledou voskovitou pleť.

Murbella přimhouřila oči. "Ještě nikdy jsem Tvarového tanečníka takhle zblízka neviděla. Ani žádného mrtvého. Předpokládám, že je to jejich přirozený stav?"

"Kdo může říct, Matko velitelko? Když jsme chytily a zabily spoustu rebelských... děvek, objevily jsme mezi mrtvými řadu proměnlivých tvorů. To nás vylekalo. Přivedly jsme Mluvčí pravdy, aby vyslechly zbývající Ctěné matre, ale žádné další Tvarové tanečníky jsme už nenašly." Kiria ukázala na tělo. "A tenhle byl mezi přeživšími. Vypadal jako žena, pokusil se utéct, zabily jsme ho - a teprve tehdy se vynořila jeho pravá identita."

"A Mluvčí pravdy to nezaznamenaly? Jste si jisté?"

"Naprosto."

Murbella se pokoušela vyrovnat s celkovými důsledky. "To je neuvěřitelné."

Tvaroví tanečníci byli tvorové vyrobení Tleilaxany a ti noví, kteří se vrátili se Ztracenými Tleilaxany, byli mnohem dokonalejší než cokoli, s čím se Bene Gesserit dosud setkal. Tihle vylepšení zjevně pracovali po boku Ctěných matre nebo pro ně. A teď bylo jasné, že dokážou oklamat Mluvčí pravdy!

Otázky se sypaly rychleji než odpovědi. Proč tedy Ctěné matre ničily tleilaxanské planety, proč se pokoušely vyhladit všechny původní Pány? Murbella sama bývala Ctěnou matre, a přesto tomu pořád nerozuměla.

Zvědavě se dotkla kůže mrtvol, hrubých bílých vlasů na hlavě. Na prstech cítila, jak jsou ty prameny hrubé. Zhluboka se nadechla, aby prozkoumala a roztříbila pachy, ale nic charakteristického neobjevila. Benegesseritské archivy hlásaly, že Tvarový tanečník se dá poznat díky nepatrnému oděru. Ale teď si nebyla jistá.

Po dlouhém mlčení řekla Kiria: "Usuzujeme, že ve skutečnosti může být ještě víc Ctěných matre Tvarovými tanečníky, ale neobjevily jsme žádné náznaky. Neexistuje způsob, jak je poznat."

"Kromě zabít," řekla jedna ze zbývajících dvou Sester. "To je jediná cesta, jak to zjistit."

Murbella se zamračila. "Možná účinná, ale ne tak docela užitečná. Nemůžeme jen tak všechny pobít."

Kiria se také zamračila. "To s sebou nese úplně nové problémy, Matko velitelko. Mezi rebelkami na Gammu jsme zabily stovky Tvarových tanečníků, ale ani jediného jsme nedokázaly dostat živého - aspoň o tom nevíme. Jsou to perfektní napodobitelé. Naprosto dokonalí."

Hluboce znepokojená Murbella začala přecházet po své kanceláři. "Zabily jste stovky Tvarových tanečníků? Znamená to, že jste vyvraždily tisíce rebelek? Jaké procento z nich jsou ti... vetřelci?"

Kiria pokrčila rameny. "V podobě Ctěných matre vytvořili útočnou jednotku a pokusili se převzít

Gammu silou. Měli velice propracovaný a detailní plán, chtěli udeřit na slabá místa, a získali pro svou věc spoustu rebelek. Naštěstí jsme to zmijí hnízdo objevily a zasáhly jsme. Valkýry by je byly zabily tak jako tak, ať to byli Tvaroví tanečníci nebo děvky."

Jedna z žen dodala: "Ironií je, že ty Ctěné matre, které je následovaly, překvapilo stejně jako nás, když se jejich vůdkyně proměnily v... toto." Ukázala na nelidskou mrtvolu. "Ani ony samy netušily, že se mezi ně někdo vetřel."

Třetí Sestra řekla: "Velitelka pluku Idaho vyhlásila nad celou planetou karanténu, podmíněnou tvými dalšími rozkazy."

Murbella se držela, aby nevyslovila nahlas jasnou noční můru: Pokud se mezi rebelské děvky na Gammu vetřelo tolik Tvarových tanečníků, máme nějaké taky tady na Kapitule? Sestry nabraly spoustu kandidátek na přeškolení. Murbella vyznávala politiku naverbovat tolik bývalých Ctěných matre, kolik jich bylo ochotno postoupit výuku Sesterstva, a jejich oddanost sledovaly nekompromisní Mluvčí pravdy. Vůdkyně Niyela se po zajetí na Gammu raději zabila, než by se nechala obrátit. Ale co ty, které prohlásily, že budou spolupracovat?

Murbella si stísněně prohlížela ty tři ženy a pokoušela se vypožorovat, jestli náhodou nejsou také nastrčené. Ale kdyby to tak bylo, proč by vůbec vyvolávaly poplach?

Kiria vycítila podezření Matky velitelky a podívala se na své společnice. "Toto nejsou Tvaroví tanečníci. Ani já ne."

"Neřekli by přesně to i Tvaroví tanečníci? Tvé ujištění mi nepřipadá nijak zvlášť přesvědčivé."

"Podrobily bychom se zkoušce u Mluvčí pravdy," řekla jedna ze zbývajících dvou, "ale už víš, že se na ně nedá víc spoléhat."

Kiria upozornila: "Během bitvy jsme zaznamenaly podivnou věc. Někteří Tvaroví tanečníci na svá zranění umírali rychle, ale jiní ne. A jakmile se ocitli na prahu smrti, začaly se jejich rysy předčasně měnit."

"Takže pokud přivedeme některého z nich na pokraj smrti, odhalí se Tvarový tanečník?" řekla Murbella skepticky.

"Přesně tak."

Murbella se najednou vrhla na Kirii a tvrdým kopancem ji zasáhla do spánku. Matka velitelka ten úder zasadila přesně, o zlomek centimetru vedle by už byl smrtelný.

Kiria se zhroutila na zem jako kámen. Její družky se ani nepohnuly.

Kiria ležela na zádech, lapala po dechu a pohled měla skelný. Bleskurychlým pohybem srazila Murbella i zbylé dvě, vyřídila je, než se stačily dát na útěk.

Sklonila se nad tou trojici, připravena zasadit smrtící úder. Ženy se svíjely bolestí, ale jejich rysy se nezměnily. Naproti tomu démonická tvář mrtvého proměnlivého tvora v ochranném obalu byla nezaměnitelná.

Matka velitelka se postarala nejprve o Kirii, nasadila benegesseritské hojivé metody, aby jí zklidnila dech. Pak jí namasírovala zraněný spánek, prsty vyhledala přesně potřebné tlakové body. Bývalá Ctěná matre reagovala rychle a nakonec se jí povedlo se posadit.

Ty tři ženy se neproměnily, a to znamenalo, že buď nejsou Tvaroví tanečníci, nebo že ani ten test nefunguje. Murbella byla čím dál tím znepokojenější a otázky se vršily. Uvědomila si, že se ocitla v nezmapovaném území. Tvaroví tanečníci mohou být všude.

Jen to, že něco není vidět, ještě neznamená, že to tam není. Takové chyby se může dopustit i ten nejvšímavější pozorovatel. Člověk musí být neustále ve střehu.

BAŠÁR MILES TEG,
diskuse o strategii

Miles Teg dorazil na řídicí můstek se zvláštním úmyslem. Posadil se k ovládacímu pultu vedle Duncana, který jen neochotně odvrátil pozornost od řízení. Jeho nesoustředěnost a posedlost Murbellou málem zavinila, že je chytila ta třpytivá síť, a proto byl teď ve svých povinnostech natolik svědomitý, až se od ostatních izoloval. Nechtěl si znovu dovolit polevit v pozornosti.

Teg řekl: "Když jsem poprvé umřel, Duncane, bylo mi skoro tři sta standardních let. Existovaly způsoby,

jak zpomalit stárnutí - masivní konzumace melanže, jistá sukovská léčba nebo biologická tajemství Bene Gesseritu. Ale zavrhl jsem to. Ted' se znovu cítím starý." Podíval se na tmavovlasého muže. "Byl jsi někdy za všechny ty své gholovské životy doopravdy starý, Duncane?"

"Jsem starší, než si dokážeš představit. Pamatuji si všechny své životy a nespočetné smrti - tu spoustu násilí vůči mně." Dovolil si melancholický úsměv. "Ale párkrát se stalo, že jsem měl dlouhý a šťastný život, s manželkou a dětmi, a zemřel jsem klidně ve spánku. To ale byly výjimky, ne pravidlo."

Teg se podíval na vlastní ruce. "Tohle tělo nebylo víc než dítě, když jsme odlétali. Šestnáct let! Narodily se děti, lidé zemřeli, ale všechno na palubě Ithaky jako by stagnovalo. Copak nemáme jiný osud než neustálý let? Zastavíme se někdy? Najdeme si někdy novou planetu?"

Duncan provedl další kontrolu prostoru kolem letící lodi. "Kde je bezpečno, Milesi? Lovci se nikdy nevzdají a každý skok zakřiveným vesmírem je nebezpečný. Mám se pokusit najít Orákulum času a požádat ho o pomoc? Můžeme důvěřovat Gildě? Mám nás zase vzít do toho podivného prázdného vesmíru? Máme víc možností, než si připouštíme, ale nic z toho není dobrý plán."

"Měli bychom hledat nějaké neznámé a nevypočitatelné místo. Dokážeme cestovat po drahách, které žádný rozum nedokáže sledovat. Ty a já to zvládneme."

Duncan se zvedl z pilotního křesla a ukázal na řízení. "Tvoje jasnozřivost je stejně dobrá jako moje, Milesi. Možná i lepší, díky tvému atreidskému rodokmenu. Nikdy jsi mi nedal důvod pochybovat o tvých schopnostech. Pusť se do toho a zaveď nás tam." Myslel to upřímně.

Teg se zatvářil nejistě, ale řízení přijal. Cítil Duncanovu důvěru a souhlas a připomínalo mu to jeho bývalá vojenská tažení. Coby starý bašár vedl spousty lidí ke smrti. Přijaly jeho taktiku. A on většinou objevil nějaký způsob, jak se vyhnout násilí, a lidé začali považovat jeho schopnosti za téměř nadpřirozené. A pokud zklamal, umírali vojáci s vědomím, že když i sám velký bašár neuspěl, pak ten problém nevyřeší nikdo.

Teg studoval projekce kolem sebe a pokoušel se vcítit do prostoru, v němž se pohybovali. Když tohle plánoval, než se vydal na můstek, zkonzumoval čtyřdenní dávku koření. Znovu bude muset udělat nemožné.

Jak se jím koření pracovalo, zvolil souřadnice a dovolil zdvojenému zraku své vrozené jasnozřivosti, aby ho vedla. Odvede plavidlo tam, kam je třeba. Aniž hádal znovu nebo provedl kontrolní navigační výpočet, vrhl Ithaku do prázdna. Holtzmanovy motory zakřivily vesmír, vytrhly jez jedné části galaxie a vysadily jinde...

Teg přesunul nelod' do nijak pozoruhodné sluneční soustavy se žlutým sluncem, dvěma obřimi planetami tvořenými plyny a třemi menšími kamenitými světy blízko hvězdy, vše mimo hranice obyvatelnosti. Údaje jim naprosto nic neříkaly.

A přesto ho jasnozřivost dovedla na toto místo. Z nějakého důvodu... Skoro celou hodinu dál studoval prázdné oběžné dráhy, zkoumal svými pronikavými smysly, přesvědčený, že ho jeho schopnost nesvedla na scestí.

Po aktivaci Holtzmanových motorů dorazila na můstek Sheeana. Dostala strach, že je zase objevila ta síť. Ted' nervózně čekala, až uvidí, co bašár objevil. Nezpochybňovala jeho jistotu.

"Tady nic není, Milesi." Duncan se mu naklonil přes rameno a studoval monitory.

Teg to prohlášení nemohl vyvrátit, ani s ním souhlasit. "Ne... počkej chvíli." Zrak se mu zamlžil a najednou to zahlédl - ne reálným pohledem, ale temným a izolovaným koutem své mysli. Potenciál byl ukrytý hluboko v jeho složité genetické výbavě, probuzený mučením ničivé T-sondy, která v něm navíc uvolnila schopnost úžasně rychle se pohybovat. Instinktivní schopnost vidět nelodi byla dalším talentem, který Teg pečlivě skrýval před Bene Gesseritem ze strachu, co by mu Sestry mohly provést.

Nepole, které ted' pozoroval, však bylo větší než u mamutích nelodi, jaké kdy viděl. Mnohem větší. "Něco tam je." Vedl nelod' blíž a přitom necítil žádné nebezpečí, jen hlubokou záhadu. Orbitální zóna nebyla tak prázdná, jak si zprvu myslel. Ta tichá oblast byla jen iluze, krycí plášť, tak velký, že skrýval celou planetu. Celou planetu!

"Já nic nevidím." Sheeana se podívala na Duncana a ten zavrtěl hlavou.

"Ne, věřte mi." Plášť nepole naštěstí nebyl dokonalý a zatímco se Teg snažil přijít na nějaké pravděpodobně znějící vysvětlení, pole zablikalo, na okamžik se objevila část nebe a zase se rychle

zahalila.

Duncan to také viděl. "Má pravdu." Změřil si Tega úctyplným a tázavým pohledem. "Jak jsi to věděl?" "Bašár má atreidské geny, Duncane. Měl bys už vědět, že ho nemáš podceňovat," řekla Sheeana.

Jak se jejich loď blížila, planetární nepole znovu zablikalo a poskytlo svůdný pohled na naprosto skrytý svět, záplavu modří, hnědozelené kontinenty. Teg neodtrhl oči od monitoru. "Je tam síť satelitů, generujících nepole, tím se to vysvětluje. Ale pole je buď vadné, nebo slabné."

Nelod' se blížila ke světu, který tam vlastně nebyl. Duncan se opřel ve svém velitelském křesle. "Je to... skoro nepochopitelné. Vyžaduje to nesmírnou spoustu energie. Ti lidé musí mít přístup k technologiím mnohem dokonalejším, než jsou ty naše."

Kapitula se celé roky skrývala za zákopem nelodí. Stačilo to planetu zamaskovat před zběžným, vzdáleným průzkumem, ale ten štít byl povrchní, nedokonalý - a nutil Duncana zůstat na palubě nelodi na zemi. Tento svět byl však všezahrnujícím nepolem naprosto obklopen.

Teg vedl plavidlo stále dál, minuli nehlídaný pás satelitů, které vysílaly jednotlivá překrývající se nepole. Orbitální senzory na okamžik osleply, ale podobná maskovací technika Ithaky jí dovolila proniknout.

Jich průnik narušil jemnou rovnováhu a planetární nepole se za nimi zase rozblikalo, vypadávalo a zase naskakovalo a nakonec se obnovilo.

"Takové náklady na energii by přivedlo na buben celá impéria," řekla Sheeana. "Nikdo by to nedělal jenom tak pro legraci. Ten někdo tam dole chce rozhodně zůstat schovaný. Musíme si dát pozor."

Od těch, kdo byli před námi, se toho můžeme hodně naučit. Nejcenější odkaz, který nám naši předchůdci mohou zanechat, je znalost, jak se vyhnout stejným smrtelným chybám.

CTIHODNÁ MATKA SHEEANA,
deníky z Ithaky

Mocná civilizace, která kdysi vzkvétala na této neplanetě, byla už mrtvá. Všechno bylo mrtvé.

Ithaka obíhala skrytou planetu po nízké oběžné dráze a ježaté výstupky snímačů zaznamenávaly ztichlá města, typické pozůstatky průmyslu, opuštěné zemědělské usedlosti, prázdné sídlištní komplexy.

Všechna vnější vysílací pásma byla naprosto mlčenlivá, neozývalo se nic víc než jemné praskání satelitů počasí a nouzových majáků.

"Obyvatelé dělali, co se dalo, aby se schovali," řekl Teg. "Ale vypadá to, že je nakonec přece jenom někdo objevil."

Sheeana studovala údaje. Kvůli té záhadě si povolala několik dalších Sester, aby jí pomohly zkoumat data a vyvodit z nich závěry. "Ekosystém se zdá být nepoškozený. Minimální úroveň znečišťujících látek a částic ve vzduchu naznačuje, že je to tady neobydleno nejméně sto let, podle původního stupně industrializace. Prérie a lesy jsou nedotčeny. Všechno vypadá naprosto normálně, málem panensky."

Garimiová se zamračila, až se jí kolem úst a na čele objevily hluboké vrásky. "Jinými slovy, nevzniklo to stejně, jako když děvky proměnily Rakis na zuhelnatělou kouli."

"Ne, jenom lidé jsou pryč." Duncan zavrtěl hlavou a studoval informace, které ubíhaly na obrazovkách, včetně plánů měst a atmosférických detailů. "Buď to tady opustili, nebo zahynuli. Myslíte, že se schovávali před Nepřítelem, a chtěli tak moc zůstat nepozorovaní, že pokryli celou planetu nepolem?"

"Je to planeta Ctěných matre?" zeptala se Garimiová.

Sheeana se už pracovala k rozhodnutí. "Může to tu být klíčem k tomu, před čím utíkáme. Musíme zjistit, co se dá. Pokud tam dole žily Ctěné matre, co je zahnalo, nebo co je zabilo?"

Garimiová zvedla prst. "Děvky přišly k Bene Gesseritu a chtěly vědět, jak ovládáme svoje těla. Zoufale toužily pochopit, jak Ctihodné matky manipulují s imunitními funkcemi, buňku po buňce. No jistě!"

"Mluv jasně, Garimiová. Co tím chceš říct?" Teg promluvil prudce jako ostřílený vojenský velitel.

Štělila po něm rozmrzelým pohledem. "Jsi mentat. Proved' základní předpoklad!"

Tega ten tón nerozzlobil. Místo toho mu na chvíli zeskelnatěl pohled a pak se mu vrátil předchozí výraz.

"Aha. Pokud se děvky chtěly naučit, jak ovládat imunitní reakce, pak je nejspíš nepřítel napadl nějakou biologickou látkou. Děvky nemají dovednosti ani takovou lékařskou vědu, aby byly odolné, proto chtěly poznat tajemství benegesseritské imunity, i kdyby kvůli tomu musely vyhladit celé planety. Byly zoufalé."

"Děsily se Nepřítelovy náказы," řekla Sheeana a přikývla na vyjádření souhlasu.

Duncan se naklonil a díval se na mírumilovný, ale hrůzný obraz mrtvého světa dole. "Chcete tvrdit, že Nepřítel tuhle planetu objevil i za nepolem a napadl ji nějakou nemocí, která všechny zabila?"

Sheeana pokývla na velkou obrazovku. "Musíme tam dolů a podívat se sami."

"To není moudré," řekl Duncan. "Jestli ta nemoc zabila všechno živé -"

"Jak se Miles zrovna zmínil, my Ctihodné matky dokážeme svá těla před nákazou ohlídat. Garimiová se tam může vypravit se mnou."

"To je nerozumné," řekl Teg.

"Bezpečí a opatrnost nás za posledních šestnáct let nikam nedovedly," řekla Garimiová. "Jestli zahodíme tuhle příležitost poučit se o skutečném Nepříteli a o Ctěných matce, pak si zasloužíme, aby nás znova začal honit."

Garimiová řídila malý člunek atmosférou, pročištěnou časem, nad při zračnou metropolí. Prázdné město bylo honosné a působivé, sestávalo především z vysokých věží a masivních budov ze samých úhlů. Každá stavba byla natolik bytelná, že vyzařovala jistou pompu, jako by stavitelé vyžadovali majestát a respekt. Ty domy se však rozpadaly.

"Nápadná extravagance," poznamenala Sheeana. "To naznačuje malou rafinovanost, snad dokonce nejistotu vlastních sil."

V hlavě se jí probudil prastarý hlas Sereny Služebnice. V čase Titánů stavěli obří kymecí tyraní obrovské monumenty sami sobě. Tak upevňovali vlastní víru ve svou důležitost.

Podobné věci se stávaly už dávno předtím, domnívala se Sheeana. "My lidé se jistě lekce učíme neustále znova a znova a zase znova. Jsme odsouzeni k tomu opakovat své chyby."

Sheeana zaznamenala, že na ni Vrchní proktorka nějak divně hledí, a uvědomila si, že mluvila nahlas.

"Toto místo nese nepopiratelné znaky Ctěných matce. Velkolepé, ale zbytečné plýtvání. Dominanci a zastrasování. Děvky tyranizovaly ty, které si podrobily, ale nakonec to nestačilo. I jejich nepředstavitelné výdaje na generování soběstačného nepole se tváří v tvář Nepříteli ukázaly jako nedostatečné."

Garimiová zformovala rty do tvrdého úsměvu. "Jak je muselo štvát, že jsou nuceny se schovávat! Krčit se za neviditelnou stěnou, a stejně padnout."

Přistály s plavidlem uprostřed prázdné ulice. Sheeana a Garimiová se na sebe podívaly, aby si dodaly útěchu a odhodlání, a pak otevřely průlez a vystoupily do hřbitovního světa. Obě se opatrně nadechly.

Po nebi se hnaly šedé chomáčkované obláčky jako připomínky průmyslového kouře.

Díky své dokonalé schopnosti ovládat imunitní systém mohly Sestry hlídat všechny své buňky a odstranit veškeré přetrvávající stopy zamoření. Ctěné matce však podobné schopnosti už zapomněly - pokud je ovšem kdy měly.

Ulice a přistávací plochu zarůstala vysoká tráva a houževnatý plevel, který rozpraskal dláždění. Divoké keře se rozrůstaly do pokroucených tvarů plných trnů, na které nabodávaly náhodné oběti. Zakrslé stromy připomínaly řady mečů a kopí. Sheeanu napadlo, že Ctěným matce musely tyto rostliny kdysi připadat ozdobné. Jiné zdeformované rostliny, sestávající z jakýchsi propletených hrudek, vystupovaly ze země jako nějaké šupinaté houby.

Město však nebylo tiché. Foukal tu jemný větřík, sténal svou zasmušilou píseň skrz rozbitá okna a polozhroucené vstupní klenby. Ve věžích a na střechách se usídlila hejna dlouhoocasých ptáků. Zahrady, o které dřív zřejmě pečovali otroci, se rozrostly v bujnou změť vegetace. Nenasytné stromy vytrhaly dlažební kostky, z prasklin budov vykukovaly květiny jako nějaké pestré vlasy. Město si podmanila surová divočina, která se vymanila ze svých mezí. Planeta se škodolibě regenerovala, jako by tancovala na hrobech milionů Ctěných matce.

Sheeana se vydala kupředu. Byla ve střehu. Ta prázdná metropole na ni působila hrozivě a tajemně, i když se uklidňovala tím, že tu nezůstal nikdo živý. Věřila, že by ji benegesseritské smysly a reflexy před nebezpečím varovaly, ale možná si s sebou měla vzít Hrrma nebo některého z ostatních futárů jako ochranu.

Obě ženy se zastavily, zádumčivě rozjímalý a vstřebávaly do sebe okolí. Pak Sheeana mávla na svou společnici: "Musíme najít nějaké informační středisko - knihovní komplex nebo datové jádro."

Studovala stavby kolem sebe. Panoráma města vyhlíželo zvětřale a zničeně. Po stu letech nebo ještě delší době bez údržby se některé vysoké věže zřítily. Stožáry, které dřív jistě nesly pestré transparenty, byly teď holé, křehká látka se časem rozpadla.

"Používej oči a to, co ses naučila," řekla Sheeana. "I kdyby děvky vážně pocházely z neškolených Ctihodných matek, možná se zkřížily s uprchlými Rybími mluvčími. A možná, že mají úplně jiný původ, ale v podvědomí si nesou něco z naší historie."

Garimiová si skepticky odfrkla. "Ctihodné matky by nikdy nezapomněly tolik ze svých základních znalostí. Od Murbelly víme, že děvky nemají přístup ke Zděděným vzpomínkám. Nic z naší historie nemůže vysvětlit tu jejich ryzí násilnost a přišerný vztek."

Sheeanu to nepřesvědčilo. "Pokud děvky přišly z Rozptylu, jistě mají něco společného s lidskou historií, pokud zajdeme dál do minulosti. Architektura je v zásadě vždycky založena na standardních předpokladech. Knihovna nebo informační středisko vypadá jinak než administrativní komplex nebo soukromá obydlí. Ve městě, jako je toto, jistě budou existovat obchodní budovy, přijímací centra a něco jako ústřední středisko informací."

Kráčely spolu kolem tuhých ostnatých stromů, prohlížely si budovy, které viděly. Byly hranaté a připomínaly pevnosti, jako by se obyvatelstvo bálo, že do nich bude muset kdykoli utéct a chránit se před divokým útokem zvenčí.

"Toto město muselo být postaveno ještě předtím, než se zapojilo planetární nepole," řekla Garimiová.

"Všimni si, že ty budovy působí, jako by byly obklíčeny."

"Ale před nákazou neochrání ani ty nejsilnější zbraně a cimbuří."

Do soumraku Sheeana s Garimiovou prohledaly desítky tmavých budov, páchnoucích jako zvířecí doupata, a objevily středisko záznamů, které však spíš než veřejnou knihovnu připomínalo vězení. Některé silně opevněné archivy tu zůstaly nedotčeny. Dvojice žen se ponořila do jejich prostor, aktivovala neobvyklé, ale zvláště povědomé šigafilevé cívky a krystalové riduliánské desky.

Garimiová se vrátila k plavidlu, aby odeslala nejnovější informace na nelod' a informovala tak ostatní, co objevily. Když se vrátila, seděla Sheeana důstojně vedle přenosné světelné koule. Zvedla krystalové desky. "Ta náказа, která tu udeřila, je nakažlivější a hroznější než všechny ostatní dosud zaznamenané nemoci. Neuvěřitelně rychle se šířila a měla prakticky stoprocentní úmrtnost."

"To je neslýchané! Žádná nemoc přece nemůže být tak-"

"Tahle ano. A zde je důkaz." Sheeana zavrtěla hlavou. "Ani ty strašlivé náказы z dob Služebnického džihádu nebyly tak účinné, a to se rozšířily všude a málem přinesly konec lidské civilizace."

"Ale jak Ctěné matre tu nemoc zastavily, když už se tu jednou ujala? Jak to, že je nenakazila a nezabila všechny?"

"Izolace a karanténa. Naprosto nemilosrdné. Víme, že děvky operují prostřednictvím izolovaných buněk. Utekly ze svého původního centra, stěhovaly se pořád dál, nevracely se. Neexistovala žádná propojená síť."

Garimiová chladně přikývla. "A ta jejich přísnost a nelítostnost jim v tom zřejmě pomohla. Nepřipustily by žádné chyby."

Sheeana vybrala jednu šigafilevovu cívku a spustila záznam. Z přístroje zaplály oranžové oči přísné Ctěné matre. Vypadala vyzývavě, nevýraznou bradu držela vysoko a obnažovala zuby. Zdálo se, že je před soudem, stojí před přísným tribunálem a bručícím obecnstvem. Z pozadí se v záznamu ozývaly vztekale křičící ženské hlasy.

"Já jsem Ctěná matre Rikka, adeptka sedmé úrovně. Zabíla jsem deset lidí, abych dosáhla svého postavení, a žádám od vás respekt!" Bouřlivé protesty z publika nesvědčily o vůbec žádné úctě. "Proč jste mě sem přivedly? Já vím, že mám pravdu."

"Všichni umíráme!" ozval se další výkřik.

"Za to si můžete samy," vyštěkla Rikka. "Samy jsme si ten osud na sebe přivolaly. Vyprovokovaly jsme Nepřítele mnoha tváří."

"Jsme Ctěné matre! My všechno řídíme. Bereme si, co chceme. Díky těm ukradeným zbraním budeme neporazitelné."

"Vážně? Podívejte se, co z toho máme." Rikka zvedla holé paže a ukázala tmavé rány na kůži. "Dívejte se dobře, protože to brzo zažijete všechny."

"Popravte ji!" zvolal někdo. "Pomalou smrtí."

Rikka obnažila zuby jako divoké zvíře. "K čemu to bude? Víte přece, že stejně brzo zemřu." Znovu ukázala rány na pažích. "A vy všechny taky."

Dávná soudkyně na její otázku neodpověděla, nýbrž požádala o hlasování a Rikka byla skutečně odsouzena k Pomalé smrti. Sheeana se mohla jen domýšlet, co to asi znamená. Ctěné matre byly dost příšerné samy o sobě: co by mohly považovat ze nejhorší možnou smrt?

"Proč jí nevěřily?" řekla Garimiová. "Pokud se jim ta nákaza šířila před očima, pak přece musely vědět, že Rikka má pravdu."

Sheeana smutně zavrtěla hlavou. "Ctěné matre by nikdy nepřiznaly slabost nebo smrtelnost. Líp je ohánět se po viditelném nepříteli než připustit, že všechny stejně zemřou."

"Já těm ženám nerozumím," řekla Vrchní proktorka. "A jsem ráda, že jsme nezůstali tam na Kapitule."

"Možná, že nikdy nezjistíme, odkud vlastně Ctěné matre pocházejí," řekla Sheeana. "Ale já nijak netoužím žít v jejich hrobce." Pokud mohla soudit, nákaza se zřejmě vyčerpala, když pohltila všechny dosažitelné oběti a nezbylo už nic, co by mohla infikovat.

"Taky bych odtud ráda zmizela." Garimiová se musela ovládnout, aby se nezachvěla, a zdálo se, že je jí z toho trapně. "Ani já to tu nepovažuji za nový domov. Pozůstatky té smrti se budou držet v atmosféře ještě stovky let."

Sheeana s ní souhlasila. Teg ještě podpořil jejich názor, když z nelodi ohlásil, že satelity, které generují planetární nepole neviditelnosti, selhávají. Během několika let se ochranný plášť naprosto rozplyne. A protože Nepřítel tento svět už našel a zničil, nebyla by tu se svými stoupenci bezpečná a skrytá před lovci.

Sheeana a Garimiová sebraly dokumentaci, kterou objevily, odešly z toho vězeňského centra a skladiště dat a v narůstající tmě pospíchaly zpátky k letounu.

Informace se dají získat vždycky, je-li člověk ochoten jít kvůli tomu do extrému.

PŘÍRUČKA MENTATA

Ctěné matre chtěly všechno a Uxtal měl strach, že jim osm nových axolotlských nádrží v Bandalongu nebude stačit. Brzy - jak mu nařídila Hellika a kormidelník Edrik - dostane na svět osm gholů tleilaxanského Pána Waffa, mašejka, Pána Pánů, který byl uskladněn v Helličině komoře hrůz. Osm šancí znovu získat ztracené znalosti ohledně výroby melanže.

Kdyby to nevyšlo, vypěstoval by osm dalších, a pak znovu, neustálý proud možných převtělení. To všechno pro získání souboru vzpomínek, jediného klíče ke znalostem, na které Uxtal nedokázal přijít sám.

Nejvyšší Ctěná matre dala Ztracenému tleilaxanskému výzkumníkovi všechno, co potřeboval, a Kormidelníci jí za jeho úsilí dobře platili. Ale problém nebyl tak jednoduchý. Až Uxtal osvobodí identické Waffovy kopie z těch děloh, bude je muset vychovat k dospělosti a pak uvolnit jejich vzpomínky a znalosti z minulých životů, jako když člověk s páčidlem rozlamuje uzavřenou krabici.

Ale ani to nebude nic lehkého. Dokonce ani dvanáctiletý ghola barona Harkonnena se ještě neprobudil. To už ale díkybohu nebyla jeho věc. Khrone se rozhodl chopit se toho úkolu na Danu sám.

Uxtal na své pravidelné inspekční procházce mezi bleďými axolotlskými nádobami cítil uspokojení, jak si tak prohlížel zakulacená, korpulentní břicha, atrofované končetiny, tváře tak ochablé, že vypadaly spíš jako blány. Ženská těla dokázala být nesmírně užitečnými věcmi.

Uxtal se při tvorbě gholů tleilaxanského Pána donutil k nebezpečně rychlému postupu. Uvědomoval si neustálý tok času a rostoucí zoufalou touhu kormidelníků Gildy a Vrchní Ctěné matre Helliky po koření a usoudil, že rychlost je důležitější než dokonalost. Nasadil zakázaný nestabilní proces urychlení, odvozený z genetických stránek spojených s kdysi nevyléčitelnou chorobou stárnutí. Následkem toho se osm Waffů narodí už po pouhých pěti měsících pobytu v děloze, a jakmile ji opustí, dožijí se v nejlepším případě dvou desítek let. Vyrostou rychle a bolestně a pak začnou vyhasínat.

Uxtal své řešení považoval za naprosto novátorské. Nestaral se o ty gholy ani o to, kolik jich bude muset použít, než získá nezbytné informace. Stačilo mu, aby přežil jediný z nich a aby se probudil.

Kdykoli jindy by to byl nejspíš považoval za významný, životně důležitý úkol, ale Ctěné matre ani kormidelník nevypadali, že by měli chuť si ho považovat. Snad by měl sám Uxtal vyžadovat respekt a trvat na lepším zacházení. Mohl by odmítnout dál pracovat. Mohl by chtít, co mu náleží. . .

"Přestaň si tu snít, mužičku," vyštěkla na něj Ingva.

Málem vyskočil z kůže a rychle uhnul pohledem. "Ano, Ingvo. Soustřeďuji se. Je to choulostivá práce." Nemůže mě zabít! A ví to.

"Žádné chyby," varovala ho ta šlachovitá bába.

"Žádné chyby. Perfektní práci." Měl příliš velký strach na to, aby dělal chyby.

Otřásl se, když pomyslel na kopie starého Waffa s odumřelými mozky, připoutané k nakloněným stolům. Továrny na sperma. Jeho vlastní situace, už tak dost hrozná, mohla být ještě mnohem horší. Ano, mohlo by to být mnohem horší. Pokusil se nasadit optimistický úsměv, ale nedokázal ho v sobě objevit.

Ingva se prosmýkla za ním a shlédla na axolotlskou nádrž, která kdysi bývala zraněnou Ctěnou matre.

"Moc na ně dýcháš. Ještě je nějak nakazíš. Vyděsíš ty zárodky."

"Na nádrže se musí dohlížet zblízka." I přesto, že se snažil tajit strach, vydal ze sebe pisklavý hlásek.

Přitiskla se k němu scvrklým tělem, nasadila sváděcí metody Ctěných matre, přestože už připomínala pokroucený vrak. "Je to taková škoda, že tě Vrchní ctěná matre odmítá připoutat. Pokud tě nechce Hellika, pak je načase, abych si z tebe udělala vlastní hračku."

"Ona - jí by se to nelíbilo, Ingvo. To tě ujišťuju." Bylo mu na zvracení.

"Hellika nebude Vrchní ctěnou matre navždycky. Každým dnem ji teď může někdo zabít. A navíc tě tak přiměju k tvrdší práci, mužíku. To mi vynese uznání, posílí mou pozici, ať se stane, co se stane."

Naštěstí v tu chvíli v axolotlských laboratořích vznikl rozruch, mezi chemické pachy se vmísil jakýsi silný odér, což Ingvu vyrušilo. Ve sterilní hale se objevil špinavý muž ve špinavých šatech, který se sklopeným zrakem tlačil špinavý vozík. "Vaše dodávka slepřího masa," zavolal podrážčený farmář. "Čerstvě zabítí, ještě krvaví!"

Ingva pustila Uxtala, vydala se k muži a přesměrovala svůj hněv na něj. "Cekali jsme tě už před hodinou. Otroci potřebují čas, aby stačili připravit hostinu na večer." Ingva se o Uxtala přestala zajímat a šla se postarat o maso. Roztřásl se a snažil se, aby nedal najevo znechucení a úlevu.

Lidská mysl není hlavolam, který je třeba rozřešit, ale truhla s pokladem, kterou máme otevřít. Nedokážeme-li zámek odemknout, pak ho musíme rozbít. Poklady, skrývající se uvnitř, budou každopádně naše.

KHRONE,

oficiální zpráva Tvarovým tanečníkům

Přes oceány Caladanu se přehnala studená bouře s lijákem. Vlny narážely na rozeklané černé skály hluboko dole pod opraveným hradem. Místní rybáři přirazili se svými loděmi, uvázali je k molu a pak se pospíchali schovat domů ke svým rodinám. Jejich caladanští předchůdci z matných stínů kulturní paměti svého vévodu milovali. Oni však nechovali ve stejné úctě cizince, kteří tu starou stavbu přebudovali a nastěhovali se do ní.

Plaskleněná okna hradu byla utěsněna proti bouřkovým náporům. Odvlhčovače zbavovaly vzduch všudypřítomné vlhkosti. Za sálajícími holografickými ohni pracovaly generátory tepla a zvyšovaly teplotu na příjemnou úroveň.

V jedné komnatě s kamennými zdmi, osvětlené ostrým umělým světlem, si Khrone rozložil mučicí nástroje a povolal gholu barona. Mladý Paolo pobýval v bezpečí ve svých prostorách v jiné vesnici, daleko od míst, kde by ho někdo mohl najít. Dnes byl však den barona Vladimira Harkonnena.

U jedné z kamenných zdí stáli hrůzně upravení poslové vnějších pánů, pozorovali a zaznamenávali. Tváře měli bledé s výjimkou šarlatových skvrn odhaleného masa a nezhojených ran kolem trubic a implantátů. Mašinerie vydávala rušivé bubláni a syčení. Pozorovatelé byli přítomni neustále, už roky sledovali Khronea a projekt s jeho oblíbencem. Každým dnem čekal, že se některý z nich zhroutí a rozpadne se,

ale slátaní lidé se neměnili, stále jen pozorovali a čekali.

Dneska jim předvede pokrok.

Tři pomocníci z řad Tvarových tanečníků přivedli domýšlivého mladého gholu. Pro roli stráží si zvolili vzhled svalnatých surovců, kteří by dokázali dvěma prsty zlomit vaz. Mladý Vladimír měl rozcuchané vlasy, jako by ho probudili z neklidného spánku. Znuděným pohledem přešel kamennou komnatu. "Mám hlad."

"Bude lepší, když se nenajíš. Aspoň nebudeš zvracet," řekl Khroné. "Na druhé straně, o jednu tělní tekutinu víc nebo míň, na tom nesejde, až tento den skončí."

Vladimír se vymanil statným Tvarovým tanečníkům. Očima těkal ze strany na stranu podezíravým, konfrontačním pohledem. Když uviděl řetězy, stůl a mučicí pomůcky, s očekáváním se usmál. Khroné ukázal na vybavení. "To je pro tebe."

Vladimírovi se rozzářily oči. "Mám se dneska naučit, jak se stahuje z kůže? Nebo něco míň špinavého?" "To ty budeš obětí."

Než stačil chlapec zareagovat, přivlekli ho strážní ke stolu. Khroné čekal, že v jeho kulaté tváři uvidí paniku. Ale mladý hoch, místo aby nadával, skučel nebo se vzpíral, vyštěkl: "Jak ti mám věřit, že víš, co děláš? Nebo to zpackáš?"

Khronéův obličej zformoval laskavý otcovský úsměv. "Já se učím rychle."

Slátaní vyslanci z vnějšku si vyměnili pohledy a pak dál pozorovali Vladimíra a tiše vstřebávali každý okamžik. Khroné měl v plánu předvést jejich vzdáleným pánům pořádné divadýlko. Svalnatí strážní přivázali chlapci paže pevně na místo a pak mu spoutali kotníky.

"Ne moc natěsno, musí mít možnost sebou házet a kroutit se," nařídil jim Khroné. "To může být důležitá součást celého procesu."

Vladimír zvedl hlavu a obrátil se k směřujícímu se Khronéovi. "Prozradíš mi, co máš v úmyslu? Nebo k té hře patří i hádání?"

"Tvaroví tanečníci rozhodli, že je načase probudit tvé vzpomínky."

"Dobře. Už jsem se nemohl dočkat." Tento ghola měl zázračnou schopnost říkat nečekané věci, aby zmátl každého, kdo by ho chtěl ovládnout. Ta přílišná dychtivost by mohla být na překážku spuštění příslušné krize.

"Mí páni to také požadují," pokračoval Khroné kvůli poslancům, stojícím u zdi. "Vytvořili jsme tě k jedinému účelu. Musíš získat své vzpomínky, musíš se nejprve stát baronem, než budeš moci tomu účelu sloužit."

Vladimír se uchechtl. "Co mi je po tom?"

"Je to úkol, k němuž se nesmírně hodíš."

"Jak ale víš, že ho budu chtít udělat?"

"Přimějeme tě, abys to chtěl. Neboj se."

Vladimír se znovu zasmál, zatímco mu kolem hrudi připevňovali silnější pás. Do masa mu pronikly dlouhé jehlovité bodce na stimulaci bolesti. Khroné pás utáhl ještě víc. "Já se nebojím."

"To můžeme změnit." Khroné dal znamení a jeho Tvaroví tanečníci přinesli skříňku Agónie.

Od starých Tleilaxanů věděl, že bolest je nezbytnou složkou při vyvolání gholovských vzpomínek. Khroné cítil, že coby Tvarový tanečník s přesnými a důvěrnými znalostmi nervového systému a center bolesti lidského těla je k tomu úkolu zmocněn.

"Udělej to nejhorší!" zasmál se chlapec Chraplavě.

"Přesně naopak, udělám to nejlepší."

Skříňka byla prastará pomůcka, užívaná Bene Gesseritem k provokování a testování. Do rovných ploch měla vyryty nepochopitelné symboly, klikaté rýhy a složité vzory. "Tohle tě přinutí prozkoumat sám sebe." Khroné vstrčil Vladimírovu bledou škubající se ruku do otvoru ve skřínce. "Je v ní ukryta agónie, ve své nejčistší podobě."

"Už se nemůžu dočkat."

Khroné věděl, že to bude zajímavá zkouška.

Tleilaxané vyráběli gholy už tisíce let a od dob Muad'Diba je probouzeli pomocí kombinace duševních muk a fyzické bolesti, které přiváděly mysl a tělo do stavu zásadní krize. Bohužel ani Khroné nevěděl

přesně, co je k tomu třeba. Možná měl pro tu příležitost přivést z Bandalongu toho bídného Uxtala, i když pochyboval, že by mu Ztracený Tleilaxan nějak zvlášť pomohl.

Ghola barona byl zvlášť zralý k probuzení. Nejlépe bude postupovat energicky. Khrone vzal další skříňku a nastavil ji na Vladimirovu druhou ruku. "A je to. Užij si to."

Khrone aktivoval oba přístroje. Tělo mladého muže sebou začalo trhat a kroutit se. Vladimirovi zbělela tvář, našpulené rty se sevřely na zubech, oči se pevně zavřely. Křeč mu projížděla obličejem, hrudí, pažemi. Vladimír se pokoušel ruce vytáhnout. Musel zažívat čirá muka, přestože Khrone necítil žádné spálené maso, nepozoroval žádné poškozené části těla - v tom bylo největší pozitivum skříněk. Nervové indukce dokázaly vyvolat nesnesitelnou bolest a nebylo třeba je přerušovat, dokud se nepřetížila mysl oběti.

"Tohle může chvíli trvat," zašeptal tiše Khrone mladíkovi u zpoceného čela. Zvýšil úroveň bolesti.

Vladimír se roztřásl. Rty se mu roztáhly, ale nevykřikl. Agónie proudila do gholova těla jako voda hadicí pod vysokým tlakem.

Hned nato Khrone zarazil gholovi jehly do krku, do hrudi a do stehů a odčerpával chemické látky plné adrenalinu, které se daly použít jako zdroj pro výrobu náhražkového oranžového koření Ctěných matre. Khrone soudil, že látku, vzniklou s takovou intenzitou a čistotou, bude moci prodat Ctěným matre na Tleilaxu. Sama Vrchní ctěná matre ji možná ocení jako vybranou kvalitu. Na nenasytné potřeby Helličiných děvek se mohl vždycky spolehnout. Pod pozorným dohledem sláтанých vyslanců předvede Khrone dvojitou výkonnost.

Když se mučení táhlo už celé hodiny, odpojil Khrone skříňky a podíval se do kalných očí zpoceného mladého Harkonnena. "Děláme to jen proto, abychom ti pomohli."

Ghola k němu bezvýrazně vzhlížel. V havraních očích se mu neobjevil ani záblesk probuzené paměti.

"Ne... takhle... lehko."

A tak Khrone znovu vrátil skříňky gholovi na ruce. Aniž by se rozmýšlel, nařídil umístit dvě další na nahé chlapecké nohy. Zasáhnou ho současně čtyři nesnesitelné agónie. Bolest byla ryzí a nezpracovaná, ochucená adrenalinem a ověřená utrpením. Mučení dál bušilo do gholovy mysli, snažilo se osvobodit zamčené vzpomínky. Vladimír se kroutil, klel a nakonec křičel.

Ale nic se nezměnilo.

Když nastal čas na večeři, pozval Khrone sláтанé vyslance, aby se k němu připojili. Odešli z komnaty, usadili se v jídelní síni a poslouchali burácení bouřky venku. Khrone čekal úspěch, a tak objednal dlouhou a složitou hostinu. Snědli všechny vynikající chody a o pár hodin později se vrátili do nižších komnat. Vladimír se tam dál svíjel, ale nevykazoval žádné známky toho, že by se stal sám sebou.

"Může to trvat celé dny," varoval Khrone podivně zvětšené posly.

"Pak to tedy bude trvat dny," odpověděli.

Tvarový tanečník začínal pochybovat o vlastních domněnkách. Uvědomil si problém, který nepředpokládal: fyzická bolest se nerovná té duševní. Skříňky Agónie možná nebudou stačit.

Když shlédl na Vladimíra, který sebou házel, na jeho potem nasáklé šaty a na vzdorný škleb na zarudlé tváři, uvědomil si další možný problém. To mučení možná neúčinkuje z jednoduchého a přímého faktu, že si ho ten ghola vlastně užívá.

DEVATENÁCT LET PO ÚNIKU Z KAPITULY

Ti, kdo si myslí, že vidí nejjasněji, bývají zaslepenější než ostatní.

BENEGESSERITSKÝ AFORISMUS

Sheeana znovu tancovala mezi červy, jako to dělávala coby dítě na Rakis. Sedm tvorů v obrovském nákladním prostoru Ithaky se kolem ní zvedalo, kroutilo a vlnilo těly jako nějaké ohebné metronomy. Tvořili bizarní publikum Sheeaně, která na vrcholu písečného přesypu dupala bosýma nohama, máchala rukama a točila se.

Mezi lidmi na Rakis se ten posvátný tanec nazýval Siajнок. Horečnými pohyby vykopávala prach a

písek, ztrácela se v něm. Siajнок spaloval její city a nadbytečnou neklidnou energii. Svou intenzitou dokázal vyhnat pochybnosti z mysli a trápení ze srdce.

Červi na její tanec reagovali tím, že se vzepnuli vysoko nad ni a kývali se. Sheeana tancovala ještě náruživěji. Z čela jí odletovaly kapky potu a prosakovaly rozčuchanými vlasy. Musela si pročistit myšlenky, vypálit strach a pochybnosti z mysli.

Před třemi lety, když zanechali planetu smrtící nákazy Ctěných matre za jejím selhávajícím neštětím, cítila Sheeana, jak v ní roste temná hrůzná vidina. Svět plný mrtvých žen spolu s jejich stoupenci a otroky - svět vyhlazený něčím, co neuměly pochopit, něčím, co je udeřilo pod pás.

Sheeana si uvědomovala, že nenáviděné Ctěné matre si zaslouží ten nejhorší trest, jaký by na sebe mohly přivolat. Ale každický člověk na celé planetě? Všichni si jistě nezasloužili zemřít tak příšerným způsobem.

A to byla jenom jedna planeta. Kolik dalších útočišť zdolaly morové rány Nepřítele? Kolik bilionů lidí zahynulo na nemoc se stoprocentní úmrtností? A kolik dalších teď ještě Nepřítel zabije, když děvky jako smečka divokých psů utekly do zranitelného Starého impéria - a ten hrozný Nepřítel půjde po jejich stopě?

Sheeana při tanci v měkkém písku zaškobrtla. Nabrala rovnováhu, udělala salto vzad a pokračovala ve svém kroužení. I přes veškerou snahu nenalezla ten vnitřní mír, který tak zoufale hledala. Nekonečný tanec jen rozjasnil její neposlušné myšlenky. Výpary červů, obtížené melanží, se kolem ní vznášely jako mlha před blížící se bouřkou.

Sheeana se na pokraji vyčerpání zhroutila do písku. Nejprve dovolila nohám, aby se pod ní podlomily, pak se převálila a mohutně horce oddechovala. Lehla si na záda a vzhlížela k vysokému stropu nákladního prostoru. Svaly ji bolely, údy se třásly. Zavřela oči a cítila, jak jí srdce bije v rytmu pomyslných válečných bubnů. Bude muset zkonzumovat spoustu melanže, aby se zotavila.

Jeden z tvorů se k ní přiblížil a Sheeana cítila, jak pod ní vibruje písek. Posadila se, když kolem ní to monstrum proklouzlo, vytlačilo hromadu písku a zastavilo se. S posledním zbytkem energie, který v sobě našla, se natáhla a opřela se o tvrdé ohnuté prstence. Byly pokryty pískem a ona cítila, jak je to stvoření pevné, jakou sílu v sobě ukrývá.

Zvedla ruku a položila ji na bok tvora. Zatoužila jen tak se vyšplhat na kruhové prstence červa a vydat se s ním k obzoru. Ale tady, uvnitř nelodi, nebyl ten obzor - trup - nijak vzdálený. "Starý Šajtáne, kéž bych tak měla tvé znalosti."

Kdysi dávno, když spolu s usměvavým tleilaxanským Pánem Waffem a Ctihodnou matkou Odradovou zajeli do pouště Rakis, odnesl je písečný červ záměrně k opuštěným zbytkům síče Tabr. Odradová tam našla skrytý vzkaz od Leta II. Božský imperátor to setkání v daleké budoucnosti předvídal díky své neuvěřitelné jasnozřivosti a nechal zprávu zvlášť pro Odradovou.

Jak by mohl Božský imperátor s takovou jasnovídnou schopností nepředvídat zničení Rakis - nebo to předvídal? Měl snad Tyran své vlastní plány? Jak daleko se táhla Zlatá stezka? Způsobila jeho nadpřirozená předvídavost Sheeaninu záchranu posledního červa, takže se mohl rozmnožit na nové planetě, na Kapitule? Leto II. samozřejmě nepředvídal Ctěné matre ani Nepřítele mnoha tváří.

Sheeana uvažovala, že snad ještě pořád vidí málo z celkového obrazu. Možná, že všichni i navzdory svým bojům nevědomky plní nějaký rozsáhlejší plán, který pro ně připravil Božský imperátor.

Sheeana v tom siln ém červovi vedle sebe cítila krůpěj vědomí Leta II. Pochybovala o tom, že by jakýkoli plán, vymyšlený Bene Gesseritem nebo Ctěnými matre, mohl být jasnozřivější než sám Božský imperátor.

Pouštní draci začali znovu brázdit písky. Vzhledla k plaskleněnému oknu vysoko nahoře a uviděla tam dvě malé postavy, které na ni shlížely.

Půda je cosi pevného, co můžeš chytit do ruky. Za pomoci naší vědy a zanícení ji můžeme formovat, tvarovat a vytvářet život. Může si člověk vymyslet lepší úkol?

PLANETOLOG PARDOT KYNES,
petice imperátoru Elroodovi IX., staré záznamy

Z vysokého pozorovacího ochozu nad nákladovým prostorem zírali zaprášeným plaskleněným oknem

dolů dva chlapci a pozorovali Sheeanu a červy.

"Ona tancuje," řekl osmiletý Stilgar s patrným úžasem. "A Šaj-hulúd tancuje s ní."

"Oni jen reagují na její pohyby. Kdybychom ji dost dlouho studovali, objevili bychom nějaké rozumové vysvětlení." Liet-Kynes byl o rok starší než jeho společník, který nad tím tancem projevoval ohromení a úctu. Kynes však nemohl popřít, že Sheeana provádí s červy věci, které nikdo jiný nedokáže. "Ty sám to nezkoušej, Stilgare."

Tito dva mladí přátelé často přicházeli do pozorovací chodby, i když v nákladovém prostoru s těmi velkými tvory zrovna Sheeana nebyla, tiskli obličej na plasklo a zírali na zvlněné písky. Malý kousek omezené pouště je lákal. Kynes přimhouřil oči, aby se mu obraz nákladového prostoru rozmazal, jeho stěny zmizely a on si mohl představovat mnohem rozlehlejší krajinu.

Během intenzivních lekcí s Vrchní proktorkou Garimiovou vídal Kynes historické záběry Arrakis. Duna. Pronikavě zvědavý mladý Kynes se zavrtal hluboko do záznamů. Ta tajemná pouštní planeta jako by ho volala, jako by byla nedílnou součástí jeho genetické paměti. Měl nenasytný hlad po dalších vědomostech, chtěl se o svém minulém životě dozvědět víc než jenom suchá fakta. Chtěl to znovu prožít. Po celý jeho znovuzrozený život cvičil Bene Gesserit gholovské děti právě pro tuto možnost.

Jeho otec Pardot Kynes, první oficiální imperiální planetolog, vyslaný na Arrakis, vytvořil velkolepý sen přeměny pustiny na obrovskou zahradu. Pardot položil základy nového ráje, přiměl fremeny k první výsadbě a zřídil veliké uzavřené jeskyně, v nichž se pěstovaly rostliny. Kynesův otec zemřel při neočekávaném závalu.

Ekologie je nebezpečná záležitost. Díky práci a zdrojům, které investoval Muad'Dib a jeho syn Leto II., se Duna nakonec stala svěží a zelenou. Ale jako krutý následek takového množství jedovaté vlhkosti uhynuli všichni píseční červi. Koření se ztenčilo na hrstku vzpomínek. Pak, po pětaticeti stovkách let Tyranovy vlády se z Letova těla vrátili píseční pstruzi, převrátili ekologický postup a nastolili na Arrakis znovu rozlehlou poušť.

To je příležitost! Navzdory tomu, kolik škod napáchali Arrakis vůdci a armády a vlády, dokáže se planeta vzkřísit, má-li k tomu dostatek času. Duna byla silnější než ti všichni.

Stilgar řekl: "Uklidňuje mě už jen to, když se na poušť dívám. Ne že bych si to přímo pamatoval, ale vím, že sem patřím."

I Kynes cítil klid při pohledu na ten vzorek dávno ztracené planety. I pro něj byla Duna místem, kam patřil. Díky rozvinutým metodám benegesseritského výcviku si o ní už prostudoval všechno, k čemu se dostal, poučil se o ekologických procesech a o planetologii. Mnoho těch původních a stále klasických pojednání napsal jeho otec. Byla zdokumentována v imperiálních archivech a celá tisíciletí Sesterstvem chráněna.

Stilgar oťel dlaní pozorovací okno, ale nános prachu na něm ulpíval z druhé strany. "Kéž bychom mohli jít tam dolů se Sheeanou. Už kdysi dávno jsem uměl jezdit na červech."

"Tohle jsou jiní červi. Porovnal jsem si záznamy. Tito pocházejí z písečného pstruha, který vznikl rozpadem Leta II. Nebrání si tolik své území, ale jsou nebezpečnější."

"Pořád jsou to červi," řekl Stilgar a pokrčil rameny.

Dole na písku přestala Sheeana tancovat a opřela se o bok jednoho červa. Vzhledla, jako by věděla, že ti dva gholovští chlapci jsou tady na pozorovatelně a sledují ji. Zatímco se na ně dívala, zvedl hlavu i největší červ, vycítil, že tam jsou.

"Něco se děje," řekl Kynes. "Nikdy jsem neviděl, že by udělali něco takového."

Sheeana se stáhla kousek stranou a sedm červů se shluklo a navršilo se jeden na druhého, spleť se do jediného velkého celku, který se vzepnul natolik vysoko, až dosáhl k pozorovacímu plasklu.

Stilgar se odtáhl, spíš z úcty než ze strachu.

Sheeana se vyškrábala po spletených tvorech až navrch nejvyšší prstencové hlavy. Za užaslého přihlížení obou chlapců se na několik minut dala znovu do kroužení, ale nyní byla na vršku hlavy červa, jako tanečnice a jezdyně v jednom. Když se zastavila, věž z červů se rozdělila a rozpadla se na sedm původních součástí. Sheeana se po jedné z nich svezla zpátky na zem.

Ani jeden z gholovských chlapců několik minut nepromluvil, jen se na sebe dívali a udiveně se usmívali.

Vyčerpaná Sheeana dole pod nimi se pomalými kroky dovlekla k výtahu. Kynes uvažoval, že pod

nějakou záminkou pospíší dolů a promluví si s ní, právě vyšlou z písků, jak by to udělal správný planetolog. Chtěl z jejího těla cítit křemičitý pach červů. Mohlo by to být nesmírně zajímavé a snad i poučné. Oba se Stilgarem toužili porozumět tomu, jak Sheeana ty tvory ovládá, přestože každý z chlapců měl jiný důvod se to dozvědět.

Kynes ji sledoval pohledem, jak odchází. "I když získáme zpátky svoje vzpomínky, ona pro nás bude pořád záhada."

Stilgarovi se rozšířilo chřípí. "Šaj-hulúd ji nepohlí. To mi stačí."

Zemřu čtyřmi smrtmi - smrtí těla, smrtí duše, smrtí mýtu a smrtí rozumu. A všechny ty smrti v sobě nesou zárodek vzkříšení.

LETO ATREIDES II,

historické záznamy Dár-es-Balát

Doriin život začínal být absurdní. Bellondová v ní se jí neustále připomínala.

Tloustneš, řekla jí ta druhá Ctíhodná matka.

"To je tvoje vina!" vyštěkla Doria. Opravdu nabírala na váze, a to značně, přestože dál aktivně cvičila a trénovala. Každý den vnitřními postupy monitorovala vlastní metabolismus, ale marně. Její kdysi pružné a šlachovité tělo teď vykazovalo nápadné známky tloustnutí. "Tížíš mě jako veliký kámen." Jasně v hlavě slyšela, jak se Bellondová uchechtla.

Bývalá Ctěná matre si pro sebe tajně zanádalala a přitom se vlekla po svahu malé duny, prodírala se sypkým pískem. Za ní se plahočilo patnáct dalších Sester ve stejných kombinézách, jakou měla ona. Povídaly si mezi sebou a nahlas četly údaje z přístrojů a tabulek, které si nesly. Tato skupina měla tu mizernou práci doopravdy ráda.

Nové členky sklizňových operací sbíraly pravidelné spektrální a teplotní údaje v písku, mapovaly tenké žíly koření a omezená ložiska. Údaje se pak posílaly na pouštní výzkumné stanice a kombinovaly se s přímým pozorováním. Cílem bylo stanovit nejlepší lokality pro sklizňové operace.

Spolu s tím, jak se dramaticky snižovala volná vlhkost v ovzduší planety, produkovali rostoucí červi konečně více koření - více "produktu", jak říkala Matka velitelka. Horlivě využívala tuto výhodu nového Sesterstva k platbám za obří dodávky výzbroje, shromažďované na Richesu, a k podplácení Gildy, aby si ulehčila pokračující válečné přípravy. Murbella utrácela bohatství melanže a súkamenů tak rychle, jak přicházelo, a pak vyžadovala další a další.

Za Dorií si dvě mladé praktikantky valkýr cvičily na měkkém písku bojové manévry, útočení a obranu. Ženy musely svou techniku přizpůsobit sklonu svahů duny, sypkému či upěchovanému písku i nebezpečím v podobě pohřbených mrtvých stromů.

Doria v sobě cítila horkou krev minulosti Ctěné matre a taky by raději bojovala. Možná se bude moci zúčastnit závěrečného útoku na Tleilax, až Murbella usoudí, že shromáždila dost sil na tu velikou bitvu. Jaké vítězství by to mohlo být! Doria byla mohla bojovat na Buzzellu, na Gammu, na kterémkoli nedávném bojišti. Byla by z ní vynikající valkýra - a teď není o moc víc než... než správkyně! Proč by nesměla prolévat krev za nové Sesterstvo? Boj byl jejím největším uměním.

Doria, uvězněná ve své funkci, dál podnikala výpravy do pouště, ale během let byla čím dál netrpělivější. Jsem odsouzena hlídat tuhle planetu navždycky? Je to snad trest za mou jedinou chybu, za zabití té tučné staré Bellondové?

Ale, připouštíš už, že to byla chyba? popíchl ji ten otravný hlas zevnitř.

Mlč, ty stará oteklá hlupačko.

Nikdy nedokázala té Bellondové, kterou měla v hlavě, uniknout. Neustálé posměšky Dorií připomínaly její vady a dokonce jí nabízely nevyžádané rady, jak je napravit. Doria jako Sisyfos povleče ten balvan do kopce až do konce života. A navíc ještě zjistila, že tloustne.

Teď se jí zdálo se, že jí Bellondová v hlavě cosi brumlá. Za okamžik se ozval vnitřní hlas: Za starých časů na Zemi měli lidé zařízení, na které zvonili, když přišli ke dveřím. V jednom jazyce to nazývali doorbell.

"No a co?" řekla Doria nahlas a pak rychle odvrátila tvář od praktikantek, které si ji zvláště měřily.

No, to je naše složené jméno: Doria-Bellondová. Dor-bell. Cink-cink, cink-cink, můžu dál?
Ne, sakra. Zmiz!

Zuřící Doria se soustředila na analytické přístroje. Proč si Matka velitelka nemohla najít nějakého horlivého planetologa kdesi na přeživších planetách lidí? Na svých snímačích viděla jen čísla a elektronické obrazce, které ji ve skutečnosti nezajímaly.

Každý den po těch šest nesnesitelných let skřípala Doria zuby a pokoušela se ignorovat rýpání Bellondové zevnitř. To byla jediná cesta, jak mohla plnit své úkoly. Murbella jí nařídila, aby se podřídila potřebám svých Sester, ale podobně jako spousta benegesseritských plánů i to "podřízení" fungovalo lépe v teorii než v praxi.

Matka velitelka dokázala přetvořit ostatní na to, co si přála, vybudovala spojené Sesterstvo, dokonce přeskolila a začlenila některé zajaté odbojné Ctěné matre. I když se Doria pracovala do mocenské pozice po boku Murbelly, nedokázala úplně potlačit přirozenou divokost, kterou měla zakořeněnou v povaze, rychlé a rozhodné reakce, které často vyústily v krveprolití. Na kompromisy si nepotrpěla, ale zájem čirého přežití jí velel, aby se stala tím, co po ní chtěla Matka velitelka. Sakra! Vážně se jí nakonec podařilo udělat ze mě benegesserit'anku ?

Bellondová v ní se znovu zasmála.

Doria nakonec uvažovala, jestli se nebude muset utkat se samotnou Murbellou. Během let napadla Matku velitelku spousta žen, ale všechny při tom pokusu zemřely. Doria se nebála o život, měla však strach z možnosti, že by se rozhodla špatně, že by se mýlila. Ano, Murbella byla přísná a nesnesitelně nevypočitatelná, ale po téměř dvou desítkách let už nebylo tak jisté, jestli je její plán sloučení špatný.

Doria se najednou vytrhla ze svých starostí. Všimla si v dálce písečných vyvýšenin, které se pohybovaly, vlny se nesly blíž a blíž.

Bellondové hlas ji pokáral. Jsi slepá stejně jako hloupá? Tím svým dupáním jsi přivolala červy.

"Jsou nedorostlí."

To možná ano, ale stejně jsou nebezpeční. Jsi pořád stejně namyšlená, myslíš si, že dokážeš porazit všechno, co se ti postaví do cesty. Nechceš si přiznat skutečnou hrozbu.

"Ty jsi moc velká hrozba nebyla," zamumlala Doria.

Jedna z praktikantek vykřikla a ukázala na dvě pohyblivé se hromady písku v dálce. "Píseční červi! Putují společně!"

"Tamhle taky!" řekla jiná.

Doria viděla, že červi jsou všude kolem nich a obkličují je, jako by je vedl nějaký společný signál. Ženy se rychle sháněly po údajích. "Bože! Jsou dvakrát tak velcí než průměrné vzorky, které jsme zaznamenaly přede dvěma měsíci."

V Doriině hlavě se zase ozvala Bellondová: Hlupačko, hlupačko, hlupačko!

"Sakra, zavři hubu, Bellondová! Musím přemýšlet."

Přemýšlet? Copak si neuvědomuješ to nebezpečí? Dělej něco!

Červi se nahrnuli z několika stran, jevíli jasné známky spolupráce. Pohyblivé se linie v písku Dorii připomínaly smečku. Smečku na lovu.

"K toptérám!" Doria viděla, že se jejich skupina dostala moc daleko mezi duny. Letající stroje čekaly o kus dál.

Nově vycvičené Sestry začaly panikařit. Některé z nich se rozběhly, prudce klouzaly po sypkém písku z hladkých svahů dun. Přístroje a tabulky odhodily na zem. Jedna Sestra poslala komlinkou naléhavou zprávu do Centrály na Kapitule.

Hleďme, kam tě dostal ten tvůj stupidní plán, řekla Bellondová. Já bych byla dokázala dávat pozor, kdybys mě tehdy nezabila. Tohle bych byla nikdy nedopustila.

"Drž hubu!"

Ti červi teď po tobě jdou. Tys šla po mně a oni teď jdou po tobě.

Jedna ze Sester vykřikla a po ní jiná. Z dun se vztyčili další červi a zaměřili se na pohyblivé se postavy. Několik praktikantek se shluklo dohromady, pokoušelo se bojovat nemožný boj.

Doria na to zírala s vyvalenýma očima. Každý z těch tvorů byl nejméně dvacet metrů dlouhý a pohybovali se překvapivou rychlostí. "Táhněte! Zpátky do té své pouště!"

Ty nejsi Sheeana. Tebe červi neposlechnou.

Červi vyrazili, křišťálové zuby se zableskly. Nabrali písek a spolu s ním i Sestry, pohltili oběti do výhně svého jícnu.

Idiote! prohlásila Bellondová v ní. Ted' jsi mě zabila podruhé.

O zlomek vteřiny později se vztyčil další červ, pak vyrazil a jediným htem Dorii spolkl. Ten protivný hlas v ní konečně utichl.

Zázrak našeho boha je náš jediný most.

KATECHISMUS VELKÉ VÍRY,

ze sufi-zensunnitských posvátných knih

I přes neustálý strach o život, který mu pronikal až do morku kostí, pokračoval Uxtal v práci s četnými gholy Waffa a dařilo se mu to tak dobře, že se udržel naživu. Ctěné matre mohly sledovat jeho pokrok. Před třemi lety přivedl na svět prvních osm identických gholů tleilaxanského Pána, kterého si uchovávala Hellika. Malé šedé děti, urychlené ve svém vývoji, působily dvakrát starší, než byly.

Uxtal je pozoroval při hře. Připadaly mu docela působivé s tím roztomilým trpasličím vzhledem, špičatými nosy a ostrými zoubky. Poté, co podstoupily intenzivní vzdělávací proces, naučily se za pár měsíců mluvit, ale přesto vypadaly jaksi divoce. Byly spojeny ve svém soukromém světě a se svými vězňeli komunikovaly jen málo.

Uxtal byl ochoten popohnat je jakkoli, jak uzná za vhodné. Gholové Waffa představovali malé časované bomby životně důležitých informací a on musel najít způsob, jak je odpálit. Už víc nemyslel a ani nedbal na ty první dva gholy, které vytvořil, na barona Vladimira Harkonnena a Paula Atreida. Khrona je už dávno odvezl na Dan. Spánembohem!

Tyto potomky však ovládal a řídil sám. Waff byl jeden z kacířských starých Pánů, zralý k naočkování nových myšlenek. Bůh si rozhodně vybral dost spletitou cestu, aby Uxtalovi ukázal jeho pravý osud. Kormidelníci, dychtiví koření, byli přesvědčeni, že Uxtal je jejich nástroj, že pracuje na jejich objednávku. Jemu však nezáleželo na tom, jestli výhody sklídí kormidelníci, nebo jestli všechny zisky shrábne Vrchní matre Hellika. Uxtal z toho stejně nic neuvidí.

Vykonávám teď svatou práci, pomyslel si. A o to jde.

Podle nejposvátnějších rukopisů strávil Prorok - dlouho předtím, než se přetělnil do Božského imperátora - osm dní v pustině, kde dosáhl svých velkolepých objevů. Ty dny v pustině byly doba zkoušky a trýzně, podobná, jaké musela čelit rasa Ztracených Tleilaxanů během Rozptylu, podobná jako Uxtalova vlastní nedávná martyria. Ve své nejtemnější hodině dostal Prorok informace, které potřeboval, a nyní tomu tak bylo i s Uxtalem. Pohyboval se po správné cestě.

Přestože malý výzkumník nebyl nikdy formálně prohlášen za Pána, automaticky se za něj považoval. Kdo jiný měl nyní silnější pozici? Kdo jiný měl větší oprávnění, víc genetických znalostí? Jakmile zjistí tajemství, uzamčená v myslích těch Waffů, předčí kteréhokoli Stařešinu Ztracených Tleilaxanů a jakéhokoli starého Pána, jaký kdy žil v Bandalongu. Bude mít všechno (i když mu to kormidelník a Ctěné matre vezmou).

Uxtal zahájil proces odemykání těch osmi identických gholů, sotva uměli mluvit a myslet. Pokud neuspěje, může to vždycky ještě zkoušet s dalšími osmi, kteří se už pěstovali. Podrží si je - a všechny následující série - v záloze. Jeden z Waffů mu nakonec své tajemství odhalí. Rychle rostoucí těla první osmičky dosáhnou fyzické dospělosti během pouhých několika let. Jakkoli byly ty děti roztomilé, Uxtal je považoval především za maso, které se sklízí za zvláštním účelem, stejně jako slepři na vedlejší Gaxharově farmě.

Právě teď pobíhali gholové Waffa v elektronicky ovládané ohradě. Urychlené děti se chtěly dostat ven a každé z nich mělo nesmírně bystrý rozumek. Waffové zkoušeli mihotající se pole prsty, aby zjistili, jak funguje a jak se dá vyřadit z činnosti. Uxtal si pomyslel, že to zvládnou, budou-li mít dost času. Mluvili málokdy, jen mezi sebou, a on věděl, jak ďábelsky musí být chytří.

Ale Uxtal taky věděl, že sám je chytřejší.

Zajímavé bylo, že mezi těmi osmi dětmi pozoroval neshody a soutěživost, ale jen málo spolupráce.

Waffové spolu bojovali o hračky a hrací nářadí, o jídlo, o oblíbené místo k sezení, ale slovy přitom šetřili. Jsou snad nějak telepatičtí? Zajímavé. Možná by měl jednoho z nich rozpitvat.

Lezli jeden druhému na ramena, aby zjistili, jestli by některý z nich nemohl silové pole přeskočit, a i přitom se přetahovali o to, kdo bude stát nahoře. Přestože byli identičtí, navzájem si nevěřili. Uxtal byl přesvědčen, že pokud je dokáže postavit proti sobě, nasadí dostatečný tlak na to, aby z nich vyždímal potřebné informace.

Jedno z dětí se skácelo z okraje kluzké rampy a spadlo na tvrdou podlahu. Rozplakalo se a drželo se za paži. Vypadala zlomená, nebo aspoň nepěkně vymknutá. Aby je Uxtal rozeznal, označil je na levých zápěstích drobnými čísly. Toto byla Pětka. Dítě kvílelo, ale jeho genetičtí sourozenci si ho nevšíмали.

Uxtal řekl dvěma svým laboratorním asistentům, aby otevřeli silové pole a nechali ho projít dovnitř. Byl znechucený, neměl trpělivost na to, aby jim poskytoval nezbytnou zdravotní péči; možná by se ty děti lépe ovládaly, kdyby je prostě přivázal ke stolům stejně jako jejich předchůdce, dárce spermatu.

Jako vždycky byla přítomna stará Ingva. Pozorovala, lascivně pošilhávala, hrozila beze slov. Uxtal se snažil soustředit na své bezprostřední závazky. Poklekl vedle zraněného batolete a pokusil se prozkoumat Pětce paži, aby zjistil, jak vážně se chlapec zranil. Waff se mu vyškubl a odmítal si ho pustit k tělu.

Ostatních sedm Waffů najednou vytvořilo kolem výzkumníka kruh. Obklíčili ho těsně, až ucítil jejich nakyslý dech. Něco nebylo v pořádku. "Zpátky!" vyštěkl a snažil se, aby to znělo dostatečně hrozivě. Byli všude kolem něj a on měl tísnivý pocit, že ho ošidili a vlákali do pasti.

Osm Waffů se na něj vrhlo s obnaženými ostrými zoubky, kousali a chňapali mu po kůži a po šatech. Házel sebou, bránil se, křičel na své asistenty, odkopával ty malé trpasličí gholy. Byly to jen děti, a přesto dohromady tvořily vražednou smečku. Spolupracují snad na základě nějaké skupinové mentality, podobně jako Tvaroví tanečníci? Dokonce i domněle zraněný chlapec se vrhl do bitky, jeho "zlomená ruka" byl jenom podvod.

Naštěstí Waffové ještě nebyli silní a Uxtal je dokázal odmrštit po podlaze. Vystrašení laboratorní asistenti mu pomohli udržet je v šachu, než vytáhli oťřeseného výzkumníka skrz pole zpátky ven.

Celý zpocený těžce oddychoval, pokoušel se uklidnit a rozhlížel se, koho by mohl obvinít. Jeho zranění nestála za řeč, bylo to jen pár škrábanců a modřin, ale vyděsilo ho, že ho tak překvapili.

Identičtí gholové vztekly a zklamaně pobíhali ve své ohradě. Nakonec se všichni uklidnili a rozešli se za hrou, jako by se bylo nic nestalo.

"Lidé musí vykonávat boží dílo," připomenul si Uxtal poučku z katechismu Velké víry. Příště bude muset být s těmi malými monstry opatrnější.

Stačí jen najít si domov, nebo si ho musíme vybudovat? Jsem ochotna udělat jedno i druhé, jen kdybychom se rozhodli.

VRCHNÍ PROKTORKA GARIMIOVÁ ,
soukromý deník

Další skok naslepo vesmírem. Ithaka se bezpečně vynořila na základě náhodného kursu podle rozmarů jasnozřivosti. S Duncanem u řízení plula nelodí směrem k jasné, příjemně vyhlížející planetě. Nový svět. Spolu s Tegem se radili nad kursem, nad tím, jestli je vůbec rozumné podnikat další putování, když je pronásledovatelé znovu nenašli - a společně přivedli plavidlo na toto místo.

I z dálky ta planeta vypadala slibně. Mezi uprchlíky na palubě lodi zavládlo vzrušení. Může to být konečně, po téměř dvou desítkách let putování, tři roky po mrtvé neplanetě, místo jejich odpočinku a zotavení? Nový domov?

"Vypadá perfektně." Sheeana odložila souhrn sebraných údajů a podívala se na Duncana a na Tega.

"Váš instinkt nás zavedl správně."

Úzkostná Garimiová, která s nimi byla na řídícím můstku, pozorovala pevniny, oceány, mraky. "Pokud to není další nakažený svět."

Duncan zavrtěl hlavou. "Už jsme zachytili vysílání z malých měst, takže tu existuje aktivní populace.

Většina kontinentů je zalesněná a úrodná. Teplota se pohybuje dostatečně v mezích obyvatelných norem.

Složení atmosféry, vlhkost, vegetace... Může to být jeden ze světů, osídlených kdysi dávno během Rozptylu. Spousta skupin uprchlíků se ztratila, zmizela v prázdnotě."

Garimiové se zablesklo v očích. "Musíme to prozkoumat. Může to být místo k založení našeho nového centra Bene Gesseritu."

Duncan byl praktičtější. "Když nic jiného, může se nám to tu hodit na doplnění lodních zásob vzduchu a vody. Naše skladiště a recyklační systémy nevydrží navěky a osazenstvo lodi postupně roste."

Garimiová vyhrkla: "Svolám schůzi celé lodi. Je tu v sázce víc než jen doplnění zásob."

Co když nás ti obyvatelé tam dole uvítají? Co když je to pro nás vhodné místo k usídlení?" Rozhlédla se kolem sebe. "Aspoň pro některé z nás."

"Pak budeme stát před důležitým rozhodnutím."

I za přítomnosti všech dospělých osob, které byly na palubě, působila velická schůzovní kajuta na Ithace jako téměř prázdná. Miles Teg seděl opřený v nízko položeném křesle a neustále přesunoval své dlouhé nohy. I když hodlal sledovat diskusi se zájmem, čekal, že se do ní zapojí jen málo. Odjakživa se řídil příkazy Bene Gesseritu, ale teď si nebyl jistý, jaké vlastně jsou.

Vedle Tega se posadil mladík s hustým obočím, ghola Thufira Hawata. Dvanáctiletý chlapec obvykle o bašárovu společnost nijak neusiloval, ale Teg věděl, že ho Thufir dychtivě pozoruje, málem zbožňuje jako hrdinu. V archivech často studoval podrobnosti vojenské kariéry Milese Tega.

Teg tomu mladíkovi pokývl. Byl to mistr meče a bojový mentat, který sloužil starému vévodu Atreidovi, pak vévodu Letovi a nakonec Paulovi, než byl zajat Harkonneny. Teg cítil, že s tím bitvami ošlehaným géniem má hodně společného. Jednoho dne, až ghola Thufira Hawata získá zpátky své vzpomínky, spolu budou muset probrat spoustu věcí, jako velitel s velitelem.

Thufir se k němu naklonil, chvíli to vypadalo, že sbírá odvalu, a pak zašeptal: "Bašáre Tegu, chtěl jsem s tebou mluvit o cerbolské vzpouře a o bitvě u Ponciardu. Tvá taktika byla naprosto neobvyklá. Nedokážu si představit, že by fungovala, a přesto to tak bylo."

Teg se nad tou vzpomínkou usmál. "Nikomus jinému by nefungovala. Stejně jako Bene Gesserit používá svou misiionarii protectivu, aby zašívala semínka náboženského žáru, moji vojáci vybudovali mýtus kolem mých schopností. Stal jsem se větším než život a moji soupeři se sami zastrašili víc, než by to dokázali moji vojáci nebo zbraně. Ve skutečnosti jsem toho v obou těch bitvách vykonal velice málo." "Nesouhlasím, pane. Aby se tvá pověst stala tak mocným nástrojem, musel sis ji nejprve vysloužit."

Teg se usmál a tichým, málem teskným hlasem připustil pravdu vlastní mytologie. "Ano, vážně jsem si ji vysloužil." Vysvětlil fascinovanému mladíkovi i to, jak odvrátil masakr na Andioyu, konflikt se zoufalou spodinou slabé armády, který by byl jistě vyústil v její smrt a povraždění desítek tisíc civilistů. Ten den toho visela na vlásku spousta...

"A pak jsi zemřel na Rakis v boji proti Ctěným matre."

"Vlastně jsem na Rakis zemřel, abych vyprovokoval Ctěné matre. Byla to součást celkového benegesseritského plánu. Hrál jsem svou roli, aby Duncan Idaho a Sheeana mohli uniknout. Ale když mě zabili, přivedlo mě Sesterstvo zpátky, protože mé mentatské schopnosti a zkušenosti považovalo za neocenitelné - stejně jako ty tvoje. Proto nás všechny zase oživilo."

Thufira to naprosto zaujalo. "Četl jsem historii vlastního života a jsem přesvědčený, že se toho od tebe můžu spoustu naučit, bašáre."

Teg s úsměvem stiskl chlapci rameno. Thufir se zarazil. "Řekl jsem něco směšného, pane?"

"Když se na tebe podívám, nemůžu si nevzpomenout, že jsem se toho sám spoustu naučil studiem slavného válečníka a mentata rodu Atreidů. Ty a já si můžeme být navzájem moc užiteční." Chlapec se začervenal.

Když začala debata, soustředili se Teg a Thufir na střed schůzovní místnosti. Sheeana zůstala sedět v impozantním advokátském křesle, pozůstatku z dob, kdy toto plavidlo mělo sloužit jiným skupinám.

Garimiová jako obvykle toužila vyvolat nějakou změnu stávajícího stavu. Vkráčela na pódium a promluvila bez úvodu, natolik hlasitě, aby ji slyšeli všichni: "Nevydali jsme se na žádný závod ani na putování. Naším cílem bylo dostat se z Kapituly, než Ctěné matre všechno zničí. Naším záměrem bylo ochránit jádro Sesterstva, a to se nám podařilo. Ale kam putujeme? Ta otázka nás souží už devatenáct

let."

Duncan se postavil. "Unikli jsme pravému Nepříteli, který se blížil. Pořád po nás jde - na tom se nic nezměnilo."

"Jde po nás?" zpochybnila to Garimiová. "Nebo po tobě?"

Pokrčil rameny. "Kdo to ví? Já se nehodlám nechat chytit ani zničit, jenom abychom si na to mohli odpovědět. Mnoho z nás na této lodi má nějaký zvláštní talent - zvlášť gholovské děti - a potřebujeme všechny zdroje."

Pak promluvil rabbi. I když byl stále schopný a zdravý, vousy a vlasy měl teď šedivější a delší. Jasně ptačí oči za brýlemi mu lemovala síť vrásek. "Moji lidé a já jsme si nic z toho nevybrali. Žádali jsme o záchranu z Gammu a od té doby jsme lapeni v tomhle vašem bláznovství. Kdy to skončí? Po čtyřiceti letech v poušti? Pak nás necháte jít?"

"A kam bys chtěl jít, rabbi?" Sheenanin hlas byl klidný, ale Tega napadlo, že zní jaksi povýšeně.

"Rád bychom, abychom zvážili - vážně zvážili - tu planetu, kterou jsme právě objevili. Zdráhám se nazvat ji Sión, ale možná stačí na to, abychom jí říkali domov." Starý muž se ohlédl na hrstku svých stoupenců. Všichni měli tmavé šaty, přidržovali se svých starých způsobů. I když už na palubě Ithaky svou víru skrývat nemuseli, drželi se židé většinou spolu, nechtěli se začlenit mezi ostatní cestující. Měli vlastní děti, dosud deset, a vychovávali je, jak uznali za vhodné.

Konečně promluvil Teg: "Podle našich údajů ta planeta vypadá jako výborné místo k usazení. Obyvatelstva je tu minimálně. Naše skupina uprchlíků jistě místním lidem nezpůsobí žádné komplikace. Můžeme si dokonce vybrat nějaké izolované místo a usídlit se daleko od domorodců."

"Jak je jejich civilizace rozvinutá? Mají nějakou techniku?" zeptala se Sheeana.

"Minimálně na úrovni před Rozptylem," řekl Teg. "Údaje naznačují drobný místní průmysl, málo elektronického vysílání. Žádné zjevné schopnosti kosmických letů, žádné viditelné kosmodromy. Pokud se tady usadili po Rozptylu, nepodnikali cesty do jiných hvězdných soustav." Při probírání záznamů o nové planetě získal na pomoc dychtivého mladého Liet-Kynese a jeho kamaráda Stilgara. Oba dva toho o ekologii a vývoji planet nastudovali víc než většina dospělých Sester. Veškeré údaje se prověřily.

"Mohla by to být nová Kapitula," řekla Garimiová, jako by už diskuse byla u konce.

Duncanovi potměla tvář. "Kdybychom se tu usadili, byli bychom zranitelní. Pronásledovatelé nás objevili už několikrát. Pokud zůstaneme příliš dlouho na jednom místě, chytí nás do své sítě."

"Proč by se ti tajemní pronásledovatelé měli zajímat o moje lidi?" zeptal se rabbi. "My se na tom světě můžeme klidně usadit."

"Je jasné, že musíme prošetřovat dál," řekla Sheeana. "Vezmeme člunek a vypravíme se dolů sbírat údaje. Seznamme se s těmi lidmi a poučme se od nich. Pak budeme všichni schopni kvalifikovaného rozhodnutí."

Teg se obrátil k mladému gholovi na vedleším sedadle a řekl impulzivně: "Chci se na tu expedici vydat, Thufire, a byl bych rád, kdybys jel se mnou."

Ve svých arogantních předpokladech o nadřazenosti věříme tomu, že naše rozvinuté smysly a schopnosti jsou přímým výsledkem evoluce. Jsme přesvědčeni, že naše rasa se zdokonalila díky technologickému pokroku. Proto nás zahanbí a uvede do rozpaků, když něco, co považujeme za "primitivní", má mnohem dokonalejší smysly než my.

CTIHODNÁ MATKA SHEEANA ,
deníky z Ithaky

Zatímco se připravovala výprava na planetu, plula Ithaka neviděna na oběžné dráze. Přestože nepole omezovalo senzory lodě, bylo to nezbytné bezpečnostní opatření, dokud toho o obyvatelích nezjistí víc.

Duncan, de facto kapitán, zůstane na palubě nelodi, připraven pro případ nějaké mimořádné události, protože pouze on je schopen vidět tajemnou síť. Sheeana s sebou chtěla Milese Tega a bašár trval na tom, že si vezme gholu Thufira Hawata. "Fyzicky je mu teprve dvanáct let, ale víme, že má potenciál stát se velkým válečníkem a mentatem. Musíme v něm ty dovednosti povzbuzovat, aby se rozvinuly, pokud nám má být nějak užitečný." S jeho volbou nikdo nepolemizoval.

Duncan souběžně s tou výpravou na získání údajů připravoval malou skupinu dělníků, kteří se měli vydat do neobydlené části planety se zařízením na načerpání vody, vzduchu a jakéhokoli dostupného jídla, aby se posílily zásoby nelodi. Jenom pro případ, že by se rozhodli putovat dál.

Když Sheeana dokončovala detaily odjezdu, vešel na navigační můstek rabbi a zastavil se, jako by očekával nějaký protest. Oči mu blýskaly, stál ztuhle, i když se s ním ještě nikdo nedohadoval, dokonce na něj ani nepromluvil. Jeho požadavek je překvapil. "Poletím dolů na planetu s tou výpravou. Mí lidé na tom trvají. Má-li to být náš domov, rozhodnu to já. Nezabráňte mi jet s vámi. Je to moje právo."

"Je to malá skupina," varovala ho Sheeana. "Nevíme, s čím se tam dole setkáme."

Rabbi namířil prstem na Tega. "On si chce s sebou vzít jedno z těch gholovských dětí. Je-li to bezpečné pro dvanáctiletého hochy, pak je to bezpečné i pro mě."

Duncan znal původního Thufira Hawata. Ani bez probuzených vzpomínek by toho gholu nepovažoval za pouhé dítě. Přesto řekl: "Nemám nic proti tomu, aby ses přidal, pokud tě vezme Sheeana."

"Sheeana o mém osudu nerozhoduje!"

Vypadalo to, že Ctihodnou matku jeho postoj pobavil. "Vážně ne? Připadá mi, že všechno, co jsem na této nelodi rozhodla, mělo přímý vliv na tvou situaci."

Teg jejich hašteření netrpělivě ut'al. "Na dohadování na palubě tohoto plavidla jsme měli devatenáct let. Planeta na nás čeká. Neměli bychom se nejprve podívat, kvůli čemu se to vlastně hádáme?"

Než stačila Sheeana odletět na planetu, zavolal ji jeden vylekaný dělník na palubu s celami. Futáři vydávali hrozný povyk, byli ve svém uzamčeném arboretu s kovovými zdmi mnohem neklidnější než obvykle. Přecházeli sem tam a hledali cestu ven. Kdykoli se navzájem přiblížili, vrčeli a chňapali po sobě, napůl vážně se prali. Ale dřív než se stačilo objevit víc než pár kapek krve, ztratili ti zvířecí muži zájem a dál se plížili po arboretu. Jeden z nich vydal hrůzostrašný skřek, zvuk dokonale určený k tomu, aby vyvolal u lidí strach. Za celé ty roky na palubě nelodi se futáři nikdy takhle zběsile nechovali.

Sheeana se zastavila ve dveřích arboreta, tyčila se tam jako nějaká bohyně. I když věděla, že to není nejlepší, deaktivovala pole a vešla dovnitř. Jenom ona dokázala ty čtyři tvory uklidnit a jednoduchým způsobem s nimi komunikovat.

Hrrm coby největší z futárů zaujal dominantní pozici, dílem díky své síle a dílem pro vztah se Sheeanou. Přitíhl se k ní a ona se ani nepohnula, necukla sebou. Byl naježený, cenil psí zuby, tasil drápy.

"Ty ne Psovod," řekl.

"Jsem Sheeana. Znáš mě."

"Vezmi nás za Psovody."

"Už jsem ti to slíbila. Jakmile Psovody najdeme, předáme jim vás."

"Psovodi tady!" Další Hrrmova slova byla jen nesrozumitelné vrčení a bručení, potom ještě dodal:

"Doma. Doma tady." Vrhł se proti zdi. Ostatní futáři zaskučeli.

"Doma? Psovodi?" Sheeana se překvapeně nadechla. "Tohle je domov Psovodů?"

"Náš domov!" Hrrm se k ní znovu přiblížil. "Vezmi nás domů."

Natáhla se a poškrábala ho na citlivém místě na zádech. Bylo zřejmé, jak se rozhodne. "Dobře, Hrrme. Vezmu vás domů."

Predátor se o ni otřel. "Ne Psovod. Ty Sheeana."

"Já jsem Sheeana. Jsem tvůj přítel. Vezmu vás k Psovodům." Viděla, že ostatní tři napůl lidské tvorové stojí nehnutě, svaly napnuté a připravené vyrazit, kdyby odpověděla špatně. Oči jim žlutě plály skrytou touhou a zoufalou potřebou.

Planeta Psovodů!

Pokud chtěl Bene Gesserit na obyvatele dole udělat dobrý dojem, vrácení čtyř ztracených futárů by mohlo být dostatečnou pákou. A ona sama bude ráda, že je dopravila, kam patří.

"Sheeana slíbila," řekl Hrrm. "Sheeana přítel. Sheeana ne špatná Ctěná matre."

Usmála se a znovu tvora pohládila. "Vy čtyři poletíte se mnou."

I nebetyčná věž má své slabé místo. Vynikající válečník si najde a využije i ty nejmenší chyby, aby přivodil naprostou zkázu.

VRCHNÍ CTĚNÁ MATRE HELLIKA , interní směrnice 67B-1138

Nyní, když Vrchní Ctěná matre Hellika zajistila služby svého chráněnce, výzkumníka z řad ztracených Tleilaxanů, věřil Edrik, že Uxtal dokáže vytvořit jednoho ze starých Pánů, kteří znali metodu výroby koření. Copak snad samo Orákulum neřeklo, že je to řešení?

Vrchní Ctěná matre teď ale požadovala něco na oplátku. A Edrik nemohl odmítnout, pokud vážně chtěl svou uměle vyrobenou melanž.

Kormidelník zdráhavě úkol přijal. Moc dobře věděl, jaké následky riskuje. Ta čarodějnice Murbella bude jistě zuřit. I proto ho těšilo, k čemu se chystali.

Před pěti lety se ty drzé Ctěné matre z Gammu pokusily vypustit svých posledních pár Vyhlažovačů proti samotné Kapitule. Od samého začátku to byl chybný plán. Ani kormidelník na palubě maxitrajleru nic nevěděl o rozsahu té hrozby. Napadením Kapituly chtěly Ctěné matre vyhladit jediný zbývající zdroj melanže. Taková hloupost! Těm bláznivým děvkám se to nepovedlo a matka Murbella jim Vyhlažovače zabavila. Krátce potom rozdrtila Ctěné matre na Gammu a zničila celou jejich enklávu.

Tentokrát byl však cíl jiný a Edrik neměl žádné výčitky z toho, že Hellice pomůže potrestat Murbellu a její nenasytné čarodějnice. Bene Gesserit pocítí bolest a na Richesu zahyne miliarda lidí v jediném okamžiku. Edrik však necítil žádnou vinu. Kosmická gilda tuto krizi nevyvolala. Proto krev zůstane na rukou Murbelly.

Nové Sesterstvo si svou drakonickou politikou ve věci koření nijak zvlášť nezajistilo loajalitu ani spolupráci ze strany kormidelníků. Gilda platila horentní sumy za melanž z černého trhu, vyždímanou ze starých zásob, zatímco frakce administrátorů s potěšením hledala alternativní naváděcí systémy, které by kormidelníky překonaly.

Edrik byl nucen hledat alternativní zdroje, založené na vzpomínkách uzamčených v gholech tleilaxanského Pána Waffa. Až se ty vzpomínky ožíví, získají kormidelníci vlastní levný a jistý zdroj melanže.

Jeho maxitrajler se zjevil nad industrializovanou planetou. Po tisíciletí byl Riches vybraným technologickým střediskem. Nové Sesterstvo pumpovalo do Richesu spousty peněz a v několika posledních letech se loděnice rozrostly víc než všechna proslulá gildovní zařízení na Uzlu nebo kdekoli jinde - byly nejrozsáhlejší, jaké kdy lidstvo vybudovalo. Sesterstvo tvrdilo, že ty nově vyráběné zbraně mají posloužit proti vnějšímu Nepříteli. Murbella však tu sílu bezpochyby nejprve namíří proti Ctěným matre na Tleilaxu.

"Zničte to," řekla Vrchní Ctěná matre Hellika ze své pozorovatelný pod palubou kormidelníka. "Celé to zničte."

Obrazovky se jim rozezvučely dotazy a návaly hlášení z komplexů kosmických přístavů dole a ze satelitních stanic. Riches byl sice obrovským výrobcem výzbroje a zapojoval se do totálních příprav na nadcházející bitvy, ale nikdy neměl důvod obávat se nějaké hrozby ze strany Kosmické gildy.

"Gildovní korábe, nejsme si vědomi plánovaného přiletu."

"Prosíme, vyšlete seznam nákladu. Které přístavy použijete?"

"Posádka korábu, připravíme vám odchozí náklad. Je na palubě zástupce CHOAM?"

Edrik neodpovídal. Vrchní ctěná matre nevydala žádné ultimátum, žádné varování. Dokonce ani nezapnula linku, aby se mohla škodolibě radovat.

Gildaři prováděli podrobné přípravy na rozmístění posledních několika Vyhlažovačů, které si Ctěné matre uchovaly na Tleilaxu. Edrik se vznášel ve své uzavřené nádobě a usmíval se. Tohle zdrží válečné plány nového Sesterstva o celé roky, ne-li desetiletí. Všechny tyto zbraně budou pryč a s nimi i průmyslový potenciál na výrobu dalších. Vrchní ctěná matre Hellika odstraní jediným úderem ústřední kámen z klenby lidské civilizace.

Dělám to kvůli koření, pomyslel si Edrik. Orákulum nám slíbilo nový zdroj koření.

Na spodní straně trupu maxitrajleru se otevřely příklopy a vyvrhly Vyhlažovače. Padaly k planetě jako rozžhavené dělové koule. Když dosáhly příslušných vrstev atmosféry, rozštěpily se a vychrlily vlny žhavé zkázy. Lidé z Richesu nestačili ani pochopit, co se děje, když celá jejich planeta vzplanula.

Přes kontinenty se bleskově šířily praskliny a v atmosféře hučely ohnivé fronty. Vlnová pásma byla plná zoufalého křiku, jeku hrůzy a bolesti a pak pronikavých zpětných elektromagnetických pulzů, když Vyhlazovače dokonaly svou práci. Zbrojovky, konstrukční dílny, města, horská pásma a celé oceány na planetě zmizely, proměnily se v ionizovanou páru. Země sama se stala zpuchýřovanou spečenou vrstvou glazury.

Dokonce i Edrika vyděsilo, co viděl. Doufal, že Hellika ví, co dělá. Takovou agresi nemůže Matka velitelka Murbella v žádném případě ignorovat a bude vědět, kdo ji má na svědomí. Tleilax byla jediná zbylá enkláva odbojných Ctěných matre.

Maxitrajler v tichosti odplul a nechal po sobě nyní mrtvou planetu Riches.

Hniloba v jádru se vždycky rozšíří navenek.

SUFISKÉ PŘÍSLOVÍ

Jsou časy vhodné k násilí a časy k rozmluvám. A teď není čas na rozmluvy." Murbella si povolala Janess a bývalou Ctěnou matre Kirii na nejvyšší věž Centrály. Po vyhlazení Richesu se rozpálila vztekem natolik, že to sežehlo i hlasy ze Zděděných vzpomínek. "Musíme tomu monstru useknout hlavu."

Vzala tam za své obrovská spousta důležitých zbraní, téměř úplná gigantická a plně ozbrojená flotila, nesmírný potenciál pro obranu lidstva - a to všechno zničila ta královna děvek Hellika! Kromě dodávek výzbroje, které už dostaly, nezbylo Murbelle za všechny ty roky placení Richesu nic víc než chladnoucí struska. Nezbyvalo než se vrátit zase na začátek.

Na Kapitule bylo zatažené ráno, mraky slibovaly spíš písečné bouře než déšť. Nastoupila studená fronta. To byly rozmary klimatu ve smrtelném zápasu ekosystému. Na cvičebním poli hluboko dole se valkýry proti ostrému větru oděly do černých šatů s objemnými kapucemi a do rukavic, přestože coby Ctihodné matky dokázaly řídit svůj metabolismus a překonávat teplotní výkyvy. Oddávaly se násilí a jejich divoké cvičné bojové střety braly dech. Všechny z nich už slyšely zprávu o zničení Richesu. "Tleilax je náš poslední a jediný cíl," řekla Kiria. "Měly bychom jednat bez odkladu. Udeřit hned a bez slitování."

Janess byla opatrnější. "Nemůžeme si dovolit nic jiného než naprosté vítězství. Je to jejich nejsilnější zbývající citadela a děvky jsou tam silně opevněné."

Murbella nasadila tajnůstkářský výraz. "A proto použijeme jinou taktiku. Od vás dvou potřebuji, abyste otevřely cestu."

"Udeříme ale na Tleilax?" Kiria se k té myšlence upnula.

"Ne, my ho dobudeme." Ostrý vítr nabral na síle. "Vrchní Ctěnou matre Helliku zabiju sama a valkýry vymytí zbytek těch odbojných děvek. Jednou a provždycky."

Murbella by je byla ráda povzbudila, že nové Sesterstvo získá další zbraně, další lodě. Jenže odkud? A jak by uhradily tak ohromné náklady, když už teď jsou skoro na mizině a dluh by překonal veškeré realistické možnosti splacení?

Bylo jí jasné, jaké nezbytné kroky je třeba udělat. Zvýšit výkon při sklizni koření v pásu pouště na Kapitule a nabídnout lačné Gildě více melanže, což ji přiměje ke spolupráci na mnohem rozsáhlejšímu plánu Sesterstva na obranu lidstva. Pokud Sesterstvo ukonejší nenasytný hlad Gildy po melanži, ta jí ochotně pomůže v přípravách na účinnou vojenskou operaci. Nijak přemrštěná cena.

"Jaký máš plán, Matko velitelko?" zeptala se Janess.

Obrátila se ke své zachmuřené dceři a k opovážlivé Kirii. "Vy dvě se s týmem žen vypravíte tajně na Tleilax. Oblečete se jako Ctěné matre a zamícháte se mezi ně, odhalíte jejich slabosti. Dávám vám tři týdny na to, abyste našly způsob, jak zničit nepřátele zevnitř jejich vlastních pozic a pak ten plán provést. Buďte včas připraveny na můj totální útok."

"Chceš, abych předstírala, že jsem jedna z těch děvek?" zeptala se Janess.

Kiria si odfrkla. "Pro nás to bude hračka. Žádná ctěná matre se nedokáže tak ovládat, aby se mezi námi mohla pohybovat nepoznána, ale naopak to jde." Divoce se na Janess zašklebila. "Ukážu ti, jak to udělat."

Druhá mladá žena se už chápala možnostmi. "Budeme-li se mezi nimi tajně pohybovat, můžeme jim do

hlavních pevností položit výbušniny, sabotovat obranné systémy, poslat odtamtud zakódované plány s veškerými podrobnostmi o tom, nakolik jsou etablované v Bandalongu. V kritické chvíli vyvoláme zmatek a zkázu -"

Kiria ji přerušila. "Otevřeme ti cestu, Matko velitelko." Protáhla si prsty, podobné spárům. Nemohla se dočkat, až popustí uzdu své krvežíznivosti. "Těším se na to."

Murbella se dívala do dálky. Až získá Tleilax, bude moci nové Sesterstvo s Kosmickou gildou a všemi ostatními spojenci lidstva čelit skutečnému Nepříteli. Máme-li být zničeni, ať je to spíš rukou pravého Nepřítele nežli nožem do zad.

"Pošlete pro zástupce Gildy, okamžitě. Mám pro něj návrh."

Rozptýl nás roznesl daleko z dosahu jakékoli jednotné hrozby. Také nás změnil, odchýlil naše genetické linie tak, že výraz "člověk" už neznámá jen jediné.

MATKA PŘEDSTAVENÁ ALMA MAVIS TARAZOVÁ,

žádost o analýzu a úpravu

benegesseritského programu křížení

Teg zakroužil s člunkem z nelodi nad zalesněnou oblastí poblíž jedné z neobvyklých domorodých usedlostí. Sheeana zaznamenala parkové město s válcovitými věžemi, zamíchanými mezi husté stromy a zamaskovanými tak, aby splynuly s lesnatou krajinou. Psovodi (pokud to byli opravdu oni) rovnoměrně rozložili svá sídliště v zalesněných zónách. Lidé zřejmě dávali přednost životu na volném prostranství před stísněnými metropolemi, podobnými úlům. Možná, že v nich Rozptýl uhasil veškerou touhu po shromažďování.

Přestože měl bašár jen málo příležitostí cvičit se v létání, očividně si pamatoval své znalosti z prvního života. Když dosedli na květinami posetou louku, Sheeana ten náraz skoro ani necítila. Na sedadle druhého pilota seděl Thufir Hawat a napjatě pozoroval všechno, co jeho učitel udělal.

Hlavní budovy lesního města byly vysoké několikapatrové válce, vyrobené ze dřeva, nalakovaného na zlato, až připomínalo dřevěné varhany pišťal katedrály v přírodě. Hlídkové věže? Obranné stavby? Nebo to nebylo nic víc než pozorovatelný, které nabízely volný rozhled na poklidné zvlněné lesy?

Všude kolem se táhl hustý les zmutovaných osik se stříbrnou kůrou, krásný a zdravý, jako by se o něj domorodci starali s láskyplnou péčí. Sheeana se svého času snažila, aby arboretum na nelodi vybudovala na základě omezených popisů, které jí futáři byli schopni poskytnout, aby připomínalo domov, který si pamatovali. Jak se však dívala na rozmáchlé křížence osik kolem, viděla, že se jí to moc nepovedlo. Čtyři futáři, zajištění v nákladovém prostoru v zadní části letounu, hučeli a vyli, jako by cítili, že jsou doma, a věděli, že mají poblíž Psovody. Když se otevřel příklop na boku plavidla a vysunula se rampa, vyšla Sheeana ven jako první. Teg a Thufir sestoupili za ní do měkké trávy, kdežto rabbi se zdržel v úkrytu dveří letounu.

Nadechla se pronikavě čistého vzduchu, obtíženého pryskyřičnou vůní dřevoviny a starých listů, rozsypaných pilin a deště. Vzduch obohacovaly vůně i drobné žluté a bílé květiny. Donekonečna recyklovaný vzduch na palubě Ithaky nikdy tak výtečně nevoněl. Nevyrovnal se tomu ani suchý vzduch na Rakis, kde žila Sheeana jako dítě, dokonce ani ovzduší na Kapitule.

O kousek dál uviděla Sheeana postavy na věžích. Další siluety se objevily za malými okénky, vyřiznutými v lakované mozaice rovných prken. Hlídky na rovných kruhových střechách daly znamení. Chvějivým tónem se rozezněly lesní rohy, vzdálenějším přijímačem vyslaly zprávu světelné impulzy. Všechno působilo venkovsky, přirozeně a příjemně jednoduše.

Když se k nim konečně přiblížila delegace, uviděla Sheeana a její společníci poprvé domnělé Psovody. Tato rasa lidí byla vysoká a štíhlá s úzkými rameny a protáhlými hlavami. Dlouhé končetiny jim plandaly a lehce se ohýbaly v kloubech.

Vůdcem byl poměrně pohledný muž s ježatými stříbrobílými vlasy. Nejpodivnější na něm byl tmavý pás pigmentu, táhnoucí se po bledé tváři a kolem zelených očí jako nějaká zločinecká maska. Všichni místní, muži i ženy, měli stejnou mývalí pigmentaci, která nepůsobila jako umělá.

Sheeana coby mluvčí skupiny předstoupila. Než stačila něco říci, zaznamenala jiskru podezření, jak se na

ni domorodci soustředili, zhodnotili ji a bleskurychle odsoudili. Rabbiho, bašára ani Thufira Hawata si nevšimli, zaměřili se pronikavými pohledy na ni. Jen na ni. Okamžitě byla ve střehu a horečně uvažovala. Co udělala špatně?

Pak ale Sheeana zauvažovala o své vyslanecké společnosti - stařec, mladý muž a chlapec v doprovodu silné ženy, která si očividně přisvojila vedení - a najednou si uvědomila, jak byla pošetilá. Psovodi vyšlechtili futáry, aby lovili a zabíjeli Ctěné matre. Musí tedy děvky považovat za své nepřátele na život a na smrt. A když viděli, že nejspíš velí těm mužům -

"Já nejsem Ctěná matre," vyhrkla dřív, než stačili dojít k nějakému mylnému závěru. "A tihle muži nejsou mí otroci. Všichni jsme bojovali s Ctěnými matre a teď jsme před nimi na útěku."

Rabbi zareagoval překvapeně, zamračil se na Sheeanu, jako by nechápal, o čem to mluví. "Jistěže nejsi Ctěná matre!" Náznaku podezření u svých hostitelů si nevšiml.

Teg však rychle pochopil a přikývl. "Měli jsme to vědět." I Thufir Hawat si tu informaci přebíral a došel k témuž závěru.

Nejvyšší muž s mývalíma očima Sheeanina slova chvíli zvažoval, přejel pohledem její tři muže a sklopil protáhlou hlavu. Hlas měl tichý, ale zvukný, jako mu nevycházel z hrdla, ale odněkud z hrudi. "Pak tedy máme stejné nepřátele. Já jsem Orak Tho, Hlavní psovod této oblasti."

Psovodi. Tak je to tedy pravda, pocítila Sheeana nával vzrušení a úlevy zároveň.

Orak Tho se naklonil kupředu, nepříjemně blízko Sheeaně. Místo aby ji pozdravil tradičně, podáním ruky, dlouze a hlasitě začenichal u jejího krku. Překvapeně se narovnal. "Máte s sebou futáry. Cítím ti je na kůži a na šatech."

"Máme čtyři, zachráněné před Ctěnými matre. Požádali nás, abychom je sem vzali."

Teg něco zašeptal Thufirovi a mladík poslušně pospíchal k letounu. Aniž by dal najevo strach, vypustil ze zajištěného oddílu čtyři zvířecí muže. Futárové se vyřítili a šťastně se kolem mladíka přehnali s Hrmem v čele. Ladnými skoky se po měkké luční trávě přiblížili k Hlavnímu psovodovi a jeho společníkům.

"Doma!" zapředl Hrm hrdečně.

Orak Tho sklonil svůj hladký obličej k Hrmově tváři. Pohyby Psovodů v sobě měly též cosi zvířeckého. Možná, že jim to pomáhalo sblížit se s futáry, možná od sebe tyto dvě lidské odnože nebyly tolik vzdáleny.

Osvobození futárové se zamíchali mezi Psovody, kteří je vzrušeně hladili a očichávali. Sheeana cítila těžkou pižmovou vůni feromonů, uvolněnou pro dorozumění nebo pro ovládání. Hrm se ještě na chvíli odpoutal a obrátil se k Sheeaně. Z lesku jeho žlutých dravcích očí četla nesmírnou vděčnost.

Gholovské vzpomínky mohou být zakopaný poklad nebo číhající démon, který čeká, až udeří. Nikdy neodemykejte gholovu minulost, aniž byste podnikli opatření k vlastní ochraně.

CTIHODNÁ MATKA SCHWANGYUOVÁ ,
zpráva z Citadely na Gammu

Po třech letech neúspěšných pokusů a nejrůznějších technik mučení k probuzení vzpomínek se začal Vladimír bát, že Khrona ztratí zájem či naději. Tvarový tanečník, uvězněný v rutině neefektivních metod, prostě nevěděl, co dělá. Patnáctiletý ghola se však už na jejich malé "útrpné lekce" těšil. Když si spočítal, že by mu Khrona nikdy vážně neublížil, začal si v bolesti libovat.

Dnes, když strážní Tvaroví tanečníci poručili gholovi, aby si lehl na jiný stůl, ani se neobtěžoval zakrýt široký úsměv. Vypadalo to, že jim podobné úsměvy nejsou vůbec příjemné.

Vladimír neměl zájem spolupracovat jen proto, aby Khrona potěšil, ale byl velice zvědav na přístup k myšlenkám historického barona Harkonnena. Byl přesvědčený, že ty vzpomínky budou plné vynikajících myšlenek, které ho pobaví. Fakt, že je toužil získat zpátky, a zvrácené potěšení, které čerpal ze způsobené bolesti, se naneštěstí projeví jako zábrana celého procesu.

Zatímco čekal, rozhlédl se po kamenné žalární kobce restaurovaného hradu a uvažoval, jak to tu mohlo vypadat za starých časů. Za Atreidů to nejspíš bylo slunné a zářivé, Vladimír ale přemýšlel, jestli nějaký dávno zapomenutý vévoda nepoužíval právě tuto komnatu k mučení zajatých Harkonnenu.

Ano, Vladimír si uměl představit, jak mohly vypadat takové přístroje. Elektronické sondy, které se

vpravovaly do živých těl, vrtací nástroje, které dokázaly vyhledat a zničit určené orgány. Archaické, staromódní a účinné...

Když Khrone vešel do komory, jeho obvykle vyrovnaný obličej nesl drobné známky napětí kolem úst a očí. "Naše minulé sezení jsi málem nepřežil. Příliš mozkového napětí. Budu muset lépe odhadovat tvé hranice."

"Ach, jak hrozné to pro tebe muselo být!" řekl patnáctiletý mladík sarkasticky a přehnaně si povzdechl.

"Pokud je k probuzení mých vzpomínek třeba tolik bolesti, že mě to zabíjí, pak bude veškerá tvá tvrdá práce k ničemu. Co dělat? Co dělat?"

Tvarový tanečník se k němu naklonil. "Brzo to poznáš."

Vladimir zaslechl zvuky nějaké mašinerie, řinčivé zvuky čehosi, co se valilo do místnosti. Přiblížilo se mu to k vršku hlavy, ale zůstávalo mimo jeho zorný úhel. Z očekávání a hrozivého strachu mu bylo příjemně. Co Khrone tentokrát udělá jinak?

Ten neviděný stroj teď zněl, jako by byl přímo za ním, ale nezastavil se. Vladimir se rozhlédl ze strany na stranu a uviděl válec se silnými stěnami, jak se pomalu sune kupředu a začíná ho pohlcovat od nohou, jako by ho polykala nějaká velryba. Válec připomínal nějakou velikou rouru nebo lékařskou diagnostickou jednotku. Nebo rakev.

Vladimir ucítil nával vzrušení, jakmile se dovtipil, co to nejspíš bude za stroj. Schránka agónie na celé tělo! Tvarová tanečníci ji museli sestavit zvlášť pro něj, aby vyvolali ještě silnější zážitek. Mladý muž se zašklebil, ale na nic se neptal, aby nezkalil překvapení, které pro něj Tvarová tanečníci možná mají v záloze. Khrone ho zvenčí pozoroval s nečitelným výrazem a jeho stůl se mezitím vsunul celý do válce. Oškliví slátaní pozorovatelé tu byli také, ale nikdo z nich nepromluvil.

Uzávěr na konci stroje zaklapl a se sykotem se neprodyšně uzavřel. Vladimirovi prasklo v uších, jak se změnil tlak. Z kovové znejícího reproduktoru se ozval Khroneův hlas: "Podstoupíš variaci na proces užívaný starými tleilaxanskými Pány při vyvíjení jejich zvrácených mentatů."

"Ach, měl jsem jednou takového zvráceného mentata." Vladimir se s nefalšovanou odvahou zasmál.

"Budeš mi o tom přístroji jenom vykládat, nebo ho použiješ?"

Osvětlení uvnitř válce se vypnulo a Vladimir se ocitl v naprosté tmě. To bylo vážně něco jiného!

"Myslíš, že se bojím tmy?" zavolal, ale stěny válce pokrývala nějaká izolační látka, která pohlcovala i šepot ozvěny. Neviděl nic.

Obklopilo ho jemné hučení a měl pocit, že ztrácí váhu. Stůl pod ním se ztratil, Vladimir už ho pod zády nevnímal. Kolébán v suspenzorovém poli, které ho drželo dokonale vyváženého a nehybného, už nic necítil ani neviděl. Teplota ve válci byla dokonalá, nevzbuzovala pocit horka ani chladu. Ustalo dokonce i to jemné hučení a zanechalo ho v tak dokonalém tichu, že neslyšel nic než lehké zvonění v uších, a i to se vytrácelo.

"Mám se tu nudit? Kdy to už začne?"

Temnota trvala dál a ticho, jeho jediný společník, rovněž. Necítil nic a nemohl se pohnout.

Vladimir vydal neslušný zvuk. "To je legrační." Khrone očividně nepochopil jemné nuance sadismu.

"Hraješ si s mým tělem, aby ses mi dostal k mozku, a hraješ si s mozkem, aby ses dostal k tělu. Klam a přetvářka. To je všechno, co máš v zásobě?"

Po deseti minutách - nebo to byla hodina? - ještě pořád nedostal odpověď. "Khrone?"

Nestalo se nic. Zůstával dál v dokonalém pohodlí, izolován ode všech pocitů. "Jsem připraven! Pusť se do nejhoršího!"

Khrone neodpověděl. Nenastoupila žádná bolest. Nic. Jistě se snaží napínat jeho očekávání až k prasknutí. Olízl si rty. Teď už to každou vteřinou začne.

Khrone ho nechal tady ve tmě, v beztlížné izolaci navěky...

Vladimir se pokusil přidržet se vzpomínek na předešlé pocity, ale neustále mu unikaly, vytrácely se mu z mysli. Snažil se oživit si vzpomínky, sledoval duševní dráhu a cítil, jak je unášen neutrálním kanálem hluboko do vlastního mozku, do říše naprosté tmy. Zkušenosti, které hledal, byly jako špendlíkové hlavičky světla vpředu a on k nim klouzal. Ony ale odplouvaly rychleji a dál, než mohl dosáhnout.

Uplynula další věčnost.

Hodiny? Dny?

Necítil nic, absolutně nic. Vladimír tu nechtěl být. Chtěl vyplavat zpátky na světlo, ke svému gholovskému životu předtím, než začala tato lekce. Ale nemohl. Byla to past!

Nakonec začal křičet. Nejprve jenom proto, aby ztropil nějaký zvuk, aby rozrušil tu bolavou prázdnotu. Pak se rozkřičel doopravdy, a jakmile začal, nedokázal se zastavit.

A přesto ticho zůstávalo. Mlátil sebou a bojoval, ale pole ho udržovalo nehybného. Nemohl dýchat. Neslyšel. Copak ho Tvaroví tanečníci nějak oslepili? Ohlušili?

Vladimír se pomočil. Na pár chvil byl sám ten pocit příjemný, ale rychle pominul. A zase zůstával opuštěn v prázdnotě, tichu, temnotě. Potřeboval nějaký pocit, popud, bolest, působení, potěšení. Cokoli!

Konečně si začal uvědomovat postupnou změnu kolem sebe. Postupně k němu pronikaly chybějící osvětlení, zvuky a pachy, naplnily ten chmurný svět a proměnily ho. I ten nejdrobnější záblesk světla byl jako exploze. S takovým katalyzátorem mu smysly nalévaly jeho vědomou a nevědomou mysl, plnily všechny dutiny. Z bolesti, z duševní bolesti měl pocit, jako by mu měla explodovat hlava.

Znovu zakřičel. Tentokrát mu ta bolest ani trochu nepřipomínala potěšení.

Celý život barona Vladimíra Harkonnena se nahnul do gholova těla s jemností laviny. Vrátily se mu všechny myšlenky a zážitky až do chvíle jeho první smrti na Arrakis. Viděl dívku Alii, jak ho bodá otrávenou jehlou, gom džabbárem -

Vnitřní svět se rozšířil, začal si znovu uvědomovat hlasy. Byl už venku z té komory, vytažený z toho přístroje, podobného rakvi.

Baron se rozhořčeně posadil. S potěšením a překvapením zaznamenal své mladší tělo, trochu buclaté od nestřídmych požitků, ale ještě neponičené ochablostí a otoky, které na něj uvalila ta čarodějnice Mohiamová. Shlédl na sebe a pak se zašklebil na Tvarové tanečníky. "Hohó! Zaprvé chci lepší garderobu. A pak chci vidět toho atreidského spratka, kterého pro mě vychováváš."

Khrone se zvědavým výrazem přistoupil blíž. "Máš přístup ke všem svým vzpomínkám, barone?" "Jistě! Baron Harkonnen je vážně zpátky." Zabloudil do svých myšlenek, sebejistý z věcí, kterých dosáhl ve svém prvním skvělém životě. Měl radost, že je zase sám sebou.

Ale hluboko v mozku, ve skrytém zákoutí mysli vycítil, že je něco špatné, mimo jeho kontrolu. Do mozku mu vstoupilo cosi nechtěného a cestovalo to po jeho vzpomínkách.

Nazdar, dědo, řekl jakýsi dívčí hlásek. Zahihňal se. Baron trhl hlavou. Odkud to přichází? Neviděl ji.

Chyběla jsem ti, dědo ?

"Kde jsi?"

Jsem tam, kde mě neztratíš. Teď s tebou budu pořád. Stejně jako tys byl ve mně, pronásledoval jsi mě, zjevoval ses mi v představách, nedal mi klid. Děvčátko se zahihňalo ještě pronikavěji. Teď jsem na řadě já.

Byla to Zvrácenost, Paulova sestra. "Alio? Ne, ne!" Mozek si s ním jistě jen pohrává. Přitiskl si prsty ke spánku, ale hlas byl uvnitř, nedosažitelný. Časem se jistě ztratí.

Nepočítej s tím, dědečku. Já tu zůstanu.

Každá civilizace, bez ohledu na to, za jak altruistickou se prohlašuje, má své prostředky k výsledku a mučení zajatců a propracovaný systém k ospravedlnění takových činů.

Z BENECESSERITSKÉ ZPRÁVY

Ač byl Waff číslo jedna geneticky shodný s dalšími sedmi gholy z první série, nelíbilo se mu, že je tak malý a slabý. Jeho urychlené tělo dosáhlo dospělé velikosti za necelé čtyři roky, ale on chtěl být dost silný, aby mohl utéct z toho nesnesitelného věznění. Toužil po svobodě.

Waff vykukoval skrz mihotající se restriční pole a měl vztek na Uxtala a laboratorní asistenty. Jeho sedm druhů dělalo totéž. Výzkumník Ztracených Tleilaxanů jako nějaký nervózní vězeňský hlídač osm identických gholů neustále jen pošťuchoval a hlídal. Všichni Waffové ho nenáviděli.

Představoval si, jak zatíná zuby do Uxtalova krku a cítí, jak se mu do úst hrne horká krev. Výzkumník a jeho pomocníci však už byli opatrní. Gholovští bratři neměli podnikat ten předchozí útok, tehdy ještě nebyli schopni uspět. To byla taktická chyba. Před rokem byli o tolik mladší.

Uxtal stál v bezpečí na druhé straně restričního pole. Často těch osm gholů poučoval o své Velké víře,

naznačoval, že všichni původní Tleilaxané byli zločinci, kacíři. A přesto všichni Waffové soudili, že od nich něco chce. A moc. Byli dost chytří na to, aby si uvědomovali, že jsou jen pašáci. Seschlá Ctěná matre Ingva často s Uxtalem mluvila o melanži, jako by ji nenapadlo - nebo nezajímalo - že ji Waffové slyší. Chtěla vědět, kdy děti odhalí své tajemství.

Waff si nebyl vědom toho, že má nějaké tajemství. Žádné si nepamatoval.

"Opičí se a napodobují jeden druhého," řekl Uxtal Ingvě. "Slyšel jsem je mluvit současně a vydávat stejné zvuky, dělat stejné pohyby. A zdá se, že ostatní skupiny gholů rostou ještě rychleji."

"Kdy můžeme začít?" Ingva u něj stála natolik blízko, až se malý výzkumník zavrtěl. "Klidně ti budu vyhrožovat - nebo tě svádět. Moje sexuální zkušenost předčí i tvoje nejúžasnější představy."

Uxtal vypadal, jako by se scvrkl do sebe. Odpověděl hlasem, přeskakujícím strachem. "Ano, těchto osm je připraveno, že už víc být nemůže. Nemá smysl čekat déle."

"Jsou nahraditelní," řekla Ingva.

"Ne tak docela. Další série je o šest měsíců mladší a ostatní se z nádrží dostali ještě později. Celkem čtyřiaadvacet, různého věku. Ale i kdybychom byli nuceni zabít všech těchto osm, dorostou brzy další. Můžeme to zkoušet znova a znova a znova." Těžce polkl. "Musíme čekat jistou dávku chyb."

"Ne, nemusíme." Ingva uvolnila silové pole a olízla si rty. Spolu s Uxtalem vešla do chráněné komory, zatímco laboratorní asistenti stáli na stráži venku. Osm gholů se shluklo dohromady a ustoupilo. Až dosud netušili, že někde v rozlehlé laboratorní budově je vychovávána spousta dalších Waffových gholů.

Uxtal věnoval urychleným gholovským dětem nucený povzbudivý úsměv, kterému však ani jeden z Waffů nevěřil. "Pojďte s námi. Musíme vám něco ukázat."

"A když odmítneme?" chtěl vědět Waff číslo tři.

Ingva se zasmála. "Pak vás tam odtáhneme - i v bezvědomí, bude-li třeba."

Uxtal je přemlouval: "Zjistíte, proč jste tady, proč jsme vás vytvořili a co od vás potřebujeme."

Waff číslo jedna zaváhal a podíval se na své identické bratry. Tomu pokušení nedokázali odolat. Přestože se jim dostalo povinného vzdělávacího zasvěcení, bylo to jen nevysvětlitelné pozadí, základy k čemuši, co gholové toužili pochopit.

"Já půjdu," řekl Waff číslo jedna a skutečně vzal Uxtala za ruku, předstíral hodné dítě. Nervózní výzkumník sebou při tom doteku škubl, ale vydal se ven z chráněné komory. Waffové číslo dva až osm je následovali.

Vešli do stísněné laboratoře, kde Uxtal předvedl gholům představení - několik tleilaxanských Pánů s odumřelými mozky, připojených k trubičkám a přístrojům. Po šedých bradách stékaly sliny. Stroje jim zakrývaly genitálie, pumpovaly, dojily, plnily průhledné lahvičky. Všechny oběti vypadaly stejně stísněně jako Waff, jen byly starší.

Uxtal počkal, až všechny zírající děti pochopí, co vidí. "Bývaly jste tohle. Vy všichni."

Waff číslo jedna zvedl špičatou bradu s jistou pýchou. "Byli jsme tleilaxanští Páni?"

"A teď si musíte vzpomenout na to, co jste byli. A na všechno ostatní."

"Srovnej je do řady!" nařídila Ingva. Uxtal hrubě předal Waffa jednomu asistentovi a počkal, dokud se před něj všechny urychlené děti neseřadily.

Pak si začal vykračovat sem a tam před identickými kopiemi jako karikatura nějakého velitele a podával jim výklad a požadavky. "Starší tleilaxanští Páni věděli, jak vyrábět melanž z axolotlských nádrží. Vy to tajemství v sobě máte. Je ve vás pohřbeno." Odmlčel se a založil si malé ruce za zády.

"Nemáme své vzpomínky," řekl jeden z Waffů.

"Tak je objevte. Jestli si vzpomenete, budete žít."

"A jestli ne?" zeptal se vzdorně Waff číslo jedna.

"Máme vás osm a pak jsou tu další. Potřebujeme jenom jednoho. Zbytek z vás je jenom navíc."

Ingva se zasmála. "A jestli nás zklamete vy všichni, tak se jednoduše zaměříme na dalších osm a zopakujeme postup. Tolikrát, kolikrát bude třeba."

Uxtal se pokusil nasadit hrozivý výraz. "Takže, kdo z vás nám prozradí, co potřebujeme vědět? Kdo se chce zachránit?"

Shodní gholové stáli v řadě. Někteří se vrtěli, jiní se dál tvářili vzdorně. To byl standardní postup na probuzení gholů, přivést osobu do psychické a fyzické krize, přinutit pohřbené chemické vzpomínky

překonat vnitřní překážky.

"Já si nevzpomínám," řekli Waffové dokonale jednohlasně.

Prerušil je nějaký zmatek. Uxtal se obrátil, právě když do místnosti vkráčela Vrchní ctěná matre Hellika, oslnivá v purpurovém elastickém oděvu a splývajících závojích a pláštících. Nesla se v čele malé delegace Gildy a vznášející se a syčící nádoby, která hostila zmutovaného kormidelníka. Byl to sám Edrik!

"Přišli jsme sledovat dokončení tvého úkolu, mužíku. A dosáhnout finančně přijatelné domluvy s kormidelníky, pokud uspěješ."

Edrik, obklopený oblaky skořicově oranžového plynu, se přiblížil k průhledu v nádobě. Osm gholů cítilo, jak v místnosti vzrostlo napětí.

Uxtal sebral odvalu a rozkřikl se na Waffy, i když přitom vypadal téměř komicky: "Řekněte nám, jak vyrábět koření v axolotlských nádržích! Pokud chcete žít, tak mluvte."

Waffové té hrozbě rozuměli a věřili, ale neměli žádné vzpomínky, které by mohli odhalit, žádné uložené znalosti. Na drobných šedivých čílcích jim vyrazil pot.

"Vy jste tleilaxanský Pán Tylwyth Waff. Vy všichni. Jste všechno to, co byl on. Než zemřel na Rakis, připravoval tady na Tleilaxu náhradní gholy za sebe samotného. Použili jsme buňky z těch" - trhl hlavou k ubohým bezvědomým mužům na extrakčních stolech - "abychom vás osm vytvořili. Máte v mozku uskladněné jeho vzpomínky."

"Zřejmě potřebují důraznější popud," řekla Vrchní Ctěná matre Hellika a zatvářila se znuděně. "Ingvo, zabij jednoho z nich. Je mi jedno, kterého."

Stará Ctěná matre jako nějaký vražedný stroj jen čekala, až bude spuštěna. Mohla zaútočit tradičním náparem kopanců a ran, ale připravila si něco zajímavějšího. Vytáhla dlouhý vražedný nůž, který zabavila sousedovi, farmáři se slepři. Jediné švihnutí do strany, zableskla se krev a Ingva utřela hlavu Waffovi číslo čtyři.

Hlava dopadla na podlahu a Waff číslo jedna spolu s přeživšími bratry vykřikl návalem sympatetické bolesti. Hlava se dokoulela a zastavila se v podivném úhlu, zírala skelnýma očima na krev řinoucí se z pahýlu krku. Všichni gholové se pokusili rozutěct jako vyplašené myši, ale asistenti je brutálně zadrželi.

Uxtal zezelenal, jako by měl buď omdlít, nebo se pozvracet. "Ty vzpomínky se spouštějí prostřednictvím psychické krize, Vrchní ctěná matre! Nestačí některého z nich prostě podříznout. Musí to být dlouhotrvající, rozsáhlé trauma. Mentální dilema -"

Hellika šťouchla špičkou nohy do zkrvavené hlavy. "To mučení nebylo určeno tomuhle, mužíčku, ale sedmi dalším. Je to základní pravidlo: způsobíme-li jenom bolest, přimkne se objekt k naději, že mučení jednou skončí, že snad nějak přežije." Vlažný úsměv obral tvář Vrchní ctěné matre o veškerou krásu. "Ale ti ostatní teď nemají ani nejmenší pochyby, že je zabijeme, pokud řeknu, že se to má stát. Žádné triky. Ta jistota smrti by měla dodat správný spouštěč... nebo zemřou všichni. A teď pokračuj!"

Ingva nechala tělíčko ležet na místě.

"Zbývá vás sedm," řekl Uxtal. Sám už dospěl do krize. "Kdo z vás si tedy vzpomene jako první?"

"My ty informace, které chcete, neznáme!" zvolal Waff číslo šest.

"To je směla. Snažte se víc."

Hellika a kormidelník přihlíželi a Uxtal dal znamení Ingvě. Žena si dala na čas, vybírala, protahovala napětí, kráčela pomalu tam a zpátky kolem řady mladých gholů. Waffové se chvěli a pak vyloženě třásli, jak se mezi nimi plížila.

"Já si nevzpomínám!" zakvílel Waff číslo tři.

Ingva zareagovala tím, že mu zarazila čepel zkrvaveného vražedného nože do zad, až vyšla z hrudi a přitom probodla srdce. "Pak nám jsi k ničemu."

Waff číslo jedna ucítil ostrou bolest ve vlastním srdci, jak by tam i jeho zasáhlo ostří nože. Změť hlasů v jeho mysli dosáhla vrcholu. Neměl už ani pomyšlení na odpor ani na zatajování informací. Nevzpíral se vzpomínkám na minulé životy uvnitř. Pevně zavřel oči a v duchu křičel, prosil své tělo, aby prozradilo, co ví.

Ale nic se nevynořilo.

Ingva zvedla dlouhou čepel a šklubla s Watterem číslo tři, který ještě pořád kopal nohama, do vzduchu.

Pak ho nechala sklouznout z čepele, až žuchl na zem. Ingva ustoupila a čekala na další výzvu. Očividně si to užívala.

"Ztěžujete to víc, než je třeba," řekl Uxtal. "Vy ostatní můžete zůstat naživu - stačí jenom si vzpomenout. Nebo smrt pro gholu nic neznamena?"

Zklamaně si povzdechl a znovu kývl. Ingva zabila dalšího.

"Zbylo vás pět." Shlédl na tu odpornou hrůzu a pak se omluvně podíval na Helliku. "Je možné, že to s žádným tímto gholou nevyjde. Brzy bude připravena další skupina, ale pro všechny případy bychom měli možná nachystat další axolotlské nádrže."

"My se snažíme!" vykřikl jeden z gholů.

"A taky umíráte. Čas se krátí." Uxtal chvíli čekal, dokud se jeho naděje neproměnila v jednoznačnou hrůzu. I on se potil. V sázce byla celá jeho kariéra, byť nevalná.

Ingva zabila dalšího. Na zemi už ležela mrtvá polovina všech Waffů.

O pár chvil později zabila pátého. Postavila se za něj, popadla ho za tmavé vlasy a podřízla mu krk. Zbývající tři Waffové si horečně rvali vlasy a bili se do prsou a do obličejů, jako by fyzické rány dokázaly vzpomínky uvolnit. Ingva máchala dlouhým nožem, sekala jim do šedé kůže mělké škrábance, jako by si hrála. Přes jejich neustálé zoufalé protesty zavraždila šestého gholu.

Zbyli už jen dva.

Waff číslo jedna a jeho poslední identický sourozenec - Waff číslo sedm - cítili skryté myšlenky a zkušenosti. Vřely jim v tom zmatku v myslích jako dávené jídlo. Waff číslo jedna viděl agónii kolem sebe, viděl mrtvá těla svých bratrů. Jeho vzpomínky byly uzamčeny, ale ne rouškami času. Spíš měl podezření, že jim staří Páni vstúpili nějaký vnitřní bezpečnostní mechanismus.

"Tak je prostě zabij všechny!" řekla Hellika. "Dneska tady jenom ztrácíme čas, kormidelníku."

"Počkejte," ozval se Edrik z reproduktoru ve své nádobě. "Nechte to dohrát až do konce."

Napětí a panika dvou zbývajících gholů dosáhla vrcholu. Tlak krize by mohl vyvolat zásadní proměnu. Ingva sama od sebe, aniž by se podívala na Uxtala nebo na Vrchní ctěnou matre, přejela zabijáckým nožem přes břicho Waffa číslo sedm a vykuchala ho. Vyvalila se krev a vnitřnosti. Sehnul se, křičel, pokoušel se udržet střeva v těle. Trvalo mu dlouho, než zemřel. Místnost se naplnila jeho sténáním, zvýrazněným opakovanými Uxtalovými žádostmi o informace.

Nyní popošla kupředu sama Vrchní ctěná matre a zabodla se pohledem do Uxtala. "To byl únavný nezdar, mužíku. Jsi k ničemu." Vytáhla od pasu krátkou dýku. Přesunula se k Waffovi číslo jedna a přitiskla mu její špičku ke spánku. "Toto je nejtenčí místo na tvůj lebce. Nebudu muset ani moc tlačit, abych ti zarazila čepel do mozku. To snad tvé vzpomínky uvolní?" Hrot dýky vyloudil kapku temné krve, která začala stékat po kůži. "Máš deset vteřin."

Waffovi se hrůzou točila hlava a jen vzdáleně si uvědomil, že mu povolily svěrače. Hellika začala odpočítávat. Čísla mu jako perlik bušila v mysli. Čísla... vzorce, výpočty. Posvátné matematické kombinace.

"Počkat!"

Vrchní ctěná matre dopočítala do konce. Kormidelník dál přihlížel. Sám Uxtal se chvěl hrůzou, jako by byl přesvědčený, že jako dalšího pak Hellika zabije jeho.

Waff začal najednou blábolit plynulý proud informací. Nic takového se z povinných vzdělávacích systémů nikdy nenaučil. Chrlil je jako splašky z prasklého potrubí. Prameny, postupy, náhodné citáty z tajného katechismu Velké víry. Popisoval tajná setkání se Ctěnými matre na palubě nelodi, jak staří Tleilaxané chtěli zradit Bene Gesserit, jak on a jeho druhové Páni nedůvěřovali podivně změněným Ztraceným Tleilaxanům z Rozptylu. Ztraceným Tleilaxanům jako Uxtal...

"Schovej ten nůž, Ctěná matre," řekl kormidelník.

"Ještě neodhalil, co potřebujeme!" Ingva máchla vlastní čepelí. Očividně se jí chtělo zabít posledního gholu, jako by toho dne ještě neprolila dost krve.

"Udělá to." Uxtal se podíval na vyděšeného ubohého gholu. "Tento Waff byl zrovna zavalen lavinou svého předchozího života."

"Mnoha životů!" Probuzený Pán v zoufalé sebeobraně chrlil všechno, co mohl. Ale jeho paměť nebyla dokonalá, nezachytil všechno. Měl narušeny celé její části - což byl vedlejší účinek zakázaného procesu

urychlení.

"Dejme mu čas, aby si to všechno utřídil," řekl Uxtal a bylo znát, že se mu až dojemně ulevilo. "I z toho, co už řekl, chápu cestu k novým metodám, které by mohly přinést melanž." Hellika ještě pořád tiskla krátký nůž k Waffově hlavě. "Vrchní ctěná matre! Je pro nás příliš cenný zdroj, nemůžeme jím mrhat. Můžeme z něj vyždímat ještě víc."

"Nebo vytáhnout mučením," navrhla Ingva.

Uxtal chytil posledního gholu za zpocenou ruku. "Požaduji ho ke své práci. Jinak se všechno zdrží." Aniž by čekal na odpověď, odtáhl Waffa, který se sotva držel na nohou, z té děsivé scény.

"Uklid' to tady," nařídila Hellika Ingvě, která to okamžitě dala za úkol asistentům.

Uxtal se svým mladým svěřencem pospíchal pryč a přitom ztlumil hlas do výhružného šepotu. "Zalhal jsem, abych ti zachránil život. Ted' mi předáš zbytek těch informací."

Ghola se málem zhroutil. "Nic víc si nepamatuju. Všechno se to ve mně pořád víří, ale cítím velké mezery. Něco je špatně -"

Uxtal mu vlepil políček. "Stejně bys měl přijít s něčím pořádným, jinak jsme oba dva mrtví."

Jsmo lidské bytosti a špatně se nám funguje v prostředí, v němž se cítíme ohroženi. Hrozba se pak stává ohniskem naší existence. Ale "bezpečí" je jedna z velkých iluzí vesmíru. Doopravdy bezpečno není nikde. BENE GESSERIT,

Studie stavu člověka, archivy BG, sekce VZ908

Psovodi uvítali své návštěvníky jako přátele a spojence, chtěli se od nich dozvědět něco víc o jejich bitvách se Ctěnými matre. Skupina se posadila na střeše jedné ze širokých válcových věží. Uprostřed prkenné podlahy na rovném kameni stál koš na oheň a vysílal do noci teplý uklidňující žár.

"Věděli jsme, že přijдете," řekl Orak Tho. "Když jste vypnuli nepole, abyste mohli vypustit malé lodě, zaznamenali jsme nahoře vaše velké plavidlo. Víme i o tom, že jste do neobydlených částí naší planety poslali sběračské týmy. Čekali jsme, až nás přijдете navštívit přímo."

Milese Tega, sedícího vedle Sheeany, to překvapilo. Měl pocit, že tito lidé mají jen nevalné technologie.

"To chtělo citlivé detektory, abyste nás objevili."

"V zájmu vlastní obrany jsme už dávno vyvinuli způsoby, jak detekovat lodě Ctěných matre. Ty ženy si o sobě myslí, že jsou neomylné. Tím lehčí je pak je objevit."

"Přílišné sebevědomí, jejich základní slabost," řekl Thufir Hawat.

Z lupičské masky, tvořené tmavou kůží, zaplály zelené oči. "Mají mnoho slabostí. Museli jsme se naučit, jak jich využít."

Pojídali společně ořechy, ovoce, uzené ryby a medailónky z kořeněného tmavého masa, které zjevně pocházelo z nějakého stromového hlodavce. Rabbi byl uvolněnější, než ho Sheeana kdy viděla, přestože bylo vidět, že si dělá starost s původem jídla. Odhadovala, že se stařec už rozhodl. Chce, aby se tu jeho lidé usadili, pokud je Psovodi přijmou.

Seděli spolu na otevřené střeše, naslouchali bzučení nočního hmyzu a pozorovali střemhlavé lety tmavých ptáků. Sheeana si připadala nesmírně osamělá. Podle zpráv z pozorování bylo obyvatelstvo Psovodů poměrně početné, doly a průmysl rozšířeny i v jiných částech planety. Zjevně si rozvinuli klidnou a mírumilovnou civilizaci. "Předpokládáme, že vaši lidé vznikli v Rozptylu, dlouho po Tyranově smrti. Byla tato planeta první zastávkou vašeho putování?"

Hlavní psovod pokrčil kostnatými rameny. "Máme ohledně toho jisté mýty, ale stalo se to už před více než tisícem let."

"Patnáct staletí," prohlásil Thufir. Byl to bystrý student. Vzhledem ke své minulosti a místu v dějinách se gholovský mentat hodně zajímal o běh času. A jako mentat nikdy nic nezapomněl.

"Naše rasa se rozšířila na řadu okolních planet. Nejsme žádné impérium, ale... politické bratrstvo. A pak se zničehonic objevily Ctěné matre jako záplava slepých a neohrabaných zvířat, ve své ignoranci a zlobě stejně zhoubné." Orak Tho naklonil protáhlou tvář k září ohnivého koše. Obličej mu zalilo oranžové světlo.

Ostatní Psovodi seděli kolem kruhové zdi horního patra, poslouchali a bručeli. V chladném vzduchu se

vznášel jejich charakteristický tělní pach. Jejich rasa měla zřejmě k pachům blízko, jako by to byla důležitá součást jejich komunikačních schopností.

"Bez varování přišly drancovat, ničit a dobývat." Tvář Oraka Tho byla tvrdá jako zkamenělé dřevo, protáhla čelist mu ztuhla. "Ten brutální vpád jsme museli přirozeně zastavit." Rty se mu prohnuly pousmáním. "A tak jsme vyšlechtili naše futáry."

"Ale jak jste to udělali?" zeptala se Sheeana. Pokud tito domněle prostí lidé dokážou vysledovat plavidla na oběžné dráze a vytvořit složité genetické hybridy, pak musí být jejich technologie mnohem vyspělejší, než se zdá.

"Při osídlování těchto planet se k nám přidali někteří sirotci tleilaxanské rasy. Předvedli nám, jak proměnit naše potomky a vytvořit, co jsme potřebovali, protože bůh a evoluce by nám to zajistili moc pomalu."

"Ti futáři," řekl Teg. "Jsou moc zvláštní." Po počátečním setkání odvedli Psovodi dravé tvory do chovných zařízení, kde se mohli připojit k dalším svého druhu.

"Co se stalo s těmi Tleilaxany?" Rabbi se rozhlédl. Pána Scytalea nikdy zvlášť v lásce neměl.

"Bohužel jsou všichni mrtví."

"Zabití?" zeptal se Teg.

"Vymřeli. Oni se nemnoží stejně jako jiní." Popotáhl, jako by ho tato část historie nezajímala. "Naši futáři byli vyšlechtěni k tomu, aby lovili Ctěné matre. Ty ženy přicházely na naše planety přesvědčené o tom, že nás dobudou. Ale my jsme jim ukázali, zač je toho loket. Hodí se jako krmení pro naše futáry, pro nic jiného."

Teg v zájmu bezpečnosti navrhl, aby jejich skupinka přespala v plavidle s uzavřenými průlezy a zapojenými obrannými poli. Jejich hostitele to očividně nepotěšilo. Hlavní psovod se ohlédl přes rameno. "Tyto lesy sice ovládáme, ale stejně by se sem v noci mohlo zatoulat pár starých predátorů. Bude lepší, když zůstanete s námi, tady nahoře na bezpečných věžích."

Po rabbiho tváři se mihl náznak hrůzy. "Jací starí predátoři?" Nerad slyšel o nedostacích tohoto světa.

"Kočkovité šelmy, které nám dodaly genetický materiál pro vytvoření futárů." Orak Tho ukázal plandavými rukama na další válcovou dřevěnou věž. "Zítřka tu máme velikou slavnost. Měli byste si dobře odpočinout na to, co uvidíte."

"Jaká slavnost?" zeptal se Hawat dychtivě. Občas působil jako pouhý chlapec, kterým ve skutečnosti stále byl, ne jako potenciální válečník a mentat.

Hlavní psovod jim s tajemným úsměvem naznačil, aby ho následovali. Jeho zelené duhovky teď připomínaly planoucí smaragdy.

Venku už byla úplná tma. Neznámá souhvězdí zářila jako milion očí, odrážejících zář ohně. Vedl čtyři návštěvníky masivním chodníkem z prken k nejbližší věži a pak dolů po spirálovém vnitřním schodišti, které dvakrát obkroužilo válec, než dosáhlo na zem. Přešli po lesní zemi, vystlané listím, k mnohem nižší věži, která připomínala široký umělý pařez.

Nejprve je udeřil do nosů zápach. Základna masivního umělého stromu byla vydlabána, připomínala vlhký pelech. Hluboko do mulčové půdy byly zaraženy svislé tyče, zahrazovaly dutinu a vytvářely kobku s hliněnou podlahou.

Teg zvedl obočí. "Vy tu máte vězně."

Komora obsahovala pět otrhaných vzteklých zajatců. Přes jejich poničený a ubohý vzhled Sheeana soudila, že jsou to lidé. Všechno to byly ženy s rozcuchanými vlasy, hrubými rukama a krvavými kotníky. Na bledou kůži se jim lepily zbytky roztrhaných trikotů a oči jim planuly slabě oranžovou barvou.

Ctěné matre!

Jedna z děvek je zahlédla, jak se k nim blíží. Zavrčela a skočila k dřevěným tyčím své klece, vrhla se do strany, aby zasadila ničivý kopanec. Holá noha narazila do dřeva, tvrdého jako železo. Při nárazu se ozvalo nepříjemné, ale tlumené prasknutí a jak Ctěná matre odkulhala, uvědomila si Sheeana, že to prasknutí znamenalo zlomenou kost, ne dřevo. Ty ženy se už dřív při útocích na ten zátaras potloukly do krve.

Tvář Oraka Tho se stáhla, jako by se za ní schylovalo k bouři. "Ctěné matre sem přiletěly v dopravní

lodi před třemi měsíci, čekaly snadnou kořist. Zmasakrovali jsme je, ale povedlo se nám některé uchovat pro... účely tréninku." Rty se mu zkroutily. "Není to poprvé, kdy se pokusily nás obtěžovat. Vytvářejí si izolované buňky, které vždycky nevědí, co dělají ty ostatní. Proto opakují stejné chyby."

Kolem základny dřevěné věže se plížili dva futáři, chodili dokola a čenichali. Sheeana v jednom z nich poznala Hrrma. Druhý zvířecí muž měl v tuhých chlupech na hrudi černý pruh.

Jedna ze zajatých Ctěných matre vykřikla hrozivým hlasem: "Pusťte nás, nebo z vás naše sestry stáhnou maso zaživa!"

Hrrm zavrčel a vrhl se na klec. Teprve v poslední chvíli se stáhl. Na zajatou Ctěnou matre dopadl horký plivanec z jeho úst. Tři zbité ženy se přiblížily ke mřížím. Vypadaly stejně zvířecky jako futáři.

"Jak jsem řekl," pokračoval Orak Tho klidným a sebejistým hlasem, "Ctěné matre se hodí leda tak za potravu."

Dorazil jeden Psovod s dřevěnou miskou rudých kostí, na nichž visely kousky masa a tučné kůže s kousky srsti. Ve druhé misce byly kluzce vypadající vnitřnosti a nafialovělé orgány. Vsunul vnitřnosti otvorem do klece. Špinavé Ctěné matre na ně hleděly znechuceně.

"Jezte, pokud chcete mít sílu na ten zítřejší hon."

"Odpadky nejíme!" řekla jedna z Ctěných matre.

"Tak budete hladý. Mně je to jedno."

Sheeana soudila, že ženy jsou hladové. Chvilí váhaly, pak odpadky popadly, rvaly syrové kusy a jedly, až měly tváře a prsty mastné tukem a zamazané zaschlou krví. Zíraly skrz tyče na své věznitele s nenávisťnými výrazy, které by málem dokázaly zabíjet.

Jedna z těch žen se zlostným pohledem zabodla do Sheeany. "Ty sem nepatříš."

"Ani ty ne. Ale já nejsem v kleci, kdežto ty jsi za mřížemi."

Žena udeřila dlaní o dřevěnou zábranu, až to hlasitě prásklo, ale byl to jenom vlašný pokus. Hrrm přiskočil k Sheeaně, jako by ji chtěl chránit, a pak se začal plížit kolem předku klece a svaly se mu vlnily. Zdál se být velice rozrušený.

Sheeaně to připadalo jako ironie. Věděla, co Ctěné matre prováděly Hrrmovi a jeho společníkům. Sexuální zvrácenosti, bičování, omezování. Byl to nesmírně zvláštní obrat, vidět ty ženy uvězněné a futáry, plížící se volně kolem.

Obrátila se k Hlavnímu psovodovi. "Ctěné matre své zajaté futáry zneužívaly. Vás trest je přiměřený."

"Moji milí hosté, zítra vás vezmu na naše nejlepší pozorovatelný, odkud můžete sledovat hon." Orak Tho se natáhl a poplácal oba futáry po hlavách. "Tomuhle prospěje proběhnout se se svými bratry a dostat se zase do formy. K tomu byl zrozen."

Hrrm se zvířeckýma očima upřenýma na Ctěné matre odhrnul pysky a odhalil zuby ve výhružném úsměvu.

Než šli všichni spát, vrátil se Teg na loď a vyslal optimistickou zprávu na Ithaku.

Spojenectví bývá spíš umělecká práce než prostá obchodní transakce.

MATKA PŘEDSTAVENÁ ODRADOVÁ ,
soukromé záznamy, benegesseritské archivy

Kormidelník Gildy se na pozvání Matky velitelky konečně dostavil na Kapitolu. Přestože se ho nemohla dočkat a byla zoufalá, nijak jí nevysvětlil, kde byl, ani proč se několik dní zdržel.

Mezitím se už Janess, Kiria a deset dalších pečlivě vybraných valkýr - většinou z řad původních Ctěných matre, které prošly benegesseritským výcvikem - tajně přemístily na Tleilax, aby začaly se svou utajenou prací. Infiltrují se do posledního útočiště odbojných děvek, podkopou jejich obranu, zasadí semínka destrukce a připraví půdu pro překvapivý útok ze zálohy. Murbella si dílem přála, aby mohla být s dceřiným týmem, znovu nosit tradiční oděv Ctěných matre, dovolit dravčí polovině své dvojí povahy vynořit se na povrch.

Janess a jejím družkám však Murbella věřila. Zatím musela připravit zbytek detailů a zajistit spolupráci Gildy, buď úplatkem, nebo hrozbou. Musela být Matka velitelka, ne jen průměrná bojovnice.

Zmutovaný kormidelník plaval ve své nádobě a vůbec nepůsobil dychtivě ani zaujatě, což Matce

velitelce dělalo starosti. Naznačila, že za rozhovor s ní bude velice dobře odměněn, ale nezdálo se, že by ho ta vyhlídka nějak nadchla.

"Plyn ve tvé nádobě vypadá dost řídký, kormidelníku," řekla.

"To je jenom přechodný nedostatek." Nevypadalo to, že blufuje.

"Možná budeme ochotny zvýšit vaše zásoby melanže, pokud bude Gilda připravena s námi spolupracovat a zapojit se do boje s blížícím se Nepřítelem."

Z reproduktorů v nádobě zazněl Edrikův kovový hlas: "Tvá nabídka přichází dost pozdě, Matko velitelko. Celé roky ses nás snažila děsit existencí toho tajemného Nepřítele, mučila jsi nás sliby melanže. Ale tvůj poklad už ztratil lesk. Byli jsme nuceni vyhledat jiné alternativy, jiné možnosti zásobování."

"Neexistují žádné jiné zdroje melanže." Murbella se lehce a neslyšně přiblížila, zastavila se u zakřiveného plaskla a nakoukla dovnitř.

"Kosmická gilda je v krizi. Vážný nedostatek koření - způsobený tvým Sesterstvem - nás rozdělil do dvou frakcí. Mnoho kormidelníků už zemřelo na abstinenci syndrom a jiní nemají dostatek melanže, aby viděli bezpečné stezky zakřiveným vesmírem. Jedna frakce Gildy, vedená lidskými administrátory, tajně najala Iksany, aby vyvinuli zdokonalené navigační přístroje. Mají v plánu instalovat je do všech korábů Gildy."

"Stroje! Iks už o takových věcech mluví stovky let. Navigační přístroje používali lidé v Rozptylu a stejně tak i Kapitula. Nikdy nebyly dost dobré."

"A po letech intenzivního výzkumu to vypadá, že konečně objevili schůdné řešení toho starého neřešitelného problému. Jsem přesvědčen, že je to ďábelská náhražka, naprosto nesrovnatelná s kormidelníky. Ale přesto funguje."

Matka velitelka bleskurychle uvažovala, probírala několik vhodných možností, které dřív neuvažila. Pokud Iksané vyvinuli nějaké spolehlivé přístroje pro navádění lodí zakřiveným prostorem, pak by je nové Sesterstvo mohlo využít ve své flotile. Nebylo by víc třeba vynucovat si spolupráci kormidelníků, mohly by být nezávislé, ne odkázané na milost vrtošivé a nepředvídatelné skupiny spojenců, jako je Gilda.

Kdyby tak Iks Sesterstvu takové přístroje skutečně prodal! Gilda musí jistě mít nějaký exkluzivní kontrakt...

Pak si uvědomila, že i to krátkodobé řešení, využití navigačních přístrojů v bojové flotile, má své nevýhody. Následky druhého a třetího řádu. Jenom Kapitula má koření. Pomocí této jediné látky může platit a ovládat kormidelníky a nikdo jiný s ní nemůže soupeřit. Nebude-li už melanž nezbytná, pak poklesne veškerý význam a síla nového Sesterstva.

Murbella si to všechno uvědomila v pouhé chvíli. "Navigační přístroje by znamenaly konec kormidelníků, jako jsi ty."

"A taky by zničily jednoho ze základních zákazníků tvého koření, Matko velitelko. Proto moje frakce hledá spolehlivý a jistý zdroj koření, aby kormidelníci mohli existovat dál. K tomu extrému nás dovedlo tvoje nové Sesterstvo. Nemůžeme na tebe spoléhat kvůli koření, které potřebujeme."

"A vy jste objevili nějakého jiného dodavatele melanže?" Dovolila si posměšný tón. "To mi připadá pochybné. Věděly bychom o tom."

"Nesmírně té své alternativě důvěřujeme." Edrik odplynul a pak se zase vrátil.

Murbella lhostejně pokrčila rameny. "Nabízím ti okamžité zvýšení dodávek koření." Gestem nařídila třem svým pomocníkům, aby do místnosti přemístili malou suspenzorovou káru. Byla vysoko naložená balíčky koření, takovým množstvím, jaké by jednomu kormidelníkovi vystačilo na většinu standardního roku.

Reproduktory nádoby mlčely, ale Murbella pozorovala v Edrikových podivných očích hlad. Na chvíli dostala strach, že ji snad odmítne a celá její pečlivě vymyšlená taktika vyjde vniveč.

"Koření není nikdy dost," řekl kormidelník po nekonečné pauze. "O tom jsme se bolestně poučili, když jsme se spolehli na jediný zdroj. Pro kormidelníky i pro nové Sesterstvo bude líp, pokud se nějakým způsobem dohodneme."

Nemýlila jsem se, pomyslela si. "Vy potřebujete naše koření a my potřebujeme vaše lodě."

"Gilda si vyslechne tvůj návrh, Matko velitelko - pokud půjde o diskusi, a ne o hrozbu. Obchodní návrh mezi dvěma respektovanými partnery, ne švihnutí pasáckým bičem."

Zírala na nádobu, překvapena tím smělym prohlášením. Možná, že vážně má nějaký jiný zdroj koření, nebo aspoň možnost ho získat. Ale zdá se, že o něm pochybuje a chtěl by hrát na jistotu.

"Potřebuji dvě gildovní lodi k dopravě na Tleilax. Jednu vybavenou nepolem a druhou tradiční maxitrajler."

"Za jakým účelem?"

"Srazíme poslední zbývající pevnost a vyhladíme poslední životaschopnou hrozbu Ctěných matre, jednou a provždycky."

"To se zařídí, během dvou dnů. To koření si vezmu hned."

Odpadlické Ctěné matre. Tajemný Nepřítel. Tvaroví tanečníci. Murbella před nimi přede všemi nedokázala utéct, ale fyzická cvičení - běh, pocení a námaha - jí alespoň pomáhaly uvažovat, zatímco plánovala finální útok na Tleilax.

V přílehavé kombinéze sprintovala po kamenité stezce ke kopci poblíž Centrály. Přepínala se, až se jí každý nádech zařezával do plic jako břitva. Některé vnitřní hlasy jí spílaly, že ztrácí čas, když je třeba vykonat takovou spoustu práce. Murbella se rozběhla ještě rychleji.

Chtěla ty Zděděné vzpomínky stimulovat a vyprovokovat, potřebovala, aby byly bdělé. Hlučné moře minulých životů v ní bylo stále přítomno, ale ne vždy dosažitelné a už rozhodně ne vždycky prospěšné. Pochopit kolektivní moudrost byl těžký úkol, dokonce i pro nejvýznamnější ze Sester.

Každá nová Ctihodná matka, která prodělala Agónii koření, byla jako dítě, vržené do širého oceánu, které dostalo příkaz plavat vlnami Zděděných vzpomínek, aby přežilo. Vzhledem k tolika Sestrám v sobě se mohla pořád ptát, ale riskovala přitom, že bude vtažena do zčeřeného víru rad.

Zděděné vzpomínky představovaly zbraň. Mohly být velkým dobrodiním, nebo velkým rizikem. Sestry, které se do té nádrže minulosti potopily příliš hluboko, riskovaly, že se zblázní. Bylo to jako chňápnout po meči a místo rukojeti popadnout čepel. Záležitost rovnováhy.

Nestálé duše pozorovaly Murbellinu mysl zevnitř a některé z nich si myslely, že ji znají lépe, než se zná sama. Ale přestože viděla bývalé benegesseritské Sestry, původ jejich Ctěných matre zůstával blokován černou zdí.

Jako malá holčička byla Murbella při jedné razii Ctěných matre zajata, odebrána rodině a vychována ke krutosti a sexuální dominanci. Děvka. Ano, to benegesseritské jméno bylo příhodné.

Ty hrozné ženy z Rozptylu měly svá temná tajemství, svou hanbu, své potupné zločiny. Někde v minulosti znaly svůj původ, věděly, co provedly, že vyprovokovaly Nepřítele. Kdyby tak jen dokázala tu informaci v sobě najít, zjistila by pravdu o brutálních ženách, s nimiž se měla střetnout.

Dostala se k šumící trávě a rovným hnědým kamenům kopce, vylezla na jeho hřeben, posetý balvany, a posadila se na nejvyšší bod skály. Z tohoto výhodného postavení viděla Centrálu Kapituly na východě a postupující duny na západě. Srdce jí bušilo námahou, pot jí tekl po čele a po tvářích. Tělo dohnala až k hranici vyčerpání a teď nastal čas udělat totéž i s myslí.

Coby Ctihodná matka toho vykonala hodně. Podařilo se jí udržet oba póly nového Sesterstva, aby se navzájem nerozdělily, ale jizvy byly ještě pořád hluboké. Zničila nebo sjednotila všechny enklávy odpadlických Ctěných matre, až na jednu.

Potřebovala vědět víc, potřebovala pochopit Tvarové tanečníky, kteří pronikli do Starého impéria, Nepřítele... a Ctěné matre. Musím tu informaci získat dřív, než vyrazíme na Tleilax.

Murbella otevřela balíček u pasu a vytáhla tři oplatky čerstvé koncentrované melanže, dovezené ze širé pouště. Držela ty hnědočervené oplatky v ruce a cítila, jak koření lehce pálí, jak se mísí s potem na dlani. Snědla všechny tři oplatky. Chtěla to koření využít jako duševní beranidlo.

Tentokrát půjdu hluboko, pomyslela si. Ved'te mě, moje Sestry, a vyved'te mě zpátky, protože musím objevit důležitou informaci.

Koření v ní začalo pracovat. Zavřela oči a ponořila se do sebe, následovala chuť melanže. Viděla širou krajinu benegesseritských vzpomínek, táhnoucí se k nekonečnému obzoru lidské historie. Zdálo se, jako by běžela kaleidoskopickou chodbou zrcadel, od jedné matky ke druhé a k další. Hrozilo, že ji přemůže strach, ale Sestry v ní se rozdělily a vtáhly si ji do svého středu, pohltily její vědomí.

Ale Murbella se chtěla dozvědět o druhé polovině své existence, objevit, co leží za tou černou zdí, která

blokovala všechny cesty Ctěných matre. Ano, ty vzpomínky tam byly, ale spletené a neuspořádané a zdálo se, jako by dosáhly slepé uličky hned po hrstce staletí, jako by byly Ctěné matre vznikly z ničeho. Pocházely snad ze ztracených a zkažených Ctihodných matek, izolovaných v Rozptylu, jak se tvrdilo? Vybudovaly si společnost s přeživšími Rybími mluvčími ze soukromé gardy Božského imperátora, vytvořily byrokracii, založenou na násilí a sexuální dominanci?

Ctěné matre se jen málokdy dívaly do minulosti, kromě těch případů, kdy se tam ohlížely přes rameno se strachem, pronásledovány Nepřítelem.

Koření Murbellu zaplavovalo, potápělo ji stále hlouběji a hlouběji do nahuštěných vzpomínek, vrhalo ji proti pevné bariéře. Murbella se v transu na vrcholu suchého kamenitého kopce vracela zpátky od generace ke generaci. Dýchání se jí omezilo, vnější vidění zamlžilo do slepoty. Slyšela, jak jí ze rtů splývá bolestné nařikání.

Pak, jako když se cestovatel vynoří z úzkého průsmyku, se jí v duchu před očima rozjasnilo a tajemné, přízračné ženy jí pomáhaly dostat se dál. Ukazovaly jí, kam se dívat. Puklina ve zdi, cesta skrz. Hlubší stíny, chlad... a pak - vidím\ Odpověď ji šokovala.

Ano, během časů Hladomoru, ve zmatku po Tyranově smrti vskutku unikla odštěpená skupina neposlušných benegesserit'ánek, několika nevytvořených divokých Ctihodných matek a uprchlých Rybích mluvčích. To však byla jen malá část odpovědi.

Tyto ženy na útěku narazily na izolované a odlehlé tleilaxanské planety. Víc než deset tisíc let užíval fanatický Bene Tleilax ženy jen jako stroje k plození a axolotlské nádrže. Jako přísně střežené tajemství držel své ženy nehybné, otupělé, nevzdělané, nic víc než dělohy na stolech. Žádná benegesserit'anka, žádný cizinec nikdy neviděli tleilaxanskou ženu.

Když ty nebezpečné benegesserit'anky a militantní Rybí mluvčí objevily hrůznou pravdu, reagovaly bleskurychle a nelítostně. Nenechaly na těch odlehlých planetách naživu ani jediného tleilaxanského muže. Osvobodily chovné nádoby a vzaly tleilaxanské ženy s sebou na své putování, pečovaly o ně a pokoušely se je vzkřísit.

Spousta těch bezduchých nádrží zemřela, nikoli ze zdravotních důvodů, jen proto, že si nepřály žít. Některé tleilaxanské ženy se však zotavily. Když zesílily, přísahaly pomstu za nestvůrné zločiny, které muži páchali po tisíce generací. A nikdy na ně nezapomněly.

Jádrem Ctěných matre byly pomstychtivé tleilaxanské ženy!

Odpadlické Ctihodné matky, militaristické Rybí mluvčí a zotavené tleilaxanské ženy se spojily a vytvořily Ctěné matre. Ztraceny v Rozptylu na víc než tucet staletí neměly přístup k melanži, nemohly víc podstupovat melanžovou Agónii a nedokázaly si najít žádnou alternativu, která by jim zprostředkovala přístup ke Zděděným vzpomínkám. Jak šel čas, křížily se s muži z populací, na které narazily, pak ovládly další světy a proměnily se v něco docela jiného.

Murbella teď už věděla, proč její řetěz předchůdkyň končil v temné prázdnotě. Putovala zpátky generaci za generací, až k tleilaxanské ženě, která byla letargickou chovnou nádrží, bezmyšlenkovitou dělohou.

Murbella sebrala odvalu, soustředila svůj vztek, zatlačila ještě víc a stala se tou paralyzovanou nádrží, kterou kdysi bývala ta tleilaxanská žena. Začaly se jí zmocňovat pochmurné a bezmocné pocity a vzpomínky, až se otrásla. Byla mladou dívkou, vychovanou v zajetí, málo rozuměla světu mimo své žalostné vězení, neuměla číst, jen taktak mluvit. V měsíci její první menstruace ji odvěkli, přivázali ke stolu a proměnili v tělesnou nádobu. Ta bezejmenná bezvědomá žena netušila, kolik potomků vyprodukovalo její tělo. Pak se dočkala probuzení a osvobození.

Matka představená pochopila, co to znamenalo být takovou tleilaxanskou ženou a jí podobnými a proč se Ctěné matre staly tak krutými bytostmi. Už víc nebyly těmi poniženými, opovrhovanými matkami tleilaxanských mužů, přály si být uctívány, být od té doby známy jako "Ctěné matre"... uznávané matky. A Murbella konečně svými benegesseritskýma očima poznala jejich lidskost.

S tím pochopením nastoupila i úleva. Pak ji najednou zaplavilo všechno ostatní kolem linie Ctěných matre. Probrala se a zjistila, že zase sedí na kameni, ale už ne na slunci. Zatímco putovala předchozími životy, uplynuly celé hodiny. Teď ji chladil suchý noční vítr.

Murbella se chvěla z následků melanže a svého zničujícího putování. Zvedla se. Konečně získala odpovědi. Podělí se o ty klíčové informace se svými poradkyněmi.

Uslyšela v dále výkřiky a ohlédla se zpátky k Centrále. Z pevnosti se linula světla, začali ji už hledat. I ona hledala a teď potřebovala říct zbytku nového Sesterstva, co našla. Valkýry mohou chystat svůj útok na Tleilax.

Volba může být stejně nebezpečná jako zbraň. I odmítnutí volby je volba sama o sobě.
PEARTEN,
starověký mentat a filozof

Ačkoli na palubě Ithaky zůstaly skoro dvě stovky lidí, Duncanovi připadala prázdná. Člunek se Sheeanou, Tegem, starým rabbi a Thufirem Hawatem bezpečně přistál na nové planetě. Regenerační týmy nenápadně nabraly vodu a vzduch a pak se vrátily na nelod'. Všechno probíhalo v klidu a podle plánu.

Poslední bašárův vzkaz nenaznačoval žádnou hrozbu ze strany Psodů. Duncan tedy využil příležitosti a odešel z navigačního můstku. Ted', když ho ta věc napadla, nedokázal si ji vyhnat z hlavy.

Zastavil se před zapečetěnou nulentropickou schránkou. Cítil se jako tulák, který se tajně krade páchat něco zakázaného. Nedotkl se jí celé roky, dokonce ani nepomyslel na ty dokonale udržované předměty, které skrývala. Pohyboval se tiše, dával si pozor, aby byly chodby prázdné. Ujišťoval sám sebe, že nedělá nic špatného, ale přesto se mu nechtělo to někomu vysvětlovat.

Podváděl sám sebe i mnoho lidí na palubě. Ale pořád ještě se neosvobodil od té návykové, vysilující kontroly, kterou nad ním měla Murbella. Pochyboval, že si vůbec uvědomovala sílu toho bolestného pouta; když byli spolu, když si ji mohl brát tak, jak se mu zachtělo, necítil Duncan nikdy takovou slabost. Ale všechny ty roky potom...

Světelné panely na chodbě jasně zářily. Sípavý šum systémů, které recyklovaly vzduch, byl jediný zvuk, který Duncan slyšel kromě bušení vlastního srdce.

Než si to stačil rozmyslet, opustil svou mentatskou schopnost představit si možné následky, identifikoval se otiskem palce a deaktivoval nulentropické pole. Zámek skladovacího prostoru se otevřel a slabě vydechl, jak se přizpůsobil atmosférickému tlaku. A spolu s tím nastoupila Murbellina vůně, udeřila ho jako políček do tváře... jako by tu byla, přímo před ním.

I po devatenácti letech byla její vůně tak čerstvá, jako by ji právě držel v náruči. Její oděvy a další osobní věci nesly tu nezaměnitelnou vůni, která byla tak zásadně její. Vytahoval ty věci jednu po druhé, volnou tuniku, měkký ručník, pár pohodlných legín, které často nosila, když se společně věnovali nácvičce boje v tréninkové kajutě. Každého toho kusu se dotýkal nervózně a opatrně, jako by se bál, že v nich objeví skryté nože.

Duncan ty věci sebral a dal je do úschovy brzy po úniku z Kapituly. Nepřál si vídat stopy Murbelly ve svých osobních kajutách ani v tréninkových prostorách. Schoval je, protože je nedokázal zničit. Už tehdy si uvědomoval ta pouta, kterými ho ovládala.

Ted' prohlížel límec zmačkané tuniky. Jak doufal, uviděl několik tmavě jantarových vlasů jako jemných drátků, vytažených ze vzácného kovu. A na konci každého toho vlákna bledý kořínek. Doufal, že je před těmi lety zajistil včas.

Životaschopné buňky.

Duncan si uvědomil, že tají dech. Díval se na ty volné vlasy a pomalu nechal klesnout víčka, schválně zabránil automatickému mentatskému transu. Ten nápad ho nesnesitelně lákal.

Uplynuly už roky od té doby, kdy bylo vytvořeno poslední gholovské dítě, ale axolotlské nádrže zůstávaly funkční. Sheeanin znepokojující vizionářský sen ji přiměl ten projekt zastavit. Pořád však dokázali vypěstovat jakéhokoli gholu, po jakém zatoužili. Nádrže v současné době nebyly v provozu. Měl nezadatelné právo to rozvážit, po tom všem, co pro lidi na palubě Ithaky vykonal. Zvedl jednu z Murbelliných volných tunik, přitiskl si ji k nosu a dlouze se nadechl. Co by doopravdy chtěl?

Duncan se zabýval takovou spoustou povinností a problémů, že mu její obraz ustoupil do podvědomí. Myslel si, že už se z toho dostal. Ale kvůli utkvělým myšlenkám na Murbellu před několika lety málem odevzdal loď tomu starci a stařeně a zachránily ho jen rychlé Tegovy instinkty.

Kdybych nebyl rozptýlený, zaujatý... posedlý! Jeho chyba je málem stála svobodu. Murbella byla nebezpečná. Musel ji dostat z hlavy. Duncan nedovolí své slabosti, aby je znovu ohrozila.

Ale když si připomenul tyto věci z nulotropické schránky, když ho napadlo, že je možné - možné - mít další Murbellu, bylo to jako dotknout se žhavým plamenem vyschlého troudu.

Kdyby sebral odvahu - a potlačil vlastní racionální výhrady - mohl by si promluvit s tleilaxanským Pánem o tom procesu, dřív než se Sheeana a ostatní vrátí z planety Psodů. Odůvodnil to sám před sebou, předstíral, že se nic nestane, když ten nápad prostě Scytaleovi přednese. Neznamenal to žádné rozhodnutí z jeho strany.

Hodil věci zpátky do skladovacího boxu. Připadalo mu to stejně těžké jako plavat proti silnému proudu. Ten nápad se mu pevně vtiskl do hlavy. Zabouchl dvířka boxu a znovu je zapečetil.

Prozatím.

Jediná věc, kterou mám raději než vůni koření, je pach čerstvé krve.

BÝVALÁ CTĚNÁ MATŘE DORIA,
záznamy z prvních tréninkových lekcí

Hon začal za svítání. Vysocí muži s mývalími tvářemi vyháněli pomocí bodců pět zajatých Ctěných matre z jejich páchnoucí kobky pod dřevěnou věží. Hrrm a futár s černým pruhem se plížili kolem. Šest mladších futárů nedočkavě skučelo a vrčelo.

Ženy s planoucíma oranžovými očima zaznamenaly na druhé straně paseky lehké plavidlo z Ithaky. Dvě Ctěné matre hned impulzivně vyrazily z odporu cely, rozdávaly bleskurychlé kopance a rány, odrážely bodce a snažily se k plavidlu dostat.

Ale Psodů a futáři byli dobře cvičení a uměli čelit odporu. Než stačily děvky utéci, vyrazil futár s černým pruhem a stáhl jednu z nich k zemi. Vycenil dlouhé zuby na její krk, stěží se držel, aby jí nevyrvál hrtan a neukončil očekávaný hon tak brzy. Divoce kolem sebe mlátila, ale futár jí zaryl drápy do ramene a svou silou a vahou ji přišpendlil k zemi.

Hrrm lapil další ženu, obcházel kolem ní s napjatými svaly. V hrdle mu bublalo lačné vrčení. Mladší futáři přešlapovali opodál, i oni chtěli svůj díl úlovku.

"Ještě ne." Hlavnímu psodovi se po dlouhém hladkém obličejí mihl pokojný úsměv. Hrrm a Černý pruh ztuhli, mladší futáři zaskučeli.

Miles Teg Ctěné matre nijak zvlášť v lásce neměl, znal tu spoušť, kterou napáchaly mezi Bene Gesseritem, a pamatoval si, jak ho mučily. Jednou ho dokonce zabily, když zničily Rakis. Ale coby vojenský velitel je bašár považoval za protivníky, vůči kterým by neměl chovat nijak přehnanou zášť. Když mladý Thufir Hawat viděl bašárovo silné soustředění, napodobil ho a sbíral údaje jako základ pro další rozhodování.

Starý rabbi se tvářil přecitlivěle při pouhém pomyšlení na ten hon, přestože Ctěné matre jeho lidi na Gammu také pronásledovaly. Sheeana přihlížela tiše, smířená s násilím, k němuž tu jistě dojde. Byla naprosto zaujatá.

"Zabijeme vás," zavrčela Ctěná matre, kterou držel Hrrm v šachu. Přikrčila se, rozpráhla ruce jako zbraně, připravena ke skoku. Hrrma tím nezastrašila.

Šest mladých futárů štekalo a vrčelo, nemohli se dočkat, až začnou sami lovit. Jejich primární hlad sahal dál než k pouhé touze po jídle. Z pařezové cely se vynořily další tři děvky. I když byly ostražitě a připravené k boji, rozhodly se počkat na lepší příležitost.

"Zabijeme vás," opakovala první lapená Ctěná matre.

"Budete mít možnost to zkusit." Orak Tho se postavil zpříma. Pod tmavým pruhem, který se mu táhl přes oči, se zachmuřil. "Odved'te je do lesa, tam můžou utíkat."

"Proč nás prostě nepopravíte tady?"

"Protože bychom si to tolik neužili." Několik Psodů se zasmálo. Ve své nadřazenosti byli klidní a sebejistí.

Sheeana přihlížela a pokoušela se formulovat domněnku o těch záhadných izolovaných lidech, odkud pocházejí a jaké mohou mít pravé cíle. Popošla o krok směrem k nejbližší Ctěné matre. "Řekněte nám

svá jména, abych mohla po dnešku zaznamenat vaše mrtvoly."

Děvka, která byla stále přišpendlená k zemi pod futárem s černým pruhem, sebou házela a ječela. Klidnější Ctěná matre pouze fixovala Sheeanu pohledem.

Orak Tho pozvedl ruku a zarazil všechny další hrané projevy statečnosti. "Sotva tvé maso projde trávícím systémem těchto futárů, bude tvoje jméno zapomenuto. Skončíš fyzickou existenci jako exkrement někde v lese."

Hlavní psovod se obrátil zády a odkráčel se svým plandajícím tělem na dlouhých nohách. Vyhladovělí futáři začali ženy obkličovat, aby jim zabránili v dalším pokusu o útěk, a přitom je sehnali do houfu. "Kupředu, tamhle do lesa." Orak Tho se ohlédl na vzteklé Ctěné matre. "Tam budete mít šanci prolít krev, nebo se nechat zabít."

Na vysoké otevřené vyhlídkové věži, vybudované z hladkého stříbřitě světlého dřeva, stál na volné plošině Teg, držel se zábradlí a shlížel dolů do lesa. Sheeana byla s ním. Základnu věže hlídali Psovodi, omračovací bodce připraveny pro případ, že by se na ně uštvané Ctěné matre vrhly jako nečekaná odražená střela na útěku před lovicími futáři. Strážné nevypadaly znepokojeně, i když zajišťovaly Tega a Sheeanu, umístěné v bezpečí vysoko nad vražednou arénou.

Hosté Hlavního psovoda mohli vše sledovat z této pozorovatelný, z níž byl snad nejlepší výhled na akci. Rozsah lovu se nedal předvídat, a tak rabbiho a mladého Thufira poslali na další vyhlídkovou věž zhruba o kilometr dál. Starý muž proti tomu chabě protestoval, prohlašoval, že by raději počkal u letounu, ale Psovodi si nenechali vymluvit, že to představení musí vidět.

"To dokáže, že nejsme vaši nepřátelé," řekl Orak Tho. "Uvidíte, co provádíme se Ctěnými matre. Jistě je chcete vidět trpět, vzhledem k bolestem, které vám způsobily?"

"Rád bych pozoroval hon a sledoval vaše futáři v akci," řekl Thufir a pak se významně podíval na Tega. "Je důležité vidět, jak ty ženy bojují, že, bašaré? Díky tomu se budeme moci připravit, pokud bychom na ně ještě někdy narazili."

Když byli čtyři pozorovatelé rozmístěni na oddělené vyhlídkové věže, rozezněl se lesem hlasitý kolísavý zvuk lesních rohů. Sheeana a Teg shlíželi dolů do bludiště obrovských osik. Strážní Psovodi u základny věže vyslali další signál. Někde mimo dohled se pět Ctěných matre rozdělilo a vyrazilo do podrostu, až suché listy létaly.

Tegovi bylo jasné, že Psovodi a futáři to podnikli už mnohokrát předtím.

Dva svalnatí zvířecí muži pod nimi číhali mezi kmeny osik, dychtiví vysлідit svou kořist. Teg z nich přímo cítil krvežíznivost. Ctěné matre se budou bít jako lvi, ale neměly žádnou reálnou šanci. Honicí futáři rychle zmizeli do labyrintu stromů.

Teg se Sheeanou dál pozorovali. Rozlehlý les, který se táhl od věžového sídliště, byl nekonečným bludištěm podzimního zlata a stříbřité kůry. Tradiční osikové hájky byly geneticky shodné, vypěstované z téhož stromu jako řízky, nebyly vysazeny ze semen. Přírodní klony. Vysoké kmeny obklopovaly spadané žluté listy jako starožitné soláry, rozsypané po zemi. Nekonečné rovné a pevné kmeny vypadaly z této perspektivy jako mříže nějaké obrovské klece.

Zatímco Teg čekal, až se hon přiblíží, ponořil se do stavu intenzivní mentatské vnímavosti, analyzoval les, skládal si dohromady všechny drobné dílky, dokud neobjevil nečekaný model, důmyslně skrytý v nahodilosti. Všechny ty veliké stromy s šedými kmeny byly kdysi rozmístěny v dokonalém pořádku, pečlivě uspořádány, aby svým vzhledem představovaly "geometrickou přirozenost".

Studoval to dál. Nebylo o tom pochyb. "Ten les byl vyšlechtěn uměle."

Sheeana se na něj podívala. "Mentatský závěr?"

Odpověděl jí pouhým pokývnutím, měl strach, že by v pozorovací věži mohly být nainstalovány odposlouchávací přístroje. Nelíbilo se mu, že jsou odděleni od Thufira a rabbiho. Byl snad ten hon uspořádán proto, aby se jejich skupina rozdělila a Psovodi mohli tajně sledovat jejich rozhovory?

Provedl úvahu druhého řádu. Přestože se původní zakladatelé rozlehlého lesa snažili navodit zdání divočiny, očividně nedokázali překonat vrozený smysl pro pořádek. Vypěstovali snad tento les před několika generacemi původní kolonisté z Rozptylu na holé půdě? Nebo jim pravý přírodní chaos tolik vadil, že vykáceli už existující stromy a rozvrhli novou divočinu podle přijatelného projektu?

Odkudsi zdaleka k nim dolehlo praskání mezi stromy, vrčení futárů a ženské výkřiky. Ten ryk se najednou začal blížit k vyhlídkové věži. Sheeana se naklonila blíž k bašárovi, zamaskovala ten pohyb předstíraným pohledem dolů na hon pod nimi. Tiše zašeptala: "Máš nějaké obavy, Milesi?" Právě odeslali signál Duncanovi, že je všechno v bezpečí a pod kontrolou.

"Mám... takové myšlenky. Tento hon je varování. Víme například, že Psovodi vyšlechtili své futáry ke zvláštnímu účelu, k zabíjení Ctěných matre."

"Vzhledem k tomu, jak nebezpečné jsou ty děvky, působí naprosto rozumně, že Psovodi vytvořili a zformovali takové predátory, aby se chránili," řekla Sheeana. "Argumenty Hlavního psovoda dávají smysl. Není pochyb o tom, že máme v Ctěných matre společného nepřítele."

"Ptej se sama sebe, kdo jiný by si mohl přát zničení Ctěných matre, a to spojenectví už nebude tak zřejmé," pokračoval Teg. "Jen proto, že my i oni nenávidíme Ctěné matre, ještě nezaručuje, že Psovodi mají stejné cíle jako my."

Úvaha třetího řádu: pokud Psovodi získali své specifické genetické znalosti a složité technologie od Tleilaxanů, kteří utekli v Rozptylu, jakou roli v celkovém konfliktu pak hraje Bene Tleilax? Kde spočívá jejich loajalita?

Jakmile se vrátí na Ithaku, měl by si upřímně promluvit s Pánem Scytalem. Poslední starý Pán zjevně chová velkou zášť vůči Ztraceným Tleilaxanům, kteří zradili jeho lid. Tito nevlastní bratři Tleilaxanů se v Rozptylu proměnili. Možná, že Scytale ví víc, než dosud odhalil.

Tegova mentatská vnímavost pádila dál. Cítil, jak mu buší srdce, zrychluje se metabolismus. Nejsme jediní, kdo nenávidí děvky. Ctěné matre nějak rozzuřily vnějšího Nepřítele, natolik, že ho přilákaly až do Starého impéria.

Teg pevněji sevřel dřevěné zábradlí. Sheeana vycítila jeho napětí a věnovala mu tázavý pohled. Zavrtěl však nepatrně hlavou, varoval ji, aby nemluvila otevřeně. Pokoušel se vymyslet nějaký způsob, jak varovat Duncana.

Sheeana ho popadla za ruku. "Podívej se tamhle dolů."

Osikovým lesem pádila jedna z pěti Ctěných matre, kličkovala a proplétala se mezi kmeny stromů. Za ní se po své kořisti hnali tři futáři, chlupy jako hřebíky měli naježené a drápy vytažené. Žena se hnala jako vítr, šlachovité svaly a bosé nohy ji nesly podrostem, vířila listy jako mračna zlatého prachu.

Dva hlídači se zločineckými maskami u paty pozorovací věže napřáhli bodce, ale nezasahovali. Nechají futáry, aby se o zabíjení postarali sami.

Přestože Ctěná matre pádila bezhlavě, nedokázala zvířecím mužům uniknout. Vlasy měla rozčuchané, oči vyvalené, bradu zvednutou odhodláním, jako by se chystala obrátit se a vlastními zuby rozpárat pronásledovatelům hrdla.

Mladí futáři, hladoví a divocí, ji obklíčili několika bleskurychlými skoky. Tega napadlo, jestli už se potřísnili krví, nebo jestli je to jejich první hon.

Ctěná matre za sebou ucítila horký dech. Poznala, že futárům chybí jen pár kroků k tomu, aby ji srazili. Vyskočila do vzduchu, holou nohou zasáhla nejbližší hladký kmen osiky a odrazila se do strany. Nejbližší futár se pokusil obrátit tak rychle, že mu od nohou vylétla sprška hlíny a větviček.

Žena přistála na zemi, pak vyskočila opačným směrem s napřaženýma rukama a vyceněnými zuby. Narazila na druhého blížícího se futára a síla toho úderu stačila na to, aby zvířecího muže vyvedla z rovnováhy. Svalila se spolu s ním a dvěma prsty jako kostnatými kopími mu vypíchla kočičí oči. Tvor zavyl a začal sebou házet. Pohybem rychlým jako blesk ho žena popadla za čenich a brutálním trhnutím mu zlomila vaz.

Bez odkladu, stěží oddechujíc, se s napřaženýma krvavými prsty vrhla na třetího mladého futára. Než však stačila udeřit, vydal futár zvířecí, mrazivý výkřik, hlasitější a hrůznější než cokoli, co kdy Teg slyšel.

V důsledku toho výkřiku - jak měl futár a jeho cvičitelé nepochybně v plánu - žena ztuhla na místě. Klopýtla, jako by se jí bezděčněablokovaly svaly. Je to snad zvířecí verze Hlasu ?

Než se Ctěná matre stačila vzpamatovat, strhl ji první futár zezadu a převalil ji na záda. Máchl drápy a vytrhl jí ve tváři dlouhé krvavé šrámy. Druhou ruku jí zaryl do břicha, prodral se pevnými svaly a ponořil se do ní až po loket, aby vytáhl srdce.

Žena sebou zašubala v kaluži krve a pak znehybněla. Další futár očichal tělo svého mrtvého druha a šel

se přidat k prvnímu. Společně začali hodovat na kořisti.

Teg to sledoval fascinovaně a zároveň znechuceně. Strážní Psovodi sebrali tělo zabitého futára. Dva zbývající zvířecí muži si jich nevšímali, sekali a rvali, vlhce hltali vláknité maso své oběti.

Zdálky, ze směru od věže, z níž pozorovali Thufir a rabbi, dolehly zvuky dalších rohů, další vrčení a dusot. Hon pokračoval.

Obávat se vlastní smrtelnosti znamená poznat začátek hrůzy. Zjistit nezvratně, že jsi smrtelná, znamená uvědomit si konec hrůzy.

BENE GESSERIT,

archivy, instruktážní příručka pro akolytky

Murbelliny neporazitelné valkýry putovaly k Tleilaxu, ale Matka velitelka cítila stísněnost. Tleilax... tleilaxanské ženy... Ctěné matre. Murbelle teď spousta věcí dávala smysl. Nesmyslné zničení všech tleilaxanských světů rukama děvek už nebylo tak úplně nepochopitelné.

Ale pochopení nevedlo ke smilování. Plány nového Sesterstva se nezmění. Na vlásku tady toho viselo hodně, vrchol konfliktu, který vysával energii a odváděl pozornost od příprav na hlavní bitvu. Zmařený útok na Kapitolu, vyhlazení Richesu, povstalců a Tvarových tanečníků na Gammu. Po dnešku bude po tom všem.

Obří maxitrajler odvezl Murbelliny jednotky a zařízení k poslední pevnosti odbojných děvek. Jakmile gildovní koráb vychrlí nápadnou flotilu valkýr ve stejných válečných lodích, jaké použila k napadení Buzzellu i Gammu, dojde jistě k působivé demonstraci síly. Z toho, co Murbella věděla o Vrchní ctěné matre Hellice, však pochybovala, že bude stačit pouhé zastrašení. Valkýry byly ochotny vynaložit tolik násilí, kolik bude třeba; vlastně se na to těšily.

Kormidelník Edrik trval na tom, že bude navádět maxitrajler osobně. S ohledem na dlouhodobou neutralitu Kosmické gildy se skutečného boje nemohl zúčastnit, ale zcela zřejmě chtěl být při převzetí Bandalongu. Murbella měla pocit, že kormidelníkově frakci tu o něco jde. Skrývala snad Gilda něco na Tleilaxu? Přestože kormidelníci i lidští administrátoři vehementně popírali, že by se do něčeho zapletli, nějaká loď přece přivezla Helličiny Vyhlažovače na Riches. Předpokládala, že to bylo plavidlo Ctěných matre, ale mohla to být i gildovní loď... jako tato.

Kormidelník si v průhledné nádobě nad nimi plaval v čerstvém melanžovém plynu, dodaném ze zásob Kapituly. Nedůvěřovala mu.

O několik dní dříve odeslalo neškodně vyhlízející zásobovací plavidlo Gildy kódovaný vzkaz se zvláštními plány nového Sesterstva. Byl určený Janess, skrývající se mezi Ctěnými matre. Její tým byl bezpečně maskován a špiónážní údaje, které Janess dodávala, poskytovaly Murbelle spoustu věcí k zamyšlení, bohatství informací, které jí umožnily naplánovat dokonalou ránu z milosti. Janess spolu s Kirii a dalšími deseti falešnými Ctěnými matre připravovaly arogantním děvkám, vzhlížejícím k nebesům, úder pod pás.

Brzy...

Obří plavidlo se vynořilo ze zakřiveného prostoru a pustilo se na oběžnou dráhu nad Tleilaxem. Bašárka Wikki Aztinová už měla své rozkazy.

Murbella z kormidelníkovy můstku shlížela na planetu. Kontinenty stále vykazovaly veliké černé jizvy po původním divokém dobytí Ctěnými matre. Ty ženy nasadily hrůzné zbraně, ale zastavily se dřív, než došlo k úplné sterilizaci hlavního tleilaxanského světa. Jeho zbytky raději rozdrtily a dobyly, místo aby je vyhladily. Neuvědomělá pomsta jménem nesčetných generací tleilaxanských žen. Nejvyšší ctěná matre Hellika bezpochyby vlastní historii neznala, ale své zášti rozuměla dobře.

V desetiletích po původním útoku ty drakonické ženy zachránily, co se zdálo být nezachránitelné. Zatímco teď Murbella studovala krajinu dole, srovnávaly její taktické poradkyně detaily země se zpravodajskými zprávami, které poslaly Janess a její špiónky. Bašárka Aztinová, byť v izolaci, provede poslední rozsáhlé zhodnocení, zformuluje a dotáhne do konce plány na hlavní nečekaný úder.

Děvky dole musely jistě zaznamenat neplánovaný přilet korábu. Murbella vydala signál a z obřího nákladového prostoru plavidla se spustilo přes šedesát útočných lodí z Kapituly. Vznášely se na místě v

přesně uspořádaných formacích jako ryby lodivodi kolem obrovského žraloka. Při pohledu na tu vojenskou sílu nebudou mít Ctěné matre žádné pochybnosti o jejich záměrech.

Její komunikační důstojnice zmáčkla tlačítko vysílání. "Matka představená Murbella z nového Sesterstva si přeje promluvit s Hellikou."

Nějaká žena odpověděla vzdorným tónem: "Mluvíte o Vrchní ctěné matre. Měly byste projevovat náležitou úctu."

Murbellin hlas byl plný sebejisté autority. "Nápodobně. Přijela jsem vám ulehčit kapitulaci."

První žena mluvila rozhořčeně a vztekle, ale o pár chvil později se chopil vlády jiný hlas. "To jsou dost neomalená slova od protivníka, kterého znám jako slabého. My jsme rozdrtily celé planety. Maxitrajler a hrstka lodí nás nevydělší!"

"Ano? Ani kdybychom si přivezly zbraně, schopné zničit celou planetu, které jste vy samy použily na Richesu?"

"Ani my nejsme neozbrojené," odsekla Hellika. "Pořád mě to nepřesvědčuje, že bych se měla vzdát."

Murbellu to nezastrašilo, naopak se cítila sebejistěji. Kdyby Hellika vážně disponovala takovou obranou, zaútočila by preventivně, nevydávala varování.

"To tvoje chvástání mě nudí, Helliko. Víš, že zbytek odbojných Ctěných matre se buď připojil k novému Sesterstvu, nebo byl vyhlazen. Tvůj případ je ztracený. Měly bychom se pokusit najít jiné řešení. Sejděme se, tváří v tvář."

Vrchní ctěná matre se tvrdě zasmála. "Setkám se s tebou, i kdyby jen proto, abych ti předvedla tvou slabost."

Murbella věděla moc dobře, jak uvažují Ctěné matre: pouhý návrh vyjednávání považují za hluboký nedostatek, za benegesseritské způsoby. Hellika se chopí každé možnosti, nejspíš se pokusí ji zabít. Je přesvědčena, že by pak mohla převzít vládu nad Sesterstvem. Murbella s tím počítala.

"Dobře. Vypravím se dolů do Bandalongu s doprovodem šedesáti lodí. Společně dospějeme k nějakému řešení."

"Přijď, pokud si troufáš." Vrchní ctěná matre vypnula vysílačku. Murbella málem slyšela, jak se zaklapuje past.

Matka velitelka původně zvažovala možnost zajmout tuhle královnu přetvářky živou, přivést ji do nového Sesterstva jako spojenkyni. Niyela z Gammu se raději zabila, než by přestoupila - žádná škoda. Ale po tom ohavném zničení Richesu si Murbella uvědomila, že zajmout Helliku by bylo jako odvézt si na Kapitulu časovanou bombu. Vrchní ctěnou matre bylo třeba zničit. Duncan by se tak pošetilé taktické chyby nikdy nedopustil.

Murbella se přidala k jedné z lodí valkýr a začala sestupovat k Bandalongu. Tato plavidla stačila na působivou přehlídku síly při dobytí Buzzellu a Gammu, ale nebyla nezdolatelná. Vrchní ctěná matre bude přirozeně předpokládat, že je její stoupenkyně dokážou porazit.

Pakliže nechceš, aby protivník spatřil tvou skrytou dýku, postarej se, aby viditelné zbraně vypadaly veliké a vražedné.

Její lodě se blížily k čekajícímu Paláci.

Naše obrana se může stát přítěží, pokud nepříteli prozradí naše skutečná slabá místa.

BAŠÁR MILES TEG,
proslov k jednotkám

Podle mobilizace a podle jednotek Ctěných matre, kterými se to hemžilo v Bandalongu, Uxtal odhadoval, že právě dorazivší maxitrajler není jen další delegace kormidelníků. Tohle bylo něco mnohem vážnějšího.

Edrik byl spokojený, protože Uxtal už zaznamenal úspěch s probuzením vzpomínek gholy Waffa. Proč by se tedy o ně Gilda právě teď zajímala? Pracoval, jak nejrychleji mohl! Zatím se mu dařilo tajit značné mezery ve znalostech tleilaxanského Pána.

Aby bylo ještě hůř, dostal během toho náhlého výjimečného stavu předvolání, aby se okamžitě dostavil do Paláce v Bandalongu. Pospíchal k té nepříjemně honosné budově. Hnal se dlouhým vstupem a

nevšimal si rudých sloupů ani výstředně oděných soch Ctěných matre, seskupených do výhružných pozic. Před obrovskými dveřmi stál ponížene vyhlížející muž v jasně žlutém smokingu. Tvářil se jako ve snách, dívky ho ovládaly. Když se k němu Uxtal přiblížil, zvedl opovržlivě bradu, protože jeho samotného si Ctěné matre nikdy sexuálně neochočily. "Přišel jsem za Vrchní ctěnou matre."

Muž na něj pohlédl a řekl netečně: "Je zaměstnána přípravou léčky na čarodějky. Ohrožuje nás nové Sesterstvo."

Benegesseritské čarodějnice? Tak kvůli tomu vznikl celý ten zmatek. Seshora z nebe sestupoval shluk tmavých lodí jako hejno supů. Uxtal se na to nervózně díval a čekal, jestli se na střechy nesnesou nějaké výbušniny. Hellika rozhodně ovládala umění, jak druhé vyprovokovat.

Výzkumník napřáhl ruku s svítkem, který dostal. "Vrchní ctěná matre mě možná chce mít během této naléhavé situace po boku. Jsem její největší žijící výzkumník, muž, který obnoví výrobu melanže z axolotlských nádrží. Moje práce může být klíčem k jejím jednáním." Založil si ruce na drobné hrudi.

Ano, to musí být ten pravý důvod. Pokud čarodějnice z Kapituly spoléhají na svůj monopol koření, pak se možná Hellika bude chtít pochlubit Uxtalovým úspěchem s gholou Waffa. Nabídne jim ho jako svého mistrovského génia! Kormidelník Edrik by navíc nikdy nedovolil, aby se jeho práce nějak narušila. Uxtalovi by nemělo hrozit nic, ať se stane, co se stane.

Muž ve smokingu studoval předvolání, pak rozvážně přikývl a zmařil Uxtalova očekávání. "Aha, už tomu rozumím. Toto vlastně nepochází od Vrchní ctěné matre. Připravili jsme místnost. Pojd' za mnou."

"Neměl bys ji aspoň informovat, že jsem tady?"

"Ne. Dostal jsem pro tento případ přesné instrukce."

Zmatený a rozpačitý drobný výzkumník byl odveden širokou chodbou s malbami mrtvých benegesserit'ánek v hrůzných pozicích. Ovládaný muž mu naznačil, aby prošel klenutým průchodem a sešel po schodišti do veliké podúrovňové komnaty.

Uxtal sám sestoupil do té hlavní místnosti a celá komnata se hned rozzářila oranžově, v podlaze se objevily tisíce světélkujících očí. Celý vyděšený se pokusil dát na ústup, ale schodiště se ztratilo ve zdi. Byl lapen jako neozbrojený otrok v bojové aréně. "Vrchní ctěná matre? Čeho si ode mě žádáš?" Horečně přemýšlel, připomínal si: Oni mě potřebují, proto jsem ještě pořád naživu. Potřebují mě! Zářící oči v podlaze pohasly a podúrovňový pokoj se ponořil do tmy. Přes svou paniku si začal uvědomovat tichý zvuk, který pronikal komnatou jako pramínek, stékající po zdi. Zvuk zesílil a proměnil se v pronikavý ženský smích. "Vidíš? Pořád tě sleduji, mužičku."

Pokoj se rozzářil jasným světlem, které ho oslnilo. Uxtal zamžoural skrz prsty a uviděl Ingvu. Stála před ním úplně nahá. Její zestárlé tělo tvořily pletence svalů a napjatá kůže, prsa měla příliš malá na to, aby se mohla prověsit. "Vrchní ctěná matre o tebe očividně nestojí. A teď, když má co dělat s těmi čarodějnicemi z Kapituly, se tě zmocním sama. Pak budeš doopravdy pracovat pro mě. Hellika se to nemusí nikdy dozvědět, dokud se nerozhodnu jednat."

"Ale já udělal všechno, co se po mně chtělo!" Hlas mu přeskočil. "Vypěstoval jsem gholy, vyrobil vaši oranžovou drogu, vrátil vzpomínky tleilaxanského Pána. Brzy vám dodám tolik melanže, kolik dokážete..."

"Přesně tak. A proto tě musím ovládat. Přes všechna moje očekávání ses nakonec vážně projevil jako docela cenný." Přistoupila k němu blíž a Uxtal si připadal jako myš, uhranutá zmijí. "Od dnešního dne budeš mým otrokem, a já se tudíž stanu nepostradatelnou. Až si tě podmaním, žádná jiná žena ti nebude stačit - dokonce ani žádná jiná Ctěná matre." Její směřující se rty vypadaly kostrbatě jako utržený papír. "Tu odměnu sis vysloužil za své služby v minulých letech. Většina mužů mezi námi tak dlouho nepřežije." Uxtal si netroufal utíkat jí, aby ji nerozzuřil. Tohle byla ta hrozba, která se nad ním vznášela a které se bál celé roky. Viděl, jak v Ingviných očích začíná plát neuhasitelný oranžový oheň. Sexuální připoutání, naprosté ztročení - z rukou této šeredné báby.

"Brzy objevíš má potěšení." Pohládila ho po tváři kostnatým prstem, podobným spáru. "Užijeme si to."

"To nepůjde, Ctěná matre -"

Nepříjemně se zasmála. "Mužičku, já jsem adeptka pátého stupně, kvalifikovaná nositelka černého závoje. Umím překonat všechno, co překáží touze." Popadla ho za paži a stáhla ho na zem. Byla příliš silná a on ji nedokázal přemoci. Ingva se nad ním s úsměvem rozkročila a řekla: "A teď tvá odměna."

Sukovitá žena z něj servala šaty a Uxtal se modlil, aby dnešní den přežil. Zaskučel. Před lety, na samém počátku se ho Tvaroví tanečníci pokusili před cestou na Bandalong ochránit. Samotný Khrone se tady ale už nějakou dobu neukázal. Tvaroví tanečníci výzkumníka Ztracených Tleilaxanů odhodili, jakmile jim dodal gholu Paula Atreida. Tvaroví tanečníci mu nijak nepomohou před Ingviným vztekem, až ta děvka zjistí, co se mu stalo.

Babizna sáhla šlachovitými lačnými rukama dolů, zalapala po dechu a pak jeho nahé tělo odmrštila po podlaze. "Vykastrovaný! Kdo ti to provedl?"

"Tva - tvaroví tanečníci. Už dávno. Já - já jsem se musel soustředit na práci, nenechat se lákat potěšením Ctěných matre."

"Ty odporný, hloupý mužiku! Víš, co sis odepřel? Cos odepřel mně?"

Uxtal jí uklouzl a snažil se posbírat zbytky svého šatstva, dřív než ho z čirého rozhořčení zabije. Ale Ingva vyrazila jako panter a chytila ho. "Nikdy jsem s tebou nebyla spokojená, mužiku, a teď jsi mi práci ještě ztížil. Ale ani tou kastrací ještě nejsi úplně zbytečný coby sexuální otrok. Pro adeptku mé úrovně není nedosažitelný ani eunuch. Bude to chtít zvláštní úsilí, ale stejně si tě připoutám." Stáhla ho zpátky dolů na zem. "Až bude po všem, budeš mi za to děkovat. To ti slibuju."

Uxtal se hádal, kvílel a pak křičel, ale nikdo ho neslyšel, nebo o něj nikdo nedbal.

Lov byl základní součástí řádu přírody už od té doby, kdy se objevil život. Kořist to ví stejně dobře jako predátor.

BENEGESSERITSKÉ RČENÍ

Ghola Thufira Hawata, ponechán na větrné pozorovací plošině nad obřimi osikovými stromy, se pokoušel všechno vstřebat a všechno vidět, dát dohromady detaily pro správné shrnutí a analýzu. Nebyl ještě mentat, ale podle historických záznamů měl potenciál stát se velkým válečníkem, stratégem a lidským počítačem.

Ve svém původním životě sloužil třem generacím rodu Atreidů. Po pádu Arrakénu ho Harkonnenové zajali a pomocí reziduálního jedu ho přinutili sloužit d'ábelskému baronovi. Jak jsem to musel nenávidět! Tehdy byl Thufir starý veterán s myslí obtíženou celoživotní službou a bitvami... něco jako starý bašár. Mladý Thufir moc toužil splnit ta očekávání.

I tady, bezpečně vysoko nad zemí, cítil ve vzduchu krev z honu. U paty dřevěné věže drželi hlídku dva vytáhli Psovodi, aby jeho a rabbiho chránili před nebezpečnými futáry a Ctěnými matre, vypuštěnými do lesa. Nebo ti Psovodi prostě jen zajišťovali, aby se jejich dva hosté nevypravili někam, kam nemají, a neviděli něco, co nemají vidět?

Úzkostný rabbi přecházel po otevřené plošině a zíral dolů do rozlehlého háje stříbrokorých stromů. Thufir si už toho starého muže dostatečně rozebral a dovedl předvídat, jak ve které situaci zareaguje. Rabbi si po celý život připadal nespravedlivě utiskován, zatvrdil se, bojoval za své lidi a přitom se snažil nepůsobit jako oběť. Nejvíce ze všeho se bál nerozhodnosti, toho, že nedokáže být vůdcem.

Starý muž teď vypadal znechucený a zklamaný, jako by se mu rozplývaly sny o tom, že našel dokonalý nový svět pro své stoupence. Budou židovští uprchlíci chtít zůstat na této planetě, i navzdory možnosti dalších útoků ze strany Ctěných matre? I za podivného chování Psovodů a jejich divokých futárů, kteří z náboženských důvodů připadali rabbimu odporní? Jak se rabbi rozhodne, až zváží všechny výhody a nevýhody?

Thufir byl přesvědčený, že jeho mladí gholovští přátelé sem nikdy žít nepřijdou. Patřili na Ithaku k bašárovi a Duncanu Idahovi, byli připraveni k obraně před vnějším Nepřítelem. Především proto se znovu narodili.

I kdyby někteří uprchlíci opustili nelod' a usadili se na této planetě, Duncan by nikdy nedovolil, aby tu zůstala i Ithaka. Nehybnost s sebou nese zranitelnost. Sebeuspokojení je nebezpečná věc. Jakkoli vlídně Psovodi působili, mohla být tato planeta pro většinu z nich jen dočasnou zastávkou. I když Thufir ještě neměl zpátky vzpomínky z minulého života, byl oddaný těm lidem na palubě lodi.

V lese dole slyšel vrčení futárů a ostré praskání větví. Zaclonil si oči, snažil se ve stínu stromů rozeznat detaily, jak se pronásledování blížilo.

"Nelíbí se mi to." Rabbi zvedl ochrannitelsky ruce.

"Zastavit ty útočníky bude chtít víc než jenom modlářský symbol."

"Ty si možná připadáš bezpečněji, gholo, protože jednou budeš válečník, ale já bojuji v mnohem důležitější aréně. Moje zbraň je víra - jediná, kterou potřebuji."

Pod sebou viděli obezřetný dravčí pohyb dvou futárů, kteří se plížili mezi stromy, chystali léčku. Thufir si uvědomil, co se děje: další zvířecí muži v dále s hlasitým řevem hnali Ctěnou matre tímto směrem, kde ji obklíčí zbytek smečky.

Stráže Psovodu u paty věže dostaly prostřednictvím implantovaných komunikačních zařízení nejnovější informace. Muži obrátili oči se zlodějskými maskami vzhůru k vyhlídkové plošině. "Byly zabity tři z pěti Ctěných matre," zavolal jeden. "Tím se dokázaly lovecké schopnosti našich futárů."

Ale dvě z těch vražedných žen ještě zůstávaly naživu a jedna z nich se právě teď blížila k pozorovací věži.

Vyběhla z lesa, tvář měla poškrábanou šlehajícími větvičkami, levou ruku pokousanou, až jí bezmocně visela u boku, holé nohy potřhané a krvavé od úprku po drsné zemi. Ale nevypadalo to, že by chtěla zpomalit.

Rabbi se zavrtil a položil si ruku na oči, jako by ho to uráželo. "Na tohle se nebudu dívat."

Jak žena vrazila na mýtinu a ohlédla se přes rameno, vyskočili z úkrytů mezi stromy dva futáři a překvapili svou oběť. Další pár honících futárů se přibližoval zezadu, hnali se jako vítr. Thufir se naklonil přes zábradlí, aby lépe viděl, kdežto rabbi couvl.

Aniž by Ctěná matre zpomalila, sehnula se a chňapla zdravou rukou spadlou větev. S překvapivou silou se obrátila a mrštila s ní jako s rozkolísaným, nevyváženým oštěpem. Ostrý konec se zabodl do jednoho ze skákajících futárů. Spadl na zem, smrtelně zraněný, kňučel a házel sebou a ona uskočila stranou.

Po ženě skočil další futár, zaútočil na její zraněnou stranu. Doufal, že se jí dostane na rameno a vyrve jí potřhanou ruku z kloubu. Thufir okamžitě viděl, že Ctěná matre jen předstírá, jak vážně je zraněna. Její poškozená ruka vyrazila a popadla futára za hrdlo. Čelisti mu sklaply jen centimetr od její tváře. Děvka hlasitě zavrčela a odhodila tvora stranou. Futár se zapotácel dozadu a narazil do jednoho stříbřitého kmene. Celý omráčený se snažil vyškrábat na nohy.

Blížili se k ní další dva futáři a Ctěná matre se rozhlédla do stran. Upřela oranžové oči na dva Psovody na hlídce u vyhlídkové věže. V návalu zoufalé mstivé rychlosti se rozběhla přímo k nim a nechala zvířecí muže za sebou.

Oba vysocí a hubení muži napřáhli bodce, ale předešla je, pohybovala se rychle jako smršť. Mozolnatou rukou odrazila hole a valila se dál, vychutnala si letmý vyděšený výraz v očích své první oběti. Jedinou mocnou ranou zlomila Psovodovi vaz. Muž se zhroutil na zem.

Vrhla se na druhého Psovoda, ale nejbližší futár ji chytil, aby ochránil svého pána. Přiblížili se další dva zvířecí muži, jeden z nich kulhal. Ctěná matre viděla, že ty tvory nemůže přemoci, a tak popadla upuštěné bodlo a vyrazila zase do lesa. Futáři zavrčeli a rozběhli se za ní.

Thufir popadl rabbiho za paži. "Rychle!" Vystartoval ke strmým dřevěným schodům vedoucím na zem. "Možná můžeme pomoci."

Rabbi zaváhal. "Ale on je už mrtvý a tady nahoře je bezpečno. Měli bychom tu zůstat -"

"Už mě unavuje být jenom divákem!" Thufir rychle sbíhal dolů, bral vrzající schody po dvou. Rabbi šel s reptáním za ním.

Když se Thufir dostal na zem, skláněl se zbývajícím strážným Psovod nad svým druhem. Thufir čekal, že toho vytáhlého muže uslyší kvílet žalem nebo křičet vztekem; muž však vypadal velice napjatě.

Neobyčejné. Zvláštní.

Zdaleka z lesa se ozval hrůzostrašný výkřik, jak tři futáři zase zahnali Ctěnou matre do úzkých. Chrlila na ně sprosté nadávky. Thufir slyšel výbuch násilí, prasknutí, které znělo jako lámající se kost, hrůzné vrčení, následované letmým výkřikem... a pak ticho. Po krátké odmlce zachytily Thufirovy citlivé uši nezaměnitelné zvuky krmení.

Rabbi, ze všech sil lapající po dechu, dosáhl paty pozorovací věže a přidržel se dřevěného zábradlí. Thufir spěchal k Psovodovi a jeho mrtvému společníkovi. "Nemůžeme v něčem pomoci?"

Skloněný přeživší Psovod se najednou napjal v zádech, jako by byl zapomněl, že tam ti dva jsou.

Obrátil hlavu na dlouhém krku a podíval se na ně. Tmavý pás se mu táhl přes oči jako hluboký stín.

Pak Thufir zpozoroval mrtvého Psovoda, ležícího na zemi.

Rysy mrtvol se přesunovaly, měnily se... převracely se. Nebyl už vysoký a vytáhlý a tvář neměl hladkou, chyběla i tmavá maska kolem očí. Místo toho měl mrtvý Psovod šedavou kůži, tmavé blízko sebe posazené oči a mopsličí nos.

Thufir ho poznal podle archivních obrázků - Tvarový tanečník!

Druhý strážný Psovod na ně nasupeně zíral a pak nechal tvář proměnit se do neutrálního stavu. Už nebyla lidská, ale mrtvolně bledá... a prázdná.

Thufir horečně uvažoval, zoufale si přál mít mentatské schopnosti. Psovodi jsou Tvaroví tanečníci? Všichni, nebo jenom někteří? Psovodi bojovali s Ctěnými matre, s jejich společným nepřítelem. Nepřítel. Psovodi, Tvaroví tanečníci, Nepřítel...

Tato planeta nebyla vůbec taková, jak se zdála.

Rychle pohlédl na rabbiho. Starý muž viděl totéž, a přestože hrůzou a překvapením na okamžik ztuhl, zdálo se, že došel ke stejnému závěru.

Silný Psovod se narovnal a vydal se k nim s napřaženým bodcem.

"Měli bychom utéct," řekl Thufir.

Zbrklá akce našich domnělých pánů dokáže zamíchat i těmi nejdovednějšími plány. Není to ironie, když prohlašují, že Tvaroví tanečníci jsou líní a přizpůsobiví?

KHRONE,

zpráva myriádám Tvarových tanečníků

Z vnitřku rekonstruovaného caladanského hradu tahal Khrona za nitky, hrál své role a pohyboval herními figurkami. Myriáda Tvarových tanečníků manipulovala Iksany, Gildou, CHOAM a odbojnými Ctěnými matre, které stále vládly Tleilaxu. Dosáhli už mnoha milníků úspěchu. Khrona cestoval, kamkoli bylo třeba, kamkoli ho povolali, ale vždycky se vrátil sem ke své dvojici vzácných gholů. K baronovi a k Paolovi. Práce pokračovala.

Skupina uměle vylepšených pozorovatelů posílala rok za rokem z Caladanu pravidelné zprávy vzdálenému starci a stařeně. Navzdory své tělesné degeneraci projevovali příšernou trpělivost, a stejně nenašli nic, z čeho by ho mohli obvinít. Ti slátaní pozorovatelé Khrona neustále sledovali, ale nikdy nic neobjevili. Ani ti odporní špióni nevěděli všechno.

Předvolání přišlo z hradní věže, vyrušilo ho v práci a v soustředění. Khrona se vlekl po kamenném schodišti nahoru, aby zjistil, co ti špióni chtějí. Vzhledem k tomu, že se odvolali na své pány, nemohl odmítnout - ještě ne. Ještě chvíli nesměl dát nic najevo, dokud neskončí tuto část svého projektu.

Věděl, že starý muž a žena chápou moudrost jeho alternativního plánu. Jejich snahy najít ztracenou nelod' neustále selhávaly, proto bylo rozumné sledovat i další cestu k získání Kwisatz Haderacha: gholu Paola.

Ale dovolí mu ten starý muž a žena nezbytný čas k probuzení toho dítěte? Paolovi bylo teprve šest let a bude trvat ještě několik let, než bude Khrona moci vůbec začít s procesem spouštění jeho vzpomínek, sytit ho kořením, připravovat ho na jeho osud. Vzdálení páni stanovili své požadavky a určili plány. Podle řídkých zpráv od slátaných pozorovatelů byl ten stařec se stařenou připraven vypustit svou obrovskou flotilu, vyrazit k dlouho očekávanému dobytí všeho, ať už je Kwisatz Haderach připraven nebo ne...

Odporní vyslanci, mlčenliví a s kamennými výrazy, ho čekali v místnosti ve vysoké věži. Právě když Khrona dosáhl vrcholu točitého schodiště, muži se k němu trhavými pohyby obrátili. Opřel si ruce v bok. "Zdržujete mě od práce."

Jeden vyslanec trhl hlavou ze strany na stranu, jako by neurony vystřelovaly protikladné impulzy a svaly na krku a na zádech se mu tak ocitaly v křeči. "Tento vzkaz - nemůžeme předat - předejte ten vzkaz - sami." Zat' al kostnatou ruku v pěst. V trubicích mu klokotaly bubliny. "Předejte vzkaz."

"Co je to?" Khrona si založil ruce. "Musím pro naše pány dokončit práci."

Vedoucí vyslanec rozpráhl ruce, jako by někoho vítal. Ostatní zvětšení lidé stáli bez hnutí, nejspíš zaznamenávali každý jeho pohyb. Khrona vešel do věžní komnaty a hrůzní tvorové s bledými tvářemi

ustoupili ke zdi. Zamračil se. "Co to má -"

Najednou se mu rozostřily okraje vidění a zdi věže se začaly rozplývat. Realita se kolem něj proměňovala. Nejprve Khrona uviděl éterickou mřížku sítě, vlákna spojených tachyonů, tvořících nekonečný řetězec. Pak shledal, že se ocitl kdesi jinde, v simulaci uprostřed jiné simulace.

Slyšel zvuk udřených kopyt, cítil hnůj a slyšel vrzání primitivních kol. Obrátil se doprava a viděl starého muže a ženu, jak sedí v dřevěné káře, tažené šedou mulou. Zvíře kráčelo s nekonečnou únavou a trpělivostí. Zdálo se, že nikdo nikam nepospíchá.

Khrona musel vykročit, aby dohnal ten vozík, vysoko naložený paradánskými melouny s olivově zelenou skvrnitou slupkou. Rozhlédl se kolem sebe a pokoušel se pochopit symbol toho snového světa. Daleko vpředu se cesta táhla k nahuštěným budovám geometrických tvarů, které jako by se přesouvaly a splývaly. Obrovské město, které vypadalo jako živé. Dokonale hranaté stavby připomínaly vzor na desce s tištěnými spoji.

V popředí seděl stařec vedle stařeny ve čtyřkolce a ležérně držel kožené otěže. Shlédl na Khrona. "Máme pro tebe novinu. Tvůj časově náročný projekt už není důležitý. Nepotřebujeme už tebe ani barona Harkonnena, ani toho Paula Atreida, kterého jsi pro nás vypěstoval."

Stará žena mu skočila do řeči. "Jinými slovy, nebudeme muset tolik let čekat na tvého kandidáta na náhradního Kwisatze Haderacha."

Muž zvedl otěže a ponoukl mulu, aby přidala do kroku, ale zvíře povel ignorovalo. "Je načase skončit se vši tou fušeřinou."

Khrona kráčel dál vedle něj. "Co tím myslíte? Jsem už tak blízko, jako nikdy k -"

"Devatenáct let se našim složitým sítím nedařilo chytit nelod', ale teď se nám to povedlo. Nastražili jsme primitivní léčku, staromódní trik a nelod' a všichni na její palubě budou brzy pod naší kontrolou. Budeme mít, co potřebujeme, a nemusíme se uchýlovat ke tvému náhradnímu Kwisatzi Haderachovi. Tvůj plán je překonaný."

Khrona zaťal zuby a snažil se nedat najevo, jak ho to vyplašilo. "Jak jste po takové době tu loď objevili? Mí Tvaroví tanečníci -"

"Loď přiletěla na naši planetu Psovodů a teď ji máme." Stařec se usmál a odhalil dokonale bílé zuby.

"Chystáme se zacvaknout past."

Žena se na čtyřkolce opřela a řekla: "S nelodí a jejím osazenstvem ovládneme to, co potřebujeme podle toho matematického proroctví. Všechny naše jasnozřivé předpovědi naznačují, že Kwisatz Haderach je na palubě. Během Kralizece nám bude stát po boku."

"Naše obří flotily se chystají spustit totální ofenzívu proti světům Starého impéria. Brzy bude po všem. Čekali jsme už dlouho." Stařec znovu popadl otěže a zatvářil se domýšlivě.

Vrásčité rty staré ženy se zkroutily omluvným úsměvem. "A proto, Khrona, tvůj časově náročný a nákladný plán už prostě není dál nutný."

Zděšený Tvarový tanečník popošel další dva kroky vedle vozíku, aby s ním udržel tempo. "Ale to nemůžete udělat! Už jsem probudil baronovy vzpomínky a ghola Paolo je dokonalý, zralý k našim účelům."

"Spekulace. Už ho nepotřebujeme," opakoval stařec. "Jakmile se zmocníme nelodi, budeme mít Kwisatze Haderacha."

Žena se natáhla dozadu do vozíku, vybrala jeden malý paradánský meloun a podala mu ho, jako by mu udělovala cenu útěchy. "Bylo příjemné s tebou pracovat. Tady máš, vezmi si meloun."

Vzal si ho, celý zmatený a rozrušený. Iluze kolem něj zablikala a rozplývala se, ztrácela se, až se ocitl zpátky ve věžní místnosti. Měl prázdné ruce, v dlaních svíral neexistující paradánský meloun.

Zjistil, že stojí na samém okraji okna vysoké věže, s nohama až hraně. Plaskleněné panely byly otevřeny a do tváře mu narážel bouřlivý mořský vítr. Hloubka, z níž se zvedal žaludek, sahala k rozeklaným skalám a okraji přílivu hluboko dole. Stačilo půl kroku a vrhl by se vstříc smrti.

Khrona zamáchal rukama jako větrník a zavrával dozadu. Trapně a nedůstojně se svalil na kamennou dlažbu.

Zvětšení vyslanci ho chladně pozorovali ze strany věžní místnosti. Khrona se se značným úsilím ovládl. Se slátanými nestvůrami ani nepromluvil a vypochoďoval z věžní komnaty.

Bez ohledu na to, co mu řekli stařec a stařena, Khroné své plány neopustí, dokud s nimi nebude hotov.

Pro ostříleného bojovníka je každá bitva hostinou. Vítězství by se mělo vychutnávat jako nejlahodnější víno nebo nejdražší dezert. Porážka je jako kus zkaženého masa.

UČENÍ MISTRŮ MEČE Z GINÁZU

Šedesát lodí klesalo k srdci Bandalongu, kde na ně měla čekat Hellika. Murbella byla přesvědčená, že Vrchní ctěná matre má v plánu si tuto konfrontaci užít, pohrát si s osobou, kterou považuje za podřízeného protivníka. Královna přetvářky očekává od nového Sesterstva pravé benegesseritské chování - diskuse a vyjednávání. Bude to pro ni hra.

Murbella však nebyla úplně benegesserit'anka. Měla pro Ctěné matre tam dole připraveno překvapení. Vlastně několik.

Helličiny pozemní síly početně mohutně převyšovaly její lodě, kroužící nad Palácem. Děvky očekávaly od Matky velitelky civilizované chování, diplomatické protokoly, velvyslancekou zdvořilost. Murbella se už rozhodla, že by to byla jenom zbytečná ztráta času. Janess, Kiria a další tajné agentky z řad Sester ve městě dole věděly, co dělat.

Přesně v tu chvíli, když se Murbellina doprovodná skupina připravovala přistát v "pasti" Vrchní ctěné matre, několik hlavních budov v Bandalongu zachvátily plameny. Síla výbuchu rozbořila zdi a proměnila palebná postavení Ctěných matre na uhel. O pár chvil později vybuchly tři bomby a desítky lodí na přistávací základně se vypařily.

Než se ohromené děvky kolem Paláce mohly pokusit sestřelit její doprovodné lodi, zvolala Murbella do vysílačky: "Valkýry, spusťte útok!"

Lodě z jejího doprovodu zahájily bombardování a vyhladily síly, které obklopovaly základnu moci Vrchní ctěné matre. Murbella nařídila, že Bandalong bude obětován. Hellika a její rebelky byly nebezpečné buřičky a musely se zlikvidovat. A tečka. Děvky dole propadly šílenství, hrnuly se jako sršni z hořícího hnízda.

Pak bašárka Wikki Aztinová vypustila z oběžné dráhy druhou, mnohem mocnější vlnu válečných lodí nového Sesterstva. Vedle Edrikova obřího maxitrajleru vypnula své nepole druhá, dosud neviděná gildovní loď. Z otevřeného nákladového prostoru se najednou vyhnuly dvě stovky dalších útočných lodí valkýr a všechny svištěly dolů na bitevní pole.

Planeta Riches až do svého zničení pravidelně dodávala výzbroj a speciálně zhotovené bojové lodě. Přestože se největší část veliké flotily proměnila na škváru spolu se zbytkem zbrojovek, Kapitula vlastnila víc než dost palebné síly na to, aby tuto poslední pevnost Ctěných matre vyřídila.

Bašárka Aztinová vedla vlnu lodí k chirurgicky jemným úderům na strategické cíle a klíčové instalace, které byly stanoveny v tajném vysílání od týmu infiltrátorek. Janess ze svého úkrytu aktivovala vlastní komunikační linky a koordinovala své sabotážnice s houfy jednotek, které přistály.

Zatímco se další bojovnice Sesterstva rozptýlily po městě a okolních pozemcích, Ctěné matre se rychle snažily zorganizovat obranu proti tak rozsáhlému a důkladnému napadení.

Matka představená a její valkýry přistály před Palácem. Murbella rozmístila vojenská dopravní plavidla tak, aby vytvořila dokonalou blokádu. Její černě oděné bojovnice se hrnuly na zem a obkličovaly tu křiklavou stavbu.

Murbella se pro sebe usmála a vydala se zabít Vrchní ctěnou matre. Žádní zajatci. To byl jediný způsob, jak to může skončit.

Matka velitelka, doprovázená svými valkýrami, prošla hlavním vchodem. Strážce Ctěných matre v purpurových trikotech a pláštících se hnaly zkřížit zbraně s vetřelkyněmi, ale bojovnice nového Sesterstva je rychle porazily.

V Paláci minula její skupina bublající fontánu s rudou tekutinou, která vypadala a zaváněla jako krev. Sochy Ctěných matre na ní probodávaly meči ztuhlé benegesseritské Sestry. Z ran obětí prýštila do nádoby fontány jasně červená tekutina. Murbella ten groteskní výjev okázale ignorovala.

Matka velitelka bez jediného chybného kroku našla cestu k hlavnímu trůnnímu sálu a vkračela dovnitř s plnou parádou, jako by jí patřil celý Tleilax. Přes vrozenou prudkost Ctěných matre bylo vítězství

mnohem lepších Sester předem jasnou záležitostí. Murbella se však poučila ze studia bitvy u Uzlu, kde se nechal dokonce i bašár Miles Teg oklamat příliš snadným triumfem. Udržovala mysl i tělo ve stavu nejvyšší pohotovosti. Ctěné matre znaly způsob, jak proměnit porážku ve vítězství.

Zatvrzená Hellika je už čekala, vyšňořená na svém vysokém trůnu, jako by ještě pořád byla paní situace. "Je to od tebe moc hezké, žeš přišla na návštěvu, čarodějnice." Královna přetvářky měla oděn kostým rudé, žluté a modré barvy, který by se spíš hodil pro artistu v cirkuse než pro vůdkyni planety. Pevně svázaný uzel světlých vlasů jí posévaly drahocenné šperky a ostré ozdobné špendlíky. "Jsi odvázná, žeš sem přišla. A pošetilá."

Murbella směle přistoupila k trůnu. "Mám dojem, že tvoje město hoří, Helliko. Měla by ses s námi spojit proti blížícímu se Nepříteli. Stejně tak jako tak zemřeš. Tak proč nezemřít v boji proti skutečnému protivníkovi?"

Hellika se bouřlivě rozesmála. "S Nepřítelem se nedá bojovat! Proto vždycky sebereme, co chceme, a pak se stěhujeme dál na úrodnou půdu, než dorazí první síly. Pokud ale tvoje čarodějnice chtějí Nepřítele zaměstnat nesmyslnými bitvami, uvítáme ten odklad. Aspoň tak snáz unikneme."

Murbella nedokázala pochopit, čeho chce Hellika dosáhnout, proč shromáždila své rebelky, zatáhla je všechny do vysilujícího konfliktu, který nikdo z nich nemůže vyhrát. Ostrůvky divokého odporu napáchaly mnoho škod - nejhorším příkladem byl Riches - a oslabily lidstvo. Za jakým účelem?

"Byly jsme už málem připraveny zmizet z Tleilaxu. A právě teď mi stojíš v cestě." Vrchní ctěná matre vstala a zaujala bojovný postoj. "Na druhé straně, pokud tě zabiju a převezmu tvé nové Sesterstvo, možná vydržíme o něco déle."

"Jednu dobu bych se tě možná pokoušela převychovat, ale teď vidím, že by to byla marná snaha."

Hellika chtěla tento konflikt. Očividně si nedělala žádné iluze o přežití, věděla, že po celém Bandalongu zuří krvavé bitvy. Musela mít v plánu vystupňovat ztráty, nic víc. Městem se rozlehly další exploze.

Murbella tvrdě hleděla na tu krásnou ženu a představovala si Helliku mrtvou, zhroucenou dole u stupínku pod jejím trůnem. Ta vize byla tak jasná, že působila jako dar jasnozřivosti. Klasická technika mistrů meče.

Na obvodu své vize zaznamenala Murbella náznaky stínů, těla, pohybující se tajně po trůnním sále. Obkličovaly je desítky stráží Ctěných matre, měl to být překvapivý útok. Ale to by nikdy nestačilo. Její valkýry čekaly takovou léčku, poslední zoufalé vzepětí. Byly víc než připraveny k boji. Ve své převaze se vrhly proti nim a pustily se do boje. Nakupené útočné lodě bašárky Aztinové zatím rachotily nahoře po nebi, až se celý Palác třásl.

Murbella vyběhla po schodech na pódium a Hellika přeskočila jednu z opěrek trůnu. Srazily se jako dva střetnuvší se asteroidy, ale Murbella využila rovnováhy, pomocí techniky mistrů meče se napřela celou vahou a srazila Helliku na zem.

Murbella a královna přetvářky se válely po kamenné dlažbě v náporech smrtelných ran a obranných chvatů, sápany se po sobě. Matka velitelka způsobila Hellice na tváři dlouhý šrám. Její protivnice ji pak práskla čelem o čelo a omráčila ji natolik, že se jí podařilo se vyškubnout.

Soupeřky vyskočily na nohy a pustily se zase do sebe. Vrchní ctěná matre předváděla neobvyklé bojové techniky, o trochu lepší než všechno, co si Murbella pamatovala ze svého vlastního výcviku Ctěných matre. Hellika se tedy poučila nebo změnila.

Murbella reagovala změnou načasování, hledala příležitost k úderu, ale druhá žena se pohybovala nečekaně bystře, rychleji, než se jí Murbella dokázala vyhybat. Zasadila jí tvrdý, palčivý úder do levého stehna, ale Matka velitelka se nezhroutila. Zablokovala své nervové receptory, znecitlivěla bolest v noze a pak se vrhla znovu do boje.

Ctěné matre bojovaly divoce a impulzivně, čirou silou a rychlostí. Murbella sama měla tyto přednosti, doplněné navíc obratností dlouho zapomenutého umění mistrů meče a nejlepších dovedností Bene Gesseritu. Jakmile si Murbella znovu seřídila mysl a postoj, neměla Vrchní ctěná matre šanci.

Murbella předvíдалa vlastní nečekané reakce a plánovala série tahů a protitahů několik vteřin dopředu. Nahodilý způsob Helličina boje měl ve skutečnosti schéma, pokud se na něj nahlíželo z větší perspektivy. Murbella nepotřebovala meč - vlastně nepotřebovala vůbec žádnou zbraň - jen sebe samu.

Navzdory přivalu pohybů Vrchní ctěné matre, přes krytí, údery a kopy uviděla Murbella jasnou

zranitelnou linii - a jednala. Jakmile si ji představila, předběhla její útočná dráha myšlenku. Akce byla úspěšně u konce, jakmile se do ní pustila.

Její pravá noha si našla cestu pod Helličin hradní koš a se silou beranidla jí narazila přímo do srdce. Helliika vyvalila oči a naznačila ústy nadávku, aniž by ji vyslovila nahlas. Zhroutila se na zem pod stupínkem s trůnem, přesně jak Murbella v duchu předvíдалa před několika okamžiky.

Těžce oddechující Matka velitelka se obrátila a zhodnotila hrstku ještě živých strážných Ctěných matre, zaměstnaných bojem s valkýrami. Na dlažbě už ležela spousta těl v křiklavých trikotech a mnohem méně Sester. "Zadržte! Já jsem teď vaše Vrchní ctěná matre!"

"My nenásledujeme čarodějnice," vyštěkla rozhorleně jedna žena, otřela si krev z úst a připravila se k dalšímu boji. "Nejsme blázni."

Murbella periferním zrakem zaznamenala, že se mrtvá Vrchní ctěná matre začíná měnit. Matka velitelka se obrátila zpátky ke své oběti a uviděla nepředstavitelnou proměnu. Helličina tvář ochabla a nabrala šedavě bílou barvu. Oči jí vpadly, vlasy se zkroutily a pozměnily. Ten tvor, který býval královnou přetvářky, se v křiklavých šatech rozrostl. Mopsličí nos, malá ústa, oči jako černé knoflíky.

Murbella horečně uvažovala a hned využila chvíli údivu a nevíry. "Nerozpakovaly jste se následovat Tvarového tanečníka! Kdo je tu teď blázen? Kolik z vás jsou ještě Tvaroví tanečníci?"

Zbývající Ctěné matre i během boje s valkýrami zaznamenaly tvora s prázdným obličejem, který býval Helliikou. Další děvky se zarazily na místě a šokované na to zíraly.

"Vrchní ctěná matre!"

"Ona není člověk!"

"Hleďte na svou vůdkyni," nařídila jim Murbella a vykročila kupředu. "Poslouchaly jste příkazy Tvarového tanečníka, nasazeného mezi vámi. Byly jste oklamány a zrazeny!"

Jenom jedna ze strážných Ctěných matre zuřivě pokračovala v boji. Valkýry ji brzy vyřídily a Murbellu nepřekvapilo, když viděla, jak se zhroucená žena proměňuje na dalšího Tvarového tanečníka.

Tady a na Gammu - jak daleko se rozšířila ta zákeřná infiltrace? Helličiny provokativní činy nějakým způsobem sloužily víc Tvarovým tanečníkům než děvkám. Bylo to spiknutí, zosnované Ztracenými Tleilaxany, nebo se to táhlo ještě dál? Za koho doopravdy bojovali ti proměnliví tvorové? Mohl to být už předvoj Nepřítele, vyslaný do Starého impéria, aby ohodnotil a oslabil cíl?

Všechny tyto odbojné enklávy, disent a násilí vysávaly zdroje nového Sesterstva. Mohlo to celé být spiknutí na oslabení lidské obrany? Postavit je proti sobě, zabít důležité bojovnice a nahlodat obranu tak, aby na ně mohl vtrhnout Nepřítel a snáz tu záležitost uzavřít?

Hlavní boje ve městě už skončily a do trůnního sálu proudilo víc a víc valkýr, upevňovaly svou kontrolu nad křiklavým palácem. Zbývající Helličiny stoupenkyně bojovaly po celém Bandalongu do posledního dechu, zatímco gildovní maxitrajler dál nehybně visel na stacionární oběžné dráze a pozoroval ten boj z bezpečné vzdálenosti.

Vedla je její dcera Janess. Vypadala potlučená, ale oči jí zářily. "Matko velitelko, Palác je náš."

Nepřítel tvého nepřítele nemusí být nutně tvým přítelem. Možná tě nenávidí stejně jako každý jiný protivník.

HAWATOVY STRATIGICKÉ ZÁVĚRY

Když byl vražedný hon u konce a všech pět Ctěných matre mrtvých, sestoupili Sheeana a Teg po dřevěných schodech z otevřené vyhlídkové věže. Byla to osvěžující a zároveň znepokojivá zkušenost. Sheeana cítila, že mladý bašár vedle ní bojuje se svými otázkami, výpočty a podezřeními, ale nic z toho nemůže vyslovit nahlas, aniž by je vyslechly stráže.

Psovodi se scházeli se svými futáry na listím pokryté pasece, kde byla všem na očích na kousky roztrhána poslední Ctěná matre. Hroznou děvku přemohli a pak společnými silami strhli Hrrm a futár s černým pruhem.

Byl to překotný boj, dva futáři obcházel v kruhu, oháněli se kolem sebe, vyhýbali se rukám a nohám té ženy. Když vyskočila do výšky a vykopl, vyrazil Hrrm a chytil ji drápy za kotník, jako by lapil na háček rybu, a srazil ji na lesní půdu. Černý pruh se na ni vrhl, aby jí rozervl hrdlo. Po koberci zlatých listů se

rozstříkly jasně červené kapky.

Sheeana a Teg se z pozorovací plošiny vydali k futárům a zastavili se u nich. Hrrm Sheeanu poznal a věnoval jí krvavý škleb, jako by čekal, že k němu přistoupí a podrbe ho na zádech. Vycítila, že od ní potřebuje nějakou kladnou odezvu. Celé roky byla jediná, kdo mu ji poskytoval. Přestože v lese byli i Psovodi - praví páni - řekla Sheeana: "Výborná práce, Hrrme. Jsem na tebe pyšná."

V hrdle mu zadunělo hluboké zavrnění. Pak zabořil tvář do bledého masa Ctěné matre a vytrhl si další sousto jídla. Další tři futáři z nelodi Sheeana nikde neviděla, ale věděla, že se jistě také účastnili honu.

Výjev pozorovali čtyři vytáhli domorodci včetně Hlavního psovoda, zjevně spokojeni s výkonem těch tvorů. Orak Tho řekl: "Teď vidíte náš pravý postoj k Ctěným matre."

"Nikdy jsme o něm nepochybovali," řekla Sheeana. "Ale blíží se další Nepřítel - ten, kterého děvky vyprovokovaly. A ten Nepřítel je mnohem horší."

"Horší? Jak to víte?" zeptal se Hlavní psovod. "Co když se od toho Nepřítele není čeho bát? Možná jste to špatně pochopili."

Sheeana zaznamenala, že je ostatní Psovodi začínají nenápadně obkličovat. Teg si toho všiml také, ale nedal nic najevo.

Orak Tho, stojící uprostřed krvavých pozůstatků honu, je překvapil, změnil téma. "A teď, když jsme projevíli dobrou vůli, bych rád navštívil vaši nelod'. Vezmu s sebou skupinu Psovodů, aby si ji prohlédli."

Teg vyslal k Sheeaně nepatrný varovný signál.

"To bychom měli opravdu zvážít," řekla, "ale nejprve to musíme probrat se svými společníky. Musíme jim toho spoustu povědět o vaší laskavé pohostinnosti a o všem, co jste nám ukázali."

Teg se snažil nedat najevo své znepokojení a dodal: "Máme tu jen malý člunek. Musíme na tu vaši návštěvu zařídit dopravu."

"Máme vlastní loď." Hlavní psovod se obrátil, jako by už bylo rozhodnuto. Teg a Sheeana si vyměnili pohledy. Jejich vlastní loď? Psovodi se už zmínili o tom, že mají složité snímače, které dokázaly zachytit Ithaku na oběžné dráze. Tato civilizace byla technologicky mnohem vyspělejší, než se zdálo.

Pachy Psovodů, měďnatý pach prolité krve a pižmová vůně futárů se mísily s lesním vzduchem do směsi matoucích a znepokojivých pachů. Sheeana zachytila i lehký známý podtón bezdůvodného napětí. Hrrm a Černý pruh vedle napůl sežraného těla Ctěné matre vzhledli, vycítili, že je něco v nepořádku. Oba futáři hrdelně zavrčeli.

Sheeana zasáhla: "Připojí se k nám rabbi a Thufir už brzy?"

Orak Tho pokračoval, jako by její otázku neslyšel. "Dám pokyn svým lidem. Jsem přesvědčen, že vaši společníci budou souhlasit. Zařídíme to tak rychle, jak to jen půjde."

Nejbližší Psovodi se napjali. Z jejich sotva znatelných pohybů Sheeana zaznamenala, že ti lidé pomalu zaujímají bojové postoje se zvednutými lokty, s nohama připravenými ke skoku. Chystají se zaútočit! "Milesi!" zvolala Sheeana.

Mladý bašár vyrazil tak bleskurychlým úderem, že to pouhým okem vypadalo jen jako záblesk z čistého nebe. Sheeana se přikrčila, vyrazila dlaní do tváře dalšího Psovoda a uskočila stranou, zatímco se ti lidé kolem nich stahovali.

Teg udeřil jednoho muže doprostřed hrudi tak silně, až se mu zastavilo srdce - byla to prastará, avšak vražedná technika Bene Gesseritu. Sheeana popadla dlouhé předloktí dalšího Psovoda, trhla s ním dozadu a zlomila mu kost nad loktem. Z hustého osikového lesa se sem dlouhými skoky predátorů blížili další Psovodi.

Domorodci bojovali s jasným záměrem zabít, ani Sheeanu a Tega nevyzvali, aby se vzdali. Ale co Psovodi udělají, když nás zabijí? Jak se dostanou na palubu nelodi, pokud jim jde právě o to? Sheeana s Tegem se drželi, přestože byli jenom dva, i když jen taktak.

A pak Hrrm rozpoutal smršť svalů a spárů - nevrhl se však na ni ani na bašára, ale na Hlavního psovoda. Orak Tho překvapeně otevřel široká ústa a vyštěkl ostrý hrdelní rozkaz, ale Hrrm se nezastavil. Futár porušil svůj výcvik. Hrrm strhl Psovoda na zem a přitom zavrčel její jméno: "Sheeana!"

Bezmyšlenkovitě a zuřivě se zakousl, trhl do strany a zlomil dlouhý krk Oraka Tho.

Hrrm, který nevěděl nic o politice ani o spojenečtvích, napadl toho muže a bránil Sheeanu před Psovody. Dělal to pro ni.

Všechno se odehrálo v několika vteřinách. Jakmile futár odstoupil od své oběti, Orak Tho se proměnil. Jeho mrtvé tělo se proměnilo do nelidských rysů Tvarového tanečníka. Druhý Psovod, kterého mezitím Teg zabil, se také měnil. Tvarový tanečníci!

Sheeana kdysi věřila, že dokáže ty proměnlivé tvory rozpoznat podle jejich charakteristických feromonů, ale noví Tvarové tanečníci byli mnohem složitější. To věděla už před opuštěním Kapituly.

Dítky zapadly na místo jako lístky v počítačím stroji. Jsou-li tito Psovodi novou generací Tvarových tanečníků, pak přece jen nejsou spojenci, ale nepřátelé. Jenom proto, že jak Psovodi, tak Bene Gesserit nenáviděli Ctěné matre, neznamenal to nutně, že jim jde o stejnou věc.

Futár s černým pruhem zařval, vrhl se do boje a napadl zrádcovského Hrrma. Oba futáři se začali bít, vrčeli, bili se a mlátili v klubku zubů a drápů. Sheeana mu nemohla nijak pomoci. Obrátila se a spatřila další hrozbu.

Několik mužů se zločineckými maskami se také proměnilo do své podoby Tvarových tanečníků, neobtěžovali se už maskovat. Vypadalo to, že všichni Psovodi jsou Tvarové tanečníci.

Orak Tho se chtěl dostat na palubu nelodi a teď bylo jasné, proč: Psovodi se chtěli Ithaky zmocnit. Pro Nepřítele! Nepřítel o tu loď usiloval odjakživa. Proto je Hlavní psovod tolik chtěl zabít právě teď: Tvarové tanečníci by dokázali Sheeanu a Tega lehce nahradit, převzít nejen jejich vzhled, ale i vzpomínky a osobní stopy. Tvarové tanečníci by mohli pracovat zevnitř a vykonat to, co se lovcům zdálky nepodařilo. Musí varovat Duncana!

Sheeana zaútočila na dalšího Psovoda, zatlačila ho zpátky mezi jeho druhy. Teg bojoval vedle ní a mentatská vnímavost mu zprostředkovala stejné údaje. Sheeana si byla jista, že došel k týmž závěrům. "Všichni jsou spojení: ten stařec a ta žena, sít, Psovodi, Tvarové tanečníci. Pojd'me - aspoň jeden z nás musí přežít!"

Sheeana si uvědomovala další příšernou pravdu. "Thufir a rabbi jsou už asi mrtví. To proto nás Psovodi od sebe oddělili. Rozdělit a zabít."

Z okraje lesa vysokých osik se do bitvy vrhli další dva honicí futáři, instinktivně se pustili do Hrrma, který se na ně vrhl. Bylo nepředstavitelné, že by futár napadl Psovoda!

Sheeana netušila, jak by mohla s bašárem porazit všechny protivníky, kteří se proti nim shromáždili. Hrrm bojoval dál, i když už nemohl vydržet dlouho. Vyskočil, chňapl futára s černým pruhem za krk, zaryl mu drápy do hrdla a vyrval vláknitý krvavý kus hrtanu. Přestože se z pruhovaného futára řinula krev a s ní i život, pořád ještě kolem sebe chňapal ostrými zuby. Pak Hrrm klesl pod dalšími futáry do vrčícího klubka drápů a rozervané chlupaté kůže.

Za pár okamžiků se futáři vrhnou na ni a na Tega. "Milesi!" Sheeana udeřila jednoho Psovoda zpřímá do tváře, až se zhroutil.

Teg vedle ní se najednou rozmazal, začal se pohybovat takovou rychlostí, že ho dál nedokázala sledovat. Bylo to, jako by mezi osikami fičel vítr. Všichni Psovodi, kteří se kolem nich stahovali, najednou klesli k zemi jako pokácené stromy. Sheeana neměla čas ani překvapeně zamrkat.

Pak se vedle ní Teg zase zjevil, lapal po dechu a vypadal vyčerpaně. "Pojd' se mnou. Zpátky ke člunku. Honem!"

Otázky, které na něj měla, počkají. Rozběhla se s ním. Hrrm poskytl Sheeaně dost času na to, aby mohla uniknout, a ona nehodlala jeho oběť promarnit.

Za nimi se ozvaly zvuky dalších futárů, ruce a nohy jim šustily v suchém listí a větvičkách na lesní půdě. Pomůžou jí ti tři ostatní z nelodi, stejně jako to udělal Hrrm? Nemohla na to spoléhat. Viděla je strhnout bojem ostřílené Ctěné matre a své šance proti tolika z nich neviděla nijak růžově.

Nebylo pochyb, že u dřevěných městských věží budou čekat další Psovodi. Někteří už možná obklíčili jejich plavidlo. Nakolik koordinovaný byl ten plán Oraka Tho? Byli všichni Psovodi ve skutečnosti Tvarové tanečníci, nebo se mezi ně prostě infiltrovali?

Sheeana a Teg se hnali hlavním sídlištěm Psovodů. Z válcových dřevěných staveb se vynořili další lidé s mývalími maskami, reagovali na změněnou situaci se zpožděním, ale všichni se kolem nich stahovali.

Vpředu na mýtině na ně čekala malá loď. Jak se obávala, stáli před průlezem dva vysocí Psovodi se silnými omračovači. Sheeana se připravila na boj na život a na smrt.

Teg před ní se zase proměnil a rozmazal, vystřelil jako kulka rychlostí, která převyšovala lidské

možností. Dva strážní Psovodi se obrátili, ale byli moc pomalí. Tegovy rány je zasáhly jako úder blesku. Psovodi se zhroutili stranou, jako by je odhodila nějaká neviditelná síla.

Sheeana se hnala, aby ho dohonila, plíce v jednom ohni. Bašár zpomalil natolik, že se objevil, a odkopl bodce z cesty. Vyťukal vstupní kód na ovladači hlavního průlezu lodi a přitom vrávoral vyčerpáním. Hydraulika zahučela a těžké dveře se začaly vysunovat.

"Dovnitř, rychle!" Těžce oddechoval. "Musíme odletět."

Sheeana ještě nikdy neviděla člověka, který by byl tak absolutně vyčerpaný. Tegovi zešedla kůže a zdálo se, že je na hranici zhroucení. Popadla ho za paži, měla strach, že v tomto stavu nedokáže řídit loď. Možná to budu muset udělat sama.

Psovodi se rojili z věží s holemi a bodci v rukách. Neměli už co skrývat, a tak se většina z nich vrátila k původnímu mopslímu vzhledu Tvarových tanečníků. Sheeana se bála, že by někdo z nich mohl být vyzbrojen projektilovými zbraněmi nebo omračovači s dlouhým dosahem.

Najednou z hustého osikového lesa vyrazili dva lidé a běželi, co jim síly stačily. Za nimi se ozývaly výkřiky a frenetický shon. Sheeana zatlačila Tega do lodi a zastavila se u průlezu. Tehdy uviděla Thufira Hawata a rabbiho, jak se bez ladu a skladu ženou k ní. Hned za patami měli další Psovody a Sheeana slyšela, jak se podrostem prodírají futáři. Thufir a rabbi byli celí rudí a klopýtali jen pár vteřin před svými pronásledovateli. Mladík popadl rabbiho a vlekl ho s sebou. Nečekala, že se k letounu dostanou včas.

Konečně Thufir s nezištným odhodláním postrčil starého muže ke stále ještě vzdálenému člunku a sám se obrátil k Psovodům. S rukama zatátýma do pěstí se vrhl k nejbližšímu pronásledovateli. Svým obratem ho překvapil. Následoval krátký tvrdý úder do břicha a seknutí do krku a Tvarový tanečník se zapotácel a klesl k zemi. Svým hrdinstvím dal Thufir rabbimu trochu času na to, aby klopýtal dál, jak nejrychleji mohl. Thufir těžce supěl, ale bez oddechu vyrazil za ním, dohnal starce a blížil se s ním k lodi na louce.

Jakmile vyrazil první futár, vrhl se na něj z boku jiný zvířecí muž. Společně narazili do lodi, váleli se, chňapali po sobě a bojovali. Druhý z Hrmových futárů! Ten odklad poskytl Sheeaně a jejím společníkům pár dalších cenných vteřin.

Popadla jeden z bodců, které patřily padlým strážným. "Utíkejte! Utíkejte!" Přes rameno zavolala do otevřeného letounu: "Milesi, nastartuj motory!"

Thufir a rabbi běželi z posledních návalů adrenalinu. "Tvarové tanečníci," zalapal po dechu Thufir. "Viděli jsme -"

"Já vím! Vlezte si do letadla." Motory lodi začaly hučet. Teg v sobě nějak objevil energii na to, aby se dotáhl na sedadlo pilota.

Sheeana se zapřela nohama do trávy na louce a zarazila bodlo do prvního blížícího se Psovoda, pak s ním máchla a rozdrtila druhému spánek.

Starý rabbi klopotně lezl na palubu a dvanáctiletý ghola se potácel za ním. Z lesa vyrazili další tři futáři, následovaní skupinou Psovodů. Vrhla se do průlezu a hrnula se aktivovat ovladače rampy. Stáhla nohy právě včas, když se těžký poklop zaklapl. Ozvala se rána, jak první futár narazil do trupu lodi.

"Leť, Milesi!" Zhroutila se na palubě. "Leť!"

Thufir Hawat už byl na sedadle druhého pilota. Bašár vedle něj vypadal, jako by měl každou chvíli ztratit vědomí. Thufir se natáhl po ovládání na místě druhého pilota, připraven převzít řízení. Ale Teg chlapci ruce odsunul. "Já to zvládnou."

Člunek se zvedl nad stromy a stoupal stále rychleji. Sheeana se s divoce tlukoucím srdcem podívala na rabbiho na zemi vedle sebe. Tvář měl uszlenu a zarudlou vyčerpáním. Bála se, aby teď, když se mu povedlo dostat se na loď, nezemřel na infarkt.

Pak si vzpomněla na to, co jí řekl Orak Tho: Psovodi mají svá vlastní plavidla. Jistě je budou pronásledovat.

"Pospíchej." Nezmohla se na víc než na chraplavý šepot.

Teg, bledý jako křída, ji však zřejmě slyšel. Nápor vertikálního zrychlení ji přišpendlil k podlaze.

Radiálů je třeba se bát, jenom když se je snažíš zastavit. Musíš dát najevo, že využiješ to nejlepší, co nabízejí.

LETO ATREIDESS II., TYRAN

Uxtal, s myslí zmatenou a tělem roztřeseným, nedokázal pochopit, co mu to Ingva provedla. Stará babizna nasadila síly, kterým nedokázal porozumět ani odolat, vyždímala ho jako špinavý hadr a pak ho nechala vyčerpaného a rozechvělého, stěží schopného dýchat, mluvit nebo přemýšlet.

To přece nemělo být možné!

Nějak se mu podařilo doklopýtat zpátky do laboratoře. Útočné lodě, které obkličovaly Bandalong, málem ani nezaznamenal. Děsil se víc Ingvy než nějakých padajících bomb nebo útočníků. Zároveň zjistil, že nedokáže ty zážitky vypudit z hlavy, tu rozkoš, kterou na něj uvalila. Při té nesmazatelné vzpomínce se cítil slabý a nečistý.

Uxtal nesnášel tuto planetu, toto město, tyto ženy - a nedokázal vystát, že si připadá tak dokonale vykořeněný. Celé roky praktikoval své největší umění, chůzi po tenkém laně v neustálých obavách, co by se mohlo stát, kdyby neudržel rovnováhu a bdělost. Ale po tom koitálním utrpení s Ingvou se taktak dokázal bránit kolapsu, zrovna když nejvíc potřeboval své duševní schopnosti.

Pak v celém městě propukl masivní útok, od explozí ve strategických centrech až po obklíčení Paláce a náhlé objevení flotily válečných lodí Bene Gesseritu na nebi.

Skryté výbušniny už stačily zničit některé zdi jeho rozsáhlého výzkumného komplexu. Museli sem předem proniknout sabotéři a tajní agenti a jeho laboratoř označit jako zařízení důležité pro Ctěné matre.

Dovrávoral zpátky do hlavní laboratoře a zhluboka se nadechl chemikálií kolem čerstvých axolotlských nádrží. Zachytil i ostrý skořicový pach po svých původních a neúspěšných experimentech, které Waff - stále vyděšený - navrhl za posledních několik dní. Prozatím nechal Uxtal napůl probuzeného tleilaxanského Pána zamčeného v jeho místnostech.

Uxtalovi šlo o život. Srdcem tušil, že i přes Waffovy nejlepší snahy je celý ten proces vadný. Oživený starý Pán si ve skutečnosti nepamatoval dost faktů na to, aby to stačilo na výrobu koření. Jím navržená metodologie by mohla být dobrý začátek, ale nedalo se čekat, že by se jejím prostřednictvím dosáhlo požadovaných výsledků. Možná by oni dva dokázali spolupracovat a znovu objevit ten proces. Ale ne teď, když byl Bandalong napaden.

Ale pokud se jim nad hlavami vznáší gildovní maxitrajler, možná ho kormidelník Edrik zachrání! Gilda by jistě stála o probuzeného gholu Waffa, kterého vytvořil na její žádost - a o Uxtala taky. Kormidelník by je musel zachránit oba.

Uxtal přes dunivé výbuchy palby a dělostřelby uslyšel hlasité hlasy a hukot mašinérie. Někáký hlas zvolal: "Jsme napadeni! Ctěné matre a muži, zachraňte nás!" Další slova se utopila v hluku palby automatických, projektilových a pulzních zbraní. Pak ale uslyšel něco jiného a ztuhl na místě.

Ingvin hlas.

Svaly mu v reakci škubly a Uxtal zjistil, že ho nohy proti jeho vůli nesou za tím hlasem. Byl k té odporné ženě sexuálně připoután, cítil neodolatelné nutkání ji bránit, chránit ji před vnější hrozbou. Ale neměl žádné zbraně ani výcvik v bojových uměních. Popadl z hromady trosek u zhroutené zdi kus kovové trubky a bez uvažování se rozběhl za zvuky boje.

Uviděl nejméně dvacet Ctěných matre, bijících se se spoustou žen v černých ostnatých kombinézách. Vetřelkyně bojovaly stejně dobře chladnými a projektilovými zbraněmi i holýma rukama. Valkýry nového Sesterstva! Uxtal máchl trubkou, přeskočil krvácející těla Ctěných matre a vrhl se boje. Ale černě oděné čarodějnice ho odhodily stranou, jako by ho nepovažovaly ani za hodná zabítí.

Valkýry při svých lepších bojových dovednostech Ctěné matre lehce porazily. Jedna z žen vykřikla: "Přestaňte bojovat! Vrchní ctěná matre je mrtvá!"

Jedna vyděšená Ctěná matre, která za nimi přiběhla z Paláce, vykřikla: "Hellika byla Tvarový tanečník! Oklamali nás!"

Uxtal se vyhrabal na nohy. To prohlášení ho omráčilo. Khrone ho přinutil pracovat v Bandalongu, ale výzkumník nikdy nepochopil, proč by Ctěné matre měly sloužit zájmům nepochopitelných Tvarových tanečníků. Pokud ale samotná Vrchní ctěná matre byla maskovaný proměnlivý tvor, pak -

Málem zakopl o jednu sténající ženu na zemi. Byla probodnutá, ale i tak po něm chňapla. "Pomoz mi!" Hlas měla napjatý jako smyčec, ovládala ho. Byla to Ingva. Oranžové oči jí plály žalem. Ve skřípavém hlase jí zněl neústupný vztek z pronikavé bolesti. "Pomoz mi! Honem!" Z boku jí tekla krev a s každým

sípavým nádechem se řezná rána otevřela a zase zavřela jako ústa, lapající po dechu.

Představil si, jak ho ovládá, znásilňuje ho pomocí nepřírodních dovedností, které do její sexuální pasti dokázaly vtáhnout i eunucha. Její ruka se mu sevřela kolem nohy, ale s laskáním to nemělo nic společného. Na ulicích kolem nich dál propukaly exploze. Ingva se mu pokusila nadávat, ale nedokázala už artikulovat.

"Máš velké bolesti."

"Ano!" Její zoufalý pohled prozrazoval, že ho považuje za tupce. "Dělej!"

Víc slyšet nepotřeboval. Nemohl ji uzdravit, ale mohl ukončit její bolest. Tím způsobem jí pomoci mohl. Uxtal nebyl válečník, neměl výcvik v bojových technikách. Byl malý a tyto neurvalé ženy ho dokázaly snadno porazit. Ale když tvrdě, vši silou dupl podpatkem nenáviděné Ingvě na krk, zjistil, že zlomit vaz dokáže bez potíží.

V břiše pocítil zvláštní radostný pocit ze zlomení toho příšerného pouta a uvědomil si, že teď má jistou míru svobody. Víc, než měl za celých šestnáct let.

Ctěné matre z Tleilaxu očividně tuhle bitvu prohrávaly - a ošklivě. Pak uviděl na obloze dvě další lodě, klesající k laboratornímu komplexu. Byly jiné než ta útočná plavidla, která si přivezly čarodějnice. Po stranách trupu rozpoznal znaky Gildy. Gildovní lodě tajně přistávají přímo uprostřed bitvy!

Musely přiletět, aby ho zachránily, spolu s probuzeným gholou Waffa, který byl pořád ve svých soukromých pokojích. Musí se dostat někam, kde ho Edrik najde.

Do stěny hlavní laboratorní budovy zabušily další exploze. Pak se k nebi vznesl sloup plamenů, jak vybuchla letecká bomba a zničila úsek, v němž se nacházela spousta mladších gholů. Všichni alternativní mladí kandidáti explodovali v náporu ohně a kouře a proměnili se zpět ve zbytky buněčného materiálu. Uxtal pozoroval tu ztrátu a zklamaně se zamračil. Pak se rozběhl do úkrytu. Ti další gholové stejně nebyli nutní.

Dvě gildovní lodě mezitím přistály u napůl zničené laboratoře a vyslaly tajné průzkumníky. Ale Uxtal se k nim nemohl dostat. Nízko nad laboratoř slétla další loď nového Sesterstva a pátrala po vhodných cílech. Viděl, jak se ulicemi žene skupina čarodějnic a hledá; přes ně nemohl nikdy proniknout.

Prozatím se prostě bude muset skrývat a nechat bitvu, ať si zuří kolem. Ztracenému Tleilaxanovi bylo jedno, která frakce vyhraje, nebo jestli se všichni navzájem zničí. Byl na Tleilaxu. Patřil sem.

Když se pozornost bojovníků upřela jiným směrem, proklouzl Uxtal, podlehl plot a hnál se přes rozbrázděné blátivé pole k blízké slepří farmě. O špinavého, nízkého farmáře, jako je Gaxhar, nebude mít nikdo ani ten nejmenší zájem. Tam bude v bezpečí. Vyžádá si na tom starochovi útočiště!

Uxtal se hnál k úkrytu. Dostal se k ohradám na druhé straně farmy, kde farmář choval své nejuťnější slepře.

Ohlédl se po své laboratoři, která už byla v plamenech, a uviděl skupinu černě oděných valkýr, rychle kráčejících přes pole. Měl smůlu - brzy se sem dostanou, tím si byl jistý. Proč by se staraly o muže, který chová slepře? Jiné bojovnice prohledávaly vzdálené budovy, odhodlané vymýtit Ctěné matre, které se tam poschovávaly, aby je pak napadly ze zálohy. Viděly ho snad?

Uxtal se zoufale přikrčil, aby ho nezahledly, a vklouzl do prázdné blátivé ohrady na druhé straně vrat, za nimiž se chovali tuční slepři. Na kamenných blocích spočíval malý zásobník krmiva a pod ním zbývalo trochu místa. Uxtal se vecpal do toho stísněného prostoru, kde ho ty dominantní ženy - kterékoli frakce - neuvidí.

Slepři, rozrušení jeho přítomností, se začali na druhé straně vrat plazit v bahně a kvičet zvláštními vysokými tóny. Uxtal se pod přístřeškem po čtyřech blížil k budově. Z pachu a špíny se mu zvedal žaludek.

"Už je skoro čas na krmení," řekl nějaký hlas.

Uxtal se obrátil a podíval se mezerou pod přístřeškem. Uviděl postaršího farmáře, jak stojí u ohrady a pozoruje ho skrz lišty. Pak začal házet do prázdné ohrady krvavé kusy syrového masa - části lidských těl. Některé z nich přistály hodně blízko Uxtala. Odstrčil je. "Nech toho, ty blázne! Snažím se tu schovat. Neupozorňuj na mě!"

"Máš na sobě teď krev," řekl Gaxhar děšivě bezstarostným hlasem. "To je k tobě přiláká."

Farmář lhostejně vytáhl vrata a pustil hladové slepře dovnitř. Bylo jich pět: nejnepríznivější číslo. Ti

tvorové byli velicí a kluzcí, povislá těla pokrytá hustým hlenem, rovné spodní části lemované drtivými ústy, které dokázaly rozmělnit na stravitelnou kaši jakýkoli biologický materiál.

Uxtal se škrábal pryč. "Dostaň mě odtud! Nařizuju ti to!"

Největší slepř v ohradě se vtlačil do prostoru, kde byl chycený Ztracený Tleilaxan, a vrhl se po něm. Vyrázili k nim další slepři, tlačili se a sráželi, aby se dostali k čerstvému masu. Hlasité chrochtání lehce přehlušilo i křik Ztraceného Tleilaxana.

"Podle mě bude líp, až budou všichni Páni mrtví," zamumlal Gaxhar.

Chovatel slepřů uslyšel v dálce střelbu a exploze. Město Bandalong se už proměnilo v běsnící peklo, ale k farmě se boje nedostaly. Nekvalifikovaní nízko postavení dělníci v okolních barabiznách nestáli za pozornost.

Později, když se slepři dokrmili, zabil Gaxhar toho největšího a nejlepšího, kterého choval s dojemnou péčí. Toho večera, zatímco městem duněly poslední záblesky bitvy, pozval k sobě domů na hostinu několik přátel z vesnice.

"Není už třeba schovávat tak lahodné maso pro lidi, kteří si ho nezaslouží," řekl jim. Z beden a prken postavil stůl a židli. Ostatní hosté seděli na zemi. V tomhle prostém prostředí se nízko postavení Tleilaxané nacpali, až je rozbolela břicha, a pak se krmili dál.

Láska je jedna z nejnebezpečnějších sil ve vesmíru. Láska oslabuje a přitom nám namlouvá, že je to v pořádku.

MATKA PŘEDSTAVENÁ ALMA MAVIS TARAZOVÁ

Murbella.

Měl dohlížet na nelod'. Věděl to. Ale její jméno, její vůně, její návyková vláda ještě zesílily, jakmile začal uvažovat o možnosti přivést Murbellu zpátky jako gholu. Dalo by se to provést, to věděl.

Za těch devatenáct let od doby, kdy od ní byl oddělen, v něm volání srdce nikdy neutichlo. Připadalo mu, jako by ho chytila do své vlastní sítě, stejně vražedné jako to zelené pavučinkové pletivo, vypouštěné starým mužem a ženou. Během jeho osamělé a nudné služby na navigačním můstku byl všude až moc velký klid, a ten mu poskytl spoustu příležitostí přemýšlet a zabývat se jí.

Ted' byl odhodlaný s tím něco udělat, vyřešit ten problém. Potlačil v sobě racionální hlas - že je to ubohé a nebezpečné řešení - a pustil se do toho.

Nechal navigační můstek bez dozoru, sebral z nulotropické schránky její stále čerstvé šaty a vydal se do kajut Pána Scytalea. Šedivý Tleilaxan podezíravě otevřel dveře kajuty a změřil si Duncana s náručí oděvů. Matně osvětlený pokoj za ním byl zamlžený exotickými vůněmi kadidla nebo drog a Duncan zahlédl kopii mladého Scytalea. Chlapec měl oči navrch hlavy, vylekalo ho a fascinovalo, že mají hosta. Tleilaxanský Pán nechával gholu jen zřídkakdy zahlédnout někoho jiného z paluby lodi, nebo s ním jednat.

"Duncan Idaho." Scytale si ho změřil od hlavy k patě a Duncan měl zřetelný pocit, že ho hodnotí. "Jak ti mohu pomoci?"

Považuje ho Tleilaxan pořád za jeden z jejich výtvorů? Společně byli vězněni na palubě nelodi na Kapitule, ale Duncan Scytalea nikdy nepovažoval za kamaráda ve zbraní. Ted' od něj však něco potřeboval.

"Potřebuju tvé odborné znalosti." Napráhl k němu pomačkané šaty a Scytale sebou zmateně trhl, jako by to byly nějaké zbraně. "Chráníl jsem je od těch dnů, kdy jsme odletěli z Kapituly. Našel jsem vlasy a můžou tam být i buňky kůže, další fragmenty DNA."

Scytale se na to díval a mračil se. Šatů se ani nedotkl. "K jakému účelu?"

"K vytvoření gholy."

Zdálo se, že tleilaxanský Pán už odpověď zná. "Koho?"

"Murbelly."

Neustále se přistihoval, že ho to táhne k té myšlence, jako by to byla nevyhnutelná černá díra a on už v duchu minul její hranici. Na bledě zeleném ručníku měl tmavě jantarové pramínky jejích vlasů. "Můžeš ji znovu vypěstovat. Axolotlské nádrže jsou volné."

Chlapec Scytale se postavil vedle svého staršího druhu, ale ten ho odstrčil dozadu. Zdálo se, že se Pán zalekl. "Celý program byl zastaven. Sheeana nedovolí žádné další gholy."

"Tohoto dovolí. Já - já to budu vyžadovat." Poklesl hlasem a zamumlal pro sebe: "Dluží mi to."

Sheeanin domněle věštecký sen ji přiměl provést změny, znovu zvážit plány a zvýšit opatrnost. Ale teď, když uplynulo několik let, se už vynořily diskuse o experimentech s dalším jedním nebo dvěma gholy.

Fascinující buňky ze Scytaleovy nulotropické kapsle byly prostě moc lákavé...

"Duncane Idaho, já si nemyslím, že je to moudré. Murbella je Ctěná matre -"

"Bývalá Ctěná matre. A ghola, vypěstovaný z těch buněk, bude... bude jiný." Netušil, jestli se vrátí zpátky se všemi vzpomínkami a znalostmi Ctihodné matky, se všemi změnami, vyvolanými Agónií z koření. Přesto bude tady.

"Ty bys to nepochopil, Scytale. Kdysi dávno se mě pokusila zotročit, připoutat si mě svými sexuálními silami - a já udělal totéž. Byli jsme svázáni vzájemnou oprátkou a já se z ní nedokážu vyvléknout. Mé výkony a soustředění tím trpí už celé roky, i když jsem se silou vůle snažil vzdorovat."

"Proč bys ji tedy chtěl přivést zpátky?"

Duncan k němu přistrčil zmačkané šatstvo. "Protože pak aspoň nebudu trpět tím nekonečným, zhoubným abstinenčním syndromem! Sám nepomine, proto musím najít jiné řešení. Ignoroval jsem to už dost dlouho."

Fakt, že byl vůbec tady, posiloval jeho přesvědčení o tom, jak moc ho pořád ještě ovládá. Dokonce i pomýšlení na Murbellu mu svazovalo ruce. Měl být ve střehu, dohlížet na navigačním můstku, čekat na další zprávu od Sheeany nebo Tega, ale myšlenka na oživení Murbelly znovu uvolnila zhnisaný žal a její ztráta mu připadala zase čerstvá a bolavá.

Tleilaxanský Pán zřejmě chápal mnohem víc, než by Duncan chtěl. "Ty sám znáš nebezpečí toho návrhu. Pokud by sis byl tak jistý, jak se zdáš, nečekal bys, až budou ostatní dole na planetě. Nepřišel bys sem jako zloděj a nešeptal mi ten návrh tady, kde tě nemůže slyšet nikdo jiný." Scytale si založil ruce na prsou.

Duncan na něj mlčky zíral a sliboval si, že nebude prosit. "Uděláš to? Je možné přivést ji zpátky?"

"Je to možné. A co se týče té druhé otázky -" Pozoroval, jak Scytale kalkuluje a snaží se vymyslet, jakou odměnu nebo službu může na oplátku z Duncana vydolovat.

Sirény je vyděsily oba. Světla, signalizující nebezpečí, varování před bezprostředním útokem, před blížícími se loděmi - tolik let zůstávaly výstražné systémy v klidu, a teď je ty zvuky překvapily a vyděsily zároveň.

Duncan upustil šatstvo na zem a rozběhl se k nejbližšímu výtahu. Měl být na navigačním můstku. Měl dávat pozor, ne se tajně domlouvat s tleilaxanským Pánem.

Na pocity viny bude čas později.

Z komunikačních systémů na stanovišti pilota se rozezněl Sheeanin hlas. "Duncane! Duncane, proč neodpovídáš?"

Vrhl se do křesla a přitom vzhledl k přednímu průhledu. Z planety pod nimi stoupal tucet malých plavidel, vypaloval pruhy v atmosféře a pohyboval se přímo k nelodi. "Jsem tady," ohlásil se. "Co se děje? Jaká je situace?" Plavidlo se vracelo nejvyšší možnou rychlostí, bezpečnostní omezení hodil jeho pilot za hlavu.

Z vnitřního kanálu lodi se ozval hlas Garimiové. "Jsem už na cestě do doku. Připravte loď na přijetí. Tam dole na planetě se něco hrozně pokazilo."

Duncan teď zaslechl slabou nouzovou zprávu, ozývající se na komlince. Byl to Miles Teg, ale jeho hlas zněl unaveně. "Naše manévrovací schopnosti jsou vážně omezeny."

Další lodě, které se držely hned za nimi, začaly pálit. Teg prováděl mistrovské kličky, vrhal se sem a tam, blížil se k Ithace na oběžné dráze. Díky zapojenému nepoli nikdo neviděl, kde se obří loď nachází.

Duncan proklínal své rozptýlení a bezděčnou kontrolu, kterou nad ním pořád měla Murbella. Vypojil nepole Ithaky jen na tak dlouho, aby Teg poznal, kam má zamířit. Mezitím už zahříval navigační systémy a Holtzmanovy motory.

Garimiová otevřela vrata malého přistávacího doku na jedné z nižších palub, jen malou skvrnku v trupu veliké lodě. Ale bašár věděl, kam letět. Zamířil přímo k tomu útočišti. Lodi Psodů se blížily. Tegova

lod' nebylo žádné rychlé vojenské plavidlo a ztrácela náskok, zatímco ji mnohem rychlejší pronásledovatelé doháněli. Z planety dole vystartovaly další neoznačené lodě. A přitom to působilo jako taková venkovská civilizace...

Z vysílačky se zase ozvala Sheeana. "Jsou to Tvaroví tanečníci, Duncane. Psovodi jsou Tvaroví tanečníci!"

Teg dodal: "A jsou spolčení s Nepřítelem! Nemůžeme je pustit na naši lod'. To chtěli od začátku."

Sheeana se přidala unaveným, vyčerpaným hlasem: "Psovodi nejsou tak primitivní, jak se zdají. Mají těžkou výzbroj, která by dokázala Ithaku zničit. Byla to léčka."

Palba na obrazovce taktak minula Tegovo plavidlo a poškrábala širokou plochu trupu Ithaky. Teg nezpomalil ani nezměnil kurs. Do komvysílačky promluvil stejně jako starý bašár. "Duncane, víš, co musíš udělat. Pokud se dostanou moc blízko, zakřiv prostě prostor a zmiz!"

Teg vrazil s plavidlem do otevřeného přístavního prostoru rychle jako střela, jen pár vteřin před loděmi Psovodů. Stíhací plavidlo se hnalo dál a dál, nezpomalilo, plně připraveno stěmhlav narazit do Ithaky. Proč? Chtěli nelod' poškodit tak, aby nemohla odletět?

Garimiová z přistávacího doku zvolala: "Honem, Duncane! Dostaň nás odsud!"

Duncan znovu aktivoval nepole a jak mohli pronásledovatelé vidět, Ithaka zmizela a nechala za sebou jenom prázdno ve vesmíru. Lodě Psovodů nemohly přistát, nemohly zastavit. Očividně byly odhodlány ke všemu, aby zabránily Ithace v úniku. Šest z nich dále zrychlovalo do míst, kde bylo plavidlo vidět naposled - a narazily do neviditelného trupu nelodi jako hrubé broky do široké zdi.

Nárazy veliké plavidlo rozkývaly a paluba pod Duncanovým nohama se zakymácela a naklonila se. Přestože se po celém řídícím panelu rozblikala světla, signalizující poškození, viděl, že motory na zakřivení prostoru jsou netknuté, funkční a připraveny k akci.

Holtzmanovy motory zahučely a lod' se dala do pohybu tkanivem vesmíru. Duncan, sám na navigačním můstku, pozoroval barevnou záři a zakřivující se tvary, které obklopovaly veliké plavidlo.

Něco se však do toho pletlo - poblikávající, pestrobarevná mříž energetických vláken. Sít' je zase objevila! Nepřítel díky Psovodům nějak věděl, kde přesně hledat.

Barvy a tvary začaly vířit opačně, rozvíjet se. Další vlna stíhacích plavidel Psovodů teď může pálit na tu abnormalitu ve vesmíru, zasáhnout prázdnotu a porouchat nelod', aniž by ji ve skutečnosti viděla.

Duncan se ponořil zpět do mentatského uvažování, hledal nějaké řešení. Pak mu v mysli konečně vykrystalo nový kurs, náhodná dráha, která mu umožní vyklouznout ze stahujících se vláken. Zabušil do ovládání motorů a vložil souřadnice složeného prostoru.

Tentokrát se kolem Ithaky ovinulo předivo prostoru, polaskalo ji a vtáhlo do prázdnoty - pryč od planety, pryč od Psovodů a pryč od Nepřítele.

I přes to, jak složitou se stala lidská civilizace, stále existují krátká období, během nichž vývoj lidského druhu závisí na činech jediného individua.

Z TLEILAXANSKÉHO GODBUKU

Během přímých bojů mezi valkýrami a Ctěnými matre u laboratorního komplexu, mezi explozemi, požáry a řítícími se útočnými loděmi si nikdo nevšiml malého adolescenta, který utekl dírou po výbuchu v laboratorní zdi a rozběhl se kouřem pryč.

Jediný přeživší ghola Waffa se schoval, přidřepl si a uvažoval, co dělat. Černě uniformované ženy z nového Sesterstva pochodovaly po městě a čistily ho. Bandalong už byl na kolenou a Vrchní ctěná matre mrtvá.

Přes značné mezery ve svých vzpomínkách a znalostech si Waff vybavoval problémy, které Bene Gesserit způsobil jeho předchůdcům. Poté, co viděl, jak jeho sedm druhů zavraždily Ctěné matre, nijak netoužil nechat se uvěznit byt' jednou nebo druhou skupinou žen. Znalosti v jeho mysli, byt' roztržštěné, na to byly příliš cenné. Čarodějnice a děvky byly obojí póvindá, cizinky a lhářky.

Nenápadně se rozběhl do nebezpečných ulic. Protože měl vzpomínky z dob, kdy byl Pánem, pohled na to, jak toto posvátné město nekontrolovatelně hoří, ho ohromil a rozesmutnil. Kdysi byl Bandalong plný svatých míst, udržoval se ryzí a prostý cizinců. To už teď ale v žádném případě neplatilo. Pochyboval,

jestli se Tleilax ještě někdy povede obnovit.

Ale to momentálně Waffovým úkolem nebylo. Bude ho chtít Gilda. To bylo jisté. Kormidelník, který pozoroval jeho hrůzné probuzení, chápal, jak je důležité mít autentického tleilaxanského Pána, spíš než toho Ztraceného blázna Uxtala. Nechápal, proč ho kormidelníci během prvního útoku nepřišli zachránit. Možná se o to pokusili. Nastal tu příliš velký zmatek.

Zatímco se Waff skrýval, začal zvažovat první svůdné jiskřičky nápadu. Gildovní maxitrajler musí být ještě pořád tam nahoře.

Když padla tma, našel ghola na dvoře opravny na okraji hořícího města malý raketoplán, určený pro nižší oběžné dráhy. Motorový oddíl byl otevřen a kolem na dlažbě ležely nástroje. Opatrně se blížil, ale nikoho neviděl.

Otevřely se dveře polorozpadlé kůlny a vynořil se z ní nějaký Tleilaxan nižší kasty v umaštěné kombinéze. "Co tu děláš, dítě? Sháníš něco k jídlu?" Otřel si ruce do hadru a nacpal si ho do kapsy.

"Já nejsem dítě. Jsem Pán Waff."

"Všichni Páni jsou mrtví." Malý muž měl světlé vlasy a stejné obočí. "Praštil ses při tom útoku do hlavy?"

"Jsem ghola, ale mám vzpomínky Pána. Pána Tylwytha Waffa."

Muž si ho znovu změřil, tentokrát méně skepticky. "Dobře, беру tu možnost, nebudeme se hádat. Co bys chtěl?"

"Potřebuju loď. Může tenhle raketoplán létat?" Waff ukázal na staré plavidlo.

"Stačí jenom palivová náplň. A pilot."

"Já s tím umím létat." Na to jeho vzpomínky stačily.

Mechanik se usmál. "Nevím proč, ale věřím ti, dítě." Odvlekl se k hromadě součástek. "Během té bitvy jsem zkonfiskoval paletu palivových náplní. Nikdo si toho nevšimne a nevypadá to, že by tu někde byly Ctěné matre, aby nás mohly potrestat." Opřel si ruce o boky, chvíli si plavidlo měřil a pak pokrčil rameny. "Ta hračka stejně není moje, tak co je mi po tom?"

Do hodiny už Waff vyletěl na oběžnou dráhu, kde gildovní maxitrajler čekal na návrat útočných sil valkýr. Obrovské černé plavidlo, větší než většina měst, se lesklo odraženým slunečním světlem. Další gildovní koráb, zjevně vybavený nepolem, obíhal planetu na nižší orbitě.

Waff zapojil vysílačku raketoplánu a vyslal zprávu na standardní frekvenci Kosmické gildy. Identifikoval se a řekl: "Požaduji setkání se zástupcem Gildy - kormidelníkem, pokud možno." Vylovil jméno z nedávných vzpomínek, z toho krvavého dne, kdy mu očima zavraždili sedm identických bratrů. "S Edrikem. On ví, že mám důležité informace, týkající se koření."

Bez dalšího dohadování se na jeho navigaci navázal naváděcí signál a Waff zjistil, že je přitahován k maxitrajleru, směřován přímo nahoru k elitním můstkům. Raketoplán vplul do malého exkluzivního přistávacího doku.

Privítal ho strážní tým čtyř gildařů v šedých uniformách. Gildaři s mléčně bílými očima, mnohem vyšší než Waff, ho odvedli do vyhlídkového oddílu. Vysoko nad hlavou uviděl Waff kormidelníka v nádrži, jak nadměrně velikými očima zírá skrz plasklo dolů. Vzhledem ke svému plánu získat zpátky technologii masové výroby melanže by Edrik své benegesseritské pasažérky o Waffově přítomnosti na palubě nikdy neinformoval.

Z reproduktorů se ozval zdeformovaný hlas: "Pověz nám o koření. Pověz nám, co si pamatuješ o axolotlských nádržích, a my ti zajistíme bezpečnost."

Waff k němu vzdorně vzhlédl. "Slib mi azyl a já se s vámi podělím o plody svých znalostí."

"Ani Uxtal neměl takové požadavky."

"Uxtal nevěděl to, co vím já. A je zřejmě mrtvý. Teď, když se probudily moje vzpomínky, ho už nepotřebujete." Waff si dával pozor, aby neodhalil své nebezpečné výpadky paměti.

Kormidelník připlul blíž ke stěně nádoby. Veliké oči mu přetékaly dychtivostí. "Výborně. Garantujeme ti azyl."

Přestože byly části Waffových vzpomínek poškozeny chybným urychlovacím procesem, měl za lubem alternativní plán. Vzpomínal si na všechny stránky Velké víry a na povinnost ke svému Prorokovi.

"Umím víc než jen vyrobit umělou, podřadnou melanž pomocí děloh a ženských chemických látek. Kormidelník by měl mít k předvídání bezpečných drah vesmírem pravou melanž, čisté koření, vytvořené díky písečnému červovi."

"Rakis je zničen a píseční červi vyhlazeni, až na těch několik na benegesseritské planetě." Kormidelník na něj upřeně zíral. "Jak ty červy oživíš?"

Waff řekl s úsměvem: "Máš víc možností, než si uvědomuješ. Nechtěl bys raději vlastní červy? Dokonalejší červy, kteří by uměli vytvořit silnější koření pro vás kormidelníky... a jenom pro tebe?"

Edrik se vznášel ve své nádobě, zvláštní, nepochopitelný, ale rozhodně zaujatý. "Pokračuj."

"Ovládám jisté genetické znalosti," řekl Waff. "Možná, že dosáhneme vzájemně výhodné dohody."

Všichni máme vrozenou schopnost poznat v jiných vady a slabosti. Mnohem větší odvahu však vyžaduje rozpoznat stejné chyby v nás samotných.

DUNCAN IDAHO,

Zpověď víc než jen mentata

Poté, co šest sebevražedných plavidel proděravělo různé části Ithaky jako hroty kopí, spěchaly pohotovostní týmy a automatické systémy vyspravit trup nelodi. Jakmile se znovu zapojilo atmosférické pole, vešel Duncan do nepoužívaného prostoru, kde se trupem prorazila jedna z lodí Psovodů. Další vraky a mrtví piloti zbyli po plavidlech z té planety ještě na pěti jiných palubách.

Duncan prohlížel rozdrčenou loď a objevil shořelé zbytky těla. Tvarový tanečník. Díval se na tu zčernalou nelidskou mrtvolu, spálenou k nepoznání. Co chtěli? Jak byli Tvaroví tanečníci spojeni s tím starcem a stařenou, kteří se je pokoušejí polapit?

Během té rychlé inspekce dostal Duncan zprávy od dalších pátračů na místech pěti dalších dopadů na různých palubách a dozvěděl se, že ve třech rozdrčených plavidlech se našlo po dvojici mrtvých Tvarových tanečníků. Všichni zahynuli při nárazu. V tomto plavidle však bylo jenom jedno tělo, stejně jako ve dvou dalších vracích.

Tři prázdná sedadla. Je možné, že by ty lodě řídil jediný tvor? Nebo se ten Psovod či hned několik Psovodů katapultovalo do vesmíru? Nebo nějak přežili a proklouzli do Ithaky?

Po horečném skoku zakřiveným vesmírem pryč od planety Psovodů, kdy se jednotlivé týmy vyrovnávaly s naléhavou situací, zabralo téměř hodinu, než se na šesti různých neobydlených palubách objevily všechny rozbité lodi.

Duncan byl přesvědčen, že ty nárazy nemohl nikdo přežít. Plavidla byla zničena, těla Tvarových tanečníků uvízla v kokpitech. Z vraků nemohlo nic uniknout. A přesto...

Mohlo se stát, že se teď po chodbách nelodě skrývají až tři Tvaroví tanečníci? Nemožné! A přesto, podcenit Nepřítele by byla ta největší chyba. Rozhlédl se po prostoru, začichal, ucítil horký kov, štiplavý kouř a písčité pozůstatky hasicích látek. Ve vzduchu se vznášel podtón spečeného masa.

Dlouho zíral na vrak a bojoval se svými pochybnostmi. Nakonec řekl: "Uklid'te to tu. Seberte vzorky pro analýzu, ale především buďte opatrní. Buďte nesmírně opatrní."

Během té uplynulé tvrdé zkoušky se Ithaka ocitla nejbližše chycení od doby jejich úniku z Kapituly. Miles Teg a Sheeana, kteří se teď zotavovali z toho zlého zážitku, přišli za Duncanem na tichý navigační můstek. Všichni čekali a stísněně mlčeli. Nevyslovená slova těžce visela ve vzduchu, až se málem nedalo dýchat.

Přežili všichni čtyři členové průzkumné skupiny, přestože se je Psovodi a futáři pokusili zabít. Během úniku ve člunku prohlédl starý rabbi díky svému sukovskému výcviku všechny tři uprchlíky a prohlásil je za zdravé, až na pár škrábanců a modřin. Nedokázal však vysvětlit Tegovo hluboké buněčné vyčerpání a bašár s žádným objasněním nepřišel.

Sheeana se dívala na ty dva muže, na dva mentaty, pátravým benegesseritským pohledem. Duncan věděl, že chce vysvětlení - a nejenom od něj. Sám měl podezření, že Teg už mnoho let disponuje nějakými tajnými, neobjasněnými schopnostmi.

"Chci tomu porozumět." Její požadavek byl tak ostrý a dotěrný, tak neodbytný, až Duncana napadlo, že

použila Hlas. "Tím, že přede mnou, před námi všemi, něco skrýváte, ohrožujete naše přežití. Tajnosti mohou být nejnebezpečnější ze všech našich nepřátel."

Teg se pořád tvářil znechuceně. "Na člověka ve tvé pozici je to zajímavá poznámka, Sheeano. Coby mentat a bašár Bene Gesseritu vím, že tajemství je cennou mincí Sesterstva." Už se lačně nakrmil, spolykal několik melanží obohacených energetických nápojů a pak čtrnáct hodin prospal. Přesto ještě pořád vypadal o deset let starší, než byl ve skutečnosti.

"To stačí, Milesi! Duncanovo břemeno starého pouta k Murbelle dokážu pochopit. Hnisalo v něm od našeho útěku z Kapituly a já vím, že se mu nikdy nepovedlo tu závislost překonat. Ale tvoje chování je pro mě skutečnou záhadou. Viděla jsem tě pohybovat se rychlostí, jaké by se nevyrovnal žádný člověk."

Teg si ji klidně měřil. "Chceš říct, že nejsem člověk? Máš strach, že bych mohl být Kwisatz Haderach?" Věděl, že Duncan u něj ve dvou předchozích případech pozoroval totéž, a Ctěné matre rozšířily po Gammu řeči o nevysvětlitelných schopnostech starého bašára. Ale Duncan se na to raději nevypytával. Jak by zrovna on mohl toho muže obviňovat?

"Přestaňte s těmi hrami." Sheeana si založila ruce na prsou. Vlasy měla rozčuchané. Nasadila na ně ticho jako perlík, čekala... a čekala.

Ale Miles Teg měl také benegesseritský výcvik a jejímu vyšetřování se nepoddal. Nakonec se s povzdechem zeptala: "Byl jsi nějak upraven v axolotlské nádrži? Zradili nás přece jen Tleilaxané, nějak podivně tě modifikovali?"

Konečně prolomil svou ledovou zeď rezervovanosti. "Tuto schopnost měl i starý bašár. Pokud musíš někoho obvinít, ukaž na Ctěné matre a jejich přísluhovače." Teg se podíval ze strany na stranu, očividně se mu ještě nechťelo odhalit své tajemství. "Když mě mučily, rozvinuly se ve mně jisté nezvyklé vlohy, které můžu využít v době nejvyšší nouze."

"Zrychlení metabolismu? Pohyb nadlidskou rychlostí?"

"Ano, a ještě další věci. Dokážu taky vidět nepole, i když všemi ostatními prostředky je nezjistitelné."

"Proč jsi to tajemství před námi skrýval?" Sheeana byla upřímně zmatena. Vypadalo to, že se cítí podvedena.

Teg se na ni zamračil. Ani Sheeana to nechápe. "Protože vy benegesserit'anky od dob Muad'Diba a Tyrana odmítáte tolerovat muže s nezvyklými schopnostmi. Přišlo o život jedenáct gholů Duncana, než přežil tento jediný - a všechny ty vraždy nemůžete svést na tleilaxanské intriky. Sesterstvo nese velkou spoluvinu, pasivní i aktivní."

Podíval se na Duncana a ten chladně přikývl.

"Sheeano, ty máš neobvyklý talent ovládat červy. Duncan má taky zvláštní schopnosti. Kromě schopnosti vidět síť. Nepřítele je geneticky upraven tak, aby mohl být sexuálním vtiskovatelem, silnějším než benegesserit'anky nebo Ctěné matre - díky tomu kdysi lapil do pastí Murbellu. To proto se ho děvky tak zoufale snažily zabít." Teg zvedl prst, aby zdůraznil svá slova. "A až vyroste zbytek našich gholovských dětí a získá vzpomínky na své minulé životy, myslím, že některé, pokud ne všechny, projeví cenné dovednosti, které nám pomůžou přežít. Musíme ty jejich nezvyklé schopnosti přijmout a uvítat, jinak je sporná celá jejich existence."

Duncan si ztěžka povzdechl. "Já s tím souhlasím, Sheeano. Neodsuzuj Milese za to, že své dary tajil. Zachránil nás, a nejednou. Na druhé straně, moje chyby nás málem připravily o všechno." Uvažoval o dalších případech, kdy ho rozptýlila posedlost Murbellou a v nečekaných krizových situacích mu zpomalila reakce. "Nedokážu se už od Murbelly odpoutat, stejně jako ty a kterákoli Ctíhodná matka prostě nemůžete přestat konzumovat koření. Je to závislost, a rozhodně zhoubná."

Je to už devatenáct let, co jsem ji naposled viděl a dotýkal se jí, a ta rána se ještě pořád nezahojila. Nemůžu se od ní odloučit kvůli jejím i svým schopnostem svádění a pro své dokonalé mentatské vzpomínky. Tady na Ithace mi ji všechno připomíná."

Sheeana promluvila tichým a chladným hlasem beze špetky soucitu. "Pokud by Murbella cítila totéž tam na Kapitule, pak by děvky už dávno vycítily její slabost a zabily by ji. A pokud je mrtvá -"

"Doufám, že žije." Duncan se zvedl z křesla pilota a hledal, kde vzít sílu. "Ale touha, kterou k ní pořád cítím, ovlivňuje mou schopnost pracovat. Musím najít nějaký způsob, jak se osvobodit. Závisí na tom naše přežití."

"A jak to dokážeš, když se ti to nepovedlo za všechny ty roky?" zeptal se Teg.

"Myslel jsem, že už mám jeden způsob. Navrhl jsem ho Pánu Scytaleovi. Ale vím, že to nebylo správné. Falešná představa. Ta iluze mě odvedla z navigačního můstku, když mě tam bylo nejvíc potřeba. Nemohl jsem to tušit, ale i tak nás moje posedlost málem připravila o všechno. Zase."

Duncan zavřel oči a ponořil se do mentatského transu. Přinutil se postupovat vzpomínkami zpátky, zahloubat se do řady svých životů. Pátral po nějaké škvíře, které by se mohl zachytit, a konečně ji objevil: oddanost.

Oddanost byla odjakživa charakteristickou známkou jeho osobnosti. Byla jádrem existence Duncana Idaha. Oddanost rodu Atreidů - starému vévodovi, který umožnil jeho únik od Harkonnenů, k jeho synovi vévodu Letovi a k vnukovi Paulu Atreidovi, kvůli němuž Duncan obětoval svůj první život. A oddanost pravnuku Letovi II., zprvu bystrému a roztomilemu chlapci a pak Božskému imperátorovi, který Duncana znovu a znovu křísil.

Ale teď mu připadalo těžší darovat svou oddanost. Možná to bylo proto, že ztratil směr.

"Tleilaxané do tebe vložili časovanou bombu, Duncane. Měl jsi chytit a zničit benegesseritské vtiskovatelky," řekla Sheeana. "Pravým cílem jsem byla já, ale Murbella tě spustila dřív, a oba dva jste pak zjistili, že jste se navzájem chytili do pastí."

Duncan uvažoval, jestli to vrozené tleilaxanské naprogramování způsobilo, že se od své posedlosti nedokáže osvobodit. Vyrobili ho tak záměrně? K čertu, já jsem přece silnější!

Když se Duncan podíval na Sheeanu, viděl, že nasadila zvláštní, rozhodný výraz. "Můžu ti pomoci rozlomit ty okovy, Duncane. Budeš mi věřit?"

"Věřit tobě? Je zvláštní, že se na to ptáš."

Bez odpovědi se obrátila a odešla z navigačního můstku. Duncan se mohl jen domýšlet, co má za lubem.

Probudil se v temnotě svých pokojů, okamžitě bdělý. Slyšel známé slabé zvuky, jak se v jeho kajutě aktivuje bezpečnostní kód dveří. Ten kód nikdo kromě něj neznal! Byl uzamčen v paměťové bance nelodi.

Duncan vyklouzl z postele. Pohyboval se bystře jako rtuť, všechny smysly ve střehu, očima sál detaily. Dvěmi se vevalilo do kajuty světlo z chodby a ukázalo obrys postavy... ženy.

"Přišla jsem pro tebe, Duncane." Sheeanin hlas zněl měkce a chraplavě.

O krůček ustoupil. "Proč jsi tady?"

"Ty víš proč a víš taky, že to musím udělat."

Zavřela za sebou dveře. Světelné tabule v místnosti zvýšily intenzitu osvětlení lehce nad práh temnoty. Duncan viděl znepokojivé stíny a její siluetu v měkké oranžové záři. Sheeana na sobě neměla skoro nic, jen lehounké roucho, které kolem ní vlálo jako jemná vlákna koření a odhalovalo celou její postavu.

Mentatské soukolí mu v hlavě vířilo a napovídalo zřejmou odpověď. "Nežádal jsem tě -"

"Ale ano, žádal!" Nasazuje na mě snad Hlas? "Žádal jsi to ode mě a je to tvoje povinnost. Víš, že jsme jeden druhému souzeni. Je to v tobě, až v samotných chromozomech." Nechala průsvitné roucho klesnout a stála před ním nahá, tělo samou křivku a stín, s dmoucími řadry. Slabé osvětlení zvýrazňovalo medově teplou kůži.

"Odmítám." Stál zpřímá, připravený k boji. "Tvůj vtisk na mě nebude účinkovat. Znam nástroje a techniky stejně dobře jako ty."

"Ano, a právě proto můžeme použít vzájemné znalosti a prolomit tu moc, kterou nad tebou má Murbella, setrást ji jednou a provždycky."

"A já pak budu stejně závislý na tobě? Budu bojovat."

Ve tmě se zablýskly její zuby. "A já budu bojovat taky. U některých živočišných druhů je to významná součást páření."

Duncan zaváhal, bál se podívat do očí své vlastní slabosti. "Vyrovnám se s tím sám. Nepotřebuju -"

"Ale ano, potřebuješ. Kvůli nám všem."

Vyrazila k němu pomalu, ale jistě. Natáhl se, aby ji zarazil, a ona ho chňapla za ruku, použila ji jako záchytný bod a přitáhla se k němu. Hluboce hrdelně zabroukala, vydala jeden z těch primitivních tónů, které účinkovaly na podvědomí, aktivovaly atavistický nervový systém.

Duncan cítil, jak reaguje, jak ho to začíná vzrušovat. Bylo to už tak dlouho... Ale odstrčil ji. "Tleilaxané po mně chtěli, abych ti tohle provedl. Vložili to do mě, abych tě pak mohl zničit. Je to moc nebezpečné." "Měl jsi zničit necvičené děcko z Rakis, které proti tobě nemělo žádnou obranu. A měl jsi zničit benegesseritskou chovnou milenkou, mnohem méně zkušenou, než jsem teď. Jestli se někdo v celém vesmíru dokáže vyrovnat velkému Duncanu Idahovi, pak jsem to já."

"Máš v sobě samolibost jako nějaká Ctěná matre."

Sheeana ho jakoby vztekla popadla za hlavu, zabořila mu prsty do tvrdých černých vlasů a přitáhla si k sobě jeho tvář. Divoce ho políbila a přitiskla mu měkká prsa na holou hrud'. Prsty se dotýkala nervových zakončení na krku a na zádech, spouštěla naprogramované reakce. Duncan na okamžik ztuhl, paralyzován. Její zoufalý, lačný polibek zněžněl. Duncan jí bezmocně vycházel vstříc - snad ještě víc, než Sheeana čekala.

Pamatoval si, jak se v něm všechno tohle poprvé spustilo, když se ho pokusila zotročit Ctěná matre Murbella. Nasadil vlastní sexuální schopnosti a ukázal jí, zač je toho loket. Ta oprátka ho škrtila spoustu let. Nemůže připustit, aby k tomu došlo znova!

Sheeana vycítila nebezpečí a pokusila se ho odstrčit. Rukou ho prudce udeřila do ramene, ale chytil ji a odrazil dozadu. Oba se zhroutili na zmuchlané přikrývky na jeho posteli, zápasili, objímali se. Jejich souboj se proměnil v agresivní milování. Jakmile se ten příval spustil, neměl ani jeden z nich nejmenší šanci.

Duncan během nesčetných klinických výcvikových lekcí na Kapitule vyučoval Sheeanu přesně těmito metodám a ona pak pomáhala tříbit mnohé benegesseritské muže, kteří se vypouštěli a nastražovali jako sexuální miny proti Ctěným matre. Spoušť, kterou ti muži tropili, dívky ještě více rozzuřila.

Duncan shledal, že se jí ze všech sil snaží zlomit, stejně jako se ona pokoušela zlomit jeho. Střetli se dva profesionální vtiskovatelé, nasadili vzájemné schopnosti v urputném boji. Bránil se jediným způsobem, který znal. Uniklo mu zasténání a zformovalo jedné slovo, jediné jméno. "Murbello..."

Sheeana bleskurychle otevřela oči, modré od koření. Propalovaly se do něj i v tom šeru. "Žádná Murbella. Murbella tě nemilovala. Ty to víš."

"Ani... ty... nemiluješ." Vytlačil ze sebe ta slova jako kontrapunkt k rytmu svých pohybů.

Sheeana ho sevřela a Duncan se málem utopil v mocné vlně její sexuality. Připadal si jako topící se muž. Dokonce i jeho mentatské soustředění se vytratilo, proměnilo se v oslňující nepřičetnost. "Jestli to není láska, Duncane, tak je to povinnost. Já tě zachraňuji. Zachraňuji tě."

Když bylo po všem, leželi vedle sebe, těžce oddechovali a potili se, vyčerpaní tak, jak musel být Miles Teg poté, když vystavil své tělo tomu neuvěřitelnému zrychlení. Duncan cítil, že se to vlákno v něm, tenké jako břitva, konečně přerušilo. Jeho spojení s Murbellou, pevné a vražedné jako šigafilev drát, už mu srdce nesvíralo. Připadal si teď jinak, cítil závratnou svobodu a zároveň lhostejné unášení proudem. On a Sheeana do sebe udeřili jako dva obří gildovní maxitrajler, střetli se s neúprosnou silou a teď se vydali dál různými směry.

Ležel a držel Sheeanu v náruči. Nemluvila, nemusela. Duncan věděl, že je vyčerpaný, omráčený... a konečně vyléčený.

Tvoříme historii sami pro sebe a s potěšením se účastníme impozantních epopejí.

BENE GESSERIT,

základní instrukce, tréninková příručka akolytek

Byla to úchvatná plavidla, tisícovky a tisícovky, vyrovnaných na temně rudém moři. Těžká šed' hrozivých mraků na nebi nad hlavou dotvářela vhodnou náladu. Ten výjev představoval flotilu, jaká se neshromáždila za celou historii.

"To budí respekt, ne, Danieli?" Stará žena se s úsměvem zastavila na vybledlých prknech mola a zahleděla se přes imaginární vody na starožitně vyhlížející plavidla, řecké válečné galéry s ostrými příděmi, ozdobenými vzteklyma očima. Triéry se ježily dlouhými vesly, poháněnými hordami otroků.

Na starce to však takový dojem neudělalo. "Ty tvoje pompézní symboly mi připadají únavné, můj

Martyre. Jako vždycky. Chceš tím snad naznačit, že tvoje tvář stojí za vyslání tisíce lodí?"

Žena se suše zasmála. "Nepovažuji se za klasicky krásnou ani atraktivní - necítím se být vlastně nijak zvlášť ani ženou nebo mužem. Ale jistě chápeš, jak se tyto události podobají začátku impozantní trojské války. Namalujme tedy vhodný obraz na připomínku té události."

K jejich neustávající starosti ten cíl, o který tak zoufale usilovali - toulavá nelod' - znovu unikl ze zdánlivě jisté, pečlivě nastražené pasti. Stále jim chybělo právě to, co podle proroctví potřebovali. Stařec netrpělivě a vztekle - s nepochybně lidskými vlastnostmi, i když by to nikdy nepřipustil - rozhodl o tom, že se obrovská flotila stejně vypustí. Nějakou dobu potrvá, než se zničí všechny osídlené světy Rozptylu a všechny planety Starého impéria. Byl přesvědčen, že než se Kralizec přiblíží svému konci, bude mít, co potřebuje. Neexistoval žádný logický důvod odkládat to široké vojenské tažení.

Starý muž se díval na symbolické dřevěné válečné galéry, shromážděné na falešném oceánu až k obzoru. Lodě se se svinutými plachtami kolébaly a skřípaly na poklidných vlnách. "Naše flotila je tisíckrát větší než hrstka lodí, použitých v té staré válce. A naše skutečné bojové lodě jsou nekonečně dokonalejší než tato primitivní technologie. Dobýváme vesmír, ne nějakou nepatrnou zemi na planetě, na kterou už většina lidí zapomněla."

Stará žena, přikovaná na místě tím představením, které stvořila, ohnula kostnaté nohy a posadila se na molo. "Vždycky jsi byl tak nesnesitelně prostý, že symboly šly úplně mimo tebe. Trojská válka je jeden z přesně popsáných konfliktů lidské historie. Nezapomnělo se na ni ani teď, desítky tisíc let poté."

"Hlavně proto, že já zachránil záznamy," řekl stařec rozmrzele. "Tohle má být Kralizec, a ne šarvátka mezi barbarskými armádami."

V ženině ruce se objevil kámen, hodila ho do vody, až to jasně, hlasitě šplouchlo. Šířící se kruhy rychle zanikly v rozvířených vlnách. "I ty si chceš vybudovat své místo v dějinách, nebo ne? Vykreslit se jako velký dobyvatel. A proto si musíš dávat veliký pozor na detaily."

Muž stál strnule vedle ní, vyvaroval se něčeho tak neformálního, jako bylo posezení na molu. "Až zvítězím, napíšu si historii, jakou budu chtít."

Stařena nasadila další duševní síly a iluzorní válečné galéry vykrystalizovaly tak jasně, že se na jejich horních palubách objevily drobné figurky, fungující jako posádky. "Škoda že ti Psovodi neuspěli a nezajali nelod'."

"Psovodi byli za svůj neúspěch potrestáni," řekl stařec. "A má víra zůstává neochvějná. Naše nedávné... diskuse s Khronem by mu měly pomoci objasnit priority."

"Dobře, že jsi ho nezabil a nezničil jeho plány s gholou Paula Atreida. Varovala jsem tě před zbrklostí. Žádná možnost se nemá zahazovat, dokud není všechno řečeno a vykonáno."

"Ty a tvoje pošetilé otrepané fráze."

"Zas do průlomu," použila stará žena další citát.

"Proč se tolik obtěžuješ studiem těch lidí, je-li tvým cílem je zničit?"

"Ne zničit. Zdokonalit."

Starý muž zavrtěl hlavou. "A to tvrdíš, že já si беру nemožné úkoly."

"Je načase to spustit."

"Konečně se v něčem shodneme."

Udělala nepatrné gesto špičatou bradou. Do pasu nazí velitelé na předních triér vykřikli rozkazy. Těžké válečné bubny začaly dunět v hlasitém rytmu, dokonale synchronizovány na všech tisících řeckých válečných galér. Tři řady vesel, srovnaných na každé straně plavidel, se unisono zvedly z vody, ponořily se a zabraly.

Za nimi, kde se ztrácely okraje imaginárního oceánu a kde začínala realita, vzdorovaly ostré linie vysokého spletitého města zjemňujícímu vlivu mořské mlhy. Obří živoucí metropole se rozšířila po celé planetě a podobně na četných dalších světech.

Jak se válečné galéry pohnuly, každá coby ikona, symbolizující vesmírnou bojovou skupinu, obraz se proměnil. Z moře se stal černý a nekonečný oceán hvězd.

Stařec spokojeně přikývl. "Ten nájezd teď bude postupovat s větší silou. Jakmile se zapojíme do přímých bitev, nedovolím ti plynout časem, energií ani fantazií na takováhle představení."

Stará žena máchla prsty, jako by odháněla hmyz. "Ty moje kratochvíle nic nestojí a náš celkový cíl jsem

nikdy neztratila ze zřetele. Všechno, co vidíme a děláme, zahrnuje prvek iluze, ať už v jedné či druhé formě. Prostě si vybíráme, které vrstvy odhalíme." Pokrčila rameny. "Ale jestli mě kvůli tomu budeš dál sekýrovat, s radostí nás proměním do našich původních podob, kdykoli budeš chtít."

V okamžiku byly všechny realistické obrazy pryč a dvojice shledala, že stojí uprostřed obrovské kaleidoskopické metropole.

"Na tohle jsme čekali patnáct tisíc let," řekl stařec.

"To ano. Ale to pro nás není nijak dlouho, vid'?"

Vidět ještě neznamená poznat a poznat ještě neznamená zabránit. Jistota může být prokletím stejně jako nejistota. Bez znalosti budoucnosti má člověk víc možností při formování reakce.

PAUL MUAD'DIB,

Zlaté okovy jasnozřivosti

Orákulum času se drželo stranou. Existovalo už před vznikem Kosmické gildy a v následujících tisíciletích sledovalo, jak lidská rasa roste a mění se. Bylo svědkem jejích rozličných bojů a snů, její komerční aktivity, budování impérií a válek, které ji znovu stáhly ke dnu.

Ve své uměle vytvořené komoře vidělo Orákulum ve své mysli široký obraz nekonečného vesmíru. Čím širší byl jeho časový horizont, tím nevýznamnější se stávali lidé i individuální události. Některé hrozby však byly prostě příliš závažné na to, aby se daly ignorovat.

Orákulum času při svém neúnavném pátrání opustilo své děti kormidelníky, aby mohlo dál vést svou samotářskou misi, zatímco další části jeho obrovského mozku zvažovaly možnou obranu a útočné metody proti velkému starodávnému Nepříteli.

Schválně se ponořilo do zvráceného alternativního vesmíru, kde před lety našlo a zachránilo nelod'. Orákulum dál plulo v této zvláštní bažině fyzikálních zákonů a převrácených smyslových vjemů, i když už vědělo, že Duncan Idaho by se sem nikdy nevrátil. Nelod' v tomto vesmíru nebyla.

S tou myšlenkou se vynořilo zpátky do normálního prostoru. Tam našlo nehmotné ornamenty, vyšité do prázdnoty, krajkovinu rozsáhlých linií a kanálů, nastraženou Nepřitelem. Vlákna tachyonové sítě se táhla dál a dál, pátrala jako kořenové úponky zákeřného plevelu. Už celá staletí sledovalo Orákulum ta vlákna tachyonové sítě po jejich namátkových drahách.

Vyrazilo podél jednoho takového vlákna od průsečíku k průsečíku. Kdyby je Orákulum sledovalo dost dlouho a dost daleko, nakonec by dosáhlo nexu, z něhož vycházela, ale všechno ještě nebylo na svých místech a zatím nenastal vhodný čas k takové bitvě. Sledovat dál tachyonovou síť by neposloužilo účelům Orákula, ani by ho to nepřivedlo k Duncanu Idahovi a k nelodi. Kdyby síť ztracené plavidlo objevila, byl by se ho Nepřítel už zmocnil. Proto se Orákulum muselo logicky dívat za síť.

Orákulum plachtilo rychlostí myšlenky a obdivovalo se zázračné schopnosti plavidla vyhýbat se mu, přestože velice dobře znalo sílu, zosobněnou Kwisatzem Haderachem. A právě tento byl samotným svým osudem mnohem silnější než kterýkoli z předchozích. Tak to tvrdila prorocství. Když se na další historii nahlíželo z dost široké perspektivy, byla skutečně předem určena.

Biliony lidí za desítky tisíc let projevovaly utajené schopnosti rasové předvídatosti. V mýtech a legendách se neustále objevovalo stejné prorocství - čas konce, obrovské bitvy, které předznamenávaly impozantní změny v historii a společnosti. Jednou z takových bitev byl Služebnický džihád. I Orákulum se ho účastnilo, bojovalo proti hrůznému nesmiřitelnému Nepříteli, který hrozil vyhladit lidstvo.

A teď se ten prastarý Nepřítel vracel, ten všemocný soupeř, kterého Orákulum času přísahal zničit už tehdy, když ještě bývalo pouhým člověkem, zvaným Norma Cenva.

Pokračovalo ve svém pátrání po vesmíru.

Budoucnost nemáme nahlížet jako pasivní pozorovatelé, máme ji vytvářet.

MUAD'DIB

Zaznamenané proslovy, uspořádané gholou Paula Atreida

S Chaninou pomocí se Paul lehce vloupal do zásob koření na nelodi. Díky svému osobnímu spojení a

rašícímu mladému románku s tou fremenskou dívkou často vyraželi sami. Proktorky už jejich chování nepovažovaly za nic neobvyklého. Paul nepochyboval o tom, že nelod' je vybavena pozorovacím zařízením, které je sleduje, že některé benegesserit'aneky mají za úkol na děti dohlížet. Ale možná - náhodou - se jim podaří uniknout a udělat, co potřebují, pokud budou dost rychlí.

Paul však svou náklonnost k Chani nepředstíral, aby tak odvedl pozornost. Přestože ještě ani jeden z nich nezískal vzpomínky na svůj minulý život, upřímně o tu dívku stál a věděl, že to přeroste v něco víc. Mohl se na ni spolehnout vždycky, když si netroufal důvěřovat nikomu jinému, dokonce ani Duncanu Idahovi ne.

Paul nad tou otázkou hloubal celé týdny - zvlášť po tom, co byla Ithaka málem chycena na planetě Psodů - a pak došel k závěru, že musí konzumovat koření. Gholovské děti byly vytvořeny k jistému účelu a nebezpečí stálo za dveřmi. Jestli má lidem na palubě nelodi pomoci, musí vědět, co v něm skutečně je.

Musí se zase stát pravým Paulem Atreidem.

Kajuta se zásobami melanže nebyla nijak zvlášť hlídána. Axolotlské nádrže teď produkovaly víc než dost koření a ta látka už nebyla tak vzácná, aby bylo třeba zachovávat nějaká drastická ochranná opatření. Koření se uchovávalo v kovových skříních, chráněných jednoduchých zámkovým mechanismem.

Chani, neustále opatrná jako pravá fremenka, hlídala dveře za nimi, aby se ujistila, že si nikdo jejich přítomnosti tady nevšiml. Sledovala vše intenzivním, soustředěným pohledem, ale nijak o Paulovi nepochybovala.

Zámky Paula zdržely jenom pár vteřin. Když odsunul kovové dveře skříně, zasáhla ho silná vůně, naplněná kouzlem potenciálních vzpomínek. Všechny gholovské děti jako součást přípravy na pozdější závazky dostávaly v jídle pečlivě odměřené dávky melanže. Znały její chuť, ale nikdy jí nedostaly dost na to, aby zažily její účinky. Paul si byl dobře vědom toho, jak nebezpečné to může být. A jak mocné.

Paul se dotkl úhledně vyrovnaných zásob koření. Věděl, že po chemické stránce je všechno stejné, bez ohledu na proces vzniku. A přesto zapátral mezi oplatkami a vybral několik zvláštních. Nevěděl proč, ale jaksi tušil, že to tak má být.

"Proč zrovna tyhle, Usúle? Jsou ty ostatní jedovaté?"

Pak to pochopil. "Většina tohoto koření pochází z axolotlských nádrží. Ale toto ne -" Ukázal na vybrané oplatky, přestože všechny vypadaly stejně. "Toto koření vyrobili červi. Sheeana ho sklídila z písku v nákladovém prostoru. Blíží se to samotnému koření z Rakis." Vzal několik oplatek lisovaného koření, mnohem víc, než zkonzumoval kdy dřív.

Chani vykulila oči. "Usúle, to je moc!"

"Je to tolik, kolik potřebuju." Pohlídl ji po tváři. "Chani, koření je klíč. Jsem Paul Atreides. Melanž mi už tenkrát otevřela dveře k mému potenciálu. Melanž ze mě udělala to, čím jsem se stal. Exploduji zevnitř, pokud nenajdu cestu, jak odemknout sám sebe." Zavřel znovu skříň. "Jsem nejstarší z gholovských dětí. Mohla by to být odpověď pro nás pro všechny."

Chani zvedla bradu a ve štíhlé, drobné tváři jí vystoupily svaly. "Jak říkáš, Usúle. Pospěšme si."

Běželi chodbami nelodi, v místech, kde by mohli narazit na pozorovací zařízení, použili tajné průchody a otevřeli jednu z tisíců prázdných, nepoužívaných kajut. Společně vklouzli dovnitř. Co by si o tom pomyslely pozorovatelky Sesterstva?

"Než začnu, měl bych si lehnout." Posadil se na úzké lůžko. Z automatu ve stěně mu podala vodu a on se vděčně napil. "Dávej na mě pozor, Chani."

"To budu, Usúle."

Očichal oplatky koření. I když se tvářil, že ví, kolik jich musí sníst, jen to odhadoval. Vůně byla úděsná, tak nesnesitelná, až se sbíhaly sliny.

"Buď opatrný, můj milovaný." Chani ho políbila na tvář, pak váhavě i na ústa a ustoupila.

Snědl celou oplatku, spolkl palčivou melanž dřív, než stačil dostat strach, pak popadl další a snědl i ji. S pocitem, jako by právě udělal krok z příkrého útesu, se nakonec položil na záda a zavřel oči. Z končetin mu už do těla postupovalo brnění a necitlivost. Tělo začínalo rozkládat chemikálie, cítil, jak se kdysi známými stezkami jeho atreidského těla valí osvobozená energie.

A pak padl přímo do propasti času.

Nořil se do transu hlouběji a všechno temnělo, ztracen hledal v sobě cestu. Spatřil záblesky, známé tváře. Svého otce vévodu Leta, Gurneyho Hallecka a ledově krásnou princeznu Irulán. Na této úrovni byly jeho myšlenky neurčité. Nedokázal říci, zda jsou to skutečné záblesky paměti, nebo jen uchované skvrnky vzpomínek, které vyvřely na povrch ze zpráv, které čítal v archivech. Slyšel svou matku Jessiku, jak mu čte slova, verzi košilaté písničky, kterou zpíval Gurney a hrál přitom na balisetu, neúspěšné pokusy Irulán svést ho. Ale to nestačilo, nebylo to to, co hledal.

Paul zalovil hlouběji. Koření zostřilo obrazy tak, až details vystupovaly příliš intenzivně, příliš obtížně se daly rozlišit. Fragmenty se najednou spojily a Paul uviděl skutečnou vizi, letmý záběr reality, který mu explodoval v mysli. Cítil, jak leží na studené zemi. Krvácel z hluboké řezné rány. Cítil, jak na zem vytéká teplá krev. Jeho vlastní krev. S každým pulzem zpomalujícího se srdce z něj mizelo víc a víc té rudé tekutiny.

Bylo to smrtelné zranění; věděl to tak jistě jako zvířata, která zalezou do kouta zemřít. Paulovi vířily myšlenky. Pokoušel se podívat za sebe, aby viděl, kde je, aby viděl, kdo je s ním. Vytráť se a zemře tam...

Kdo ho zabil? Kde se to stalo?

Nejprve si pomyslel, že je prastarý slepý Kazatel, umírající mezi davy lidí před Aliiným chrámem v rozpáleném Arrakenu... ale tohle nebyla Duna. Nebyl tu žádný rozvášněný dav, žádný pouštní sluneční žár. Paul rozpoznal obrysy zdobeného stropu nad sebou, podivnou fontánu nedaleko. Nacházel se v nějakém paláci, ve velké klenuté a kolonádové budově. Možná to byl Palác imperátora Muad'Diba, jako ten model, který si gholovské děti stavěly v herně. Nedokázal to určit.

Pak si vzpomněl na jednu událost ze svého výzkumu v knihovně. Bodl ho hrabě Fenring... ten pokus o vraždu měl uvést na trůn dceru Feyda-Rauthy a lady Fenringové. Paul tehdy málem přišel o život.

Viděl snad záblesk té klíčové chvíle z prvních let svého panování, během nejkrvavější doby džihádu? Bylo to tak živé!

Ale proč ze všech vzpomínek, které v něm mohou být uzamčeny, se do popředí vedrala právě tato? Jaký měla význam?

Ještě něco se nezdálo být v pořádku. Ta vzpomínka působila jako nedokončená a přechodná. Možná, že v něm melanž vůbec nespustila gholovské vzpomínky. Co když místo toho aktivovala pověstnou atreidskou jasnozřivost! Možná to byla vize něčeho smrtícího, co se mělo teprve odehrát.

Jak tak ležel a svíjel se na posteli, hluboko ponořen ve vizi, vyvolané kořením, cítil Paul bolest ze zranění, jako by byla nesnesitelně skutečná. Jak můžu zabránit, aby se to stalo? Je to snad pravá budoucnost, co vidím, nová vize toho, jak zemře mé gholovské tělo?

Scéna před ním se rozmazala. Umírající Paul dál krvácel na zemi, ruce pokryté krví. Paul vzhlédl a vyděsil se.

Uviděl sebe sama, mladou tvář, nesmírně podobnou té, kterou běžně vídal v zrcadle. Ale tato verze jeho tváře byla čiré zlo, s posměšnými očima a smíchem škodolibého triumfu.

"Tys věděl, že tě zabiju!" zvolalo jeho druhé já. "Mohl jsi do sebe právě tak dobře zarazit dýku vlastníma rukama." Pak lačně pohltilo další melanž, jako když si vítěz bere svou kořist.

Paul viděl sám sebe, jak se směje, a cítil, jak z něho uniká život...

Paulem někdo trásl, aby ho vymanil z temnoty. Svaly a klouby ho příšerně bolely, ale nebylo to jako ta pronikavá bolest z hluboké řezné rány.

"Už přichází k sobě." To byl Sheeanin hlas. Zněl rozzlobeně, málem spílal.

"Usúle - Usúle! Vnímáš mě?" Někdo mu svíral ruku. Chani.

"Netroufám si riskovat další stimulans." To byla jedna z benegesseritských doktorek. Paul je všechny znal, protože neustále a nesnesitelně gholy vyšetřovaly kvůli všem možným fyzickým neduhům.

Zamrkal a otevřel oči, ale zrak měl zastřený modrým závojem z koření. Teď viděl Chani, vypadala ustaraně. Její mladá tvář byla tak krásná a v tak nesmírném kontrastu k tomu ďábelskému, směřujícímu se obrazu jeho samotného.

"Paule Atreide, cos to udělal?" chtěla vědět Sheeana, která se nad ním skláněla. "Co to chceš dokázat?"

Tohle bylo přišemě bláznivé."

Hlas měl suchý, taktak chroptěl. "Já jsem... umíral. Bodná rána. Viděl jsem to."

To Sheeanu zároveň poplašilo a vzrušilo. "Vzpomínáš si na svůj první život? Byl jsi pobodán? Jako starý slepý muž v Arrakénu?"

"Ne. Tohle bylo jiné." Pátral v mysli, uvědomil si pravdu. Měl vizi, ale plný návrat vzpomínek se nespustil. Chani mu podala vodu, spolykal ji. Sukovská doktorka se nad ním skláněla, stále se pokoušela pomoci, ale mohla udělat jen málo.

Když se vymanil z melanžového opojení, řekl: "Byla to jasnozřivá vize, myslím. Ale na svůj skutečný život si pořád nevzpomínám."

Sheeana se ostře a poplašeně podívala na svou benegesseritskou Sestru.

"Jasnozřivá vize," opakoval, tentokrát přesvědčeněji.

Pokud to mělo zmírnit Sheeaniny starosti, pak se to Paulovi nepovedlo.

Lidské tělo kapitoluje samo. Věčnost si bere zpět, co je její. Naše těla čeřila tyto vody jen nakrátko, s jistou opilostí tančila mezi láskou k životu a sobě samým, potýkala se s hrstkou podivných idejí a pak se poddala nástrojům času. Co o tom můžeme říci? Existoval jsem. Nejsem... a přesto jsem existoval.

PAUL ATREIDES,

Vzpomínky Muad'Diba

Ted', když byl baron Vladimír Harkonnen zase sám sebou, shledal, že má celé dny na Caladanu zaplněny, i když ne tím, co by si představoval. Od svého probuzení se snažil pochopit novou situaci a to, jak potomci Atreidů zpackali vesmír od té doby, co zemřel.

Rod Harkonnenů kdysi patřil mezi nejbohatší v landsraadu. A teď už ten velkorod ani neexistoval, jen v jeho vzpomínkách. Baron měl před sebou spoustu práce.

Intelektuálně a citově by ho mělo těšit poroučet na domovské planetě nesmiřitelných nepřátel. Caladan se však nemohl rovnat jeho milované Giedi Prime. Při pomyšlení na to, jak to tam teď asi vypadá, mu běhal mráz po zádech. Toužil se tam vrátit a obnovit ji k bývalé slávě. Ale neměl žádného Pitera de Vriese, žádného Feyda-Rauthu, dokonce ani toho hloupého, ale užitečného synovce Rabbana.

Khrone mu to však všechno slíbil - pokud Tvarovým tanečnicům pomůže s jejich plánem.

Ted', když se gholovi vrátily baronovy vzpomínky, měl povoleny různé zábavy. V hradních kobkách si uchovával jisté hračky. Pobrukoval si pro sebe a přitom se hnal po schodech dolů do nejnižších pater. Tam se zastavil a naslouchal fascinujícímu šepotu a sténání. Ve chvíli, kdy vešel do hlavní komnaty, však všechno ztichlo.

Hračky byly rozmístěny všude kolem podle jeho přesných instrukcí: skřipce s nástavci na natahování, mačkání a odřezávání částí těla. Masky na zdech se zabudovanou elektronikou, které dokázaly nositele dohnat k šílenství, uměly dokonce odstranit mozek, kdyby po tom baron zatoužil. Elektrická křesla s bodci, které se daly nastavit na velmi zajímavá místa. Všechno to bylo mnohem lepší než všechno, co kdy používal Khrone.

Na stěnách viseli dva pohlední chlapci - o něco málo mladší než on sám - připoutaní řetězy. Očima plnýma hrůzy a nekonečného smutku pozorovali každý jeho pohyb. Šaty měli roztrhané v místech, kde jim je sám rozerval, pro vlastní potěšení.

"Nazdar, krasavci moji." Nezareagovali slovy, ale viděl, jak sebou trhli. "Věděli jste, že vám oběma koluje v žilách atreidská krev? Mám genetické záznamy, které to dokazují."

Dvojice zakňourala, aby to prohlášení popřela, přestože to doopravdy nemohla vědět. Pokrevní linie se po tak dlouhé době nesmírně zředily, kdo by tedy mohl něco tvrdit bez úplného genetického rozboru? No, vlastně tu jde stejně jen o sentiment, ne?

"Nemůžeš nás obviňovat ze hříchů, spáchaných před stovkami let!" vykřikl jeden z nich žalostně.

"Uděláme, co nám řekneš. Budeme tvoji věrní služebníci."

"Mí věrní služebníci? Ale, ale, to už jste přece teď." Přistoupil k tomu, který zaprosil, a pohladil ho po zlatých vlasech. Chlapec se roztřásl a uhnul pohledem.

Baron cítil vzrušení. Tenhle byl tak roztomilý, tváře tak hlad'oučké s jemnými chloupky dosud

nevyvinutých vousů, téměř ženské rysy. Dotkl se té jemné kůže na chlapcově tváři, zavřel oči a usmál se. Když je zase otevřel, v šoku hleděl na to, jak se rysy jeho oběti proměnily. Z krásného hochy se stala mladá žena s oválným obličejem a hlubokýma očima, modrýma ze závislosti na koření. Vysmívala se mu. Baron couvl. "To není pravda!"

"Ale ano, dědečku! Nevyrostla jsem do krásy?" Rty té připoutané ženy se pohybovaly, ale hlas přicházel zevnitř jeho mysli. Nechala jsem tě myslet si, že ses mě zbavil, ale to jsem si jenom hrála. Ty přece máš rád hry, nebo ne?"

Baron za nervózního mumlání vycouval z mučírny a pospíchal vlhkou chodbou pryč, ale Alia ho neopustila. Jsem tvoje neustálá společnice, tvá životní partnerka! Smála se a smála stále dál.

Když se dostal do hlavního podlaží hradu, nervózně přejel pohledem po zbraních, visících na zdech a ve vitrínách. Vyrýpne si Alii z mozku, i kdyby to znamenalo, že se přitom zabije. Khrone ho může vždycky oživit jako gholu. Byla jako nějaký škodlivý plevel, šířila mu po těle jed.

"Proč tu jsi?" zvolal nahlas do ticha slavnostního sálu s kamennými zdmi, až se to rozléhalo. "Jak?"

Připadalo mu to jako nemožná věc. Harkonnenská a atreidská krev se v minulých staletích mísila a Atreidové byli pověstní svými Zvrácenostmi, svou podivnou jasnozřivostí, svým zvláštním způsobem uvažování. Ale jak ta příšerná zkažená Alia napadla jeho mysl? Zatracení Atreidové!

Došel k hlavnímu vchodu, minul několik nezajímavých Tvarových tanečníků, kteří ho zvědavě sledovali. Nesmíš vyvádět přímo před nimi. Usmál se na jednoho z nich, pak na dalšího.

Není to zábava, znovu zažívat staré úspěchy a msty? zeptala se Alia v něm.

"Drž hubu, drž hubu!" syčel pro sebe.

Než stačil dojít k vysokým dřevěným dveřím, rozletěly se na masivních pantech a do hradu vešel Khrone, doprovázený skupinou Tvarových tanečníků a mladým tmavovlasým chlapcem s podivně povědomými rysy. Bylo mu šest nebo sedm let.

Hlas Alii v něm byl plný nadšení. Běž uvítat mého bratra, dědečku!

Khrone popostrčil chlapce kupředu a masité baronovy rty se prohnuly dychtivým úsměvem. "Á, Paolo, konečně! Myslíš, že nepoznám Paula Atreida?"

"Bude tvým svěřencem, tvým studentem," řekl Khrone přísně. "On je důvodem, proč jsme tě vypěstovali, barone. Ty jsi náš nástroj a on je náš poklad."

Baronovy havraní oči se rozsvítily. Šel přímo k dítěti a zblízka ho studoval. Paolo na něj zíral, až se dospívající baron potěšené zasmál.

"A co přesně s ním smím dělat? Co vlastně chcete?"

"Připrav ho. Vychovej ho. Postarej se, aby byl vyzbrojen na svůj osud. Musí naplnit jistou potřebu."

"A co to je?"

"To ti bude vysvětleno v průběhu, až nastane pravý čas."

Ach, Paul Atreides je v mé moci, takže se budu moci postarat, aby byl tentokrát vychován náležitě. Přesně jako můj synovec Feyd-Rautha, ve svém původním životě rozkošný chlapec. Tohle odčiní velkou spoustu historických chyb.

"Teď máš svoje vzpomínky, barone, takže chápeš příslušné spletnosti a následky. Pokud přijde k úhoně, najdeme si naprosto specifický způsob, jak se postarat, abys toho litoval." Vůdce Tvarových tanečníků mluvil nesmírně přesvědčivě.

Baron přezíravě máchl buclatou rukou. "Jistě, jistě. Lituju, že jsem tehdy na Tleilaxu odpojil tu jeho axolotlskou nádrž. Bylo to ode mě hloupé a impulzivní. Nevěděl jsem, že to není správné. Od té doby jsem se naučil sebeovládání."

Hlavou mu projel nával bolesti, až sebou škubl. S tím sebeovládáním ti můžu pomoci, dědečku, ozvala se Alia v jeho hlavě. Chtělo se mu na ni rozkřičet.

S obrovským duševním úsilím ji zatlačil do pozadí. Pak se zasmál a sklonil se k mladému gholovi. "Na tohle jsem čekal dlouho, milý chlapče. Mám pro nás dva spoustu plánů."

Rozkaz musí vždycky působit sebejistě. Když zastáváte důležité místo, respektujte veškeré závazky, které vám spočívají na ramenou. Nikdy však nesmíte dát najevo, že to břemeno cítíte.

VÉVODA LETO ATREIDES ,

poznámky pro syna, zaznamenané v Arrakénu

Tleilax byl dobyt a odbojné Ctěné matre už dál nepředstavovaly žádnou hrozbu. Valkýry svou nejdůležitější misi splnily na výbornou a Matka velitelka nedokázala potlačit pocit hrdosti, jak na svou dceru, tak na celé nové Sesterstvo.

Konečně se můžeme posunout dál.

Murbella pod klenutou rotundou kapitálské knihovny neměla moc času radovat se z nedávných vítězství, ani o nich rozmýšlet. Vyhlédla z malého okna na vyschlé sady a vyhladovělou poušť za nimi. Slunce se sklánělo k horizontu a vykreslovalo rozeklané skalní stěny jako nějaký umělec. Pokaždé, když se tam podívala, zdálo se, že se poušť rýsuje mohutněji a blíže. Nikdy se ve svém postupu nezastavila.

Stejně jako Nepřítel... jenže benegesserit'anky uvedly písek do pohybu schválně, obětovaly všechno ostatní výrobě jediné látky - melanže - v zájmu konečného vítězství, kterého chtěly dosáhnout. Válka proti Ctěným matre přišla lidstvo za posledních několik desetiletí draho, napáchala veliké škody a zničila mnoho planet. A to děvky představovaly mnohem menší hrozbu, než byla ta, které teprve bude třeba čelit.

Accadiová - stará Matka archivářka - stála uprostřed projekčního pole v úctyhodném tichu před stovkou nejinteligentnějších stoupenkyň nového Sesterstva. "Toto nám ukazuje, co potřebujete znát a velikost hrozby, které nyní čelíme. Intenzivně jsem čerpala z upřímných výpovědí našich bývalých Ctěných matre, sledovala jsem jejich původní rozšíření do neprobádaných oblastí... a jejich nedávný náhlý návrat do Starého impéria."

Nyní, když se Murbella proklestila černou zdí svých Zdeděných vzpomínek, chápala přesně, co je Nepřítel a co provedly Ctěné matre, že ho vyprovokovaly. Věděla o povaze vnějšího Nepřítele víc než Odradová, Tarazová, víc než se kterákoli předchozí vůdkyně Bene Gesseritu kdy vůbec dohadovala.

Prožila ty životy.

Zvlášť jasně viděla sebe sama jako drsnou, ambiciózní a úspěšnou velitelku, vedoucí flotilu svých lodí vpřed, stále vpřed. Lenise. Tak jsem se jmenovala. V té době měla hrubé černé vlasy, oči barvy obsidiánu a spoustu kovových ozdob, které jí vystupovaly z tváře a čela - bitevní trofeje, jedna za každou protivnici, kterou na své cestě k moci zabila. Ale když jednou neuspěla při pokusu zavraždit výše postavenou bojovnici, sebrala své oddané jednotky a vydala se dál do nezmapovaných oblastí. Nebyla to zbabělost, ujist'ovala Lenise sama sebe. Nebyl to útek. Vydala se dobýt nové vlastní území.

Během té nenasytné expanze zabloudila se svými Ctěnými matre na okraj rozlehlé a rostoucí říše - nelidské říše - o jejíž existenci se dřív netušilo. Geneze toho nebezpečného, jim neznámého Nepřítele sahala víc než patnáct tisíc let do minulosti, do posledních dnů Služebnického džihádu.

Ctěné matre narazily na podivnou výrobní základnu, rušnou propojenou metropolí, osídlenou výhradně stroji. Myslícími stroji. Lenise a její ženy nechápaly dosah, nepátraly po původu toho, co objevily.

Sebezáchovná vyvíjející se všemysl znovu zapustila kořeny, budovala a rozšiřovala široce propojenou krajinu umělé inteligence. Lenise tomu nerozuměla a bylo jí to jedno. Vydala rozkaz - Murbella, ponořená v historické vizi, neslyšně opakovala ta slova - a Ctěné matre provedly to, co uměly nejlépe: bezdůvodně zaútočily a čekaly, že dobudou a ovládnou.

Lenise a její Ctěné matre, které nikdy neodhadly velikost a sílu toho, co objevily, stroje překvapily, ukradly plné lodě mocných a exotických zbraní, zničily tu základnu... a pak zmizely. Na oslavu toho vítězství si Lenise přidala na tvář několik dalších kovových ozdob. A pak se vrátila podmanit si Ctěné matre, které ji původně porazily.

Stroje zareagovaly bleskurychle a hrůzně. Spustily masivní odplatu, která se rozšířila až na planety osídlené během Rozptylu, smrtelnými novými viry vyhubily celé světy Ctěných matre. Nepřítel je pronásledoval stále dál, dopadal a ničil děvky v jejich úkrytech.

Murbella viděla v různých vzpomínkách různé generace. Ctěné matre, nikdy nijak zvlášť mazané, se daly na panický útek, hnaly se přes hvězdné soustavy, drancovaly je a pak uháněly dál. Zakládaly ohně a pálily za sebou mosty. Jaké ponížení... jak výrazně je protivník porážel!

A při tom všem stále vedly Nepřítele směrem ke Starému impériu.

Murbella to všechno věděla. Viděla to živě ve své minulosti, ve své historii, ve svých vzpomínkách.

Potřebovala Předat ty zkušenosti jiným Sestrám, které ještě neodhalily svá generační tajemství. Nepřítel je Omnius. Nepřítel se blíží.

Accadiová nyní pod kupolí rotundy před ztichlým obecenstvem zkroucenými prsty zapracovala na monitoru. Kolem dokola veliké klenuté místnosti se jim nad hlavami objevila holoprojekce Poznaného vesmíru se zvýrazněnými klíčovými hvězdnými soustavami Starého impéria a planetami popsány těmi, kdo se vrátili z Rozptylu. Zformovala se tam spousta nezávislých federací - seskupení vlád, obchodní aliance, izolované náboženské kolonie, všechny svázané dohromady společným tenkým vláknem lidství. O tomhle mluvil Tyran ve své Zlaté stezce, pomyslela si Murbella. Nebo to chápeme nedokonale, jako obvykle?

Ozval se skřehotavý hlas staré knihovnice. "Toto jsou planety, které už děvky spálily za použití těch přišemných Vyhlazovačů, ukradených Nepříteli."

Na hvězdné mapě se jako krev rozstříkla červeně. Příliš mnoho červeně! Spousta benegesseritských planet, dokonce i Rakis, všechny tleilaxanské světy a další planety, které se náhodou ocitly v cestě. Lampadas, Qalloway, Andosia, nízkogravitační pohádková města na Oalaru... a teď se z nich ze všech staly hřbitovy.

Jak mohla nevidět tu očividnou hrůzu, když si říkala Ctěná matre? Nikdy jsme se neohlížely, jen pokud jsme potřebovaly zjistit, jak blízko je Nepřítel. Věděly jsme, že jsme vyprovokovaly něco krutého, ale pořád jsme se hnaly do Starého impéria jako lovecký pes do kurníku a při tom pokusu o únik působily spoust'.

Když se tam Nepřítel dostal, vyprovokované planety s ním instinktivně bojovaly a byly vyhlazeny. Ctěné matre nasazovaly zadržovací taktiku, házely blížícímu se protivníkovi do cesty překážky.

"To všechno napáchaly děvky?" vydechla Ctihodná matka Laerová, jedna z Murbelliných poradkyň.

Vypadalo to, že Accadiovou vážně fascinuje, co jim může ukázat. "Podívejte se - tohle je ještě děsivější."

Další široký pás soustav na obvodu se zbarvil do tlumené, matné modři. Hvězdné mapy zobrazovaly některé z nich jako rozmazané body, naznačovaly neověřené souřadnice. Množství postižených planet bylo mnohem větší než rudé rány destrukce Ctěných matre.

"Tohle jsou planety, o nichž víme, že už je zničil Nepřítel v Rozptylu. Planety Ctěných matre, vyhlazené hlavně ničivými nákazami."

Murbella, studující obří složitou projekci, nepotřebovala mentata, aby jí z toho modelu odvodil zjevný závěr. Její poradkyně z Bene Gesseritu a z řad Ctěných matre stísněně mumlaly. Nikdy předtím ještě neviděly tu vnější hrozbu tak zřetelně zobrazenou.

Murbella dokázala přímo vycítit blízkost Arafelu, temného mraku na konci vesmíru. Velká a finální bitva měla v historii spoustu jmen: Kralizec, Armagedon, Ragnarok. Vzhledem k takové spoustě temných legend, ukazujících stejným směrem, cítila svou lidskou smrtelnost.

Dokonce i Kapitula, vyznačená na té trojrozměrné holoprojekci jako nedotčená bílá koule daleko od hlavních lodních linek Gildy, se stane cílem těch neúnavných lovců.

Sjednocené Sestry měly teď na pomoc Kosmickou gildu, i když Murbella kormidelníkům ani méně zmutovaným administrátorům tak docela nevěřila. Nedělala si žádné iluze o trvalém spojení s Gildou ani s CHOAM, pokud to s válkou půjde špatně. Kormidelník Edrik s ní jednal jen kvůli tomu, že ho podplácela kořením, a pokud někdy objeví alternativní zdroj melanže, spolupracovat přestane. Jestli se administrativní frakce Gildy rozhodne spolehnout se na iksanské matematické kompilátory, pak nad nimi bude mít Murbella velice malou moc.

"Zdá se, že Nepřítel nijak zvlášť nepospíchá," řekla Janess.

"A proč by měl?" zeptala se Kiria. "Stejně se blíží a vypadá to, že ho nic nezastaví."

Murbella pátrala a zaznamenala nejasnou značku - místo ve vesmíru, chabě určené pouze neurčitými souřadnicemi - první střetnutí s Nepřitelem, kde dávno mrtvá Ctěná matre zvaná Lenise narazila na jeho vnější základnu.

A teď zbývá na nás, abychom tu spoušť uklidily.

Možná, že její milovaný Duncan Idaho tam někde přežije. Cítila, jak ji pro něj bolí srdce. Co když na konci toho legendárního Kralizece zbudou poslední pozůstatky lidstva jen na palubě nelodi, jen těch pár

lidí s Duncanem a Sheeanou? Malý prám v kosmu. Přejížděla pohledem obří projekci, která zaplňovala knihovnu. Netušila, kde to plavidlo může být.

Každý život je celkový součet svých momentů.

DUNCAN IDAHO,

Vzpomínky víc než jen mentata

Duncan se zašel podívat na gholovské děti, které se v jedné z místností věnovaly hře na vlastní role. Vyrostly už natolik, že zřetelně projevovaly své osobnosti, přemýšlely a komunikovaly nejen mezi sebou, ale i se členy posádky. Rozuměly svým předchozím vztahům a pokoušely se vypořádat se zvláštnostmi své existence.

Jessica se úzce sblížila s malým Letem II., jemuž byla genetickou babičkou, ale chovala se spíš jako jeho velká sestra. Stilgar a Liet-Kynes si byli blízcí jako obvykle. Yueh se snažil s nimi přátelit, ale zůstával věčným outsiderem, i když ho Garimiová velice pečlivě studovala. Thufir Hawat se jakoby změnil, dospěl díky svým zážitkům na planetě Psovodů. Duncan čekal, že mladý válečník a mentat brzy velice prospěje jejich plánování. Paul a Chani se odjakživa drželi při sobě, avšak zdálo se, že s Lietem, svým "otcem", si je dívka ve skutečnosti cizí.

Taková spousta živoucích připomínek Duncanovy minulosti.

Vrchní proktorka ve svém posledním posudku předložila analýzu s doporučením, že by Bene Gesserit měl začít probouzet jejich vzpomínky. Alespoň některé z gholovských dětí byly připraveny. Duncan cítil, jak ho bodl strach a očekávání.

Obrátil se k odchodu a uviděl Sheeanu, jak stojí v prázdné chodbě a s tajemným úsměvem ho pozoruje. Pociťl bezděčný nával touhy, následovaný rozpaky. Připoutala si ho, osvobodila ho... zachránila ho. Nenechá se však od ní polapit stejně, jako byl připoutaný k Murbelle. Přinutil se říct: "Nejlíp bude, když se od sebe budeme držet dál. Aspoň prozatím."

"Jsme na stejné lodi, Duncane. Nemůžeme se schovávat."

"Ale můžeme být opatrní." Cítil, jak ho spaluje sexuální oheň, který ho vyléčil z Murbelly. Věděl, že to bylo nutné. Bylo to nutné kvůli jeho slabosti. Netroufal si však dopustit, aby k tomu došlo znova, a Sheeana měla tu moc polapit ho - kdyby ji nechal. "Láska je moc nebezpečná věc na to, abychom si s ní zahrávali, Sheeano. Není to jen tak ledajaký nástroj."

Zbývala mu ještě jedna věc, kterou musel udělat, a nemohl se tomu déle vyhybat. Duncan si vzal zpět všechny Murbelliny věci. Pán Scytale je pečlivě přebral, když je Duncan po spuštění poplachu bez cavyků odhodil na zem. Duncan si je vyžádal zpátky a nedbal, když tleilaxanský Pán spustil, že většina buněk je moc stará, příliš dlouho venku z nulotropické schránky, ale pravděpodobnost použitelných fragmentů DNA - Duncan ho zarazil a odešel s těmi šaty pryč. Nechtěl slyšet víc, nechtěl nic vědět o možnostech. Všechny ty možnosti byly nemoudrá věc.

Pokoušel se ošidit sám sebe, že by mohl ten nápad prostě ignorovat, rozhodnout se a už na ni víc nemyslet. Sheeana ho osvobodila od řetězů, které ho poutaly k Murbelle... ale to pokušení! Připadal si jako alkoholik, hledící na otevřenou láhev.

Dost. Zbytek musí provést Duncan sám.

Zíral na zmačkané šaty, na dárky na památku, na pár zbloudilých jantarových vlasů. Když to všechno sevřel v náruči, připadalo mu, jako by objímal ji - alespoň její jádro bez přítěže těla. Oči se mu zamlžily.

Murbella toho po sobě moc nenechala. Navzdory veškeré době, kterou strávila na nelodi s Duncanem, si tu nechávala jen pár provizorních osobních věcí. Nikdy to tu doopravdy nepovažovala za domov.

Odstranit tu hrozbu. Odstranit to pokušení. Odstranit tu možnost. Jedině pak může být konečně svobodný.

S nesmírným soustředěním kráčel chodbami, mířil k jedné z malých údržbářských přetlakových komor. Takhle před lety vyprovodili do vesmíru mumifikované pozůstatky benegesseritských Sester během vzpomínkového obřadu. Teď Duncan provede další pohřeb.

Uložil ty věci do boxu přetlakové komory a chvíli hleděl na zmuchlané zbytky minulého života. Působily

nepatrně, a přesto měly tak obrovskou sílu. Ustoupil a natáhl se po ovladačích.

Koutkem oka zaznamenal vlas, který se mu zachytil na rukávu. Jeden z Murbelliných vlasů se uvolnil z jejích šatů, jediný jantarový vlas... jako by se chtěla Duncana přidržet.

Sebral ten vlas špičkami prstů, dlouhou bolestivou chvíli se na něj díval a pak ho nechal klesnout k ostatním věcem. Uzavřel komoru a než si to mohl rozmyslet, spustil systémy. Poslední špetky vzduchu se vyčerpaly a věci byly vymrštěny do vesmíru. Nenávratně.

Zíral do prázdnoty, kde obsah boxu rychle mizel z dohledu. Připadal si mnohem lehčí... nebo v sobě možná cítil prázdnotu.

Od nynějška se Duncan Idaho povznese nade všechna lákadla, která se mu vrhnou do cesty. Bude svým vlastním pánem, ne už figurkou na šachovnici ve hře někoho jiného.

Po dlouhém putování jsme konečně dosáhli začátku.

PRASTARÁ MENTATSKÁ HÁDANKA

Lodě Nepřítele pluly směrem ke Starému impériu, tisíce a tisíce obrovských plavidel. Každé z nich neslo zbraně, které by stačily vyhladit celou planetu, nákazy, které by mohly vymýtit celé populace. Po takové spoustě tisíciletí plánování šlo všechno jako po másle.

Na ústřední planetě strojů upustil starý muž od svých iluzí. Žádné další hry ani pozlátka, jen tvrdé přípravy na konečný konflikt, předpovězený lidskou věštbou i rozsáhlými výpočty strojů: Kralizec.

"Předpokládám, že tě těší, že už jsi na svém postupu k vítězství zničil šestnáct dalších lidských planet."

Stará žena se ještě pořád nevzdala svého převleku.

"Zatím," zaduněl hlas starého muže a odrazil se ozvěnou ode všech budov a ode všech stěn.

Budovy nekonečného města strojů byly živé, pohybovaly se jako obrovský motor, vysoké věže a špice tvarokovu, enormní hranaté stavby, vybudované k ochraně transformoven a velitelských uzlů. S každou novou dobytou planetou vyrostou další města, podobná tomuto, nazvanému Synchronizace.

Stará žena se podívala na svoje ruce a otřela si je o předek šatů. "I když mi tato postava připadá primitivní, docela jsem si ji oblíbila. Možná by bylo přesnější říct: zvykla jsem si na ni." Její charakteristický hlas se konečně vytratil, proměnil se a získal staré známé zabarvení.

Na místě ženy stál teď nezávislý robot Erasmus, intelektuální protějšek a kontrapunkt Omnia. Vrátil se ke svému platinovému tvarokovovému tělu, zahalenému do luxusních rób, které si oblíbil už dávno.

Omnius, zbavený fyzického těla, promluvil prostřednictvím milionů reproduktorů, rozmístěných po velkém městě. "Naše síly pronikly na okraje lidského Rozptylu. Nic nás nedokáže zastavit." Počítačová všemysl měla odjakživa grandiózní sny a touhy.

Erasmus doufal, že když přiměje všemysl, aby přijala podobu starého muže, snad Omnius začne lidi chápat a naučí se vyhýbat podobným extrémním gestům. Pár tisíc let to fungovalo, ale když se divoké Ctěné matre přihnaly do pečlivě rekonstituovaného Synchronizovaného impéria, byl Omnius nucen odpovědět. Popravdě řečeno, dychtivá všemysl si prostě hledala nějakou záminku.

Ted' řekla: "Prokážeme, že Služebnický džihád byl pouhou překážkou v postupu, ne prohrou."

Erasmus stál uprostřed rozlehlé, klenuté místnosti ústřední katedrály strojů. Stavby všude kolem samy ustoupily, odsunuly se stranou jako patolízalové. "Tuto událost bychom si měli připomínat. Hle!"

Ačkoliv si všemysl myslela, že všechno ovládá sama, udělal Erasmus gesto a podlaha místnosti ho poslechla. Hladké kovové pláty se rozdělily, odtáhly se a odhalily křišťálem vykládaný jícen, širokou jámu, jejíž dno se vzvedlo a zvedlo chráněný předmět.

Malou a neškodně vyhlížející sondu.

"I zdánlivě nepodstatné věci mají veliký význam. Jak dokazuje toto malé zařízení."

Stovky let před bitvou o Corrin, poslední velkou porážkou myslících strojů, vyslala jedna z kopií všemysli sondy do neprobádaných částí galaxie se záměrem vytvořit přijímací stanice, postavit základy pro pozdější expanzi impéria strojů. Většina sond se ztratila nebo byla zničena, aniž dosáhla pevného světa.

Erasmus shlédl na to malé zařízení, nádherně zkonstruované, zvrásněné a špinavé po mnoha staletích neřízeného letu. Tato sonda našla vzdálenou planetu, přistála a zahájila svou práci, čekala... a

poslouchala.

"Během bitvy o Corrin fanatičtí lidé málem - málem - vyhladili posledního Omnia," řekl robot. "Ta všemysl v sobě obsahovala moji kompletní a izolovanou kopii, datový balíček z doby, kdy ses mě pokusil zničit. Projevil jsi velkou prozíravost."

"Vždycky jsem měl nouzové plány na přežití," zaduněl hlas. Transoči se přiblížily a poletovaly kolem sondy jako zvědaví turisté.

"Ale jdi, Omnie, tak dramatickou porážku sis nikdy nepředstavoval," řekl Erasmus. Nemyslel to zle, jen konstatoval fakt. "Vyslal jsi kompletní kopii sebe sama do nicoty. Poslední pokus o přežití. Zoufalá naděje - něco takového by nejspíš cítil člověk."

"Neurážej mě."

Ten signál putoval tisíce let, po cestě slábl a zhoršoval se. Erasmus neměl na to nekonečné tiché putování rychlostí světla žádné vzpomínky. Po nesmírné cestě neměnnou mezihvězdnou pustinou narazil Omniův signál na jednu z dávno vyslaných sond a zmocnil se jí jako předmostí. Daleko, předaleko od jakékoli známky lidské civilizace se začal vzklíšený Omnius obnovovat. Za tisíce let regeneroval, vybudoval nové Synchronizované impérium - a začal plánovat návrat, tentokrát s mnohem početnějšími silami strojů.

"Trpělivosti strojů se nic nevyrovná," řekla všemysl.

Během budování nové civilizace byl Erasmus plně obnoven ze záložní kopie. Hloubal o osudu lidí, druhu, který horlivě a do detailů studoval. Ti tvorové byli odjakživa nesnesitelní, a přesto velmi zajímaví. Zajímalo ho, jak si povedou bez dohledu výkonných strojů.

Shlédl na malou sondu ve stojánku, podobném oltáři. Kdyby tento přijímač nebyl na správném místě, mohl se teď Omniův signál ještě pořád toulat vesmírem a slábnout. Dost ostudný konec...

Lidská rasa, která se považovala za vítěze, mezitím procházela vlastními boji. Dál rozšiřovala hranice, bojovala proti sobě navzájem. Deset tisíc let po bitvě o Corrin tleilaxanský Pán jménem Hidar Fen Ajidica zdokonalil a vyslal do světa novou rasu Tvarových tanečníků jako kolonistů, určených pro vzdálené pustiny.

Jak Omniova říše znovu začala růst, zachytila všemysl tyto první vyslané Tvarové tanečníky - tvory vycházející z lidí, ale s jistými znaky nejlepších strojů. Erasmus, fascinován novými možnostmi, je rychle přetvořil k náležitým účelům a pak vypěstoval další proměnlivé tvory.

Nezávislý robot měl vlastně v dlouhodobém skladišti ještě pořád uchovány některé z těch prvních exemplářů Tvarových tanečníků. Příležitostně je vytáhl a prozkoumal, čistě aby si připomenul, jak daleko postoupil. Kdysi dávno na Corrinu Erasmus podobně fušoval do biomechaniky, pokoušel se vytvořit biologické stroje, které by dokázaly napodobit tvarokovové schopnosti jeho vlastního obličeje a těla. Ta nová rasa Tvarových tanečníků to dokázala, a ještě mnohem víc.

Erasmus si mohl přehrát všechny svoje vzpomínky. Toužil tu mít trochu víc těch Tvarových tanečníků, aby s nimi mohl experimentovat, protože byli nesmírně fascinující. Už je však poslal zpátky do hvězdných soustav osídlených lidmi, aby vydláždili cestu velkému tažení strojů. Už absorboval životy a zkušenosti tisíců těch Tvarových tanečníků - "vyslanců". Nebo by je měl spíš nazývat zvědy? Erasmovi jich v hlavě hučelo tolik, že už víc nebyl tak docela sám sebou.

Omnius znal sílu a schopnosti lidské civilizace a chápal rozsah schopností nepřítele, a tak znovu shromažďoval síly. Nechal strhnout velké asteroidy a proměnit je v nerostné suroviny. Stavební roboti montovali zbraně a bitevní lodě. Testovaly se nové projekty, zdokonalovaly se, znovu testovaly a pak se ve velkém vyráběly. To budování trvalo tisíce let.

Výsledek byl neoddiskutovatelný. Kralizec.

Erasmus měl pocit, že na Omnia nezapůsobila historie ani nostalgie, a tak přiměl podlahu zase spolknout uchovávanou sondu a zaplnit jícn s křišťálovými stěnami. Myslicí stroje si dopřály tisíce let na rozmýšlení o svém původu.

Erasmus opustil klenutou katedrálu a kráčel ulicemi synchronizovaného města. Budovy se kolem něj pohybovaly, hladce tepaly a klouzaly a vždycky mu nechávaly volný průchod. Přemýšlel o těch budovách, které byly do jedné projevem rozšiřujícího se těla všemysli. On i Omnius se za těch patnáct tisíc let značně vyvinuli, ale jejich cíl zůstával stejný. Brzy budou všechny planety vypadat přesně jako tato.

"Žádné další hry ani iluze," zaduněl Omniův hlas. "Musíme se soustředit na velkou bitvu. Jsme, co jsme." Erasmus poslouchal a uvažoval, proč se všemysl tak ráda poslouchá. "Posbírali jsme sílu, zhodnotili nepřítele a zvýšili svou šanci na úspěch."

"Pamatuj, že podle matematických předpokladů ještě pořád potřebujeme Kwisatze Haderacha," varoval ho Erasmus.

Omniův hlas zněl rozzlobeně: "Pokud získáme nadlidského člověka, tím lépe. Ale i když ne, závěr tohoto konfliktu je jasný."

Nezávislý robot se spojil s počítačovou všemysli, dostal se ke všemu, co mohl vidět a zažít Omnius. Část propracovaného počítače byla na palubě každého z početných válečných plavidel strojů. Prostřednictvím toho spojení mohl Erasmus pozorovat, jak roje plavidel vyrážejí kupředu, šíří nákazy, vysílají zhoubné vlny. Posouvaly hranice říše strojů kupředu a brzy spolknou všechna lidská teritoria. Výkonnost si to žádala. Žádal si to Omnius. Veliké bojové lodě se vydaly kupředu.

STRUČNÝ ČASOVÝ PŘEHLED SVĚTA DUNY

Přibližně 1287 let před Gildou

Doba začátku Titánů, vedených Agamemnonem a "Dvaceti Titány", z nichž se všichni nakonec proměnili v kymeky, "stroje s lidskou myslí".

1182 let před Gildou

Nadměrně nezávislá a agresivní počítačová síť Titána Xerxese se zmocňuje kontroly nad několika planetami. "Všemysl", která si říká Omnius, v krátké době přebírá vládu nade všemi planetami, ovládanými Titány, a zakládá Synchronizované světy. Z přeživších Titánů se stávají Omniiovi služebníci. Nedobyte lidské planety vytvářejí "Ligu vznešených", která má čelit rozšiřujícímu se Synchronizovanému impériu.

203 roky před Gildou

Tio Holtzman přebírá práci své asistentky Normy Cenvy a vyvíjí svůj obranný štít a stanovuje základy svých proslulých rovnic.

201 rok před Gildou

Začátek Služebnického džihádu po staletí útisku myslících strojů. Nezávislý robot Erasmus zabíjí dítě Sereny Služebnice a bezděčně spouští všeobecnou vzpouru.

200 let před Gildou

Liga vznešených za použití atomových zbraní vyhladí myslící stroje ze Země.

108 let před Gildou

Konec Služebnického džihádu. Masivní a všeobecné atomové útoky, vedené Vorianem Atreidem a Abulurdem Harkonnenem, likviduje veškeré zamoření myslícími stroji, kromě jediné, poslední pevnosti na Corrinu.

88 let před Gildou

Bitva o Corrin ničí poslední všemysl, Omnia. Abulurd Harkonnen je poslán do vyhnanství pro zbabělost. Začátek nenávisti mezi rody Atreidů a Harkonnenů.

Později vytvoření Bene Gesseritu, Sukový lékařské školy, mentatů, mistrů meče.

1 rok po Gildě (přibližně 13 000 let po Kristu)

Lodní společnost zakřivující vesmír přijímá jméno Kosmická gilda a monopolizuje vesmírný obchod, transport a meziplanetární bankovníctví.

Po hrůzách Služebnického džihádu zakazuje Velká konvence veškeré další použití atomových zbraní i biologických látek proti lidskému obyvatelstvu.

Komise ekumenických vykladačů vydává Oranžsko-katolickou bibli, což má uklidnit veškeré náboženské rozpory.

10 175 let po Gildě Narození Paula Atreida

10 191 let po Gildě

Rod Atreidů opouští Caladan, aby se ujal řízení sklizňových operací na Arrakis. Spouští se řetěz událostí, vedoucích k tomu, že se Muad'Dib stává imperátorem.

10 207 let po Gildě Narození dvojčat Leta II. a Ghanimy

10 217 let po Gildě

Leto II. zahajuje svou symbiózu s písečnými pstruhy, svrhne Alii a zahajuje svou tři a půl tisíce let trvající vládu jako Božský imperátor Duny.

13 725 let po Gildě

Zavraždění Božského imperátora Duncanem Idahem. Na Rakis se vrací píseční červi.

Následuje doba Hladomoru Rozptyl

14 929 let po Gildě

Narození Milese Tega, který se stane velkým bašárem, válečným hrdinou ve službách Bene Gesseritu.

15 213 let po Gildě

Narození dvanáctého gholy Duncana Idaha v řadě podle plánu Bene Gesseritu.

Ctěné matre se začínají vracet z Rozptylu, všude po cestě působí spoušť a zkázu. Zjevně utíkají před něčím ještě horším, před tajemným vnějším Nepřítelem.

15 229 let po Gildě

Ctěné matre ničí Rakis zhoubnými zbraněmi, ukradenými Nepříteli. Přežije jen jeden písečný červ, kterého přivedla na Kapitulu Sheeana.

15 240 let po Gildě

V bitvě u Uzlu je zničena většina vedení Ctěných matre. Začíná velké sjednocování Bene Gesseritu a Ctěných matre pod Murbelliným vedením. Duncan Idaho, Sheeana a další odlétají v nelodi, aby unikli Nepříteli a vyhnuli se nebezpečím sjednocení.

(sestaveno za pomoci dr. Attily Torkose)